

Giới thiệu Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm

Truyện Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm, chuyện nói về một quán nhỏ “Không Dừng”, một tách trà Phù Sinh, mang trong mình những câu chuyện không bao giờ kết thúc.

Trong chuyến du lịch trăng mật, cô chủ yêu cây và Ngao Xí đã lạc bước trên sa mạc Sahara hoang vu bất tận. Trong lúc lang thang mất phương hướng, họ đã gặp phải sáu quái nhân áo đen bí ẩn, thân thể đáng ngờ, vì một cơ duyên lạ lùng.

Vợ chồng cô yêu cây đã tham gia vào một cuộc hành trình nguy hiểm của đám quái nhân áo đen bằng những câu chuyện kể, hy vọng có thể đánh thức nữ hoàng Ila và tòa thành Bảy Đêm đã vùi sâu trong cát.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: BẢY ĐÊM

Tôi là một yêu cây, sinh ra vào một ngày tháng chạp tuyết bay trắng trời, trên đỉnh núi Phù Lung.

Một năm trước, tôi mở một tiệm bánh ngọt ở một thành phố tên gọi Vong Xuyên. Cửa tiệm có cái tên rất kỳ quặc - Không Dừng.

Là chủ tiệm, tôi thích nhất là uống trà với những vị khách đặc biệt. Tách trà có tên gọi Phù Sinh, là thức uống đặc biệt của riêng tiệm Không Dừng. Nước trà xanh biếc như ngọc, hương thơm thanh khiết, đắng trước ngọt sau.

Trong những chiều tràn trề ánh nắng, hoặc những đêm chỉ chút ánh sao, tôi ngồi đối diện với khách, nhìn họ uống tách trà này, lắng nghe họ chậm rãi kể lại câu chuyện của mình, yêu hận tình thù, bể dâu chìm nổi, đều được giải bày trong khoảng thời gian một tách trà.

Tiệm bánh ngọt Không Dừng, sau khi mở được một năm, đã tạm thời đóng cửa. Bởi vì cô chủ tiệm đi lấy chồng.

Cái gã suốt ngày cần nhằn mắng mỏ ở bên tôi, đại danh Ngao Xí, là hạng dữ dằn nổi tiếng trong tộc rồng Đông Hải, cháu đích tôn của Long Vương.

Chúng tôi là vợ chồng, vừa kết hôn, đang trong kỳ trăng mật.

Lúc này, ánh nắng chói chang, trong sa mạc Sahara dằng dặc cát vàng, cái gã này lúc thì ca cẩm cát lọt vào trong giày, lúc thì than vãn nắng gắt quá thể, lúc lại lầm bầm rằng tôi quá phiền hà. Thấy tôi chẳng đếm xỉa gì đến hắn, hắn liền ôm sòm chửi bới con lạc đà đàn độn phía sau. Mấy ngày trước, chúng tôi vừa mới chào từ biệt tượng Nhân Sư Sphinx, đến giờ tôi vẫn còn hơi nhớ nhớ món Koffa thơm nức mũi trong một quán ăn nhỏ ven bờ Hồng Hải. Nhưng bây giờ, hình như chúng tôi đã lạc đường.

Đương nhiên, chúng tôi không phải con người, chỉ cần muốn, chúng tôi có thể lập tức đi tới bất cứ nơi đâu. Nhưng tôi và Ngao Xí đã giao hẹn trước, chúng tôi sẽ đi khắp thế giới giống như những cặp vợ chồng con người bình thường. Lạc đường cũng chẳng có gì đáng ngại, không chừng còn gặp được phong cảnh tuyệt vời hơn nữa.

Dưới vòm trời xanh nhạt trong veo, những cồn cát cao thấp nhấp nhô trải dài ngút tầm mắt. Ánh nắng đã biến những hạt cát mịn màng thành thứ sắc màu mà tôi yêu thích nhất, một màu vàng kim rực rỡ tràn trề trong mắt. Nếu chúng là những núi vàng thật thì tốt biết bao!

Ngoài chúng tôi, suốt dọc đường đi không một bóng người. Chúng tôi hoàn toàn không hay biết lúc này đã đi tới nơi nào của Sahara. Vượt qua một cồn cát, chỉ có một cồn cát khác. Ngao Xí còn suýt chút nữa bị một con bọ cạp đốt trúng. Hắn giận điên người, lập tức đuổi theo hướng con bọ cạp vừa bỏ chạy, nói rằng không nường chín con vật độc địa này lên ăn thì thực có lỗi với lương tâm.

Cái gã này lúc nào cũng nóng nảy như vậy. Tôi thở dài, lẻo đẻo chạy theo hắn.

Khi tôi dắt lạc đà vượt qua một cồn cát cao nhất, tôi đã chết lặng. Trên bãi đất trống bên dưới cồn cát, thỉnh thoảng hiện ra một mái lều cực lớn màu trắng, tựa như một đóa hoa nở xoe từ trong cát. Bên ngoài căn lều buộc sáu con lạc đà. Ngao Xí cũng quên bằng mất nhiệm vụ đuổi theo con bọ cạp, hai mắt sáng rỡ lên nhìn vào ngôi lều.

Có lẽ là những nhà buôn đi ngang qua? Tôi đoán. Dù thế nào đi nữa, có người thì sẽ có đồ ăn và nước uống. Chúng tôi đã đi suốt một ngày trời, cần một nơi để nghỉ ngơi, ngôi lều xuất hiện quá là đúng lúc.

Chúng tôi bước về phía ngôi lều. Còn chưa tới được trước lều, đã có một người tay cầm ấm nước, chui từ bên trong ra, tấm khăn trùm đầu màu đen trùm che khuất quá nửa khuôn mặt, chiếc áo choàng đen rộng thùng thình phất phơ trong gió. Vừa nhìn thấy chúng tôi, kẻ này đã mở miệng hỏi ngay:

- Người qua đường phải không?

Gã nói tiếng Trung!

- Phải! - Tôi đáp.

- Mau vào đây ngồi một lát! - Gã bỗng trở nên phần chấn khác thường, vội vàng vẫy tay với chúng tôi.

Tôi cười:

- Vâng, cảm ơn!

Đang định bước đi, Ngao Xí đã kéo giật tay tôi, giận dữ lườm tôi rách mặt:

- Em tắc mũi rồi à?

Căn lều kia phảng phất tỏa ra yêu khí.

- Có giống yêu quái nào mà anh không xử lý được? - Tôi le lười với hắn.

- Cũng phải! - Hắn nhướn mày, tỏ ra thích thú với câu trả lời.

Trong sa mạc mênh mông, không gặp được con người, thì gặp đồng loại cũng tốt. Huống hồ, tôi không hề cảm nhận được bất cứ ác ý nào từ trong căn lều.

Bước vào trong lều, mới phát hiện ra bên trong thực sự là một thiên đường thu nhỏ. Nước sạch, đồ ăn ngon, thứ gì cũng có. Ở góc lều còn bày mấy chậu cây phát lộc tốt bởi bởi rất đẹp mắt, tô điểm thêm một vẻ tươi xanh thanh mát hiếm hoi.

Ngoài cái gã mặc áo choàng đen vừa mời chúng tôi vào, bên trong còn có năm kẻ ăn vận giống hệt nhau đang ngồi, toàn bộ đều không nhìn rõ mặt, ai nấy đều giấu mình thật kỹ dưới tấm khăn trùm đầu và lớp áo choàng đen, người thì đọc sách, người thì nghịch Ipad, còn có người đang cầm chiếc máy tính không biết đang tính toán cái gì.

Bọn họ không hề tỏ ra ngạc nhiên vì sự xuất hiện của chúng tôi, ai cũng chào hỏi chúng tôi một cách thân thiện.

Tôi ngẫm ngẫm đặt tên cho bọn họ, áo đen số một tới số sáu.

- Chúng tôi từ phương Đông tới nơi này buôn bán. - Áo đen số một đưa cho chúng tôi một cốc nước.

- Buôn bán? Ở cái nơi khô cằn trụi này? - Ngao Xí uống nước ừng ực - Đừng nói là tới đây bán cái cây phát lộc đấy nhé.

- Không, không! - Áo đen số một hạ thấp giọng - Chúng tôi tới là để tìm thành Bảy Đêm.

- Thành Bảy Đêm? - Tôi chưa từng nghe thấy địa danh này.

- Không giấu gì các vị, ngay dưới nơi này - Áo đen số một giậm giậm chân xuống đất - chính là tòa thành Bảy Đêm của nữ hoàng Ila nước Ai Cập cổ đại.

Tôi cảm thấy kiến thức lịch sử của mình không đến nỗi tệ, nhưng quả tình chưa bao giờ nghe nói tới nữ hoàng Ila của Ai Cập cổ đại.

- Chúng tôi tới để buôn bán với nữ hoàng. - Áo đen số hai lên tiếng, vắn vỏi đầu vào quyền sách chẳng buồn ngẩng lên, giọng nói khàn đặc - Nữ hoàng rất thích nghe kể chuyện, nếu gặp người kể chuyện hay, bà ta chắc chắn sẽ thưởng cho vàng ròng. Nếu kể không hay, lập tức giết chết tại chỗ! Bà ta đã cho xây một tòa thành Bảy Đêm trắng lè vô song ở vùng sa mạc này, cất giữ toàn bộ số vàng ròng của mình trong đó. Sau khi bà qua đời, tòa thành Bảy Đêm cũng biến mất. Nhưng nghe đồn, mấy ngàn năm trở lại đây, linh hồn của nữ hoàng vẫn lảng vảng trong thành Bảy Đêm, chờ đợi một người có thể giúp bà ta mở lại tòa thành.

- Mở lại? - Ngao Xí hoàn toàn không tin vào một truyền thuyết hoang đường cỡ này, châm biếm - Lẽ nào các vị đang ngồi đây chờ đợi linh hồn của nữ hoàng từ dưới đất chui lên, ôm theo tòa thành Bảy Đêm gì đó trong lòng, để trao đổi lấy cây phát lộc của các vị?

- Anh đừng có nhắc đi nhắc lại đến cây phát lộc nữa, được không! - Áo đen số ba bỏ chiếc Ipad xuống, bực bội nói - Cũng chẳng ngại nói cho hai người biết, muốn thành Bảy Đêm tái hiện, cần phải đem bảy câu chuyện ra trao đổi với linh hồn của nữ hoàng. Nếu bảy câu chuyện này khiến bà ta hài lòng, bà ta sẽ khiến cho tòa thành đầy vàng ấy xuất hiện trở lại trên mặt đất. Khi đó, anh có muốn không phát tài cũng khó!

Nghe những lời của đám người áo đen, tôi cũng bán tín bán nghi, nhưng câu cuối cùng của họ đã điểm trúng tử huyệt của tôi - vàng! Nguyên một tòa thành chất đầy vàng ròng!

- Tiết lộ một chuyện quan trọng như vậy cho chúng tôi, các vị không sợ chúng tôi giết người diệt khẩu, sau đó độc chiếm cả đồng vàng ư? - Tôi nửa đùa nửa thật.

- Cô tưởng rằng bọn tôi muốn kể cho các người lắng à? - Áo đen số bốn lạnh lùng nói - Bọn tôi vốn dĩ có bảy người, nhưng cái gã thứ bảy ấy vì sợ hãi mà đã bỏ cuộc giữa chừng! Theo truyền thuyết đã nói, mỗi một người chỉ có thể kể một câu chuyện! Bọn tôi đã đợi ở đây ba ngày trời, mới đợi được hai

người. Nói trắng ra, bọn tôi muốn kéo các người nhập bọn, để gom cho đủ bảy câu chuyện!

- Tại sao nhất định phải đợi ở nơi này? - Tôi cười - Các vị hoàn toàn có thể gọi điện thoại tìm một đồng bạn khác thôi!

- Đợi được mấy người đó đến nơi thì thời gian đã không còn kịp nữa! - Áo đen số năm nôn nóng - Cách bảy năm mới có một cơ hội để giao dịch với nữ hoàng, chính là ngày hôm nay, ngày trăng tròn! Bắt đầu từ tối nay, liên tiếp bảy đêm, mỗi đêm kể một câu chuyện. Sau khi kể xong, nếu nữ hoàng hài lòng, chúng ta sẽ có thể nhìn thấy thành Bảy Đêm!

- Thế nếu bà già ấy không hài lòng thì sao? - Tôi gãi đầu.

Áo đen số sáu lập cập nói:

- Thế thì... tất cả chúng ta đều sẽ giống như tòa thành Bảy Đêm của bà ta, biến mất khỏi mặt đất.

Cả căn lều lặng bật.

Một lúc lâu sau, tôi đột ngột vỗ tay, cười lớn:

- Thật thú vị!

Tất cả mọi người đều giật bản mình trước hành động của tôi, áo đen số một hỏi:

- Cô không sợ à?

- Tôi thích nhất là nghe kể chuyện, trước đây thì thoảng cũng kể chuyện cho người khác nghe. Chỉ bằng chúng ta hãy đánh cược một phen, xem xem có thể khiến nữ hoàng điện hạ tặng cho chúng ta tòa thành đầy vàng ấy hay không! - Tôi búng tay đánh tách - Cứ làm thế đi!

Ngao Xí lôi tôi sang một bên, giận dữ nói:

- Chẳng may truyền thuyết này là thật, nữ hoàng khôn kiếp kia bắt em xuống đất đi làm nữ tỳ, thì anh sẽ không đi cứu em đâu đấy!

- Em thấy nữ hoàng sẽ thích anh hơn đấy, trông anh đẹp trai cao ráo thế này cơ mà. - Tôi cười hi hi gian xảo - Yên tâm đi, dù sao chúng ta cũng đã lạc đường, chẳng có đồ ăn thức uống, con đường phía trước mù mịt, thời gian lại có thừa, ở lại nơi này bảy ngày thì đã sao? Anh sợ à?

- Sợ cái con khi! Cái con bé này ăn nói thật khó nghe! - Ngao Xí buông tay ra - Được, anh ở lại, chơi cùng em.

Thế là, chúng tôi bỗng dưng trở thành thành viên của nhóm giao dịch với nữ hoàng, quyết định ở lại trong căn lều màu trắng.

Theo quy định, bắt đầu từ đêm nay, hằng đêm, mỗi người trong số chúng tôi sẽ kể một câu chuyện. Tôi và Ngao Xí tới sau cùng, nên câu chuyện của đêm thứ bảy sẽ do tôi kể. Cái gì? Tại sao lại không báo Ngao Xí kể? Việc này ấy mà, tốt nhất là đừng trông mong gì vào hắn. Tất cả tài năng của hắn từ lâu đã mai một trong cái vãi và ca cẩm.

Thời gian bảy ngày vùn vụt trôi như cát chảy, tôi đứng bên ngoài căn lều, phóng mắt nhìn ra bốn phía, phát hiện ra rằng cảnh về đêm trên sa mạc lại tuyệt đẹp hơn hẳn so với rất nhiều nơi khác, khắp nơi là một vẻ thâm u bí hiểm khác hẳn ban ngày, hết như một cô gái bí ẩn, mạng che kín mặt không để lộ hình dung, càng không nhìn rõ, lại càng muốn theo đuổi. Bầu trời nơi đây cũng không phải một màn đen kịt, mà là một màu lam thẫm lộng lẫy lại thâm trầm, điểm xuyết những đốm sao chỗ đây chỗ thưa, đẹp tới mức khiến người ta chỉ muốn gơ cánh tay ra, dường như chỉ cần khẽ chạm từ xa, sẽ lập tức bị kéo vào trong giấc mơ tuyệt diệu nhất...

Lúc này, từ trong lều bay ra mùi thơm quyến rũ của thức ăn. Có người thò đầu ra hét toáng lên khi gọi tôi vào ăn cơm. Ừm, không cà kê dây muống nữa, hơi bữa tối, ta tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Áo cưới

Mức độ thịnh soạn của bữa tối khiến tôi cũng phải cảm động.

Sau khi cơm no rượu say, áo đen số một tự pha cho mình một tách cà phê, ngồi xuống chính giữa căn lều, trước khi bắt đầu kể chuyện, gã bắt chợt quay qua hỏi tôi:

- Cô vừa kết hôn phải không?

Tôi gặt đầu.

- Mặc áo cưới chưa?

Tôi lắc đầu:

- Một ngày sau khi chúng tôi quyết định kết hôn, đã cùng nhau lên đường rồi.

- Thế thì thật đáng tiếc. Con gái ai cũng nên mặc một lần. - Gã nhún vai, ngồi lại cho ngay ngắn. - Các vị, câu chuyện mà tôi kể chính là câu chuyện nói về bộ áo cưới. Nếu có gì trùng hợp, chỉ hoàn toàn là ngẫu nhiên.

- Xin rửa tai lắng nghe! - Tôi ợ hơi một cái, nằm sấp người trên tấm đệm mềm mại, chờ xem cái gã quái đản này có thể kể ra một câu chuyện thế nào.

Gã háng giọng:

- Trong viện bảo tàng của một thành phố...

- Không ai có thể mặc bộ áo cưới này, không một ai...

Ông Tần làm việc ở văn phòng của viện bảo tàng đang vuốt ve tủ kính trưng bày sáng choang không một mảy bụi nằm ở góc trong cùng của phòng triển lãm số 3, thần thờ nhìn vào bên trong, lăm lăm một mình.

Một màu đỏ thạch lưu tươi tắn xuyên qua lớp kính kiên cố, phản chiếu trong đáy mắt đã gần như mờ đục của ông.

Sắc màu đỏ, dịu dàng như nước, rực rỡ như lửa.

Là một bộ áo cưới thời cổ.

Bên trên là chiếc áo cổ cao bằng lụa mỏng dệt kim tuyến thêu hoa, bên dưới là chiếc váy có hai mươi tư nếp gấp, trên vạt váy được đính ngay ngắn những vật trang sức hình tròn tinh xảo được chế tác từ lưu ly trong suốt, bên ngoài khoác một tấm áo the mộc dài chạm đất, đầm đầm nằm trên chiếc giá áo bằng gỗ trịnh nam. Màu đỏ thạch lưu chói chang của áo và váy được khoác lên lớp the mỏng manh, tạo nên một vẻ hư ảo mơ màng, thực giống như người thiếu nữ đang chờ xuất giá, e thẹn nép vào góc khuất, nồn nồn mà dè dặt nhìn trộm người trong mộng, lớp rèm châu lay động, che khuất dung nhan, song không che được hai vệt mây hồng ứng trên đôi gò má.

Đích thực là một bộ áo cưới lộng lẫy tuyệt vời. Tin chắc rằng bất cứ cô gái nào nhìn thấy nó cũng đều dấy lên một niềm ao ước ngọt ngào là được khoác nó lên người.

“Áo cưới của phụ nữ quý tộc thời Nam Tống, khai quật tại công trường số 2 phía bắc ngoại ô thành phố Vong Xuyên năm 1977.”

Trên tấm biển giới thiệu trắng toát, dòng chữ màu đen giới thiệu sơ lược về lai lịch của bộ váy áo.

Nó đáng ra là món cổ vật quý giá nổi bật nhất trong viện bảo tàng, nhưng vì năm chữ “Đây là vật phòng chế” ở dưới cùng tấm biển, mà đã phải nằm oan ức ở nơi xó xỉnh nhiều năm.

Quần Tụ Hàn cảm chiếc chổi lông gà, hồ hững phe phẩy chiếc tủ trưng bày bên cạnh, ánh mắt bất giác cứ nhìn về phía ông Tần, cùng với mục tiêu mà ông ta đang nhìn chăm chú.

Hôm nay là ngày thứ bảy Quần Tụ Hàn tới làm việc ở viện bảo tàng. Là một nhân viên văn phòng bình thường, công việc của cô chẳng mấy bận rộn, chỉ là sắp xếp tài liệu, bảo quản đồ trưng bày, tiếp đón khách tham quan, lập đi lập lại một cách đơn điệu ngày này qua ngày khác. Và sự thực, là một viện bảo tàng chẳng mấy quy mô nằm ở ngoại ô một thành phố nhỏ, khách tham quan hàng ngày có thể nói là chỉ lác đác vài mỏng. Cư dân nơi đây dường như rất ít người hứng thú với lịch sử, họ thả ngồi trong quán trà đánh mặt chược cũng chẳng buồn tới viện bảo tàng để cảm hoài quá khứ. Thời điểm đông đúc nhất của viện bảo tàng chính là trước sau lễ Quốc khánh, bởi vì sẽ luôn có giáo viên dẫn một nhóm học sinh tới nơi này để bổ sung cho kiến thức ngoại khóa.

Do đó cũng không khó hình dung, thu nhập của viện bảo tàng chẳng có bao nhiêu. Nếu chỉ trông vào tiền vé vào cửa, e rằng thế nào cũng có ngày chẳng còn đủ tiền mua nước tẩy rửa. Cũng may là chính quyền thành phố hàng năm đều rót cho một chút kinh phí còm cõi, viện bảo tàng mới có thể duy trì tới ngày nay.

Trước khi Quần Tụ Hàn tới đây, vị trí của cô ta đã thay đổi nhiều người. Chẳng có mấy người trẻ tuổi chịu ở lại cái nơi nghèo khó này quá ba tháng. Cái hào khí sẵn sàng công hiến để bảo vệ lịch sử rực rỡ của Tổ quốc những ngày mới đến, cuối cùng đã bại dưới gót giày của hiện thực vô tình.

Bây giờ, cả viện bảo tàng chỉ có năm nhân mạng. Ngoài giám đốc viện bảo tàng và nhân viên bảo vệ, chỉ còn ba người làm việc trong văn phòng. Tới cả lao công cũng thuê theo giờ để tiết kiệm chi phí. Và sĩ số của văn phòng sẽ biến thành hai trong tương lai gần. Ông Tần sắp nghỉ hưu. Tuần này sẽ là bảy ngày cuối cùng ông làm việc ở viện bảo tàng.

- Bác Tần, tài liệu trong tủ hồ sơ của bác đã sắp xếp xong cả chưa? Có cần cháu giúp không? - Quần Tụ Hàn bước tới bên cạnh ông Tần, nhớ tới tủ hồ sơ cũ kỹ đã bị ông xào xáo tới lộn tung پہلو.

Nghe cô hỏi vậy, ông Tần khẽ đẩy gọng kính đã bạc màu trên sống mũi lên, mỉm cười cảm kích:

- Không cần đâu, cũng đã thu dọn gần xong rồi.

Nói xong, ông quay đầu lại, ánh mắt tiếp tục lưu luyến trên sắc đỏ thạch lựu.

Tạ Phi tới đây trước Quân Tụ Hàn hai tháng từng thăm thì với cô rằng, ông Tần yêu quý bộ áo cưới giả hiệu này một cách bất thường. Rất nhiều đêm sau khi viện bảo tàng đóng cửa, cô ta đã nhìn thấy ông Tần đứng thần thờ trước tủ trưng bày với tư thế y hệt như vậy, lăm lăm một mình.

Ánh mắt đó, chỉ có ở một kẻ si tình.

Mỗi lần nói tới đây, Tạ Phi luôn kết thúc bằng một tràng cười châm biếm.

Mấy hôm trước, khi chỉnh lý hồ sơ, Quân Tụ Hàn nhớ rằng, trong mục “tình trạng hôn nhân”, ông Tần điền là “độc thân”, là chưa kết hôn hay đã ly dị, chẳng thể biết được. Cô cũng không hào hứng với việc soi mói đời tư của người khác. Huống hồ, cô luôn cảm kích và tôn trọng ông Tần. Khi cô đang đau đầu nhức óc tìm việc làm, đúng một ngày trước khi bị bà chủ nhà chợ búa tống cổ ra đường, ông Tần đã gọi điện thoại tới báo tin trúng tuyển, cứu cô trong con nguy cấp. Ngay ngày hôm đó, cô liền xách theo ít hành lý đơn giản, tìm tới viện bảo tàng. Nghe cô bối rối trình bày về hoàn cảnh khốn đốn hiện tại, ông Tần lập tức giao cho cô một chiếc chìa khóa, nói rằng từ nay cô hãy tạm thời ở trong văn phòng, trong gian phòng nhỏ có một chiếc giường gấp, cố gắng chịu đựng một thời gian, đợi khi tìm được nhà thì chuyển đi sau.

Trong cái thời đại khủng hoảng lòng tin này, Quân Tụ Hàn dè dặt cầm lấy chiếc chìa khóa màu trắng bạc, trịnh trọng cúi rạp người cảm ơn ông Tần, tự đáy lòng trào dâng một niềm ấm áp đã vắng mặt từ lâu.

Có việc làm, còn có chỗ ở miễn phí, Quân Tụ Hàn cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả công việc cô phải phụ trách, bất kể là phức tạp hay đơn giản, ông Tần đều chỉ bảo tận tình. Không chỉ trong công việc, mà thấy cô bị viêm họng, bất chấp thời tiết oi bức, ông đã tìm tới một tiệm thuốc ở rất xa mua thuốc giúp cô, còn ôm tới cho cô một tấm chăn dày hơn, nói rằng ban đêm trong viện bảo tàng lạnh lẽo, đắp chăn ấm mới không bị cảm lạnh. Biết cô kinh tế khó khăn, ông còn gấp riêng giám đốc viện bảo tàng, xin ứng trước lương tháng này cho cô.

Đối với một tiền bối, một cấp trên tốt bụng lại tận tâm như vậy, Quân Tụ Hàn kiên quyết không nói nửa lời thị phi sau lưng ông.

Cô không muốn ông nghi việc, ít nhất là đừng quá nhanh như thế này.

- Bác Tần... - Quân Tụ Hàn ngẫm nghĩ một lát, rồi lấy hết dũng cảm cắt ngang ánh nhìn mê mải của ông Tần vào bộ áo cưới. Có một vài câu hỏi, cô muốn biết được đáp án trước khi ông rời khỏi nơi này.

Ông Tần xoay nghiêng mặt qua, ánh đèn phản chiếu trên mắt kính, biến thành hai mảng sáng lóa che khuất đôi mắt ông.

- Bác có thể kể cho cháu nghe câu chuyện về bộ áo cưới được không? - Cô hỏi câu mà mình muốn hỏi nhất.

Im lặng hồi lâu.

- Nó đang chờ đợi!

Khóe miệng ông Tần hơi nhếch lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn giãn ra thư thái, giống như mảnh đất hoang vu vừa bùng nổ một đóa hoa.

Quân Tụ Hàn chưa từng nhìn thấy biểu cảm đó ở ông.

- Chờ đợi?! - Cô ngăn người - Chờ cái gì kia?

Bàn tay ông Tần chậm chậm dịch chuyển trên mặt kính, hơi nóng từ lòng bàn tay phả lên lớp kính một làn khói trắng mờ mờ, rồi biến mất trong chớp mắt.

- Hạnh phúc!

Một cảm giác thanh thản như trút bỏ gánh nặng, lập lò giữa hai con chữ ngắn ngủi.

- Oi bức quá, e rằng đêm nay sẽ mưa to. Đi ngủ nhớ đóng cửa sổ cho kỹ. Bác về đây.

Ông Tần cầm chiếc ô đang gác dưới đất lên, dường như không nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Quân Tụ Hàn, nhẹ nhàng vỗ lên vai cô, rồi lại lưu luyến liếc nhìn bộ áo cưới.

- Giao nó cho cháu đây. - Trước khi đi, ông nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ đầy suy tư - Ngày kia, Thất tịch[1], có mưa không nhỉ?!

[1] Tức ngày mừng 7 tháng 7 âm lịch, là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau trong truyền thuyết, được coi là ngày lễ tình nhân của Trung Quốc. (Nd)

Miệng Quân Tụ Hàn hơi há ra, cho tới khi bóng của ông Tần khuất sau cánh cửa.

Chương 3

Cả núi câu hỏi tắc lại trong cổ họng, giống như bị nút kín, không thể thốt thành lời.

Khóa cửa bảo tàng xong, bước trên nền đá hoa cương chẳng chịt vết rạn, tiếng bước chân của Quân Tụ Hàn vang vọng trong phòng triển lãm không một bóng người.

Đóng cửa văn phòng, cô bắt đầu bận rộn với vài việc vặt.

Dòng nước nóng từ phích giữ nhiệt cẩn thận chảy rí rách vào trong bát, mùi thơm của mì ăn liền lan tỏa theo làn hơi nghi ngút.

Xé một gói nhỏ, lắc khe khẽ, nước sốt chìm vào trong nước, loang thành một mảng nâu sậm. Những mảnh rau sấy khô xanh trắng đan xen nổi lên trên, chậm chậm xoay tròn.

Bữa tối hôm nay cũng là do ông Tần cung cấp. Trong tủ của ông còn cất trữ nửa thùng mì gói hiệu Đầu Bếp Khang, đều tặng lại cho Quân Tụ Hàn. Cô vốn định từ chối, nhưng ông nói ông sắp đi rồi, mấy gói mì ăn liền này chẳng thể nào mang đi được, không ăn cũng lãng phí, hưởng hờ cũng chẳng phải là thứ đáng giá gì cho cam.

Vài phút sau, mở nắp bát ra, khuấy đảo những sợi mì mềm mại, Quân Tụ Hàn lật giờ kẹp hờ sơ cũ kỹ màu xanh lam trước mặt.

Trong kẹp hờ sơ là những đoạn giới thiệu sơ lược về toàn bộ những vật trưng bày lưu trữ trong bảo tàng và những bài viết có liên quan đăng trên báo chí. Nghe nói, toàn bộ những tư liệu này đều do một tay ông Tần chỉnh lý. Hôm qua ông giao chúng cho Quân Tụ Hàn, nói rằng tuy chẳng giúp ích gì nhiều nhưng lúc rảnh rồi giờ ra xem cũng hay.

Quân Tụ Hàn xóc một gắp mì đưa vào miệng, vừa nhai vừa thành thói lật xem tựa như đọc truyện.

Đồ vật có giá trị trong bảo tàng không có mấy, thi thoảng có một hai món đồ được xếp loại cổ vật cấp 1, theo ghi chép trong tài liệu, chúng cũng đã kịp thời được các đơn vị cấp trên “tiếp quản” từ lâu. Nói một cách đơn giản, những vật trưng bày trong viện bảo tàng Vong Xuyên đều là những thứ không đáng tiền. Quân Tụ Hàn nghĩ tới hệ thống bảo vệ mỏng yếu và thái độ hờ hững của vị giám đốc bảo tàng, thì đoán rằng hẳn mấy kẻ chuyên ăn trộm đồ cổ cũng chê bai nơi này nghèo nàn mà chẳng thêm ghé thăm.

Lai lịch của mọi đồ vật lưu giữ tại đây đều được ông Tần ghi chép tường tận. Dưới mỗi bức ảnh là những hàng chữ viết tay thanh thoát đều đặn, trông rất đẹp mắt.

Khi trong bát chỉ còn sót lại nửa bát nước, ngón tay của Quân Tụ Hàn chợt dừng lại những trang cuối cùng.

Là tư liệu về bộ áo cưới. Khác với những nội dung trước đó, nó không có ảnh kèm theo, chỉ có một bức vẽ nhỏ được bọc kín trong một tờ giấy bóng kính. Trên nền giấy Tuyên[2] cũ kỹ ngà vàng là những nét vẽ màu điều luyện. Bộ áo cưới trong bức tranh giống y hệt với bộ áo cưới bày trong tủ kính, điểm đậm “đứng” trên một tảng đá xanh lớn, vô số ngọn cỏ mon môn đâm ra qua kẽ đá, giống như những đứa trẻ tinh nghịch đang quan sát thế giới bên ngoài.

[2] Một loại giấy cao cấp sản xuất tại Tuyên Châu tỉnh An Huy. (Nd)

Chỉ là một bộ váy áo, nhưng tuyệt đẹp đến mức tựa như mang trong mình sự sống; một niềm kỳ vọng tha thiết trong tư thế ngóng về nơi xa, tỏa ra từ bức vẽ, thấm vào trong lòng Quân Tụ Hàn.

Là do ông Tần vẽ ư? Nếu đúng là như vậy, cô thật kinh ngạc trước tài hoa của ông.

Lời giới thiệu về bộ áo cưới gần như giống hệt với lời giới thiệu trên tấm biển. Ông Tần không viết thêm chi tiết gì hơn. Lật giờ trang tiếp theo, một bài viết được cắt từ báo ra với tựa đề “Áo cưới ngàn tuổi, một sớm thành tro. Thợ may khéo léo, phục chế như xưa” đã thu hút sự chú ý của cô.

Đặt đĩa xuống, đang định đọc kỹ, cánh cửa văn phòng thỉnh thoảng bị đẩy tung.

- Điện thoại, điện thoại! Có phải tớ quên điện thoại ở đây không?

Tạ Phi vội vã chạy xộc vào, giật mạnh ngăn kéo bàn làm việc của cô ta, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

- May mà vớt ở văn phòng! - Cô ta vỗ vỗ ngực, nhìn chiếc điện thoại đời mới nhất phải tích góp mấy tháng trời mới mua được, nói với Quân Tụ Hàn - Vừa rồi tớ còn tưởng bị trộm mất mất rồi chứ, sợ thốt cả tim, báo hại tớ giữa đường phải xuống xe quay lại.

- Lần sau chú ý vào nhé! - Quân Tụ Hàn rút một tờ khăn giấy đưa cho cô ta đang đỏ mồ hôi lút mặt - Lau mặt đi!

Đón lấy tờ khăn giấy chấm lên trán, ánh mắt Tạ Phi dừng lại trên bài báo Quân Tụ Hàn đang đọc, bất giác nổi hứng, hỏi:

- Cậu đang đọc cái này à?

- Trước đây cậu đọc rồi à? - Quân Tụ Hàn không nghĩ rằng một đứa làm việc qua loa đại khái như Tạ Phi lại có hứng thú đọc những tài liệu cũ kỹ kiểu này.

Tạ Phi nhảy lên ngồi trên bàn làm việc của Quân Tụ Hàn, ra vẻ đàn chị:

- Cái này còn cần phải đọc à? Cậu vào sau, rất nhiều chuyện chị Hứa đã kể với tớ, cậu không biết được đâu.

Chị Hứa là một phụ nữ trung niên với mái tóc cắt ngắn ngang mang tai. Ngày đầu tiên Quân Tụ Hàn tới nhận việc, cũng chính là ngày chị Hứa xin nghỉ hưu vì lý do sức khỏe. Vị trí của cô hiện tại chính là chỗ trước đây chị Hứa từng ngồi.

- Chị ấy có kể chuyện gì về bộ áo cưới này không? - Quân Tụ Hàn hỏi.

- Đương nhiên là có! - Tạ Phi gật đầu, rồi lập tức trừng mắt nhìn cô với vẻ hoài nghi - Sao, không phải cậu định nổi gót cái ông Tần khùng đấy chứ, muốn trở thành kẻ mắc chứng cuồng váy áo thế hệ thứ hai của bảo tàng Vong Xuyên chắc?

- Nghiêm túc đi! - Quân Tụ Hàn xị mặt - Đúng là tớ rất tò mò.

- Được rồi, được rồi, không đùa nữa. - Tạ Phi nhảy xuống khỏi mặt bàn, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, chỉ vào bức vẽ - Cái này á, nghe nói năm xưa do đích thân ông Tần vẽ đấy!

Hóa ra, đúng là tác phẩm của ông Tần.

- Bộ áo cưới này, vốn đáng lẽ cũng có đồ thật. - Tạ Phi lại tiết lộ một tin tức cũ kỹ rất giá trị, bộ dạng nôn nóng của Quân Tụ Hàn khiến cô ta dường như có một cảm giác tự hào như giáo sư giảng bài cho sinh viên, giọng kể bất giác cũng trở nên sôi nổi - Năm xưa, tại công trường số 2 phía bắc ngoại ô thành phố Vong Xuyên đã phát hiện được một quần thể mộ cổ. Từ một ngôi mộ trong số đó, đã khai quật được một cỗ quan tài bằng gỗ khảm hoa văn vàng. Sau đó, cỗ quan tài được chuyển tới viện nghiên cứu khi đó trực thuộc viện bảo tàng. Sau khi nhân viên nghiên cứu bật ván quan tài, phát hiện ra bên trong có một bộ áo cưới lộng lẫy như mới, khiến mọi người kinh ngạc xuyết xoa, cứ ngỡ rằng đã tìm ra được món đồ cổ thuộc hàng báu vật quốc gia. Thế nhưng, khi họ thận trọng nhấc bộ áo cưới ra khỏi cỗ quan tài, thì một sự việc cực kỳ quái dị khiến bọn họ phải hối hận tột cùng đã xảy ra.

- Đã xảy ra chuyện gì? - Quân Tụ Hàn vô thức dịch sát chiếc ghế lại, mắt nhìn không chớp.

- Hề hề! - Tạ Phi làm ra cái vẻ của một nghệ nhân kể chuyện hàng đầu, tự cười một mình, nói - Không ai ngờ được rằng, khi bộ áo cưới vừa mới nhô ra khỏi mép quan tài, trong chớp mắt đã biến thành tàn tro màu đen ngay trên tay họ, bay tán loạn khắp xung quanh. Tất cả những người có mặt đều chết lặng, sau đó bắt đầu cảm thấy lo sợ cho sự nghiệp tương lai của mình. Sự kiện phát hiện ra báu vật ở công trường số 2 trước đó đã được lưu truyền rộng rãi, cấp trên cũng rất quan tâm. Bây giờ, không những chưa nghiên cứu được một mảy may, mà còn giương mắt để cho báu vật quốc gia hóa thành tro bụi một cách khó hiểu ngay trong tay mình, làm gì còn ai ăn ngon ngủ yên cho được? Ngày hôm sau, sự việc đã đến tai cấp trên. Cỗ vật vô duyên vô cớ bị hủy hoại, người chịu tội đương nhiên là những nhân viên công tác đã tham gia vào vụ việc, người thì bị đuổi việc, người thì bị cảnh cáo. Ngay cả báo chí cũng đăng tin về vụ việc chẳng mấy hay ho này. Tuy những người đó quả tình là oan uổng, nhưng họ cũng không có cách nào giải thích được nguyên nhân khiến bộ áo cưới ra tro. Cuối cùng, chỉ đưa ra một lý do khiến cường “niên đại lâu năm, chất liệu vải bị ôxi hóa nghiêm trọng” để giải thích cho sự việc này.

- Cỗ vật thật đã bị hủy hoại, một báu vật hiếm có nhường này... Chắc vì thế nên bảo tàng mới tiến hành phục chế để làm kỷ niệm... - Quân Tụ Hàn gật đầu, vẻ như có điều nghĩ ngợi.

Tạ Phi xua tay rồi rít, nói:

- Hiện vật phục chế này là do ông Tần làm đấy!

Tìm Quân Tụ Hàn giật nảy lên một nhịp.

- Ông Tần tới bảo tàng làm việc một ngày sau hôm bộ áo cưới được khai quật. Tuy ông ấy chỉ là một nhân viên bình thường, không tham gia vào “sự kiện áo cưới”, nhưng đầu đuôi sự việc, ông ấy cũng biết không ít. Một hôm, ông ấy chủ động đề xuất với bảo tàng rằng, ông muốn làm một vật phục chế giống y hệt như đồ thật. Một bộ áo cưới cổ xưa hiếm có đến vậy, để làm kỷ niệm cho người đời sau cũng tốt. Bảo tàng đã đồng ý. Thế là, có người nhìn thấy ông Tần ôm một đồng vải màu đỏ thạch lựu dày cộm, chui vào trong phòng bảo quản tàn tro của bộ áo cưới thật, không ăn không uống, suốt ba ngày trời không ra khỏi cửa. Trong thời gian đó, có người đến kiểm tra, đứng yên bên ngoài cánh cửa khóa trái, chỉ nghe thấy tiếng kéo lách cách, và một thứ mùi cháy khét lẹt. Ba ngày sau, ông Tần ôm bộ quần áo cưới hoàn toàn giống y chang đồ thật đi ra... Như vậy, mới có được hiện vật phục chế mà chúng ta nhìn thấy bây giờ!

Nghe xong, đám mây nghi hoặc trong lòng Quân Tụ Hàn đã có chút sáng tỏ.

Tình yêu của ông Tần đối với bộ áo cưới, có lẽ giống như tình yêu của người họa sĩ đối với tác phẩm hội họa, thậm chí là tình yêu của người mẹ với đứa con...

Thứ tình cảm riêng có của con người đối với những thứ có liên quan tới bản thân, đôi lúc mãnh liệt đến mức người khác không thể nào hiểu nổi, bản thân cũng không thể nào hiểu nổi.

- Cậu đã biết những chuyện này, sao lại lúc nào cũng châm chọc bác Tần sau lưng thế? - Quân Tụ Hàn nửa đùa nửa thật trách móc Tạ Phi - Đó là tác phẩm mà tự tay bác ấy vất vả làm ra kia mà.

- Thế thì cũng chẳng phải đến mức cả ngày trò chuyện với một bộ quần áo như một kẻ cuồng si như thế, trông mà chết khiếp lên được ấy! - Tạ Phi tung tung đứng dậy, liếc nhìn đồng hồ, sau đó vẫy tay chào Quân Tụ Hàn - Muộn rồi, nếu không đi ngay, sẽ chẳng còn xe về thành phố nữa. Hôm nay kể cho cậu bao nhiêu chuyện như thế, hôm nào cậu phải mời tớ ăn cơm trả công đấy nhé! Bye!

Tạ Phi vội vội vàng vàng cắt điện thoại đi, xoạc cẳng chạy ào ra khỏi cửa.

- Đừng chạy nhanh thế, sàn nhà trơn đấy!

Nhìn cái đũa kém mình hai tháng tuổi, làm việc nói năng lúc nào cũng hấp tấp vội vàng, Quân Tụ Hàn lắc đầu.

Tạ Phi vừa chạy vừa thần tốc bấm phím điện thoại, gửi tin nhắn vẫn luôn là một sở thích lớn của cô ta.

Ra tới cổng, cô thỉnh linh đăm thẳng cánh vào một người.

Tạ Phi đứng vững lại, ngẩng đầu nhìn lên:

- Bác Tần?

- Ồ, là cô Tạ à? - Ông Tần rũ rũ chiếc ô còn chưa xếp gọn - Về muộn thế? Bên ngoài có mưa rồi đấy!

- Không sao, cháu có mang theo ô! - Tạ Phi rút chiếc ô gấp từ trong cái túi xách to tướng ra, vừa kéo khóa túi vừa hỏi - Bác Tần, sao bác lại quay lại thế?

Ông Tần khẽ đẩy gọng kính lên, ánh đèn từ trên cổng hắt xuống, vừa vịn chiếu lên đôi mắt kính.

- Có chút việc vẫn chưa làm xong.

Khóe miệng ông hiện lên một nụ cười hiếm hoi, giống như hạt mưa rơi lên mặt kính, không màu, lạnh ngắt, chớp mắt đã chảy loang mất hình thù.

Đã sửa bởi tử đình hương lúc 20.02.2015, 12:36, lần sửa thứ 3.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Mưa thật rồi, hạt mưa còn to hơn cả hạt đậu, đập rào rào lên khung cửa sổ.

Quân Tụ Hàn đóng chặt toàn bộ cửa sổ, kéo rèm xuống. Trong phòng oi nồm, cô bật chiếc quạt nhỏ đặt ở trước giường.

Tắm chăn mà ông Tần chuẩn bị cho cô, đêm nay đã trở thành dư thừa, được xếp lên chiếc ghế gấp ở góc tường.

Cô tắt đèn, sò soạng nằm xuống chiếc giường nhỏ trải chiếu. Trong bóng tối, cô lặng lẽ lắng nghe tiếng mưa gió ngoài cửa sổ, và cả tiếng cánh quạt xoay vòng.

Khép mắt lại, nhưng lòng chưa khép được. Khuôn mặt của ông Tần, bộ áo cưới đồ rực rỡ, cứ lượn vòng như đèn cù trước mắt cô, lúc mờ lúc tỏ, đan xen lẫn lộn. Tiếng mưa gió bên tai, dần dần bị tiếng ù ù đều đều của cánh quạt thay thế, trở thành một khúc hát ru rất hữu hiệu.

Tắm chiếu được thân nhiệt ủ đến nóng giãy dưới cơ thể, không biết từ khi nào đã trở nên lạnh ngắt, dường như có thanh thép lạnh đang vuron dài ra trên chiếu, sau đó chạy lên bám sát trên mặt da cô, rồi chậm chậm xâm nhập sâu vào trong máu thịt xương tủy.

Có cơn gió lướt qua, cuốn theo mùi thơm của cỏ.

Lặng lẽ phả vào trong mũi không một tiếng động, rồi trong tích tắc hóa thành một mùi tanh sắc súa, mùi máu tươi vừa mới phun ra từ cơ thể, trong hơi nóng ẩm gieo rắc một sự tuyệt vọng chết chóc.

Tiếng vó ngựa rầm rập từ xa vọng lại, giày xéo lên tấm màng nhĩ mỏng manh. Thảo nguyên mù mịt đất bụi không ngừng chao đảo điên cuồng, cuộc chém giết hung tàn đang mở rộng tới cực hạn trong vô hình, tựa như muốn hủy diệt cả bầu trời bao la lừng lờ mây trắng.

Lưỡi đao sáng trắng lạnh người chém ngang từ trên không xuống, máu vẽ thành một đường vòng cung hoàn mỹ giữa không trung, chiếc thủ cấp với cặp mắt trợn trừng lẫn lông lóc mấy vòng, sau khi để lại một đường parabol cũng hoàn mỹ y hệt, rơi xuống dưới hỗn loạn vó ngựa.

Một đôi mắt lạnh băng đang nhìn trần trời vào lưỡi đao loang lổ máu tươi.

Dây cương ghim chặt, con chiến mã đen tuyền dựng vó trước lên không, hí vang rồi dừng lại, trên lưng ngựa, chàng trai mang bộ chiến giáp tướng quân, giương đao ngạo nghễ.

Vù!

Mũi đao thỉnh linh dừng đứng lên, chỉ thẳng về phía trước, vẻ uy nghi và mệnh lệnh không cho phép kháng cự.

Bầu trời đã đổi sắc, tiếng sấm ì ùng dập dồn ập tới, những tia chớp sáng chói rạch toang tầng mây dày nặng, luồng khí chết chóc xuyên suốt đất trời, binh mã đầy mình giáp trụ ồ ạt lao tới từ bốn phương tám hướng, hỗn chiến, chém giết, đao kiếm va nhau tóe hoa lửa chói chang, bắn tung tứ phía rồi vụt tắt. Người ngã xuống từ trên lưng những con ngựa chiến đâm sầm vào nhau. Trên thảo nguyên khói lửa mịt mù, liên tục có thêm hết thi thể này tới thi thể khác với đủ mọi tư thế khác nhau, bị vó ngựa giày xéo thành những đồng máu thịt bầy nhầy.

Một tiếng nổ rền vang, khói lửa ngùn ngụt bốc đến tận trời, chớp mắt đã biến cả thảo nguyên thành biển lửa. Dưới ánh lửa cuộn cuộn, tiếng thét cuồng nộ của người, tiếng hí thảm thiết của ngựa, từ từ tắt dần, chỉ còn lại thanh đao vẫn còn nguyên hàn khí, cố chấp và hiên ngang chỉ về phía trước, tuyệt không có ý quay đầu.

Ánh mắt không chút cảm xúc, chỉ có giết chóc, dật dờ như gió. Tấm chiến bào đen thẫm bốc cháy, tung bay trong khói lửa, che khuất một đôi mắt khác, kinh hoàng và bi thương...

Ánh sáng không biết từ đâu rơi xuống, dịu dàng bao phủ lên một giọt nước mắt long lanh trong suốt, rớt xuống từ một đám mây mềm mại nhất, thỉnh linh rửa sạch những đám mây đen nhuốm đẫm máu tanh. Cuộc chiến tàn khốc bị trắng, chớp mắt đã bị ném về một nơi thẳm xa không còn trông thấy.

Tất cả những hơi hướng có liên quan tới chết chóc, đều ngưng lại trong khoảnh khắc này.

Quân Tụ Hàn cô độc đứng dưới vòm trời, ánh mắt mơ màng đuổi theo những giọt nước mắt đang chậm chậm rơi xuống, bất giác chia tay ra, để nó dừng lại trong lòng bàn tay.

Giọt nước mắt không hề trong suốt, bên trong dường như có một khung trời khác.

Cô cúi thấp xuống, giống như một đứa bé hiếu kỳ, nôn nóng muốn nhìn rõ bên trong giọt lệ bé tí xíu kia đang ẩn giấu vật gì.

Trước ánh nhìn chăm chú, cái thế giới phản chiếu bên trong giọt lệ dần dần mở rộng...

Một cô gái, khoác trên người sắc đỏ rực rỡ, trong gió cuốn mưa phùn, đang dõi mắt nhìn về phía xa xăm.

Dưới chân cô, giẫm lên một tảng đá xanh to lớn, sắc cạnh rõ nét, trầm mặc và vững chãi gánh đỡ trọng lượng của cô, dùng thân thể xù xì thô kệch của mình, giúp cô có thể phóng tầm mắt tới nơi xa hơn nữa.

Thảo nguyên bất tận kéo dài trước mắt, một dải xanh non mơn mơn dưới bầu trời xám xịt.

Những đốm sáng nhỏ li ti nhấp nhót trên xiêm y của cô, tiếng lanh canh trong trẻo xuyên qua màn mưa mỏng mảnh, cảnh sắc đơn điệu nhuộm lên một vẻ trong suốt tựa pha lê.

Không nhìn rõ mặt cô, thậm chí tới thân người, cũng chỉ là những đường nét lò mờ. Nhưng, hạnh phúc, niềm hạnh phúc riêng có khi chờ đợi một người trở về, dâng lên trong lòng cô, vô cùng rõ nét. Trái tim rộn ràng, hơi thở gấp gáp của cô, tất cả đều chân thực đến vậy.

Chiến hỏa, tướng quân, cô gái, bản thân, dần dần chồng chéo lên nhau...

“Dừng!”

Một tiếng sấm chột nổ rền.

Quân Tụ Hàn dựng người lên, ngồi bật dậy khỏi giường.

Trên trán ngựa râm ran, là một dòng mồ hôi lạnh ngắt đang từ từ bò xuống.

Một giấc mơ thật quái lạ...

Cô khẽ thở gấp, kéo khăn phủ gối lên lau vết mồ hôi.

Ngoài cửa sổ vẫn sấm rền chớp giật, còn trong phòng lại bao trùm một bầu oi bức rất ngột ngạt. Cây quạt nhỏ không biết đã bãi công từ bao giờ, cánh quạt màu xanh lam đã lười nhác đứng im.

Quân Tụ Hàn bước xuống giường, ấn mạnh vào công tắc của cây quạt, vô ích. Lại ấn tiếp, cánh quạt vẫn không nhúc nhích. Cô đành phải chán nản bỏ cuộc, quay lại nằm xuống giường.

Một người trước nay luôn rất dễ ngủ như cô, lần đầu tiên đã phải nếm trải nỗi khổ sở của chứng mất ngủ. Trong lúc lẩn qua lẩn lại, không những hoàn toàn không thấy buồn ngủ, mà những cảnh tượng rời rạc lộn xộn trong giấc mộng lại mỗi lúc càng thêm rõ nét, nối tiếp nhau hiện lên trong đầu cô giống như một thước phim.

Có lẽ là ảo giác, có lẽ là mệt mỏi do mất ngủ. Quân Tụ Hàn bỗng nhiên cảm thấy một cơn đau nhói nhẹ âm thầm chạy vào trong tim. Cô bất giác đưa tay lên ôm lấy ngực.

Đổi sang tư thế nằm ngửa, cô ngỡ rằng như thế sẽ dễ chịu hơn chút ít, nhưng cơn đau buốt giống như bị cây kim cực mảnh không ngừng đâm chọc vào tim vẫn không hề giảm bớt.

Cô cảm thấy vô cùng khó chịu, bèn ngồi dậy một lần nữa, bật đèn lên, định ra ngoài rót một ly nước.

Soạt... Soạt...

Vừa bước tới trước cửa, Quân Tụ Hàn chợt nghe thấy bên ngoài vọng lại tiếng lật giở giấy tờ chậm chậm.

Cánh cửa tạm bợ đóng bằng ván gỗ mỏng dính trước mặt, gần như không có tác dụng cách âm.

Giờ tay lên nhìn đồng hồ, đã là mười hai rưỡi nửa đêm.

Giờ này, còn có ai ở văn phòng nữa?

Nhìn qua khe cửa ra ngoài, chỉ thấy một màn đen kịt, bên ngoài không hề bật đèn.

Ai lại đêm hôm khuya khoắt đi giờ sách trong một văn phòng tối mịt mùng như vậy?

Một ánh chớp lóe qua, ánh sáng chói gắt chiếu lên mặt Quân Tụ Hàn trắng bệch.

Có khi nào là trộm không?

Nhưng văn phòng căn bản chẳng có thứ gì đáng giá, có tên trộm ngu ngốc nào lại tới viếng thăm?

Đúng lúc cô đang do dự không biết có nên xông ra hay không, tiếng giờ sách đã dừng lại.

Quân Tụ Hàn áp tai lên cánh cửa nghe ngóng thêm một lúc nữa, sau khi xác nhận bên ngoài đã không còn động tĩnh, liền tiện tay cầm lấy cây chổi cán cứng đang sau cánh cửa, hít thật sâu, nghiêng răng, rồi đột ngột giật mạnh cánh cửa ra.

Một màu thạch lựu đỏ tươi xuyên suốt bóng đêm, bao trùm lấy mắt cô.

Quân Tụ Hàn lùi liền mấy bước, loạng choạng ngã ngồi xuống đất.

Bộ áo cưới luôn được khóa chặt trong tủ kính, đang đứng thẳng như một con người giữa cửa. Vạt váy trắng trải đang khe khẽ phất phơ trên khoảng không cách mặt đất nửa thước.

Cảm giác bị một ánh nhìn lạnh toát trói chặt thật vô cùng rùng rợn, Quân Tụ Hàn kinh hoàng tới mức quên cả việc la hét.

Có lẽ là một giây, có lẽ là một thế kỷ. Khái niệm thời gian trong đầu Quân Tụ Hàn đã hoàn toàn hỗn loạn.

Nhưng, trong cơn kinh hãi, lại có một niềm đau đớn và tiếc nuối không hề ăn nhập, vụt hiện rồi vụt biến.

Cô không nhớ nổi vị khách không mời ngoài cửa đã bỏ đi, hoặc biến mất lúc nào, chỉ nhớ có một vạt the mỏng phất qua trước mặt, ngửa ngửa và lạnh lẽo. Ngay sau đó, cô nhìn thấy sắc đỏ thạch lựu kia yêu kiều xoay mình trong không trung, lướt đi như ngọn gió.

Quân Tụ Hàn giờ tay bụm lấy miệng, cường ép bản thân trấn tĩnh lại, sau đó bỏ lồm cồm bằng cả chân lẫn tay ra ngoài cửa, với tay bật sáng ngọn đèn trần bên ngoài.

Ngoài cánh cửa ra vào luôn đóng chặt đã bị đẩy ra, vẫn đang đứng đưa cột kẹt, mọi thứ vẫn như bình thường.

Quân Tụ Hàn cắn chặt môi, chạy ào ra, đóng sập cánh cửa lại, sau khi khóa trái, còn kéo một chiếc ghế chèn thật chặt, rồi mới khe khẽ thở hắt ra.

Cô bước tới trước bàn làm việc, ngồi phịch xuống. Ánh mắt chưa hết kinh hoàng của cô dừng lại trên kệ tài liệu màu xanh đã bị mở ra. Cái màu đỏ kinh tâm động phách ấy một lần nữa đập vào trong mắt.

Còn nhớ trước khi đi ngủ, rõ ràng cô đã gấp kẹp hồ sơ lại cất gọn gàng vào trong tủ.

Quân Tụ Hàn lập cập nâng kẹp tài liệu lên, chợt kinh ngạc phát hiện ra, trên bức tranh của ông Tần đã có thêm hai hàng chữ nhỏ:

Lòng chàng có thiếp,

Lòng thiếp có chàng.

Hận này đắng đặc,

Thề chẳng tiêu tan.

Những con chữ màu đỏ như chu sa, thanh thoát tuyệt vời, nhưng niếm oán hận và tuyệt vọng thấu lộ ra ngoài con chữ, ồ ạt ập vào Quân Tụ Hàn tựa như biển dâng núi sập. Con đau buốt trong lồng ngực dường như có dấu hiệu tăng thêm.

Quân Tụ Hàn mệt rã lại thêm đau đớn, nằm gục xuống mặt bàn.

Mưa gió sầm chớp không hề có vẻ muốn ngưng, những hạt mưa dày đặc đập mạnh lên cửa sổ, ánh chớp nhằng nhịt lóe lên từng chớp. Quân Tụ Hàn đã ngủ lịm đi, thi thoảng lại cắn chặt môi dưới, chau tít đôi mày, khuôn mặt phờ phạc lúc mờ lúc tỏ trong ánh chớp...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

- Sao có thể như thế được? - Ông Tần cầm chiếc khăn mềm, khề khàng lau chùi mặt tủ trưng bày đã sáng choang - Váy áo không thể nào biết đi! Tụ Hàn, cháu nằm chuyện trong mơ thành chuyện thực đấy à?

Quân Tụ Hàn hai mắt thâm quầng, lắc đầu thật mạnh, nói chắc nịch:

- Cháu khẳng định đó không phải giấc mơ. Thậm chí cháu còn nhớ rõ cái cảm giác khi lớp che mỏng phất qua mặt cháu!

Ông Tần hà hơi lên mặt kính, chiếc khăn mềm lau đi vệt hơi trắng, mặt kính càng thêm sáng bóng, bộ áo cưới bên trong cũng càng thêm rõ nét.

- Chỉ là ảo giác thôi. Cháu nhìn xem, bộ áo cưới vẫn được khóa kỹ trong tủ đầy thôi. Trừ phi có người lấy trộm nó mặc lên người, nửa đêm nửa hôm mò ra giả mà giả quý. - Ông Tần xoay nghiêng mặt sang, vỗ vỗ lên đầu Quân Tụ Hàn như dỗ trẻ con - Nhưng cháu và bác đều biết việc này là không thể. Chỉ có giám đốc mới có chìa khóa tủ, ngoài ra không ai có thể mở được tủ kính này. Tụ Hàn, buổi tối cháu không nên thức quá khuya, tinh thần không tốt rất dễ sinh ảo giác.

- Cháu đã nói cháu khẳng định không phải là ảo giác, cũng không phải mơ. Bác Tần, cháu dám thề cháu không nói sai nửa chữ! - Quân Tụ Hàn vô thức đưa tay lên ôm ngực, con đau quái lạ không hề giảm bớt sau khi cái đêm ngờ như hoang đường ấy kết thúc, mà ngược lại còn có vẻ càng thêm trầm trọng - Bác không biết lúc đó... lúc đó khủng khiếp đến mức nào đâu...

Ông Tần ngừng công việc lau chùi, thờ dãi, lắc đầu cười khẽ:

- Thiếu nữ vẫn cứ là thiếu nữ, cả ngày chỉ thích suy nghĩ vẩn vơ. Nếu cháu thực sự cảm thấy ở đây không quen, bác sẽ nói với giám đốc, nhường căn nhà nhỏ mà bảo tàng phân riêng cho bác lại cho cháu ở vậy. Chỗ đó không xa, cách bảo tàng nhiều nhất là hơn một trạm xe bus.

- Nhường cho cháu? Thế bác thì sao? - Quân Tụ Hàn biết chỗ đấy. Lần trước khi cùng Tạ Phi ra ngoài mua hoa quả, Tạ Phi đã chỉ cho cô thấy. Một căn nhà mái bằng nhỏ bé cũ kỹ, cũng là “căn nhà tập thể cho nhân viên” duy nhất mà bảo tàng có khả năng lo liệu, rất nhiều năm nay đều dành cho ông Tần ở.

Ông Tần xua tay, đặt khăn lau vào trong xô nhựa, nói:

- Tuần sau bác nghỉ hưu rồi, dự định sẽ về quê, không dùng tới căn nhà đó nữa. Ha ha, cháu cứ yên tâm dọn tới ở đi.

Quân Tụ Hàn cắn môi, hồi lâu sau, khề gật đầu:

- Vâng, cảm ơn bác!

Trải qua đêm vừa rồi, cô chỉ mong ngay đêm nay có thể dọn đi.

Cảm giác bồn chồn khiến người ta run rẩy, sự rối loạn bùng nổ những khó hiểu, chiêm cứ lấy suy nghĩ của cô một cách bá đạo, lớn vồn như oan hồn không chịu bỏ đi. Nỗi thống khổ cả đêm mất ngủ, từ trước tới nay cô chưa bao giờ nếm trải, cho dù là những tháng ngày khổ khổ chẳng biết bữa sau có gì bỏ bụng không, cô vẫn có thể ngủ say sưa mặc kệ sự đời.

Cái sắc đỏ diễm lệ ma quái kia, khiến cô khiếp sợ. Nhưng đằng sau nỗi khiếp sợ, lại có một niềm quyến luyến và thân thương không thể nào dứt bỏ, dường như trái tim cô đã bị cắt đi một mẫu mang về nơi khác, nhuộm màu, kéo sợi, rồi may thành bộ xiêm y này... Một cảm giác thật kỳ lạ và quái dị...

- Ha ha, cảm ơn cái gì! - Ông Tần cười lớn, xách chiếc xô nhựa đi vào bên trong - Nếu muốn cảm ơn bác, thì hãy giúp bác lau chùi những tủ kính còn lại đi. Ở cùng với chúng bao nhiêu năm qua, cũng có tình cảm. Sau này bác không còn cơ hội “rửa mặt” cho chúng nữa rồi.

Quân Tụ Hàn nhìn thấy trong mắt ông Tần có thứ gì đó long lanh.

Cô không biết nên nói gì, bèn vớt lấy một chiếc khăn từ trong xô, rào bước tới bên một chiếc tủ kính khác, hi hục lau chùi.

Ông Tần dịch tới trước bộ áo cưới mà mình yêu thích nhất, lăm bắm như đang trò chuyện với một người bạn thân thương:

- Ngày kia lại là lễ Thất tịch rồi. Lần cuối cùng đón lễ bên nhau...

Nhìn ông Tần đáng đã hơi còng, lặng lẽ đứng trước tủ kính từ biệt một bộ váy áo, Quân Tụ Hàn bỗng thấy một nỗi buồn khó hiểu.

Có lẽ ngay cả cô cũng không thể hiểu hết được tình cảm mà ông Tần dành cho bộ áo cưới. Trong mắt ông, bộ áo cưới này là con cái, hay là người tình? Hai bên tóc mai của ông Tần tuy đã điểm sương, nhưng từ khuôn mặt đã đầy dấu vết thời gian, chẳng khó để nhận ra rằng, ông thời trẻ chắc chắn là một chàng trai tuấn tú. Một người đàn ông nho nhã ôn hòa, lại tinh tế khéo léo như ông, tới nay vẫn đơn độc một mình, thật khiến người ta tiếc nuối cho ông, cũng khó tránh khỏi có chút ngờ vực.

- Thất tịch... là một ngày rất quan trọng ư? - Quân Tụ Hàn bước tới bên cạnh ông Tần, ánh mắt cố tình tránh né nhìn thẳng vào bộ áo cưới.

Ông Tần giống như bị đánh thức từ giấc ngủ say sưa, thở dài thườn thượt, mỉm cười:

- Thanh niên thời nay chỉ thích đón những ngày lễ phương Tây như Valentine, có mấy người còn biết tới lễ Thất tịch... Chỉ có những ông già như ta mới quyến luyến không quên.

- Cháu có biết mà! - Quân Tụ Hàn tiếp lời - Nguru Lang và Chức Nữ được trùng phùng, thật là một ngày tuyệt vời.

- Hai người họ đều kiên trì một sự đợi chờ tha thiết nhất với đối phương, vượt qua mọi nỗi khổ đau trong hy vọng, nên sẽ có được hạnh phúc. - Ông Tần nhìn Quân Tụ Hàn, nụ cười dần tắt - Nếu như Chức Nữ không còn chờ mong nữa, thì trên cầu Ô Thước vào ngày bảy tháng bảy sẽ còn lại thứ gì? Không khí, hoặc là một cái xác không hồn.

Quân Tụ Hàn hơi kinh ngạc. Đang từ lễ Thất tịch đẹp tươi lãng mạn bỗng nhiên nhảy ra cái chữ xác không hồn, cô bất ngờ với sự đối chiếu đột ngột của ông Tần.

- Chức Nữ làm sao có thể không chờ mong được, họ yêu nhau sâu nặng thế kia mà! - Quân Tụ Hàn cười ngô nghê mấy tiếng, muốn để cho cuộc trò chuyện quay trở lại về nhẹ nhàng thoải mái ban đầu.

Ông Tần cũng cười, một nét thê lương hằn trên khóe miệng.

Có lẽ những người sắp ra đi đều trở nên đa sầu đa cảm. Đây là cách giải thích duy nhất mà Quân Tụ Hàn có thể nghĩ ra.

Một tiếng sấm rền từ xa vọng lại.

Chưa tới sáu giờ chiều, mà bầu trời đã tối mịt như đêm đen.

- Lại sắp mưa rồi, mấy hôm nay thời tiết thật tệ. - Ông Tần trở lại trạng thái bình thường, bước tới trước cửa sổ - Lại quên lấy quần áo rồi, ha ha, mắt công giật một mẻ.

Quân Tụ Hàn vội nói:

- Hay là bác về trước đi, nhân lúc trời còn chưa mưa. Việc còn lại cứ để cháu làm cho.

- Ồ... thôi cũng được, bác về trước vậy. - Ông Tần không khách sáo thêm nữa, phui phui hai tay, đang định quay người đi, lại nói - Cả ngày hôm nay chẳng thấy mặt Tạ Phi đâu, cũng không thấy xin nghỉ phép, lát nữa cháu gọi điện cho nó hỏi thăm xem thế nào.

- Vâng, chốc nữa cháu sẽ gọi cho cô ấy.

Sự thực là Tạ Phi rất hay đi làm muộn. Từ khi Quân Tụ Hàn tới đây làm việc, chẳng có ngày nào cô ta đến bảo tàng đúng giờ. Cái nghề đấy thì thi thoảng bỏ việc một ngày cũng là bình thường thôi.

Sau khi ông Tần ra về rồi, Quân Tụ Hàn một mình bận rộn trong phòng triển lãm, không gian lặng phắc không một tiếng động, chỉ thi thoảng có một vài

tiếng kìn kít của khăn lau chà xát trên mặt kính.

Đang quay lưng lại bộ áo cưới, bỗng nhiên sống lưng cô chạy dọc một cảm giác bị nhìn chăm chăm, giống hệt như đêm qua.

Cô bắt giác nén chặt hơi thở, ngằn ngừ trong sợ hãi, không biết có nên quay đầu lại hay không.

Cô vẫn quay đầu lại.

Bộ áo cưới ngoan ngoãn nằm trong tủ kính, không hề có gì khác thường. Ánh mắt cô vô thức dính chặt vào sắc thạch lựu đỏ tươi ấy.

Rất lâu sau, muốn thoát ra mà không thể, tựa như ảo giác, nhìn thấy nó từ một biển thành hai, rồi từ hai biển thành vô số, chen chúc, tung bay, uốn lượn trong tủ kính, trở thành một dòng sông đỏ thắm, cuộn cuộn nổi sóng bên trong.

- Á...

Cảm giác đau nhói kịch liệt thỉnh thoảng dội thẳng vào tim cô không hề báo trước, Quân Tụ Hàn vội ôm chặt lấy ngực, đau đón ngồi thụp xuống, suýt chút nữa cắn bật máu môi.

Đau quá, không còn là nỗi đau lâm râm như bị kim châm, mà giống như một lưỡi dao chọc thẳng vào, rồi sau đó cắt cửa lớp thịt mềm một cách chậm rãi và tỉ mỉ.

Cô mấy lần suýt ngã gục xuống, nhưng vẫn gắng gượng gồng mình, không ngừng tự nhủ với bản thân, rằng đây chỉ là ảo giác, một cơn đau thần kinh do ảo giác mang lại, chứ không phải là thật.

Cứ thế miễn cưỡng tự xoa dịu bản thân hồi lâu, cảm giác đau đón dường như đã giảm bớt đôi chút. Quân Tụ Hàn thở dốc, mồ hôi đầm đìa, vịn vào tủ kính đứng lên, loạng choạng đi vào phòng làm việc.

Cô rất cần một chiếc giường để nằm xuống nghỉ ngơi. Có lẽ nghỉ một lát, hoặc ngủ một giấc, tất cả những đau đón ảo giác này sẽ đều tiêu biến. Cô tự an ủi bản thân như vậy.

Khi Quân Tụ Hàn cuộn mình trên giường như một con mèo bị thương, lần đầu tiên cô cảm thấy căn phòng nhỏ bé bỗng trở nên trống trải, trống trải tới mức dường như bản thân đã bị cả thế giới bỏ rơi, nằm lơ lửng trên sa mạc Gobi không còn bất kỳ một sự sống nào khác, nỗi tuyệt vọng còn khổ sở gấp trăm lần cảm giác đau đón, ồ ạt tràn lên như nước thủy triều.

Quân Tụ Hàn khấp người đầm mồ hôi lạnh, đã không thể nào phán đoán, là mình đang ốm thật, hay đây là di chứng từ nỗi kinh hoàng trước cảnh tượng rừng rợn đêm qua.

Ôm chặt lấy ngực, lẩn qua lẩn lại trên giường hồi lâu, cảm giác đau đón của Quân Tụ Hàn hình như đã hơi dịu bớt.

Cơ thể được thả lỏng trong khoảnh khắc, tạm thời giải phóng cho thần kinh đang căng thẳng.

Không phải là bị ốm, chắc chắn không phải cô bị ốm.

Quân Tụ Hàn thử ngồi dậy, suy đi nghĩ lại một hồi, khẳng định rằng sự bất thường của mình không liên quan gì tới bệnh tật.

Áo cưới, bộ áo cưới với cảm giác hệt như người thật, mới chính là thủ phạm, chắc chắn!

Thế nhưng, một suy nghĩ mà ngay chính bản thân cô cũng cảm thấy hoang đường, thì làm sao có thể khiến người khác tin đây? Tới cả ông Tần cũng nói rằng cô bị ảo giác.

Cô ủ rũ quệt những giọt mồ hôi trên trán, bất chợt sực nhớ tới kẹp tài liệu.

Lòng chàng có thiếp,

Lòng thiếp có chàng.

Hận này đắng đặc,

Thề chẳng tiêu tan.

Bốn câu thơ vụt qua như chớp xẹt, khiến tim cô thất lại một chốc.

Đúng, bốn câu nói xuất hiện một cách vô cùng khó hiểu kia, chẳng phải chính là chứng cứ rõ ràng nhất ư? Ông Tần hẳn sẽ nhận ra nét chữ đó chắc chắn không phải là chữ của cô hay Tạ Phi, càng phải biết rằng cô không phải là thứ người rồi việc tới mức nghĩ ra trò đùa kiểu ấy.

Quân Tụ Hàn vô cùng buồn bực và hối tiếc vừa rồi đã không kể chuyện này với ông Tần. Cô liền chặt vật đứng dậy, xiêu vẹo đi ra khỏi phòng, lấy kẹp tài liệu đã có thêm những dòng chữ ma quái từ trong ngăn kéo ra.

Tiếng lật giấy soạn soạn, vội vã mà nôn nóng, trong một không gian kín bùng lạng phắc vẫn thành ra chói tai.

Chứng cứ, cô phải lập tức tìm ra chứng cứ để chứng minh rằng những gì mình nói là sự thực.

Từng dòng chữ vuông vức vẫn ngay ngắn như cũ, nét vẽ sống động vẫn tinh tế tuyệt đẹp như cũ, ngay cả bài báo được cắt ra cũng vẫn thực thà ở nguyên chỗ cũ, tất cả không có gì thay đổi.

Tuy nhiên, đối với Quân Tụ Hàn, không có gì thay đổi mới chính là sự thay đổi kinh ngạc nhất...

Trong tranh, áo cưới đỏ tươi, đá, cỏ như cũ.

Chỉ là, bốn câu thơ xuất hiện thêm đã biến mất.

Quân Tụ Hàn không tin rằng mắt mình có vấn đề, càng không tin rằng ký ức về mấy câu thơ kia chỉ là một ảo giác nực cười.

Tại sao lại như vậy?

Cô rũ rượi ngồi phịch xuống ghế. Cảm giác đau đớn vừa mới giảm bớt lại lan tỏa ra từ một chỗ sâu thẳm nhất trong tim.

Quân Tụ Hàn hít vào một hơi khí lạnh, khom lưng xuống một cách vô thức, cầm đập đánh cộp xuống mặt bàn.

Tầm mắt của cô giao thoa với tấm áo cưới trong tranh ở khoảng cách gần nhất.

Một luồng khí lạnh lẽo ẩm ướt thốc ra từ bức tranh, thổi tung vạt tóc mái của cô.

Quân Tụ Hàn giật nảy mình, muốn ngồi thẳng dậy, nhưng cái đầu lại giống như bị một bàn tay to lớn ấn chặt xuống, lại giống như bị một sức mạnh quái dị lọt ra từ trong bức tranh ra sức hút vào bên trong, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Luồng khí mỗi lúc một mãnh liệt, cái bóng đỏ tươi bắt đầu động đậy.

Vạt váy trong tranh bắt đầu tung bay phất phơ, đến cả đám cỏ bên dưới tảng đá xanh cũng không ngừng lay động.

Một bức tranh bé xíu, phóng đại không ngừng trong tầm mắt mờ nhòe, lớn tới mức nuốt trọn cả Quân Tụ Hàn và toàn bộ thế giới vào trong nó...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Ting tang, ting tang.

Những nốt nhạc lạnh lạnh nhảy nhót trong gió.

Ánh sáng từ lưng trời xuyên qua lớp lưu ly trắng muốt không màu, xoay tròn trên vạt váy đỏ tươi phấp phới, hương thơm thoang thoang lan tỏa khắp bốn bề.

Phía sau, những ngọn cỏ ngậm đầy sương xanh mướt um tùm như ngọc bích trái dài. Một tảng đá xanh gồ ghề, lặng yên tận hưởng sự ôm ấp của cỏ xanh và mặt đất.

Những đồi dốc cao thấp trập trùng, khiến khoảng giao tiếp giữa bầu trời và mặt đất được kéo dài thành một vòng cung tự nhiên khoáng đạt.

Giữa đất trời, dường như chỉ tồn tại một cõi bình yên này...

Bốp! Một cái tát tai thật vang, phá vỡ tan tành về tình mạch thơ mộng ban đầu.

- Muốn đi thì đi đi! - Đôi mắt cổ ghim dòng lệ của cô gái, tuyệt vọng trong ánh nước long lanh - đành coi như... ta và chàng chưa từng quen biết!

Phía đối diện, tấm áo bào đen thẫm tả toai cuốn tung trong gió, vết máu đỏ sậm ẩn trên bộ giáp sắt tỏa ánh lạnh lẽo dưới lớp áo bào, bàn tay to lớn với vết sẹo đã lên vảy, nắm chặt thanh trường đao chuôi nạm kim tuyến ngang lưng.

- Quân vương hạ lệnh, bề tôi phải phục tùng. Kiếp này, chúng ta buộc phải đôi nơi.

Giọng nói đều đều của chàng trai, kéo theo một sự im lặng dài dang dặc.

- Ta nói, đợi chàng khai hoàn sau cuộc chiến này, ta nhất định sẽ khoác áo cưới đợi chàng ở đây. - Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, thanh khiết như nước tuyết tan, một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành chỉ vì một câu nói của chàng mà phải nhột nhạt trong nét cười thê lương vô cùng tận. - Vậy mà giờ đây, áo cưới như mới, lòng người khác xưa. Ha ha, vương mệnh và ta, cuối cùng vẫn là ta bại trận... Chàng đi đi!

Một tiếng thờ dài nặng nề, thế giới rực rỡ sắc màu, trong chớp mắt đã nhuộm thành một màn xám đục u uất.

Chàng trai lấy ra từ trong người ra một chiếc bình sứ nhỏ bé màu trắng chạm hoa nổi, do dự mân mê trong bàn tay rộng lớn thô ráp như tờ giấy nhám.

- Từ Thanh Lương mà nàng yêu thích nhất. - Nút bình màu đỏ vẫn được mở ra, một hương thơm sực nức, ngọt ngào quyền rũ đến mức khiến người ta tâm trí mê loạn. Giọng chàng trai bắt đầu khàn đi, chàng nghiêng răng nói - Đây là bình rượu cuối cùng ta ủ cho nàng. Uống xong, từ nay nàng và ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Ngón tay mảnh mai dừng lại giữa không trung, nhưng chỉ là trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, chỉ chớp mắt đã nắm lấy chiếc bình sứ trong tay, ngửa cổ, dòng chất lỏng không màu chảy vào trong chiếc miệng nhỏ xinh đỏ mọng, cần cổ thanh thoát trắng ngần không ngừng nhấp nháy nuốt xuống.

Thứ được nuốt vào, là rượu hay nước mắt, lúc này chẳng ai còn phân biệt nổi.

Chiếc bình rỗng không được dốc ngược xuống, không còn một giọt.

- Chàng có thể đi được rồi! - Ánh mắt trống rỗng vô hồn chiếu vào khuôn mặt chàng trai, bàn tay đang cầm chiếc bình bỗng dưng nói lòng - Giữa ta và chàng, từ giờ hết như bình rượu này, hoàn toàn trống không.

Chiếc bình rơi xuống mặt đất, không vỡ, trong lúc lăn đi lông lốc, đè rạp những ngọn cỏ vô tội, dừng lại bên dưới một tảng đá xanh này giờ vẫn âm thầm quan sát tất thảy.

Bàn tay to lớn khoát mạnh, vạt áo bào bay thốc sang một bên, thân hình cao lớn quay đi, sải bước về hướng ngược lại, trong tiếng gió vu vu, không hề để lại một chút lưu luyến, chỉ còn một hàng dấu chân giẫm nát tâm can.

Sau khi bóng dáng chàng mất hút vào trong thảo nguyên xanh rợp mệnh mông, toàn bộ mọi sức lực đều tan biến.

Cô gái ngồi rũ rượi trên tảng đá xanh, bàn tay chống đỡ cơ thể áp chặt lên mặt đá lạnh băng, khẽ run rẩy.

- Áo cưới, chỉ mặc vì một mình chàng.

Những giọt nước mắt đã ngưng đọng, đã vòng quanh trong mắt hồi lâu, cuối cùng đã tuôn rơi, chảy thành một vệt mờ mờ trên tảng đá.

Vạt váy đỏ tươi ừ ừ xuống mặt đất, trườn lên cỏ xanh, trườn lên sự sống.

- Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng... - Tiếng cười khe khẽ vọng lên vắng vắng, rồi đột ngột im bật - Đáng tiếc, hận này đắng đặc, thề chẳng tiêu tan.

Hận này đắng đặc, thề chẳng tiêu tan.

Hận này đắng đặc, thề chẳng tiêu tan.

Tám con chữ như lời thần chú ma mị xói thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong trí não Quân Tụ Hàn. Trong những ảo ảnh đảo điên, bất chợt nhìn thấy cô gái ngồi trên tảng đá xanh, đầu đón ôm lấy ngực, rạp người lên tảng đá, những móng tay yếu ớt bầu chặt vào khe đá, như muốn gãy rời bất cứ lúc nào.

Cảm giác đau đớn quen thuộc giằng kéo những dây thần kinh mong manh nhất. Người đau đớn không chỉ có nàng ấy, mà còn cả bản thân Quân Tụ Hàn. Bộ áo cưới đỏ rực, mỹ nhân tuyệt sắc, thảo nguyên bất tận, đã bị cắt xé tan tành thành vô số mảnh vụn trong tiếng niệm chú lúc xa lúc gần. Ký ức duy nhất còn sót lại là một khuôn mặt tuyệt đẹp, và một bóng dáng đoạn tuyệt ra đi, cùng với nỗi đau tương tự trong tâm khảm.

Quân Tụ Hàn thỉnh linh mở choàng mắt.

Mồ hôi dọc sống lưng bị con gió lọt qua cửa sổ thổi vào, lạnh tới thấu tim.

Mình lại nằm mơ nữa ư?

Cô hoảng hốt quan sát mọi thứ xung quanh, tìm kiếm và xác nhận tất cả những khung cảnh và đồ vật quen thuộc, sợ hãi mình lại bị rơi vào một cơn ác mộng khác.

Bàn ghế, giá sách, chiếc điện thoại đặt lệch, chiếc khăn lau vắt trên cửa, cộng thêm cái véo thật mạnh lên mu bàn tay, Quân Tụ Hàn xác nhận mình đã tỉnh khỏi giấc mơ kỳ quái.

Nỗi đau đớn vẫn còn nguyên trong ngực, nhưng, hình như không tới mức khó chịu đựng như trước đó. Cô đứng lên, đóng cửa sổ, rồi lại ngồi xuống trước bàn làm việc, ánh mắt không còn biết hướng về đâu nhìn trần trần vào bức vẽ.

Khuôn mặt con gái, đôi tay nuột nà, dần dần nổi lên trên bộ áo cưới trắng không, giống như có một cao nhân đang cầm bút điểm xuyết từng đường nét tinh xảo.

Quân Tụ Hàn chớp mắt thật mạnh, làm gì có khuôn mặt hay bàn tay nào, bộ áo cưới vẫn đơn độc trên tầng đá và vật cở, chờ đợi một cách cố chấp.

Thời gian nhích từng chút một, Quân Tụ Hàn chẳng còn thấy buồn ngủ. Một người không bao giờ nhớ được những giấc mơ như cô, không ngờ lại nhớ được rành rọt khuôn mặt của cô gái trong mơ. Cho dù chỉ nhìn thoáng qua vài lần, nhưng nếu như cô ta thực sự xuất hiện giữa đám đông, Quân Tụ Hàn chắc chắn có thể lập tức nhận ra ngay. Song, cô nhớ được cô gái, nhưng không nhớ được chàng trai kia. Hay nói chính xác hơn, cô không hề nhìn thấy diện mạo của chàng trai, dù rằng khoảng cách rất gần, gần tới mức có thể nhìn thấy vết thương trên bàn tay anh ta, nhưng vẫn không thể nhìn thấy khuôn mặt.

Tại sao vậy?

Theo đuổi một giấc mơ kỳ lạ, một hành động thật hoang đường và nực cười. Quân Tụ Hàn biết rõ điều này, nhưng vẫn không thể khống chế nỗi sợ tò mò của bản thân. Một sự rối loạn không thể nào giải thích đã hoàn toàn chiếm lĩnh trong cô.

- Tụ Hàn! Tụ Hàn! - Tiếng gọi dịu dàng có đôi phần lo lắng vang lên bên tai.

Quân Tụ Hàn chậm chậm mở mắt ra, trong朦胧 lung, khuôn mặt ông Tần nhấp nháy phía trước, bên cạnh còn có một bóng người thấp bé.

Giám đốc?

Quân Tụ Hàn mắt còn nhắm ngủ vội ngồi vụt dậy, căng thẳng và bối rối nhìn hai người họ. Kim giờ của chiếc đồng hồ báo thức cổ lỗ trên bàn làm việc đang chỉ vào mười giờ sáng.

Mình đã ngủ thiếp đi? Lại còn ngủ đến giờ này?

- Tụ Hàn, cháu không sao đấy chứ? - Giám đốc bảo tàng vốn dĩ lúc nào cũng nghiêm nghị đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của cô - Nếu ốm thì đừng cố gượng, bác có thể cho cháu nghỉ ốm.

- Giám đốc, cháu không sao! - Quân Tụ Hàn đứng lên, hoảng hốt xua tay, không phải sợ nghỉ ốm, mà cô chỉ sợ bị nghỉ dài dài. Đang lúc khó khăn, cô nhất quyết không thể để mất công việc này.

Giám đốc ngơ vờ nhìn xoáy vào cô một hồi lâu, rồi lăm bắm:

- Môi đã tím tái thế kia...

- Đúng là cháu không sao cả! - Quân Tụ Hàn bước vội tới trước mặt giám đốc, gắng sức bặm môi để nặn ra chút hồng hào, nói - Chỉ là mấy hôm trước cháu bị cảm nhẹ, chắc tại tối qua uống thuốc cảm nên cháu ngủ li bì đi mất. Giám đốc, cháu xin lỗi, lần sau cháu sẽ không thế nữa.

- Không phải bác trách mắng gì cháu, chỉ có điều, nếu đúng là cháu thấy không khỏe, nhất định không được giấu, đến lúc nghiêm trọng sẽ không hay cho tất cả mọi người. - Vị giám đốc lắc đầu bước ra cửa, rồi lại ngoảnh đầu nói với ông Tần - Anh Tần, lát nữa tôi phải lên tỉnh họp, ngày kia mới về, anh hãy đề ý đến Tụ Hàn, đừng để xảy ra chuyện gì. Còn nữa, Tạ Phi sao vẫn chưa đến? Anh gọi điện cho nó xem sao! Con bé này càng ngày càng vô tổ chức vô kỷ luật!

Ông Tần cười ha hả, đáp lời:

- Giám đốc, trước khi anh tới tôi đã gọi điện cho nó rồi. Nó bảo buổi tối hôm nọ, trên đường về nhà bị trẹo chân, đang ở nhà tĩnh dưỡng.

Khuôn mặt béo tròn của giám đốc từ trắng chuyển sang đỏ, rồi lại từ đỏ chuyển sang trắng, trước khi chấp tay sau lưng bước ra khỏi cửa, bực dọc ném lại một câu:

- Lần nào trốn việc cũng bịa chuyện đau chỗ này sai chỗ nọ! Lần này đợi cô ta đi làm lại, tôi mà không đuổi việc cô ta thì tôi sẽ viết lộn ngược tên mình! Hừm!

Ông Tần dõi theo cái dáng đi hậm hực của giám đốc xa dần, cười nói:

- Con bé Tạ Phi này rắc rối to rồi! Giám đốc không nổi giận thì thôi, chứ đã nổi giận là vô cùng đáng sợ.

Nếu là ngày thường, giám đốc thế thốt viết ngược tên mình, Quân Tụ Hàn chắc chắn sẽ bặm bụng cười thầm, nhưng bây giờ cô chẳng thể nào nhếch mép nổi.

- Sắc mặt cháu trông tệ hơn hôm qua đấy. - Ông Tần nhìn về mặt phờ phạc trắng bệch của cô, lo lắng - Hay là đi khám bệnh xem, nếu đúng là bị cảm lạnh chưa đỡ.

- Cháu vẫn ổn... vẫn ổn... - Quân Tụ Hàn mệt mỏi ngồi rũ xuống ghế, vô cùng ảo não - Ngủ trong giờ làm việc, chỉ mong giám đốc không để bụng.

Ông Tần bước tới rót một cốc nước nóng, đặt xuống trước mặt cô:

- Không đâu! Chà, cũng tại bác cả. Sáng nay bác tới, thấy cháu ngủ say quá, không nỡ gọi cháu dậy, không ngờ giám đốc cũng tới.

Cô cầm lấy cốc nước nóng ấm, đôi môi khô khốc vừa chạm vào miệng cốc, lập tức khựng lại, giờ tay túm chặt lấy ông Tần:

- Đêm qua cháu mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ! Còn nữa, hôm qua cháu kể với bác là nhìn thấy bộ áo cưới sống dậy, còn cả kẹp tóc liệu dán bài báo viết về bộ áo cưới bác đưa cho cháu nữa, hôm trước rõ ràng xuất hiện thêm bốn câu thơ rất quái dị, viết bằng bút lông, cái gì mà hận này đắng đặc thè chẳng tiêu tan, rõ ràng là có, nhưng tối hôm qua cháu xem lại, những dòng chữ đã hoàn toàn biến mất! Cháu không nói dối đâu!

- Tụ Hân, cháu bình tĩnh lại đi! - Ông Tần cúi người xuống, đặt tay lên trán cô, chau mày - Cháu sốt rồi! Trán nóng quá!

Ông cho rằng những lời lẽ do quá kích động mà trở nên lộn xộn không đầu không cuối của cô là nói nhảm?

- Cháu không bị ốm, cũng không nói nhảm! - Cô bỗng nhiên bực bội, giật mạnh tay ông Tần xuống, chỉ ra bên ngoài cửa - Bộ áo cưới có vấn đề, chắc chắn là có vấn đề! Bác hãy tin cháu!

Ông Tần không biết làm sao, đẩy gọng kính lên theo thói quen, chậm rãi nói:

- Bộ áo cưới là do bác tự tay làm. Nếu có vấn đề gì, đáng ra bác phải là người rõ hơn ai hết. Tụ Hân, cháu ốm rồi, đừng bướng bỉnh nữa, hãy theo bác đi khám bệnh.

Quân Tụ Hân chuyển từ bực bội sang tức giận, một cơn phản uất và ám ức lạ lùng nhện nhện trong cơ thể hồi lâu mà không tìm được nơi phát tiết, cuối cùng đã biến thành một tiếng thét lớn thô bạo chưa từng có trong cuộc đời cô:

- Cháu không đi!!!

Có lẽ vì lâu nay đã quen với một Quân Tụ Hân bình dị lễ độ hiền lành, nên thái độ của cô lúc này khiến ông Tần thoáng sửng sốt.

Sau đó là khoảng khắc bối rối và im lặng ngẩn ngui.

- Bác Tần, ... cháu xin lỗi. - Hàng mi run rẩy của Quân Tụ Hân che khuất đôi mắt đỏ hoe, đôi môi mấp máy - Cháu không cố ý... Tự nhiên cháu thấy rất bực bội...

- Ha ha, bác nghĩ cháu cần yên tĩnh một lát. - Ông Tần cười cười độ lượng, bước tới bàn làm việc của mình, mở ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc cảm đang uống dở, đặt xuống trước mặt Quân Tụ Hân - Bác ra ngoài làm việc đây, hôm nay cháu cứ ở lại trong này nghỉ ngơi cho khỏe. Nhớ uống thuốc đây, nếu thấy không ổn, vẫn phải theo bác tới bệnh viện!

Quân Tụ Hân không phản đối nữa, khẽ gật đầu, nói:

- Cảm ơn bác...

Ngoài cửa sổ, cơn mưa có một tia nắng hạ lọt vào, rơi lên sống lưng lạnh ngắt của cô, rồi từ từ xuyên vào trong cơ thể, trong lúc hòa tan, bóc tách từng lớp chướng ngại vật đang bao bọc lấy trái tim, một cảm giác thúc bách như có thứ gì đó sắp sửa phun trào.

Hình như cô đã quên mất một điều gì đó, nhưng cơ thể của cô, suy nghĩ của cô đang tự động nhớ lại một cách mất kiểm soát.

Ngồi thẫn thờ trong văn phòng nguyên một ngày trời, cô không hề động đũa tới bữa cơm trưa ông Tần mang tới.

Nhìn màn đêm dần dần buông xuống, ông Tần cầm hộp cơm nguội ngắt lên, lo lắng nói:

- Ít nhiều gì cháu cũng phải ăn một chút chứ.

- Cháu không đói!

Cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ không buồn quay đầu lại. Một vài ngôi sao nồn nóng đã nhảy lên bầu trời, đua nhau nhấp nháy.

- Tụ Hân...

- Bác Tần, bác về trước đi, cháu rất ổn, bác không phải lo lắng. Cháu chỉ hơi mệt thôi. - Cô ngắt lời ông Tần.

Người không chịu tin kiểu gì vẫn sẽ không tin, nói nhiều cũng vô ích. Cô đã dập tắt mọi ý nghĩ muốn người khác tin những điều mình nói là thật.

Ông Tần nhìn cái bóng nghiêng nghiêng trầm lặng của cô, thở dài:

- Được rồi, bác về trước đây, có việc gì nhớ gọi điện cho bác!

- Chào bác! - Cô thì thầm.

Ông Tần thu dọn đồ đạc của mình, bước ra đến cửa, lại xoay nghiêng mặt lại, khước miệng mỉm cười:

- Hẹn gặp lại vào ngày Thất tịch.

Đúng rồi, mai là ngày Thất tịch, lễ tình nhân truyền thống.

Đối với một người cô độc, lễ Thất tịch chẳng hề có ý nghĩa gì.

Thất tịch... áo cưới...

Bất chợt lại liên tưởng tới bộ xiêm y khiến người ta vô cùng khó chịu kia, Quân Tụ Hân cười buồn bã, con đau buồn cả ngày không phát tác giờ lại bắt đầu hoành hành trong tim.

Cô đau đớn rên rỉ, cơ thể co rúm trên ghế, run lên bần bật.

Cơ thể càng đau đớn, đầu óc lại càng tỉnh táo. Cảnh tượng trong giấc mơ đêm qua, đôi mắt của cô gái, bàn tay của chàng trai, thậm chí cả hoa văn trên chiếc bình sứ trắng, đều hiện ra mồn một trước mắt, không giống như giấc mơ, mà giống như hiện thực.

Trời ơi, mình đã trúng phải thứ bùa ngải gì thế?

Quân Tụ Hân ngã vật xuống đất, bất lực nhìn lên trần nhà, chỉ mong cho cơn đau đớn đang dùi nát trái tim mau chóng tiêu tan, hoặc là khiến bản thân lập tức ngừng thở, không phải tiếp tục chịu đựng nỗi đau đã vượt quá ngưỡng chịu đựng này thêm nữa.

Đồng hồ báo thức tích tắc chuyển động, chiếc kim giờ màu đỏ dần dần nhích tới con số mười hai.

Cơn đau đớn cuối cùng đã âm thầm rút lui, nhưng Quân Tụ Hân lại không dám tùy tiện cử động, nằm thêm một chốc rồi mới khó nhọc bò dậy.

Lau đi lớp mồ hôi rịn đầy khuôn mặt, cô bùng cốc nước lên, uống liền một hơi cạn sạch.

Cảm giác mát lạnh đầy kích thích từ thực quản lan tỏa khắp toàn thân, tinh thần cô nhờ thế mà tỉnh táo.

Lắc lắc đầu, cảm giác khó chịu trong cơ thể lúc này đã tan biến sạch không. Mọi nỗi đau đớn, tức giận, ảm ức, đều quay trở về bình tĩnh.

Thậm chí, cô còn cảm thấy hơi đói.

Bỗng nhiên, một hồi chuông ngân ngui vang lên trong túi xách.

Còn ai lại gửi tin nhắn vào giờ này nhỉ?

Bạn bè của Quân Tụ Hân vô cùng ít ỏi, chưa bao giờ có ai nhắn tin cho cô vào thời điểm này.

Vội lấy túi xách, móc điện thoại ra, ánh mắt cô bỗng đờ ra kinh ngạc.

Cái tên Tạ Phi đập ngay vào mắt, dòng tin nhắn bên dưới chỉ vền vẹn tám chữ: “Hận này dằng dặc, thẻ chẳng tiêu tan”.

Bàn tay Quân Tụ Hân lấy bầy, suýt nữa đánh rơi điện thoại xuống đất.

Không chút do dự, cô lập tức bấm máy gọi lại cho Tạ Phi.

Đã đổ chuông.

Nhắc máy đi chứ!

Quân Tụ Hân nôn nóng hét thầm trong dạ.

- Tôi tiễn người đi, xa ngoài ngàn dặm...

Tiếng hát mơ hồ vang lại từ hành lang ngoài cửa.

Quân Tụ Hân thót tim. Cô biết Tạ Phi là fan ruột của Châu Kiệt Luân, bài hát “Xa ngoài ngàn dặm” chính là nhạc chuông điện thoại mà cô ta yêu thích nhất.

Không hề nghĩ ngợi, cô chạy lao ra khỏi văn phòng.

Trong hành lang tối mịt, khúc nhạc chuông “Xa ngoài ngàn dặm” lặp đi lặp lại hết hồi này tới hồi khác, càng tiến gần tới phòng trưng bày số 3, âm thanh càng vang rõ.

Quân Tụ Hân giờ cao điện thoại, vội vã bước về phía tiếng nhạc dưới ánh đèn mờ, chạy thẳng tới phòng triển lãm trống không.

Cuối cùng, bước chân của cô dừng lại trước bộ áo cưới. Ánh đèn nghèo nàn từ trên nóc hắt xuống một bên của tủ trưng bày, những đốm sáng li ti nhấp nháy hỗn loạn. Dưới ánh sáng nhấp nhòa, bộ xiêm y màu đỏ bên trong đột nhiên như có được hơi hướng của con người, im lặng đứng đó, im lặng quan sát, im lặng ngóng chờ...

- Tôi tiễn người đi, xa ngoài ngàn dặm...

Tiếng chuông điện thoại réo rất bên tai. Quân Tụ Hàn tắt cuộc gọi, mắt nhìn chăm chăm vào phía sau chiếc tủ trưng bày, vào mảng tường được phủ kín dưới tấm rèm nhung kim tuyến dài chấm đất.

Trên bức tường có một chiếc tủ âm rất lớn, ông Tần nói, trước kia, chỗ đó dùng để đựng hồ sơ. Sau khi viện bảo tàng được sửa sang, chiếc tủ tường đã trở thành nơi chứa đồ lặt vặt.

Tiếng chuông điện thoại, không nghi ngờ gì nữa, phát ra từ chính chiếc tủ tường này.

- Tạ Phi... - Đôi môi trắng bệch của Quân Tụ Hàn bàng hoàng lấp lấp, do dự một lúc, cô mới vươn đôi tay run rẩy vén bức màn lên, kéo lấy tay nắm bằng sắt lạnh băng nhô ra trên chiếc tủ tường.

Kẹt!

Tiếng cửa mở nặng nề chấn động cả gian phòng lớn.

Ánh mắt sợ hãi và nghi hoặc của Quân Tụ Hàn lọt thỏm vào trong khoang tủ phủ đầy bụi bặm, rồi lập tức hóa đá...

Trong khoảng không gian rộng rãi cao hơn một thân người, thân hình mảnh mai của Tạ Phi đang dang ngang hai tay, giống như một con rối giắt dây treo lơ lửng trên không cách đây từ chưa đầy nửa thước. Đôi mắt đánh màu khói của cô ta tuy vẫn mở tròn, nhưng lại hoàn toàn không có thần thái, mở đục vô hồn nhìn về phía trước. Điện thoại của cô ta nằm chéo ở một góc tủ, đèn hình nền trên màn hình vẫn còn chưa tắt.

Quân Tụ Hàn bặm chặt lấy miệng, giật lùi lại phía sau theo phản xạ.

Đột nhiên, gót chân cô chạm vào mũi chân của một người khác. Trong cơn kinh hoàng, còn chưa kịp quay đầu lại, Quân Tụ Hàn chỉ cảm thấy sau gáy nhói lên một cảm giác đau buốt thấu tim, giống như bị một cây kim dài đâm xuyên qua hộp sọ, ngoáy sang hai bên, rạch toang đầu cô thành mảnh vụn.

Mọi thứ trước mắt bắt đầu đảo điên hỗn loạn, Quân Tụ Hàn ngã phịch xuống đất. Trong khoảnh khắc ý thức vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cảnh tượng cuối cùng mà cô nhìn thấy, là bộ áo cưới đang đứng im lìm trong tủ trưng bày bỗng thần nhiên xuyên qua lớp kính dày cộp, mang theo nụ cười mờ nhạt khó hiểu, chậm chậm bay tới chỗ mình...

Xiêm y cũng biết cười ư?!

Câu hỏi cuối cùng bật ra từ trong trí não Quân Tụ Hàn trước khi rơi vào hôn mê.

Sắc đỏ thạch lưu lộng lẫy, dễ dàng nuốt trọn toàn bộ ánh nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bụi đất trộn lẫn với những vụn cỏ héo vàng bay tán loạn trong không trung, bao trùm toàn bộ sườn núi nhô lên giữa thảo nguyên.

Hai người đàn ông đang đứng ngược chiều gió, mình mặc áo cổ tròn một tím, một đỏ, đều đội mũ mang hài, lưng thắt đai da, mắt khép hờ, nâng tay áo rộng che ngang nửa khuôn mặt, trong thời tiết tệ hại bụi bay mờ mắt, khó nhọc nhìn chăm chăm vào một thung lũng chẳng có gì đặc biệt bên dưới sườn dốc.

Vài ba tên lính vạm vỡ tay cầm cuốc xẻng, căng thẳng đào bới chỗ đất dưới chân. Chỗ họ đứng đã trở thành một hố sâu hình chữ nhật, bùn đất màu vàng đen lẫn lộn đã đắp cao như trái núi nhỏ bên miệng hố, một cỗ quan tài bằng gỗ sơn đen vẽ hoa văn vàng nằm im lìm bên cạnh.

- Đường đường là công chúa, mà kết cục lại là vùi xác chốn đồng hoang. - Người áo đỏ tuổi về còn khá trẻ, tiếc nuối thở dài - Hoàng thượng dường như quá tuyệt tình...

Người áo tím lớn tuổi hơn một chút, cứ như nghe phải một chuyện nghiêm trọng phạm vào cấm kỵ, vội nghiêm giọng nhắc khẽ:

- Nói năng cẩn thận! Hoàng thượng không phải là người mà người và ta có thể tùy tiện bình phẩm! Cẩn thận cái mũ ô sa của người!

Người áo đỏ tỉnh bơ như không, nói:

- Chỉ dựa vào một câu trong triều có yêu nghiệt của quốc sư, mà giết hại con gái ruột của chính mình. Công chúa có tội gì? Chẳng qua là bẩm sinh có khả năng dị biệt, dự đoán được chuyện tương lai mà thôi. Tôi thấy tên yêu đạo kia mới càng giống mỗi họa gây hại đến triều đình xã tắc!

- Người... Ồi trời... - Người áo tím sắc mặt chợt trắng bệch, lập tức giậm chân thỉnh thịch, dùng cách này để phát tiết những cảm xúc đã dồn nén bấy lâu, cuối cùng lắc đầu than thở - Sai là sai ở chỗ công chúa không nên nói ra những lời đại kỵ như Lâm An bị xâm chiếm, hoàng thượng bị bắt làm tù binh. Hoàng thượng vốn đã coi người con gái này là thứ lạc loài, ban cho tòa điện nhỏ ở chốn hoang vu đã coi như là ân huệ cực lớn. Ngày nay chiến hỏa ngút trời, quân ta bại nhiều thắng ít, lại thêm quốc sư ở bên cạnh xúi bẩy, nên hoàng thượng đương nhiên tin chắc rằng mầm họa của vận nước chính là công chúa điện họa, phải giết chết công chúa mới có thể diệt trừ tai họa, chinh đồn triều cương. Còn trẻ như vậy... thật đáng thương...

Im lặng hồi lâu, người áo đỏ lại bật ra hai tiếng, cười lạnh nhạt, nói:

- Bậc cử ngũ chí tôn xử tử một cô công chúa cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng việc gì lại phải dùng đến thủ đoạn hạ tiện này, lén lút ra tay? Nước nhà sắp mất, không phải vì công chúa, mà là vì hôn quân...

- Những lời này nói với ta thì không sao! Để người khác nghe thấy, dù người có mười cái đầu cũng không đủ chém đầu! - Người áo tím cảnh giác nhìn khắp xung quanh, rồi mới nói tiếp - Công chúa bẩm sinh tài lạ, trong mắt hoàng thượng không khác gì loài yêu nghiệt, sợ nhiều hơn hận! Không phải người mà công chúa tin tưởng nhất đi, chỉ e rằng sự việc không thành lại còn chọc giận công chúa, gây thêm lăm chuyện phiền hà.

- Ha ha, người công chúa tin tưởng nhất... Cái tên Thiên Vũ tướng quân kia, tôi đã từng ngỡ rằng hắn là bậc anh hùng chân chính hiếm có trong triều đình... - Người áo đỏ hạ tay áo xuống, phui bụi bặm bám trên mặt, rũ mạnh với vẻ khinh miệt - Không ngờ lại là giống xấu xa vô tình, tự tay chuốc rượu độc cho người mình yêu thương. Đại trượng phu là giả, ngụy quân tử mới là thật.

- Than ôi, thôi đừng nói nữa! - Người áo tím vỗ lên vai người áo đỏ, nhìn lên bầu trời đang dần âm đạm - Chỉ trách hồng nhan bạc phận. Vào đêm Thất tịch, một mình vui xác đất vàng... Công chúa điện hạ, kiếp sau xin đừng vào hoàng thất, hãy đầu thai vào chốn thường dân.

Bầu trời như bị hắt lên dòng mực đậm đặc, thấp thoáng có hai ngôi sao không ngừng nhấp nháy, cố gắng tiến lại gần nhau. Chớp mắt nhìn lại, mới biết chỉ là ảo giác. Trên vòm trời mệnh mạng mờ mịt làm gì có một đốm sao, tối sầm tối tuyệt vọng.

Ngon gió đêm vừa mới suy yếu, đã có chiều lớn mạnh lên. Hai người quay lưng lại, né tránh đám bụi đất vụn cỏ đáng ghét, cúi thấp đầu, khoanh tay không nói.

Rất lâu sau, từ dưới thung lũng có kẻ thờ hồng học chạy lên sườn dốc, khom người trước họ bẩm báo:

- Đại nhân, mộ huyết đã đào xong!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi đi theo tên lính xuống thung lũng.

Ánh lửa đuốc phập phù trong gió, chiếu lên những khuôn mặt lem luốc nhăn nhai mồ hôi.

Người áo tím nhìn cổ quan tài màu đen sấp bị hòa tan vào bóng đêm với ánh mắt phức tạp. Do dự chốc lát, rồi chậm chạp lấy từ trong ngực áo ra một hộp gấm nhỏ xíu, mở hộp, lấy ra một tờ giấy nhỏ màu vàng nhạt.

- Làm đi! Hoàng thượng đã căn dặn như vậy, chúng ta buộc phải tuân theo. - Người này đưa tờ giấy vàng cho người áo đỏ thần sắc đang chờ đợi - Lời của quốc sư, hoàng thượng coi như lời phán của thần tiên. Người và ta đều không nên làm trái "ý trời".

Người áo đỏ đón lấy tờ giấy vàng, nụ cười châm biếm lập lòe trong ánh đuốc.

- Bùa phong ấn yêu quái... Thiên hạ còn việc gì hoang đường, nực cười hơn chuyện này không? Họ thực sự sợ hãi công chúa biến thành yêu quái, đội mồ sống dậy ăn thịt họ ư? Nếu đã sợ tới mức ấy, trước đây hà cớ gì phải ra tay tàn độc?

- Dán lên nắp quan tài đi, đừng nhiều lời nữa! - Người áo tím vẻ hơi tức giận vì sự thẳng thắn bạo miệng của người kia.

Người áo đỏ bực bội "hừ" một tiếng, phát mạnh tay áo đi về phía cổ quan tài.

Còn chưa kịp tới gần, thỉnh thoảng một luồng gió ma quái lạnh như băng sương, mạnh như đao kiếm lao vút ra từ dưới mộ huyết mới đào, thổi tắt tắt cả đèn đuốc, xông thẳng tới cổ quan tài.

"Rầm" một tiếng đinh tai, nắp quan tài đang đóng chặt đột ngột giật gãy tung tóe cả đinh sắt cắm sâu vào gỗ, bật lên dựng đứng, sau đó đổ ngửa xuống vạt đất bùn phía sau. Một luồng sáng xanh mờ pha lẫn màu trắng lóa phun thẳng lên từ cổ quan tài, cuộn vòng phía trên tựa như xoáy nước, bao kín lấy toàn bộ cổ quan tài. Trong đêm tối, cảnh tượng trông ma quái đến rùng rợn.

Thấy vậy, những người có mặt không ai không tái mặt kinh hoàng. Hai tên lính nhát gan còn co chân định bỏ chạy.

- Đứng lại cho ta! - Người áo tím dù sao cũng là người lớn tuổi, con khiếp hãi ập đến thỉnh thoảng vẫn chưa đến nỗi che mờ lý trí. Ông ta giận dữ nhìn hai tên lính chuẩn bị đào ngũ - Không có lệnh của ta, kẻ nào dám tự ý rời khỏi đây, giết không tha!

- Sư phụ... - Bàn tay cầm tờ giấy vàng của người áo đỏ hơi run rẩy, đồ dẫn quay đầu lại - Việc này...

Người áo tím im lặng không nói, trầm tư một lát, rồi giật phắt lấy tờ giấy vàng trong tay đối phương, trấn tĩnh lại, sát bước về phía cổ quan tài.

- Cần thận! - Người áo đỏ sợ ông ta xảy ra chuyện, cuống quýt chạy theo.

Càng tới gần cổ quan tài, lồng ngực hai người càng phập phồng dữ dội.

Chỉ còn cách một bước chân, người áo tím vừa như an ủi học trò, lại vừa như an ủi chính mình, lầm nhảm:

- Chúng ta và công chúa vốn không thù không oán, cho dù có thành oan hồn, nàng ấy cũng không đến nỗi hạ độc thủ với chúng ta.

Con gió ma quái dần dần ngừng lại, bên cạnh cổ quan tài, xuất hiện hai khuôn mặt được luồng sáng chiếu rọi, dùng vẻ nghiêm trang tột độ để che lấp đi nỗi hoang mang trong lòng.

- Công chúa... - Hồi lâu sau, hai người đồng thanh gọi khẽ.

Nằm trong quan tài chính là người con gái nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành kia, mình mặc bộ áo cưới lộng lẫy, ánh hồng lên khuôn mặt đã không còn huyết sắc, hàng mi dài phủ lên mí mắt mỏng manh tới mức có thể nhìn rõ nhưng mạch máu nhỏ li ti dưới làn da, một giọt gì sáng trong đang lóng lánh nơi khóe mắt, giống như giọt lệ.

Hai người đứng ngoài quan tài tựa như bị một sức mạnh lạ kỳ đập thẳng vào những sợi thần kinh mong manh nhất.

- Công chúa điện hạ... Vì thần biết người không cam tâm. Nhưng sự việc đã tới nước này, chỉ bằng người hãy...

Người áo tím vịn tay vào mép quan tài, lời “khuyên nhủ” chân thành còn chưa nói hết, đã tự động câm bặt.

Người áo đỏ nhìn thấy cảnh tượng khi đó, khiếp đảm lùi liền ba bước...

Người con gái nằm trong quan tài chợt mở bừng mắt, cặp mắt đen tuyền không chút thần thái chiếu ra một ánh nhìn lạnh lẽo tuyệt vọng, nhìn thẳng lên trời.

“Choang” một tiếng giòn tan, như tiếng thủy tinh rơi vỡ. Khuôn mặt của nàng, cùng với tất cả những bộ phận lộ ra ngoài không khí, đột nhiên chạy đầy những vết nứt dọc ngang chằng chịt, giống như đồ sứ bị đập rạn.

Một luồng sức mạnh còn khủng khiếp hơn lốc xoáy vọt ra từ chính giữa quan tài, giống như vòi rồng, cuốn lấy những luồng sáng xanh xung quanh, vặn thành vòng xoáy, và cơ thể rạn nứt của cô gái cũng bị sức mạnh khổng lồ này hút lên, tách rời khỏi bộ áo cưới, chớp mắt đã vỡ tan thành vô số đốm trắng còn nhỏ hơn hạt bụi, bay lông lộng trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, dần dần phai đi màu sắc, hòa thành một thể với không khí, sau cùng chỉ còn lại một làn khói xanh tựa như sương mù, lao vút vào trong bộ áo cưới trống không dưới đáy quan tài.

Cổ quan tài bắt đầu rung lắc lên xuống, mặt đất bị đập thành những dấu vết mỗi lúc một thêm rõ nét.

Nổi oán hận ngàn ngút ập tới từ bốn phương tám hướng khiến người ta tức ngực, người áo tím hoảng sợ giật lùi, tay ôm chặt lấy ngực, gào lên:

- Người đầu, mau đóng nắp quan tài lại!

Đám binh sĩ không dám trái lệnh, liều chết chạy xúm lại, nhấc nắp quan tài lên, “rầm” một tiếng đóng lại.

Người áo tím thừa thế xông lên, nhanh tay dán ngay tờ giấy vàng trong tay lên chính giữa nắp quan tài, rồi lập tức nhảy tránh sang bên cạnh.

Những con chữ ngoằn ngoèo như rồng bay phượng múa trên tờ giấy vàng chợt rọi ra những tia sáng màu đỏ máu, hắt lên toàn bộ cổ quan tài, nhuộm thành một màu đỏ thẫm, giống như được quét lên một lớp máu chưa khô hẳn.

Cổ quan tài hết như một con cá đang giãy giữa trong con hấp hối, vẫn rung lắc một cách không cam chịu, bên trong dường như còn vang ra tiếng gõ đập rầm rầm.

Đám binh lính kinh hoàng đến mức rúm lại với nhau thành một đám, chỉ có hai vị mà họ gọi là đại nhân kia vẫn muốn giữ thể diện, nên cố gồng mình đứng yên.

Cổ quan tài rung lắc, sườn núi câm lặng, tạo thành một sự đối lập ma quái nhất.

Cho đến tận khi một góc chân trời lộ ra vài ngôi sao mờ nhạt, tinh thần của những người trên mặt đất đã sắp tới giới hạn vỡ bờ, cổ quan tài sau khi nặng nề rơi xuống một lần nữa, đã im lìm, lá bùa dán trên nắp quan tài đã không còn tồn tích, chỉ lưu lại một dấu vết mờ mờ vuông vắn trên nắp ván gỗ đã khôi phục màu sắc ban đầu.

Lại chờ đợi thêm một hồi nữa, sau khi xác định cổ quan tài đã thực sự “an phận”, người áo tím quệt mồ hôi lạnh trên trán, quát đám thuộc hạ:

- Còn ngây ra đó làm gì, mau hạ quan tài xuống huyết! Nhanh lên!

Đám binh sĩ vừa kinh hãi vừa mệt mỏi không dám chậm trễ, vội vã nhúc nhích đôi chân mềm nhũn, dịch tới trước cỗ quan tài, đưa mắt nhìn nhau, nhưng lại chần chừ không dám động vào.

- Lũ khốn kiếp! Còn chần chừ cái gì? - Người áo tím nổi giận - Còn không nhanh hành động, các ngươi sẽ đầu lia khỏi xác!

Đám lính run lên lẩy bẩy, nghiêng răng nghiêng lợi, dồn sức nhấc cỗ quan tài lên, nhanh chóng bước tới huyết mộ, đặt cái thứ đã khiến bọn họ sợ tới gần vỡ mắt vào chính giữa.

Đuốc được thắp sáng trở lại, đất đá mù mịt, cuộc xẽng vùn vụt lên xuống. Đám binh sĩ điên cuồng lấp đất xuống huyết mộ.

Cỗ quan tài đen trũi dần biến mất dưới lớp đất dày.

Mộ huyết sâu hoắm đã bị lấp thành bình địa trong thời gian cực ngắn.

- Đại... đại nhân... - Tên lính cầm đầu chạy tới bên cạnh người áo tím, chỉ vào vạt đất đã bằng phẳng, lấp ba lấp bấp - Cái đó... đã... đã được...

Lời còn chưa kịp dứt, từ vạt đất bằng phẳng vừa được vùi vào vật khác chọt vọt lên một trận cuồng phong, cuốn theo toàn bộ đất cát còn chưa được lên chặt phía trên, ném thẳng lên không trung, rồi lại rào rào rơi xuống, bắn ra tứ phía.

Á!

Từ trong đám binh lính bật ra những tiếng la hét kinh hoàng.

Người áo tím và người áo đỏ lúc này đã mặt mày trắng bệch đưa mắt nhìn nhau, rồi sai bước về phía ngôi mộ.

Nhìn thấy vạt đất dị thường kia, sắc mặt hai người họ cùng trở nên nghiêm trọng hơn bất cứ lúc nào.

Trên mặt đất đen vàng hỗn loạn, đất đá rơi xuống xếp thành tám con chữ rành rành:

“Hận này dằng dặc, thề chẳng tiêu tan.”

Đứng đờ đẫn hồi lâu, người áo tím quay người lại, chỉ nói một câu:

- Chúng ta về!

Đám binh sĩ giống như được đại xá, ném phăng cuộc xẽng trong tay, cũng chẳng còn để tâm tới lễ tiết chủ tớ trước sau, người nào người nấy ba chân bốn cẳng chạy khỏi thung lũng. Đằng sau, hai vị đại nhân của họ cũng đang khấp khểnh chạy theo.

Quân Tụ Hàn dụi mắt thật mạnh. Tất cả mọi việc vừa xảy ra, cô đều chứng kiến tận mắt không sót cảnh nào.

Cúi xuống nhìn thăm cỏ và đất bùn ẩm ướt đang giẫm dưới chân, lại nhìn thảo nguyên mệnh mông đang chìm trong bóng tối xung quanh, cô đứng thần thờ như kẻ mất hồn.

Đây là đâu? Những người vừa nãy là ai?

Tiếng bước chân rầm rập cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, bên cạnh đột nhiên lao vọt đến mấy người lính sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng, ngay sau đó, lại chạy tới hai người đàn ông một áo tím, một áo đỏ mà cô vừa nhìn thấy.

Là bọn họ? Bọn họ từ đâu chạy tới đây?

- Này, mấy người chờ đã!

Quân Tụ Hàn vội vã xoay nghiêng, vung tay ra chụp lấy người áo tím chạy sau cùng.

Thế nhưng, bàn tay cô lại xuyên qua cánh tay của đối phương.

Quân Tụ Hàn ngây người nhìn sững vào bàn tay chỉ bắt được vào không khí, không đủ can đảm để đuổi theo, mắt tròn trũng nhìn đoàn người dần dần biến mất ở phía trước.

- Ai... Tôi... đang ở đâu?

Không phân biệt được phương hướng, chân không nhấc nổi lên, cô đứng trơ trọi trên sườn núi, lâm bảm một mình, bị trói chặt trong con tuyệt vọng bị vứt bỏ. Trên đỉnh đầu, vầng trăng ẩn mình hồi lâu giờ mới lộ ra nửa mặt.

Từ sau lưng, đột nhiên lướt tới một luồng sáng chập chờn, giống như vô số ngọn nến bị gió thổi, một làn khói đàn hương mờ mịt âm thầm lan tỏa trong bóng sáng lắt lay.

Ngoảnh đầu, bên dưới mái hiên cong vút, bốn chiếc đèn lồng màu trắng tỏa ra thứ ánh sáng trong ngần đẹp mắt, một ngôi đình bát giác lan can phi thủy dát vàng chạm hoa văn, những tấm rèm the mỏng tang trắng muốt như tuyết nhẹ nhàng buông rủ tứ bề, được buộc lại bằng dây lụa đỏ, dịu dàng phát phơ. Một lư hương đen tuyền đặt chính giữa đình, khói nhạt nghi ngút, che mờ hai bóng người phía sau. Bên ngoài ngôi đình, một vùng kỳ hoa dị thảo không rõ tên gọi đang khoe hương đua sắc, khiến cho ánh trăng điểm lệ như dòng bạc chảy trên mặt đất cũng trở nên nhợt nhạt.

Cảnh tượng thế này, lẽ ra phải là cảnh sắc thần tiên khiến người ta phải kinh ngạc, thế nhưng trong mắt Quân Tụ Hàn, lại chẳng khác gì âm tào địa phủ.

Một giới tuyến vô hình đã chia đôi thế giới cô đang nhìn thấy thành hai nửa. Trước mặt cô là cánh trắng tròn hoa thắm trong đình; đằng sau cô là cánh đồng hoang vu bất tận bụi cuốn mù mịt. Giống như hai bức tranh chẳng liên quan gì với nhau, mỗi bức xé lấy một nửa, ghép lại cùng nhau, còn cô đang đứng trên đường ghép giữa chúng, tiến lên không được, lui lại không xong.

- Đây là thứ hoàng thượng bảo ta giao lại cho tướng quân.

Trong đình, có người lên tiếng. Từ sau làn khói mỏng manh, bước ra một người đàn ông chân trần, búi tóc xổ tung, vạt áo mở xéo. Khuôn mặt mờ nhòe, nhìn kiểu gì cũng chẳng thể nhìn rõ, chỉ có chiếc bình sứ trắng hắt hắt đang cầm trên tay là không những nhìn thấy rõ ràng, mà còn vô cùng quen mắt.

Rõ ràng là ở rất xa, nhưng Quân Tụ Hàn lại có ảo giác như gần ngay trước mắt, giống hệt như cảnh tượng nhìn thấy dưới thung lũng vừa nãy.

Làn khói đang lững lờ bay lên bị vạt áo bào đen phất qua, bay tán loạn ra tứ phía. Trong bóng tối, hình bóng cao lớn kia vươn tay ra, nhưng khi chỉ còn cách chiếc bình sứ trắng nửa phân, lại ngần ngừ khựng lại.

Vài tiếng cười lạnh nhạt lướt qua.

- Trước nay cứ ngỡ Thiên Vũ tướng quân là bậc hào kiệt biết lấy biết bỏ, không ngờ lại mềm lòng chỉ vì ả công chúa yêu nghiệt.

Người bị chế giễu kia không nói năng gì, bàn tay vẫn bất động tại chỗ.

- Đưa con gái ấy không chết, triều đình ta khó chần thien uy. Nếu tướng quân trừ đi mối họa hại này cho hoàng thượng, thiết nghĩ những tháng ngày sau này, tiền đồ như gấm. - Người chân trần lắc đầu tiếc cười - Hoàng thượng từng tiết lộ với ta, từ lâu đã có ý gả công chúa thứ bảy mà người sủng ái nhất cho tướng quân. Mỗi lương duyên nhường đó, lẽ nào lại không sánh được với một con yêu nghiệt bị vứt bỏ bên ngoài?

Bàn tay bị ánh đèn lồng nhuộm thành trắng bệch, khẽ nhúc nhích.

- Hơn nữa, hiện nay khắp trên dưới trong ngoài đều biết nước ta có yêu nghiệt, lê dân bách tính khốn khổ vì chiến tranh, nếu tướng quân còn dính dáng tới ả yêu nữ kia, danh tiếng bị hủy là chuyện nhỏ, nếu khiến long nhan nổi giận, thậm chí gây họa đến vận nước, thì hậu quả lại càng. . .

- Đủ rồi!

Nắm đấm bên dưới bộ chiến giáp sáng loáng xiết chặt, kêu lên răng rắc.

- Ha ha. Hai con đường, ngã nào là con đường chết, ngã nào là con đường vinh hoa phú quý, tướng quân là người thông minh, hẳn là hiểu rõ hơn ai hết. Bình Tử Thanh Lương này, tướng quân có nhận hay không?

Chiếc bình sứ sáng bóng sôi lên ùng ục trong tay hắn, trên thân bình lóe lên thứ ánh sáng khiêu khích.

- Bên trong... hạ thứ độc gì?

Bàn tay kia cuối cùng đã nắm lấy chiếc bình.

- Hạc Đình Hồng do hoàng thượng ban. - Trên khuôn mặt nhợt nhòa, dường như có nụ cười đắc ý - Thế nhưng ta thấy vẫn chưa đủ.

Một túi gấm nhỏ xíu được móc ra từ trong ngực áo, những chấm xanh lục li ti rơi xuống lòng bàn tay chẳng chịt đường chỉ, giống như một thứ lá cỏ bị nghiền nát.

- Có thủy mắng, người nào ăn phải, trong vòng ba ngày, đau tim cho đến chết. Sau khi chết cũng không thể vào vòng luân hồi, cộng thêm bùa chú của ta, ả yêu nữ này sẽ bị giam dưới đất đời đời kiếp kiếp. Cả ta và ngài đều không cần lo lắng sau khi ả chết lại sinh sự tác quái, ha ha, sạch sẽ triệt để.

Ngón tay chợt lỏng, bình sứ tuột khỏi tay.

- Đi đi! - Tay áo rộng phất lên, người chân trần ra bài đuối khách - Yêu nữ bản tính đa nghi, không tiếp xúc với người lạ, duy chỉ tướng quân mới có thể đảm nhiệm việc này, tốt nhất đừng làm hoàng thượng phải thất vọng.

Khói tỏa từ lư hương dần dần dày đặc. Mặt người, ngôi đình, hoa cỏ giống hệt như lời kẻ kia vừa nói, bị vùi lấp sạch sẽ triệt để.

Quân Tụ Hàn rũ rượi ngồi sụp xuống đất, cơn đau đốn trong tim quặn lên từng đợt.

Trong màn khói đã trở thành sương mù, đột nhiên có người bước ra, lao vùn vụt về phía cô.

Là hán?

Cái kẻ đã cho cô gái uống rượu trên thảo nguyên, vừa rồi mới nhận chiếc bình sứ từ tay người chân trần, nhưng lại chưa bao giờ nhìn rõ mặt.

Cho dù đến thời khắc này, đối diện ngay với hán, Quân Tụ Hàn vẫn không nhìn thấy diện mạo của hán. Giữa bọn họ đã có một luồng sức mạnh dị thường gây nhiễu loạn.

Kẻ này cách cô mỗi lúc một gần, đã sắp sửa lao thẳng vào cô.

Quân Tụ Hàn muốn né tránh, nhưng cơ thể lại không chịu nghe lời.

Đúng vào khoảnh khắc hai người đâm sầm vào nhau, một luồng khí sắc lẹm nặng nề xuyên thẳng qua cơ thể Quân Tụ Hàn, lực va đập cực lớn khiến cô ngã lăn ra đất, rồi lăn lông lốc xuống theo sườn dốc.

Trong lúc trời đất quay cuồng, cảm giác sợ hãi choán ngập tâm trí...

Mình sẽ cứ thế lao thẳng xuống, cho tới khi rơi xuống địa ngục.

Quân Tụ Hàn hươ cánh tay một cách bất lực, cầu mong có người nào đó kéo cô lên.

Nước mắt của cô gái, tấm áo bào đen bay phấp phất của chàng trai, và còn những vụn lá cỏ xanh lục rơi ra từ túi gấm, hòa lẫn với màn đêm thảo nguyên chao đảo đất trời, theo nhau vụt hiện trước mắt cô...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ứng với sự cầu cứu hãi hùng trong lòng cô, một bàn tay thô ráp lạnh băng đã nắm lấy cổ tay Quân Tụ Hàn, chấm dứt sự rơi ngã vô cùng tận trong trạng thái gần như hôn mê.

Cơ thể cuối cùng đã dừng lại ở một nơi nào đó, dưới lòng bàn tay là một cảm giác ẩm ướt mềm xốp.

Quân Tụ Hàn mở mắt, một khuôn mặt thấp thoáng nhạt nhòa, dần dần hiện rõ.

- Bác Tần?

Khi cô đã hoàn toàn nhìn rõ con người trước mặt, toàn bộ cơ thể giống như được chích một liều doping tăng lực, cô mừng rỡ ngồi bật dậy, chụp ngay lấy cánh tay ông Tần, do xúc động quá mức mà trở nên nghẹn ngào - Là bác sao? Đúng là bác phải không?

- Tụ Hàn, là bác đây! - Ông Tần vẫn hiền hòa như mọi ngày, khẽ đẩy gọng kính lên, cúi xuống nhìn những ngón tay đang run lẩy bẩy của cô - Sao cháu lại... sợ hãi tới mức này?

Nước mắt ầng ậ trong tròng mắt Quân Tụ Hàn, cô ra sức lắc đầu thật mạnh:

- Cháu đã mơ một giấc mơ rất dài... Một con ác mộng khủng khiếp... Cháu nhìn thấy dốc núi trên thảo nguyên, còn cả quan tài áo cưới... và cả ngôi đình...

Những lời mô tả lộn xộn đứt quãng của cô chợt ngừng bất khi ánh mắt cô chuyển từ người ông Tần trước mặt sang cảnh vật xung quanh.

Quân Tụ Hàn cứ ngỡ mình sẽ nhìn thấy bức tường loang lổ trong phòng làm việc và những tù hờ sơ cũ kỹ, bởi vì một ông Tần bằng xương bằng thịt đang ngồi sờ sờ trước mặt đủ để chứng minh cô đã tỉnh dậy khỏi con ác mộng kia mới phải.

Thế nhưng, trước mắt cô vẫn là thảo nguyên mênh mông bất tận, và cả bầu trời mờ mịt không phân biệt nổi là ngày hay đêm.

Ông Tần cũng giống như cô, đã trở thành một nhân vật trong "thế giới" này.

Quân Tụ Hàn rút tay lại như bị điện giật, run rẩy nói:

- Bác Tần... Sao... sao bác lại ở trong giấc mơ của cháu? Không phải, chắc chắn ông không phải là bác Tần!

- Ngươi không nằm mơ đâu! - Ông Tần vuốt lại tay áo đã bị Quân Tụ Hàn nắm cho nhăn nhúm, đứng lên, mỉm cười nhìn về phía xa - Đây là nơi người

đáng ra phải trở lại từ lâu. Thiên Vũ tướng quân!

Quân Tụ Hàn ngậy người nhìn ông Tần, lấp bắp như một kẻ đàn:

- Bác... bác nói gì vậy?... Bác đang gọi... gọi ai?

Giọng ông Tần rất trầm nhưng không hề khàn đục, bốn chữ “Thiên Vũ tướng quân” cô nghe mồn một bên tai.

- Ha ha, Thiên Vũ tướng quân, tôi đã từng ngỡ rằng hần là bậc anh hùng chân chính hiếm có trong triều đình...

- Trước nay cứ ngỡ Thiên Vũ tướng quân là bậc hào kiệt biết lấy biết bỏ, không ngờ lại mềm lòng vì một ả công chúa yêu nghiệt.

Lời nói của người áo đỏ, người đàn ông chân trần vẫn như văng vẳng bên tai.

- Quay người lại nhìn xem! - Ông Tần chỉ về phía sau cô.

Quân Tụ Hàn lập cập quay đầu lại, một tấm bia mộ sơ sài bằng đá đen chắn trước một nấm đất chỉ hơi nhô lên, trên bia đề chữ:

Tổng triều Thiên Vũ tướng quân Quân Tụ Hàn chi mộ

- Một vị tướng quân bách chiến bách thắng như người e rằng có năm mơ cũng không ngờ được lại bị thủ hạ bán đứng trong trận chiến cánh đồng Ngàn Dặm, chết dưới loạn đao của quân Kim? - Ông Tần khinh miệt liếc xéo tấm bia mộ - Đáng tiếc, hoàng thượng tới thân mình còn lo chưa xong, nên ngay cả một tang lễ long trọng cũng chẳng thể nào ban được cho người.

Quân Tụ Hàn nhảy dựng dậy, nhìn tấm bia mộ mà toàn thân đầm mồ hôi lạnh, bước chân bắt giắc lùi lại phía sau, lảo lảo:

- Không thể nào... không thể nào!

Một mảnh gương tròn bé nhỏ kịp thời chìa ra trước mặt cô.

Mắt to mày rậm, môi mỏng mũi cao, một khuôn mặt sạm nâu màu nắng, góc cạnh rõ nét.

Người trong gương, còn đâu là cô gái mắt thanh mày tú, da trắng ửng hồng? Một khuôn mặt đàn ông vô cùng xa lạ nhưng cũng rất đỗi quen thuộc đang co rúm vì sợ hãi trong gương.

Quân Tụ Hàn hét lên một tiếng, đập văng mảnh gương đi, cuống quýt sờ lên mặt mình, cũng nhờ đó mà càng khẳng định được rằng, tất cả những biến đổi xuất hiện trên cơ thể là trăm nghìn lần xác thực.

Đôi bàn tay to lớn, thô kệch, đầy những vết chai sần, mái tóc búi gọn trên đỉnh đầu, và cả cái thân hình cao lớn rắn rỏi, tất cả mọi đặc điểm đều thể hiện rõ ràng, cơ thể này đã không còn thuộc về một cô trước đây nữa...

- Đây là ai? Là ai? - Quân Tụ Hàn túm chặt lấy ông Tần, khóc không thành tiếng, hỏi - Sao cháu lại biến thành bộ dạng này? Thiên Vũ tướng quân gì? Cháu không phải là Thiên Vũ tướng quân, cháu là cháu! Bác Tần, bác hãy nói cho cháu biết!

Nụ cười của ông Tần biến mất, ông lạnh lùng gạt hai bàn tay tuyệt vọng của Quân Tụ Hàn xuống, nói:

- Có những ký ức không bao giờ có thể xóa bỏ, cho dù người có luân hồi cả trăm ngàn kiếp.

Ký ức, luân hồi, Quân Tụ Hàn không thể nào hiểu nổi. Việc cô có thể làm được bây giờ, chỉ là cắn chặt lấy môi, đau đớn lắc đầu quảy quẩy, dùng phương pháp vô vọng nhất để bắt bản thân tin rằng đây chỉ là một giấc mơ quái đản.

- Tất cả mọi thứ người vừa nhìn thấy, đám binh lính đào huyệt mộ, người đàn ông trong ngôi đình giữa vườn hoa, đều không phải là mơ. Đó là những ký ức đã ngủ vùi trong người rất lâu. - Ông Tần bỏ kính xuống, lấy tay áo lau mắt kính đã mờ nhòe - Ta giúp người đánh thức chúng dậy.

- Cháu không hiểu! Một chữ cũng không hiểu! - Quân Tụ Hàn đau khổ ôm đầu, như muốn phát cuồng trong cơn hoảng loạn - Bác Tần, cháu là Tụ Hàn đây! Bác hãy nhìn cho rõ! Cháu không phải là tướng quân gì hết, không phải, không phải! Tại sao bác lại dùng trò hề này để đối phó với cháu? Cháu đâu làm gì có lỗi với bác?

- Người mà người có lỗi, không phải ta, mà là một người khác. - Ông Tần bỗng bước sấn lên, ấn ngón tay trỏ giữa trán Quân Tụ Hàn - Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng. E rằng tướng quân đã không nhớ nữa. Đừng nói là một câu này, mà ngay cả dáng hình của người đã từng kề vai áp má, không chừng cũng đã quên rồi. Ha ha, nếu không thì tại sao trong giấc “mơ”, người không bao giờ nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của chủ nhân bộ áo cưới ấy?

Trên trán tựa như có một luồng điện chạy xẹt qua, kích thích toàn bộ những dây thần kinh của Quân Tụ Hàn, muốn lôi bật ra những thông tin đã bị quên lãng từ lâu đang ẩn nấp bên trong.

- Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng.

- Phải, ta quyết không phụ nàng.

- Đợi chàng khai hoàn về triều, thiếp nhất định sẽ khoác áo cưới đứng đợi chàng ở đây.

- Quân tử nhất ngôn! Ngày Thất tịch năm sau, ta nhất định sẽ cưới nàng làm thê tử!

Giọng nữ dịu êm trong trẻo, giọng nam trầm ấm kiên định, lẫn khuất vọng ra từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể. Trước mặt, bỗng nhiên xuất hiện hình bóng của một nam một nữ đang ngồi kề vai bên nhau trên tảng đá xanh. Vầng trăng rằm lên người họ thứ ánh sáng thanh khiết ngọt ngào.

Chớp mắt, cảnh tượng này đã vụt biến mất, trước mắt lại là thảo nguyên hoang lạnh, ngoài Quân Tụ Hàn và ông Tần ra, không còn tồn tại một sự sống nào khác.

Rung động, yêu thương, nhớ nhung, dẫn vật... tất cả những cảm xúc cô chưa từng trải nghiệm, lần lượt trôi chảy trong tim, rồi thứ lưu lại, ngoài những cảnh tượng mỗi lúc càng thêm rõ nét, chỉ còn lại nỗi đau đớn khó lòng chịu đựng.

- Ta từng tưởng rằng, công chúa đã tìm được hạnh phúc. - Ông Tần đeo kính lên, đôi mắt đằng sau cặp kính không còn mờ đục như trước, mà đã trong sáng thêm chút ít - Nhìn thấy nàng vui vẻ nhảy múa ca hát trước mặt mình, ta thầm nghĩ, cái cô gái đáng thương luôn không thấy nét cười, cô đơn lầm lũi quần quanh giữa ngôi điện sơ sài và thảo nguyên vắng lặng kia, cuối cùng đã biến mất. Thật tuyệt...

Quân Tụ Hàn gắng gượng đứng thẳng người lên, ngơ ngàng nhìn ông Tần đang chìm đắm trong những hồi ức đẹp đẽ.

- Còn nhớ cảnh tượng nàng ấy khoác bộ áo cưới đỏ tươi, đứng trên vai ta mong ngóng người trở về. - Ông Tần lộ ra một nụ cười ngây thơ mãi nguyên như một đứa trẻ - Tối tận bây giờ, ta vẫn không quên được niềm phấn chấn và hạnh phúc ân tâng trong tình yêu sâu nặng mà nàng ấy đã truyền sang cho ta. Ha ha, chỉ có những người có tâm hồn thuần khiết nhường đó, mới có thể khiến ta đồng cảm.

- Ông... ông rốt cuộc là ai?

Giọng nói của Quân Tụ Hàn bỗng trở nên trầm nặng khàn đục. Cô hoặc có lẽ nên gọi là anh, nhìn ông Tần điềm nhiên như đang kể chuyện với ánh mắt đầy ngỡ vực và kinh hãi.

Trước câu hỏi của anh, ông Tần như không nghe thấy, vẫn tiếp tục kể:

- Ta cứ ngỡ rằng nàng ấy sẽ mang theo bộ áo cưới mà chỉ có nàng mới xứng đáng để khoác lên người kia, mang theo niềm hạnh phúc mà nàng mong đợi, đi tới cuối cuộc đời. Nhưng không ngờ ta đã lầm. Nàng đã đợi được người ấy trở về, nhưng lại không đợi được niềm hạnh phúc mà nàng nhận định. Không chỉ thế, mà nàng còn phải nhận về một đạo bùa chấm dứt sinh mệnh.

Cơ thể Quân Tụ Hàn lạnh toát từng hồi.

Chiếc bình sứ trắng lấp lóe thứ ánh sáng lạnh lẽo như băng nhảy nhót không ngừng trong trí não.

Ông Tần đảo mắt, nhìn thẳng vào anh với ánh mắt trầm lặng và bén nhọn.

- Dù cho người không nhớ những chuyện trước đây, thì sau khi xem xong những “phân đoạn” kia, chắc hẳn cũng biết bản thân đã làm ra những trò gì?

- Ông... Tôi... - Quân Tụ Hàn nghẹn giọng. Tất cả những gì nhìn thấy trong “giấc mơ”, chỉ cần không phải kẻ đàn, đều có thể dễ dàng xâu chuỗi chúng thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Chàng trai vì cái gọi là “tiền đồ gấm vóc”, trước sự xúi bẩy dụ dỗ của kẻ khác, đã hạ độc người con gái từng thề non hẹn biển với mình... - Một câu chuyện chẳng lấy gì làm ly kỳ, thậm chí có phần cái lương.

Thế nhưng, khi nhân vật chính trong câu chuyện chính là người nghe kể chuyện, thì lại là một thứ cảm nhận không thể mô tả bằng lời.

- Người rõ ràng biết chất độc trong rượu là cỏ thủy mễng, vậy mà vẫn đưa bình rượu vào tay công chúa, trơ mắt nhìn nàng uống... - Ông Tần buông thõng hai tay, hơi run rẩy - Trái tim người có phải bằng máu thịt không?

Chuyện xưa, hồi hận, chớp mắt sầm sập ủa về như sóng dữ nhấn chìm, khiến Quân Tụ Hàn nghệt thở, hai chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất.

Tất cả mọi hoài nghi, trong thoáng chốc đã hoàn toàn tiêu biến.

- Công chúa có thể dự đoán tương lai, nhưng lại chưa bao giờ dự đoán cho chính mình. - Ông Tần cười đau khổ - Như vậy cũng tốt. Nếu sớm biết trước mình sẽ có kết cục như vậy, thì niềm hạnh phúc ngăn ngui trước đó cũng chẳng hề tồn tại... Cô gái thông minh nhất trên thế gian chính là nàng ấy, cô gái ngốc nghếch nhất trên thế gian cũng là nàng ấy. Không ngờ lại gặp phải một gã đàn ông như người!

- Câm miệng! - Một Quân Tụ Hàn đang trong cơn bàng hoàng ngỡ ngàng, thỉnh thoảng giật mạnh nắm đấm xuống đất bùn, đôi mày nhíu chặt. Lời nói của ông Tần dường như đã kích thích đến những sợi thần kinh dễ bị kích động của anh. Những “phân đoạn” chỉ có Quân Tụ Hàn “trước đây” mới biết được, đang vùn vụt thoát ra khỏi ký ức đã bị phong tỏa quá lâu.

- Không phải thế! - Anh lắc đầu cuống đại, nắm đấm giáng túi bụi xuống mặt đất đã lổm thành một cái hố nhỏ trước mặt - Không phải thế!

Ông Tần nhìn những hành động bất thường đột ngột của anh, lạnh lùng nói:

- Sớm biết có ngày hôm nay, năm xưa hà cớ phải tuyệt tình đến vậy?

Ông ngỡ rằng Quân Tụ Hàn đang hỏi hận.

Hồi lâu sau, Quân Tụ Hàn chậm chạp bò dậy, trong đôi mắt sâu thẳm đã bớt vẻ hoang mang, thêm phần tang thương, vẫn còn đó sự tiếc nuối và hối hận, thế nhưng, lại có thể dễ dàng nhận ra rằng, trong tiếc nuối và hối hận lại ẩn sâu một sự bất đắc dĩ.

Quân Tụ Hàn lúc này dường như đã biến thành một người khác hẳn so với vừa rồi. Trong linh hồn, cái cô gái hoảng sợ trước sự biến đổi của bản thân và cảnh tượng khác thường trước mắt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một Thiên Vũ tướng quân lưng đeo yên ngựa, máu nhuộm sa trường...

- Bình Tử Thanh Lương kia, chính là ta tận mắt nhìn nàng ấy uống - Ánh mắt Quân Tụ Hàn nhìn chăm chăm về một hướng hồi lâu, rồi mới chậm chậm quay trở lại, nhìn thẳng vào mặt ông Tần đầy thù địch - Thế nhưng, bình rượu ấy, trước đó ta đã giữ lại một nửa.

Trong mắt ông Tần lướt qua một tia kinh ngạc, song không nói gì.

- Thân làm bề tôi, quân vương có lệnh, ta phải phục tùng. Từ nhỏ gia huấn đã là như vậy. - Quân Tụ Hàn bình tĩnh một cách chưa từng thấy, bình tĩnh như thể đang kể chuyện của người khác - Trận chiến trên cánh đồng Ngăn Dặm, ông thực sự cho rằng ta đã trúng cái quỷ kế vụng về của tên gian tế đó ư? Lũ chó Kim binh hùng ngựa khỏe ồ ạt tấn công, mà viện binh của quân ta lại chân chừ không tới, ha ha, toàn quân bị tiêu diệt cũng là điều ta đã liệu trước.

- Tại sao phải giữ lại một nửa bình Tử Thanh Lương? - Ông Tần không hề muốn bàn luận về cuộc chiến đã bị vùi lấp hoàn toàn dưới lớp bụi thời gian, chỉ muốn biết mục đích của hành động đó.

Quân Tụ Hàn cười, khoe miệng khe nhếch lên, đượm vẻ thâm lương:

- Hoàng thượng muốn nàng chết, nếu giữ lại tính mạng cho nàng, thì ta bất trung. Nàng là người ta yêu thương, nếu tận tay lấy mạng nàng ấy, thì ta bất nghĩa.

- Người... - Giọng ông Tần hơi lạc đi vì giận dữ, xông thẳng tới, túm lấy cổ áo Quân Tụ Hàn - Cái giống vô tình vô nghĩa nhà người, người... người vẫn chọn cách tận trung với tên hôn quân đó?

Quân Tụ Hàn không hề phản ứng, để mặc cho ông Tần trút giận.

- Để lại một nửa bình Tử Thanh Lương... là dành cho ta. - Thân thể anh lắc lư trước sự co kéo của ông Tần - Ta nợ nàng một mạng, một niềm hạnh phúc. Nếu vĩnh viễn không thể luân hồi, dù trên trời hay xuống đất, ta cũng cam tâm ở bên nàng. Sống không được bên nhau tới bạc đầu, thì làm một đôi vợ chồng oan hồn cũng tốt. Sau trận chiến cánh đồng Ngăn Dặm, ta ngỡ rằng cuối cùng đã có thể trút bỏ mọi ràng buộc để đi theo nàng. Thế nhưng... ta uống cùng một thứ rượu mà nàng đã uống, tại sao...

Quân Tụ Hàn không nói tiếp nữa, bởi anh thực sự không hiểu nổi, rõ ràng mình đã uống thứ rượu pha có thủy mẫn giống như công chúa, mà tại sao vẫn luân hồi mấy kiếp, khiến cho nguyện vọng được vĩnh viễn ở bên người mình yêu sau khi chết phải tan thành hư không.

Ông Tần nói lỏng đôi tay phần nộ, nhìn thẳng vào mắt Quân Tụ Hàn:

- Sự thực đúng là như vậy ư?

Quân Tụ Hàn đáp lại ánh mắt ngờ vực của ông ta không chút e dè:

- Nếu không, ông hãy cho ta một lý do khiến ta phải nói dối?

- Oan nghiệt... đúng là oan nghiệt... - Ông Tần rũ rượi buông thõng hai tay - Cỏ thủy mẫn sau khi hòa vào trong nước, độc tính chỉ giữ được trong bảy ngày. Nếu đúng là người đã uống thứ rượu độc mà công chúa uống, thì đến lúc đó, độc tính của cỏ thủy mẫn đã tiêu tan. Chất độc mà người trúng phải, chỉ là Hạc Đình Hồng sót lại trong rượu mà thôi.

Quân Tụ Hàn lặng người.

Chỉ vì bảy ngày, anh và nàng đã để vuột mất nhau mấy trăm năm, còn nàng, lại càng phải âm thầm chịu đựng nỗi khổ sở khó diễn tả bằng lời và nỗi giày vò không phải của con người qua bao nhiêu tháng năm đằng đẵng.

Hận này đắng đặc, thế chẳng tiêu tan.

Phải tuyệt vọng bế tắc tới mức nào, mới khiến nàng thốt ra những lời như vậy.

Quân Tụ Hàn chưa bao giờ cảm hận bản thân như lúc này, cho dù biết rằng tất cả những việc này chỉ bắt nguồn từ một sự hiểu lầm bi thảm.

Phải chăng vận mệnh chỉ thích những trò chơi khăm kiểu này? Gặt hái lấy niềm vui bốn cọt từ trong sự tiếc nuối và đau thương của người khác?

Quân Tụ Hàn cảm lạnh.

- Rốt cuộc ông là ai? Trong trí nhớ của ta, chưa bao giờ xuất hiện ông. - Hồi lâu sau, anh ngược mắt, lạnh nhạt nhìn ông Tần, người đã đánh thức anh dậy từ trong giấc ngủ vìu mờ mịt.

Ông Tần cười, cúi xuống nhặt một hòn đá nhỏ trên mặt đất, tung hứng như đang nghịch ngợm:

- Công chúa đặt cho ta một cái tên, “Thanh”[3] Bấy lâu nay, ngoài ta ra, nàng ấy không hề có bạn. Ta thích nàng ấy ngồi lên vai ta, chống cằm nhìn về phương xa, thực sự cảm nhận được niềm vui nỗi buồn của nàng. Công chúa chưa bao giờ biết được rằng, tảng đá xanh hình thù xù xì thô kệch dưới chân mình, lại có tai, có mắt,... có trái tim.

[3] Nghĩa là màu xanh. (Nd)

Thanh... Tần?! Đá xanh... Bác Tần?

Quân Tụ Hàn đột nhiên nhớ đến tảng đá xanh to lớn bình thân nằm trên thảm cỏ xanh, luôn bị coi là vật làm nền trong bức tranh mà bị bỏ quên.

Nàng từng đứng trên tảng đá đợi chờ hạnh phúc, và cũng ngã từ cuộc sống trên tảng đá...

Người làm bạn với nàng từ lúc sống tới khi chết, lại là một tảng đá không biết nói năng.

- Người là yêu quái? - Quân Tụ Hàn hỏi thẳng thừng.

- Nếu ta tu luyện thành yêu quái sớm hơn thì đã tốt. - Ông Tần tiếc nuối thở dài, chìm vào trong hồi ức đau thương của chuyện xưa - Nhìn thấy đám binh lính khiêng công chúa ra đi, người vĩnh viễn không thể nào biết được, khi đó, ta cuống quýt và oán hận biết nhường nào. Ta hận rằng mình chỉ là một yêu tinh đá bé nhỏ, đừng nói tới hình người, mà ngay cả đi chuyển cũng không được, lại càng không thể cướp lại công chúa. - Ông nghiêng chặt hàm răng, ngẩng mặt nhìn trời - Từ đó về sau, ta gắng chịu đựng mọi khổ nạn cùng cực, quyết tâm tu luyện. Ta sẽ có ngày tu luyện thành hình người, tìm lại công chúa!

Lời này vừa thốt ra, Quân Tụ Hàn đột nhiên nhớ lại sự việc xảy ra khi khai quật bộ áo cưới mà Tạ Phi đã kể.

- Bộ áo cưới trong bảo tàng... không phải là vật mô phỏng, đúng không?

Ông Tần vẫn nhìn lên bầu trời xám đen lẫn lộn, cười khan:

- Già yêu nhân quốc sợ lo sợ oan hồn công chúa sẽ tìm hấn báo thù, không chỉ đưa cho người thứ cô thủy mắng nhằm ngăn cản nàng ấy luân hồi, mà còn dùng bùa chú phong ấn công chúa trong quan tài. Ta đã thử rất nhiều lần mà không thể nào phá được. Cho tới ba mươi năm trước, đám người của viện bảo tàng phát hiện ra huyết mộ, những con người ngờ nghệch này làm bùa mà phá được phong ấn, nhưng cũng hủy hoại luôn bộ áo cưới bị phong ấn không chế.

- Ông ôm một đồng vải đỏ vào phòng, chỉ là để che mắt mọi người... Ông không hề may một bộ áo cưới mới, mà là dùng năng lực phi thường của mình để khôi phục bộ áo cưới đã hóa thành tro? - Quân Tụ Hàn huy động những ký ức mà mình có được trong lúc này, phán đoán.

Ông Tần thu lại ánh mắt đang nhìn lên bầu trời, bỏ kính xuống, dụi mắt:

- Linh hồn của công chúa từ lâu đã hợp thành một thể với áo cưới. Để khôi phục bộ áo cưới, ta không tiếc mất đi một trăm năm đạo hạnh. Chỉ cần công chúa có thể trở về, cho dù ta có biến thành người phạm, từ từ già nua rồi chết đi, cũng chẳng hề gì.

Chớp chớp đôi mắt đã đỏ sọng, đeo lại chiếc kính đã được lau sáng bóng, ông Tần ôm ngực ho khù khụ, khiến lưng ông thêm cong xuống, trông lại càng già nua.

- Ta nghĩ người không thể ngờ được rằng, trước khi chết, công chúa đã nguyện rửa người, cho dù luân hồi bao nhiêu kiếp, tên họ của người đều không thay đổi. Quân Tụ Hàn, ba chữ này chính là dấu tích nàng đã in lên người người. Nhất định sẽ có ngày nàng tìm được người. - Ông Tần khẽ nắm lên ngực, mỉm cười thư thái - Cuối cùng, trước ngày Thất tịch năm nay, ta đã tìm được người về cho công chúa.

Lúc này, Quân Tụ Hàn mới nhớ ra, trong những bộ hồ sơ xin việc mà mình đã gửi đi trước đó, không hề có bộ nào được gửi tới viện bảo tàng. Cuộc điện thoại “cứu mạng” thông báo tin tuyển dụng của ông Tần, chẳng qua chỉ là một âm mưu dụ mình vào bẫy mà không khuấy động nghi ngờ. Thật không thể không khâm phục tính toán chu toàn của ông ta, và cả sự cố chấp kiên gan suốt mấy trăm năm.

- Ông... và cả nàng ấy... - Quân Tụ Hàn tới giờ vẫn không thể quên được khoảnh khắc khi đẩy tung cánh cửa vào cái đêm hôm ấy, bộ xiêm y tuyệt mỹ nhìn chăm chăm vào mình với cái nhìn lạnh lẽo. Từ việc bí mật “lừa” mình tới viện bảo tàng một cách kín đáo, rồi lại cố ý tỏ ra thân thiết để loại trừ mọi cảnh giác trong mình, thì mục đích của ông Tần, e rằng không chỉ đơn giản là đánh thức ký ức của Quân Tụ Hàn trỗi dậy.

- Theo kế hoạch đã định, ông tính làm gì ta? - Quân Tụ Hàn hỏi ông ta với thái độ trấn tĩnh khác thường.

- Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng. - Ông Tần bước tới trước mặt anh - Thứ mà công chúa uống phải là cô thủy mắng, người cũng sẽ không ngoại lệ. Vứt bỏ cái gọi là nỗi khổ trong lòng đi, trước sau người vẫn nợ nàng ấy một mạng!

Quân Tụ Hàn chỉ cảm thấy trong đầu ong ong mất một lúc. Nỗi đau đớn khủng khiếp đã lâu chưa xuất hiện lại dội lên kịch liệt trong tim, anh lao đảo ngã xuống đất, kiệt sức nằm ngửa nhìn trời, sắc xám mênh mông phản chiếu trong đáy mắt.

- Ông đã cho ta ăn thứ đó lúc nào vậy?

Anh không một chút oán hận, mà ngược lại còn thấy nhẹ nhõm như đã hoàn trả được món nợ cũ nhiều năm.

- Gỏi rau khô trong mỳ ăn liền đã bị ta tráo đổi. - Ông Tần đáp.

Nghe vậy, Quân Tụ Hàn bật cười, lẩm bẩm:

- Thật thông minh...

Ông Tần đột nhiên bước lên phía trước, quỳ xuống, khễ cần môi, nói:

- Chất độc của cô thủy mễng không phải là không thể giải được. Trong vòng ba ngày, người vẫn có cơ hội cứu lấy tính mạng của mình.

Quân Tụ Hàn chậm chạp quay đầu sang, đờ đẫn nhìn ông Tần:

- Ông cảm thấy ta không đáng chết ư? Lúc này lại muốn cứu ta?

- Nếu những điều người nói là sự thực. - Ông Tần mặt không chút cảm xúc - Phương pháp duy nhất để giải độc cô thủy mễng, chính là trong vòng ba ngày tìm lấy một thể thân. Chỉ cần cho thể thân uống loại cô độc này, thì người sẽ vô sự. Ta đã nhốt Tạ Phi ở trong viện bảo tàng, vốn dĩ định dùng cô ta để thăm dò người...

- Tạ Phi... Thăm dò? - Quân Tụ Hàn chống tay ngồi dậy, nhìn ông Tần như nhìn quái vật.

- Chúng ta chỉ muốn xem thử, giống như năm xưa người đã vì tiền đồ gắm vóc mà hy sinh công chúa, bây giờ sau khi người biết mình trúng độc phải chăng sẽ chọn cách hy sinh người khác để bảo toàn tính mạng cho mình. Nếu như người chọn mạng sống...

- Ta đã chết rồi! - Quân Tụ Hàn ôm ngực, ngắt lời ông Tần, mỉm cười - Không phải thăm dò nữa. Năm xưa ta vì trung quân mà phải hy sinh nàng, việc này chẳng hề khác biệt so với lựa chọn tiền đồ gắm vóc. Dù sao ta cũng đã nợ nàng. Hãy thả Tạ Phi ra, việc này không liên quan tới cô ấy.

Nói xong, Quân Tụ Hàn lại nằm xuống đất, giống hệt như một người chết, mắt nhắm nghiền nhìn lên bầu trời, không buồn chớp.

Bỗng nhiên thấy một mối. Trái tim đã bị vô số cảm xúc cực đoan vô xé đến thương tích dọc ngang, trong niềm hối hận ngấm ngấm nhưng thấu đến xương tủy, càng đập càng chậm dần.

Yêu người, giết người... Minh đã được ai yêu thương, và đã thực lòng yêu thương ai?

Hay có lẽ, bản thân mình chưa từng yêu ai, mà trong dòng chảy thời gian vùn vụt, chỉ quan tâm tới sự được mất của bản thân, quan tâm tới việc mình có phải là một “anh hùng” trung quân ái quốc hay không, mà lãng quên đi quá khứ một cách ích kỷ.

Đôi mắt tuyệt đẹp chuyển từ kỳ vọng sang tuyệt vọng, xuất hiện trong hư không. Niềm phẫn nộ và bị ai dần phai nhạt, một giọt nước mắt nhỏ xuống.

Cho dù luân hồi bao nhiêu kiếp, Quân Tụ Hàn vẫn cứ là Quân Tụ Hàn. Khi bản thân cũng cảm hận chính mình, còn có thể làm gì được nữa?

Nếu còn có thể gặp được nàng, chỉ muốn nói một lời xin lỗi.

- Lòng chàng có thiếp, lòng thiếp có chàng.

- Phải, ta quyết không phụ nàng.

- Đợi chàng khai hoàn về triều, thiếp nhất định sẽ khoác áo cưới đứng đợi chàng ở đây.

- Quân tử nhất ngôn! Ngày Thất tịch năm sau, ta nhất định sẽ cưới nàng làm thê tử!

Những lời nói đã trầm tích trong ký ức rất xa xôi, lại vang lên bên tai, vô cùng xa lạ, rất đối quen thuộc.

- Nhưng ở đâu? Không tới gặp ta ư? Tại sao từ đầu tới cuối, nàng vẫn không chịu xuất hiện... Còn oán trách ta ư?

Đây là câu nói cuối cùng của Quân Tụ Hàn trước khi nhắm mắt.

Trong lúc đó, màu xám xịt trên bầu trời từ từ tan biến, hai ngôi sao dần dần sáng lên, dần dần xích lại gần nhau...

- Không phải nàng không xuất hiện... Nàng vẫn luôn chờ đợi người...

Dưới màn đêm, có tiếng người cất lên...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Quân Tụ Hàn mất tích.

Ông Tần cũng mất tích.

Tạ Phi được phát hiện nằm bất tỉnh trong chiếc tủ tường mở toang, vẫn còn sống.

Viện bảo tàng lâu lắm rồi chưa náo nhiệt như vậy. Xe cứu thương, xe cảnh sát, những người hiếu kỳ, đều đổ tới.

Ông giám đốc cuồng quýt như con kiến bò trên chảo lửa, thân hình ục ịch như quả bóng lăn đi lăn lại trong viện bảo tàng, ứng phó với sự hỗn loạn thành hình ập xuống.

Sở Cảnh sát lại có thêm một vụ án mất tích không manh mối, chỉ ông trời mới biết khi nào sự thực mới lộ diện.

Viện bảo tàng vốn lặng lẽ như một mặt ao tù, chỉ trong một đêm đã bị bao trùm trong bầu không khí sắc mùi thần bí. Quảng đại quần chúng thành phố Vong Xuyên lại có thêm một chủ đề mới trong lúc trà dư tửu hậu.

Nhiều tháng sau, lễ quốc khánh.

Một người mẹ trẻ dắt theo cậu con trai đang ngậm kẹo mút, nhàn tản dạo bước trong phòng trưng bày số 3 của viện bảo tàng.

- Con nhìn này, đây là cái bát thời Tam Quốc. Thời Tam Quốc cách chúng ta hơn ngàn năm lịch sử đấy!

- Cái này gọi là đồ gốm ba màu thời Đường, một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời.

Cũng chẳng quan tâm xem cậu con có hiểu được hay không, người mẹ vẫn hào hứng giảng giải cho nó nghe về mọi đồ vật trong phòng triển lãm.

Bước chân của họ dừng lại trước bộ áo cưới ở góc phòng.

Ánh mắt ngạc nhiên và ngưỡng mộ của người mẹ dán chặt vào đó hồi lâu.

- Áo cưới của phụ nữ quý tộc thời Nam Tống. Chà chà, đẹp quá đi mất! Con trai đây mới gọi là tác phẩm nghệ thuật! Con nhìn xem, nền văn hóa truyền thống của chúng ta thật vĩ đại!

Cậu bé liếm cây kẹo mút, hồn nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào bộ xiêm y tuyệt đẹp đỏ rực rỡ như mới bên trong tủ kính.

- Mẹ ơi! - Cậu bé liếm mép, giật ngón tay người mẹ, nói - Cái chị mặc bộ váy áo trong tủ kính xinh quá, lại còn giấu lên một tầng đá to nữa!

- Chì? Tầng đá? - Người mẹ nhìn vào bên trong, chỉ có một chiếc giá áo bằng gỗ trịnh nam trơn bóng đang nâng đỡ bộ váy áo.

- Trẻ con làm sao lại nói dối nhỉ? - Người mẹ trừng mắt nhìn cậu con, kéo tay cậu bỏ đi, trách mắng - Về sau, nhìn thấy gì thì nói cái đó, không được nói bừa! Biết chưa?

Bóng đèn mới thay sáng hơn cái cũ rất nhiều. Thời gian bị ánh đèn xáo trộn. Chiếc tủ kính trong suốt dưới ánh đèn sáng trưng, trở nên long lanh hơn bao giờ hết, tựa như mang theo sức sống, thu hút mọi ánh nhìn.

Trong bộ áo cưới, không còn là chiếc giá áo bằng gỗ trịnh nam nặng nề từ khi xưa, mà là một người con gái điềm tĩnh như nước, khóe miệng hơi mỉm cười, nhẹ nhàng giấu lên một tầng đá xanh, cặp mắt trong veo tựa pha lê nhìn đắm đắm về phía trước. Ánh đèn rọi lên những giọt lưu ly trên vạt váy, phản chiếu một dung nhan kiều diễm.

Người mặc áo cưới là ai?

Có lẽ là Quân Tụ Hàn lòng đầy hối hận, có lẽ là nàng đã chờ đợi hàng trăm năm.

Thế nhưng, những điều này đều không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là, bên trong lớp áo cưới, đã có thêm một linh hồn lẽ ra phải trở lại từ lâu.

Lòng chàng có thiếp,

Lòng thiếp có chàng.

Trong thiếp có chàng.

Trong chàng có thiếp.

Mãi không luân hồi,

Mãi không ly biệt...

Nếu như áo cưới cũng có cảm xúc, thì lúc này, hẳn là nó đang mỉm cười. Và còn tảng đá nằm bên dưới, cũng đang mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

- Đây chẳng phải là câu chuyện khiến người ta vui vẻ. - Tôi ngồi thẳng dậy, thùng thình nói.

- Nhưng tôi kể rất hấp dẫn, đúng không? - Áo đen số một không đồng ý - Cô xem, cô và anh chồng nghe tôi kể chuyện mà không hề thấy buồn ngủ chút nào.

Ngao Xí ‘hừ’ một tiếng:

- Anh kể một câu chuyện bi thảm như thế cho một đôi vợ chồng mới cưới đang hạnh phúc tràn trề nghe, là có dụng ý gì?

- Chẳng có dụng ý gì cả! - Áo đen số một lắc đầu - Đây vừa hay là lời chúc phúc của tôi.

- Cái này cũng gọi là chúc phúc? - Tôi phá lên cười lớn - Nghe mà lòng ruột tôi sắp tan nát đến nơi.

- So với cô gái đó, hai người hạnh phúc quá còn gì. Ít nhất đã không bỏ lỡ một khoảng thời gian nào. - Áo đen số một chậm rãi nói - Mãi không luân hồi, mãi không ly biệt, hai người có lẽ sẽ làm được.

Mãi không luân hồi, mãi không ly biệt... Tôi và Ngao Xí đưa mắt nhìn nhau, có lẽ chúng tôi sẽ thực sự làm được?!

- Anh nghe được câu chuyện này từ đâu vậy? - Tôi hỏi - Hay anh cũng là một người trong cuộc?

- Tôi chỉ là một kẻ nhàn tản thi thoảng thích dạo quanh các bảo tàng, tình cờ nghe được mà thôi. - Áo đen số một đáp.

- Hy vọng nữ hoàng thích câu chuyện này của anh. - Tôi cười cười - Không thì bảy đêm sau, chúng ta sẽ phải dắt tay nhau biến mất khỏi trái đất.

- Tôi có lòng tin - Áo đen số một nắm chặt tay.

Tôi thò đầu ra khỏi lều. Màn đêm vẫn mịt mùng, còn cát im lìm tĩnh mịch. Đêm trên sa mạc, có người yêu thương mình bên cạnh, có quái nhân kể chuyện, có đồ ăn thức uống dè dặt, khiến tôi cảm thấy quyết định ở lại là đúng đắn!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Dạ xoa

Thời gian ban ngày trôi qua vùn vụt. Tôi và Ngao Xí đua cười lạc đà, cuộc rượt đuổi thua một lần thì sau khi kết thúc kỳ trăng mật, sẽ phải rửa bát một năm.

Đám áo đen không chơi cùng chúng tôi, tất cả rúc ở trong lều ngủ thẳng cẳng, kẻ nào kẻ nấy đều lười chảy thây.

Nhưng, tôi không thể không thừa nhận món thịt cừu xiên nướng do bọn họ chế biến vô cùng ngon miệng! Cộng thêm thứ rượu vang thượng hạng, khiến

cho cái đêm thứ hai sắp tới trở nên hết sức tuyệt vời.

Khi tôi còn chưa kịp lau sạch vết mỡ dính trên khóe miệng, thì áo đen số hai đã móc từ trong túi ra một con ốc biển, đặt xuống giữa chúng tôi.

- Anh định kể chuyện về cô gái ốc biển à? Tôi thấy cái chuyện cũ rích kiểu này, nữ hoàng điện hạ sẽ không thích đâu! - Tôi cầm cái món đồ chơi mang những hoa văn tuyệt mỹ trời sinh ấy lên, vô thức áp vào bên tai, tiếng gió biển miên man văng lên đều đặn.

- Sai! - Áo đen số hai giật lại con ốc biển - Câu chuyện tôi sắp kể, là Dạ Xoa.

Cơ thể nhẹ bẫng, bởi vì thiếu một cái chân. Cánh tay nặng trĩu, bởi vì đang cầm một thanh trường kiếm dài ba thước. Trên lưỡi kiếm sáng xanh lạnh lẽo, là những vết cắt san sát, giống như một bộ răng, bộ răng của loài thú hung dữ nhất.

Đường Trạch nằm sấp trên tấm gỗ màu đen, trời nổi trên mặt biển êm đềm giống như một phiến lá khô, hơi thở yếu ớt và hỗn hển. Chút sức lực còn lại, toàn bộ đều tập trung vào tay phải.

Anh đã không còn ý thức, nhưng, bản năng lại khiến anh nắm chặt lấy thanh kiếm trong tay. Nước biển phía sau, một mảng đỏ sẫm.

Dòng máu tím đen phun vọt ra tứ phía, cùng làn nước biển xanh thẫm với những ngọn lửa vàng rực rỡ cuốn quanh như rắn thỉnh linh vọt dậy, vút thẳng lên trời, khiến cho nửa vầng trăng khuyết phải sợ hãi nép sau làn mây. Trên đầu sóng ngọn gió, con thuyền lớn màu đen lắc lư chao đảo, sóng gió đập thẳng vào khoang thuyền. Trên boong thuyền, dòng máu đen đặc đặc sức chảy tràn lan như một dòng sông, mấy chục thi thể chồng chéo lên nhau hỗn loạn, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là những xúc tu giống như bạch tuộc, có cái vẫn còn co giật theo phản xạ thần kinh.

Trên hai cột buồm, mỗi bên có một bóng người đang đứng vững vàng, sừng sững bất động trong sóng gió.

- Giao ra đây, nếu không nguoi sẽ giống như bọn chúng!

Thanh kiếm của Đường Trạch chỉ xuống đồng thịt bầy nhầy bên dưới, mái tóc xanh biếc bết lại thành từng lọn.

Đầu bên kia cột buồm, dung nhan đoan trang kiều diễm của một cô gái nhạ nhòa sau màn nước biển cuộn trào. Ngoài khuôn mặt, toàn thân cô đều là làn da đen kịt, bao phủ dưới lớp vảy cá, lấp lánh ánh sáng bóng nhẫy.

- Ha ha!

Cô gái cười lạnh lùng, nói lỏng “hai tay” có lớp màng như chân vịt đang giữ chặt lấy cột buồm, chỉ dùng chân treo ngược cơ thể lên cột buồm, há miệng nhả ra một viên ngọc vẩn vít khí tía, gợn tay bắt lấy, rồi lập tức tung người nhảy vọt xuống biển.

Vào khoảnh khắc trước khi cô rơi xuống nước, một câu nói vang lên lạnh lạnh:

- Nguoi, sẽ gặp quả báo!

Một xoáy nước khổng lồ sừng sực vọt lên từ nơi thẳm sâu dưới đáy biển, con thuyền lớn giống như một con kiến nhép, bắt đầu xoay tít, những tiếng nứt vỡ khùng khiếp vang lên tứ bề. Chưa đầy vài giây, con thuyền đã nứt đôi thành hai nửa, bị sức mạnh từ tâm xoáy lôi tuột xuống đáy biển sâu.

Đường Trạch tung người nhảy vọt lên cao. Dựa vào bản lĩnh của anh, thoát thân khỏi một con thuyền sắp bị chìm quả thực quá đổi đơn giản.

Nhưng, anh có thể thoát khỏi con thuyền, nhưng lại không thể thoát khỏi làn sóng vô hình lao vọt theo sau. Đó là cái lạnh giá cực độ đủ để đóng băng toàn thể giới, một sức mạnh không thuộc về bất cứ giống người nào.

Con quỷ biển ngàn năm đã dùng tính mạng của chính mình để hoàn thành đòn báo thù mạng tính hủy diệt.

Mặt biển trong vòng mười dặm chớp mắt đã kết thành băng.

Đường Trạch bị giam giữa không trung. Vì không tránh né kịp, chân trái anh đã bị kẹt lại trong một cột băng khổng lồ.

Luyến tiếc cái chân thì phải bỏ mạng.

Loại băng vĩnh cửu mà quỷ biển dùng nguyên đan để tạo thành còn kiên cố hơn cả núi băng Nam Cực. Trừ phi tìm được máu tươi của hàng trăm con quỷ biển tưới lên, nếu không, nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ tan chảy.

Đường Trạch vùng kiếm lên...

Hai loại máu có màu sắc hoàn toàn khác nhau dung hòa pha trộn trên lưỡi kiếm của anh, tạo thành một thứ màu quái đản.

Không còn sức lực để tỏ ra tiêu dao như trước, nhẹ nhàng nhảy băng băng như chim yến trên mặt biển, Đường Trạch ôm lấy mảnh vỡ của con thuyền, đành phải chọn cách trôi nổi...

- Em đợi anh trở về, đợi anh mang theo nó cùng trở về! Em đợi anh!

Giọng ai đang ong ong vắng vắng bên tai?

Là cô ấy chẳng? Người con gái đang khỏ sở chờ đợi trên đất liền ở bên kia biển.

Đúng rồi, chính mình đã hứa với cô ấy, nhất định sẽ quay về, mang theo thứ mà cô ấy muốn.

Thế nhưng, trở về... Làm sao để trở về đây?

Cơ thể Đường Trạch mỗi lúc càng thêm giá lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chất lỏng âm ẩm, xộc lên mùi hôi tanh lợm giọng chậm chậm chảy từ đầu lưỡi vào trong cơ thể.

Từng tế bào sắp bị đông cứng dần dần hồi tỉnh trong một sự ám áp khó chịu.

Đường Trạch nhấc mi mắt nặng trĩu lên, một bóng đen ngược sáng mờ mờ ảo ảo in vào tầm mắt.

Khạc!

Trong phổi dường như đã chảy vào thứ gì đó không nên chảy vào, mùi tanh nồng nặc khiến anh bị sặc, ho dữ dội.

Lúc này, Đường Trạch mới nhìn rõ, thứ vừa phun ra từ miệng mình không chỉ là nước bọt, mà còn những giọt máu lẫn với nước bọt. Trước ngực anh ướt đầm một mảng, vạt áo trắng đã đổi sang màu đỏ tươi.

Luồng hơi nóng phi phò thô bạo phụt thẳng vào mặt anh. Ngẩng đầu lên lần nữa, một khuôn mặt nhem nhuốc bùn đất và bản thù kẻ sát mặt anh, một mái tóc rối bù như rom lay động trong gió, đuôi tóc chốc chốc lại quét lên trán và mũi anh, bốc lên một thứ mùi khó ngửi.

Bàn tay mọc đầy những chiếc móng dài ngoẵng đen sì, hoặc có lẽ là giống vuốt hơn, nâng một chiếc lá cây rất dày đã được cuộn thành hình phễu, bên trong vẫn còn đọng lại ít chất lỏng đỏ tươi, khe sáng sẫm.

- Người là cái giống gì!

Đường Trạch hét lớn, thẳng tay đẩy bật đôi tay trước mặt đi, kéo lê bên chân dứt lùi lại đằng sau, theo phản xạ lần tìm thanh trường kiếm luôn gắn với mình như hình với bóng.

Ánh mắt hoảng loạn nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy cách đó không xa, một vài ngọn núi cao ngất mịt mờ đứng san sát trong màn sương mỏng, dưới chân núi cỏ dại phủ rợp, đá tảng khắp khênh chông chéo, lại có nhiều hang đá cao tới mấy chục mét, xếp thành một hàng thẳng tắp từ chân núi tới bờ biển, trông không giống như hang đá tự nhiên, mà giống như được đào thành.

Đằng sau, tiếng sóng vỗ ị oạp mỗi lúc một lớn dần. Đường Trạch quay đầu lại nhìn, bầu trời và mặt biển nối liền với nhau thành một đường mờ mịt, chẳng thể nào phân biệt được phương hướng.

- Kiếm đâu? Kiếm của ta đâu? - Đường Trạch gầm lên giận dữ, hai tay cào bới loạn xạ lên mặt đất, nỗi đau đớn kịch liệt ở phần chân đứt đã trở nên tê dại.

Kẻ kia vẫn ngồi chồm hổm tại chỗ, bất động nhìn Đường Trạch đang gần như hóa điên, hồi lâu sau, mới đứng dậy, quay người bước sang bên phải, tiến lại gần một thân cây to lớn cong vẹo.

Hình dáng chẳng có gì khác biệt so với con người bình thường, lại còn rất mảnh mai, giống như con gái, quanh người quấn mảnh lông thú màu đen, trước ngực đeo một chuỗi ngọc tròn xoe, trắng muốt trong veo như ngọc mỡ dề. Cánh tay và bắp chân đều để lộ ra ngoài, đi chân trần, trên làn da cáu bẩn bám đầy bùn đất và rác rưởi.

Đường Trạch đến lúc này mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của kẻ này, trái tim bỗng nảy lên dòn dập không thể nào áp chế.

Ánh mắt anh di chuyển theo đối phương.

Nằm dưới gốc cây là một con hươu, phần cổ đỏ loang một mảng, bốn vó chốc chốc còn co giật.

Đường Trạch đã biết thứ mình vừa uống khi nãy là gì.

“Con người” kia bước tới chỗ cách con hươu không đầy một mét, lấy từ bên dưới lớp lá khô ra thanh kiếm mà Đường Trạch đã đánh mất.

Quay trở lại, “keng” một tiếng ném thanh kiếm xuống cạnh anh.

- Người là cái giống gì? Đây là nơi nào? - Đường Trạch vội chớp lấy vũ khí của mình, chỉ thẳng vào “con người” đang im lặng nhìn anh.

Thế nhưng, cánh tay anh đã không còn đủ sức giữ vững thanh trường kiếm nặng như đá tảng này nữa. Cái sức nặng quen thuộc từ lâu, lúc này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của anh.

Keng!

Cánh tay anh rũ rội thông xuống. Thanh trường kiếm rơi xuống đất, đập vào đám đá tảng lởm chởm, tia lửa bắn tóe.

Không những không nhấc nổi kiếm lên, mà ngay cả thứ năng lực dị thường dùng để phân biệt giống sinh vật đứng trước mặt kia là con người hay yêu ma cũng đã tiêu biến hoàn toàn.

“Người kia” bước tới bên anh, khom lưng xuống nâng cánh tay anh lên, kéo anh về phía hang đá.

Vóc dáng tuy mảnh mai nhỏ nhắn, nhưng sức lực lại lớn mạnh đến kinh ngạc, xem ra có lẽ sánh ngang với sức lực của hai người đàn ông bình thường.

Đường Trạch vận hết sức lực, vẫn không thể nào gãy ra được.

Muốn vùng kiếm lên, nhưng không nhấc nổi.

Anh chưa bao giờ ngờ được rằng mình sẽ rơi vào cảnh thê thảm đến mức này. Chàng trai phi phạm trù yêu diệt ma chỉ trong chớp mắt trước kia, giờ đây đã rời khỏi anh mỗi lúc một xa...

Đường Trạch là một pháp sư trừ yêu chuyên nghiệp, nhưng chỉ làm việc cho duy nhất một chủ - tập đoàn Đồ Môn, những kẻ hùng hực dã tâm, thề sẽ thôn tằm toàn bộ huyết mạch kinh tế toàn cầu trong tay mình.

Tuy nhiên, anh lại không hề thừa nhận thân phận “làm thuê” của mình. Chủ tịch tập đoàn Đồ Môn, một lão già tóc bạc phơ phơ đã sắp xuống lỗ, trong buổi tiệc một năm về trước, đã chính miệng tuyên bố thông tin về hôn lễ của cháu gái mình và kẻ “làm thuê” là anh.

Lễ Giáng sinh năm nay sẽ là ngày anh rước vị hôn thê về dinh. Chính cô gái nhan sắc mỹ miều, nhưng ốm yếu bệnh tật ấy đã đích thân chọn ngày tổ chức hôn lễ.

Cô sinh ra đã mắc phải căn bệnh quái lạ, cứ tới mùa một hôm rằm là không thể thở được, đau đớn tới mức chỉ muốn chết luôn cho xong. Những bác sĩ nổi tiếng trên khắp thế giới mà ông nội cô đã tìm tới đều bó tay hết cách. Dùng đủ mọi thiết bị máy móc tân tiến, mới miễn cưỡng duy trì được sự sống cho cô tới năm mười bảy tuổi. Cho tới lúc đó, một vị Lạt Ma đã nói với ông nội cô rằng, bệnh của cô chỉ có thể dùng nguyên đan của yêu ma trong thiên hạ cho vào thuốc, mới có thể lấy độc trị độc, bảo toàn tính mệnh. Bằng không, sẽ không sống được qua tuổi mười tám.

Và thế là, một bản hợp đồng dài hạn đã được đặt trước mặt Đường Trạch. Từ lúc đặt bút ký hợp đồng tới nay, đã hơn bốn năm. Vì cô, số yêu ma chết dưới kiếm của anh trong mấy năm nay đã nhiều không đếm xuể. Nguyên đan của chúng dễ dàng bị anh đoạt lấy, cuối cùng biến thành một vị “thuốc quý” trong bát thuốc của vị hôn thê.

Truy sát con quỷ biển sống ở nơi thẳm sâu của biển Tây Hải là “nhiệm vụ” cuối cùng của anh trước khi kết hôn. Bệnh tình của vị hôn thê, gần đây dường như lại có dấu hiệu trầm trọng hơn, nguyên đan của đám tiêu yêu tâm thường đã không đủ để đáp ứng, anh buộc phải tìm những yêu ma có đạo hạnh ngàn năm trở lên cho cô.

Quý biển ngàn năm là lựa chọn tốt nhất.

Vậy mà, anh đã thất bại.

Anh cứ ngỡ rằng quỷ biển sẽ ngoan ngoãn giao nguyên đan ra. Những yêu quái đẳng cấp như nó, cho dù mất đi nguyên đan cũng sẽ không mất mạng. Chúng vẫn có thể tiếp tục giữ lại thân xác của mình, sống như một con người bình thường trên thế gian, dần dần già lão.

Hóa ra yêu ma cũng biết thế nào là thà chết không chịu khuất phục. Sau khi tận mắt chứng kiến đồng loại từng kẻ một bỏ mạng dưới lưỡi kiếm điên cuồng của anh, nó thà tự hủy hoại thân xác của mình, dồn nén tất cả oán hận vào trong viên nguyên đan đã dùng tính mạng để kích nổ, quyết không để cho Đường Trạch được như ý...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Da thịt mài lên đá sỏi thô ráp nóng rát và đau xé, Đường Trạch rũ rượi và vô vọng bị đối phương kéo thẳng tới một hang đá.

- U u... U'ư...

Mặt đất bỗng rung rung lắc một hồi. Những tiếng gầm gào hỗn loạn từ trong lòng hang bắt đầu tập hợp lại, giống như những đứa trẻ mới tập nói đang bập bẹ những từ đơn lộn xộn, nhưng chất giọng ồm ồm đáng sợ hơn nhiều.

Hai sinh vật có hình thù gần giống như cái kẻ vừa cho anh uống máu hươu, nhưng cơ thể lại to hơn gấp đôi, chạy vọt ra từ trong hang đá, trước ngực cũng đeo một chuỗi “dây chuyền trắng” to tướng gần như tương tự, da đen như than, bên dưới mái tóc bị gió thổi rẽ ra là khuôn mặt xấu xí, dị hợm với ngũ quan vuông vức như dao gọt, đặc biệt là chiếc mũi, to bạnh như củ tỏi, phì phò phả ra những luồng hơi nóng trắng mờ, đang phập phồng phản kích. Cái miệng rộng ngoác tới tận mang tai, nước dãi chảy thành dòng bên mép, dường như đã đánh hơi thấy mùi của món ăn ngon tuyệt nhất trên đời.

Nhìn vào ánh mắt hung dữ và tham lam của bọn họ, hoặc có thể gọi là bọn chúng, Đường Trạch có ngốc nghếch tới đâu cũng hiểu ra rằng, mục tiêu mà chúng nhắm tới chính là mình.

Trong chớp mắt, những móng tay sắc nhọn như dao đã khua khoắng ngay trước mặt, mỗi một cử động đều thấm đẫm cái khao khát muốn xé xác anh ra. Đường Trạch yếu ớt vung cánh tay lên che chắn.

- Giữ!

Một tiếng gầm trầm đục vang lên bên cạnh.

Kẻ kia vọt xoay người, chụp ngay lấy bàn tay không lồ đang vươn tới trước ngực Đường Trạch, hất mạnh ra ngoài. Lập tức, con quái vật to xác kia không kịp kêu lên một tiếng, đã bay vọt về phía sau, đâm sầm vào một tảng đá to khiến nó nứt toác. Còn chưa kịp định thần, kẻ này lại tung người nhảy vọt lên như một con khỉ, hạ xuống đằng sau tên đồng bọn còn lại, cắn luôn vào tai của hắn, giật mạnh một cái, rút đứt phăng một nửa miếng thịt.

- U'ư!

Tên bị thương ôm lấy tai, rú lên thảm thiết nhảy sang một bên.

Đường Trạch kinh ngạc nhìn “con người” đang hơi cúi lom khom, chuẩn bị sẵn sàng cho đợt tấn công thứ hai.

Thứ ngôn ngữ không thuộc về con người bật ra từ miệng của “con người” đó, khá dịu dàng nhỏ nhẹ, khác một trời một vực so với tiếng gầm gừ giận dữ vừa rồi. Tuy nhiên, giọng nói dù không lớn, nhưng sự uy nghiêm và ý cảnh cáo trong giọng điệu lại vô cùng rõ rệt.

Hai gã xui xẻo vừa bị trọng thương tiếc rỏ liếc nhìn Đường Trạch thêm một cái, rồi hậm hực bỏ đi.

Đường Trạch vừa thoát khỏi kiếp nạn, ngồi rũ rượi trên mặt đất, nghiêng đầu nhìn vị “ân nhân cứu mạng” của mình, cất giọng khản đặc hỏi thêm một lần nữa:

- Bọn chúng là ai? Nơi này... là nơi nào?! Người có hiểu ta đang nói gì không? Người là ai?

n nhân của anh ngồi thụp xuống, nhặt lấy một cành cây nhỏ ở bên cạnh, vung về nguyệt ngoạc trên mặt đất.

Đường Trạch khó nhọc nhích lại gần, nhìn hồi lâu, mới nhận ra cái thứ đối phương vừa vạch trên mặt đất là một chữ “Niệm” méo mó.

Thật cảm tạ trời đất, hóa ra kẻ này nghe hiểu tiếng người.

- Người tên là Niệm? - Anh hỏi với ý thăm dò.

Đối phương khẽ gật đầu, rồi lại tiếp tục nguyệt ngoạc.

- Núi Ngọa Hư... Nơi này tên là núi Ngọa Hư? - Đường Trạch quay đầu nhìn ngó xung quanh - Hai kẻ kia... là đồng bạn của người?

Niệm lại gật gật đầu, vút cành cây đi, rồi lại lúi Đường Trạch dậy, đi tới một hang động ở giữa.

Trong hang nồng nặc thứ mùi ẩm mốc do quanh năm không có ánh nắng chiếu vào, còn sặc sụa một thứ mùi khó ngửi riêng có của chất hữu cơ bị phân hủy, chẳng có đồ đạc gì, chỉ thấy một góc phòng bên trong cửa hang có một đồng dày có khó chống xếp ngay ngắn, được ép rất chặt, bên trên còn hằn rõ vết lõm.

Nơi này là nhà của Niệm?!

Niệm lúi Đường Trạch lên trên đồng cỏ, rồi quay người sai bước ra khỏi hang.

Một chốc sau, Niệm đã quay lại, trên vai vắt một cái đuôi lớn của giống muông thú nào đó, trong tay còn cầm một nắm cỏ xanh nõn những bông hoa li ti

màu tím.

Niệm quăng cái đùi tới trước mặt Đường Trạch rồi ngồi xuống, nhét nắm cỏ vào miệng, nhai nhóp nhép một hồi, sau đó nhổ phứt vào lòng bàn tay, rồi chẳng nói chẳng rằng, bôi luôn đám cỏ nát như trộn lẫn nước bọt lên chỗ chân cụt của Đường Trạch.

Một cảm giác bỏng rát như thiêu đốt tâm can dội lên từ vết thương, kèm thêm cơn ngứa ngáy kịch liệt.

Đường Trạch cắn chặt răng, cố không kêu lên thành tiếng, mồ hôi túa ra đầy trán, nhô xuống tong tong.

Niệm đứng bên cạnh, điềm nhiên nhìn Đường Trạch ôm lấy vết thương, đau tới chết đi sống lại.

- Đáng chết...

Đường Trạch ôm lấy bên chân cụt, ngã vật xuống đệm cỏ.

Anh ngỡ rằng mình sẽ đau tới chết, thế nhưng, dần dần, cơn đau dần thấu tim gan lại có vẻ dịu bớt, trên vết thương dường như cuốn lên một luồng gió mát lạnh, như có một bàn tay nhỏ bé khe khẽ vuốt ve, mỗi lúc càng thêm dễ chịu. Mọi đau đớn, mọi thương tích, đều dần dần tiêu tan trong cái vuốt ve kỳ lạ ấy.

Đường Trạch lau đi mồ hôi trên trán, thở hắt ra một hơi dài, rồi ngồi dậy, nhìn xuống vết thương.

Cái đám máu thịt bầy nhầy trước đó đã được thay thế bằng một lớp da thịt mới mọc ra, tuy nhẵn thín trông rất xấu xí, nhưng sự biến đổi này đủ để khiến Đường Trạch cảm thấy kinh ngạc và sung sướng.

Niệm đưa tay chọc lên vai anh, rồi chỉ vào cái đùi trên mặt đất.

- Ngươi... muốn ta ăn?

Đường Trạch phỏng đoán ý của Niệm.

Niệm gật đầu, bước lên phía trước, lôi lấy một góc trên cái đùi, khẽ rút một cái đã xé ra được một miếng thịt nạc, quăng vào trong lòng Đường Trạch.

Mùi tanh nồng nặc xộc thẳng vào khứu giác của anh. Dù đang đói cồn cào, nhưng anh thực sự không thể nào bắt chước cái kiểu ăn sống nuốt tươi giống như người nguyên thủy ăn lông ở lỗ được.

Đường Trạch ngẩng lên, bối rối nhìn Niệm.

Lúc này, anh mới nhìn rõ bộ dạng của Niệm. Những đường nét ẩn bên dưới lớp đất bùn cấu bần khác biệt quá nhiều so với hai tên đồng loại, đôi mắt không có vẻ tham lam hung hãn như chúng, trong đôi con ngươi trong veo veo, lại có thể nhận ra vẻ vô tri ngây thơ như một đứa trẻ sơ sinh.

Nếu như rửa sạch lớp cấu ghét đen sì ấy đi, có lẽ hẳn sẽ là một thiếu niên, hoặc là một thiếu nữ thanh tú!

Đúng vậy, tới tận lúc này, Đường Trạch vẫn không thể xác định được giới tính của Niệm, với thân hình mảnh mai nhỏ nhắn nhưng sức khỏe vô biên.

Niệm dường như không hiểu được ánh mắt của Đường Trạch, ấn ngay miếng thịt nạc đang cầm trên tay vào bên miệng anh.

Thứ chất lỏng mằn mặn tanh nồng chạm vào môi Đường Trạch. Một người đã quen ăn bát tết rượu vang như anh, lúc này lại buồn nôn trước thứ mùi nguyên thủy đã man nhất đời này.

Thấy anh không hề có hứng thú với món thịt, Niệm tỏ vẻ khó hiểu. Có lẽ trong mắt Niệm, đây là món mỹ vị tuyệt vời.

- Các người... thường ngày đều ăn đồ sống nguyên thể này à? - Đường Trạch giờ miếng thịt nạc lên, hỏi.

Niệm nghiêng đầu, tỏ ý xác nhận.

Đường Trạch ngoảnh nhìn xung quanh. Cạnh cửa hang có xếp lù lù một đồng cảnh cây khô và mấy hòn đá nhẵn nhụi.

- Giúp tôi mang cành cây và đá lại đây! - Đường Trạch chỉ về phía đó, thử nói với Niệm.

Niệm quay người, đi về phía tay anh chỉ, liền một lúc ôm tất cả những thứ Đường Trạch yêu cầu quay trở lại, đặt xuống trước mặt anh.

Đường Trạch lết xuống khỏi đệm cỏ. Không còn bị cảm giác đau đớn gầy vò, cơ thể anh cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

Anh ngồi dưới đất, nhanh chóng kê vài tảng đá xếp thành một cái bếp, bẻ cành cây đặt vào bên trong, sau đó phui tay rồi chìa ngón trỏ của bàn tay trái ra, chỉ thẳng vào chính giữa đồng cảnh cây khô, nhắm mắt lầm rầm.

Anh hy vọng mình vẫn còn khả năng nhóm được lửa lên, cho dù chỉ là một đốm lửa nhỏ xíu thôi cũng được.

Thế nhưng, hồi lâu vẫn chẳng có động tĩnh gì. Khả năng đặc biệt trong cơ thể anh đã hoàn toàn biến mất trong đờn báo thù liều mạng của quý biển.

- Không có lửa... - Đường Trạch cười nhăn nhó, thu tay về.

Niệm không nói không rằng đi ra khỏi hang. Một lát sau, cầm theo hai hòn đá nhỏ màu trắng quay lại.

Cạch! Cạch! Cạch!

Những tiếng va đập liên hồi vang lên từ hai hòn đá trong tay Niệm, tia lửa bắn tứ tung.

Một làn khói xanh ngòai bay lên từ đồng cảnh khô.

Niệm thận trọng thổi khê, một ngọn lửa nhỏ bắt đầu bùng lên.

- Ngươi... - Đường Trạch có phần kinh ngạc, rồi lập tức cười nói với Niệm - Ngươi thật tài giỏi!

Niệm không có phản ứng gì, chỉ cẩn thận chăm chút cho ngọn lửa, cho tới khi nó cháy lên rùng rục.

Làm xong xuôi mọi thứ, Niệm đứng sang một bên, im lặng nhìn Đường Trạch.

Đường Trạch cầm lấy một cành cây to và dài hơn hẳn, xuyên vào miếng thịt, sau đó đặt lên ngọn lửa, chậm chậm quay tròn.

Mùi tanh sực dần dần biến mất, miếng thịt tươi non đã nhỏ mỡ xuống đồng lửa xèo xèo, hương thơm sực nức rất riêng biệt bắt đầu lan tỏa, tràn ngập trong khắp lòng hang.

Niệm ngồi thụp xuống, ánh lửa hắt lên mặt nó đỏ hồng, cổ họng nó trồi lên thụt xuống, dường như đang nuốt nước bọt.

Đoán là đã chín, Đường Trạch đưa miếng thịt lên mũi, ngửi ngửi, thử cắn một miếng nhỏ. Nước thịt ngon ngọt lập tức bao trùm toàn bộ các gai vị giác trên mặt lưỡi.

Niệm thần người nhìn Đường Trạch, và cả miếng thịt trong tay anh.

Nhìn thấy thần thái của Niệm lúc này, Đường Trạch đành phải dừng việc thưởng thức lại, vừa thôi, vừa xé lấy một nửa miếng thịt, đặt xuống trước mặt Niệm.

- Ăn đi, thịt phải ăn như thế này mới ngon.

Niệm không để tâm đến miếng thịt còn nóng bỏng, chỉ hai miếng đã nuốt gọn miếng thịt trong tay xuống bụng.

Nó liếm mép, quay lại mang nguyên cả tảng đùi còn lại tới, xé thành từng miếng, rồi đặt xuống trước mặt Đường Trạch, chỉ chỉ vào đồng lửa.

Đường Trạch lập tức hiểu ý, bèn cười rồi lần lượt xiên que vào từng miếng thịt, đảm đương chức đầu bếp tạm thời.

Ánh lửa rùng rục, mùi thịt nướng sực nức, trong hang đã âm u lạnh lẽo đã có thêm chút hơi hướng khác hẳn.

Niệm ăn rất khỏe. Có lẽ nó nằm mơ cũng chưa từng nghĩ được rằng, chỉ cần thêm một công đoạn, thịt sống đã trở thành mỹ vị.

Trên mặt đất lại dội lên những con chân động nghe có vẻ quen quen.

Đường Trạch cảnh giác nhìn ra phía ngoài.

Vài cái bóng khổng lồ đang ngoáy ngoáy ngoài cửa hang.

Niệm đứng dậy, chạy ra cửa hang, dùng thứ ngôn ngữ chỉ có bọn họ mới hiểu để trò chuyện với mấy cái bóng kia, chốc chốc lại ngoái nhìn Đường Trạch.

Sau đó, Niệm dẫn theo cả một đám đồng bọn sai bước tới chỗ Đường Trạch.

Tìm Đường Trạch chột thất lại.

Thế nhưng, nỗi lo sợ của anh đã lập tức được chứng minh là thừa thãi. Lần này, mục tiêu của bọn chúng không phải là anh, mà là miếng thịt đang nướng thơm tung bừng trên tay anh.

Niệm lấy thịt chín đã được Đường Trạch nướng xong, lần lượt phân phát vào tay đồng bọn, ra hiệu bảo chúng ăn.

Trong hang động chốc lát đã ồn ào những tiếng nhai nhóp nhép.

Sau đó là một khoảng im lặng ngán ngùi.

Cái đám to xác kẻ nọ đưa mắt nhìn kẻ kia, cuối cùng đều đổ dồn ánh mắt vào Đường Trạch.

Lần này, Đường Trạch đã không còn cảm thấy ý giết chóc.

Cái đám to xác kia chỉ cha chí chóe bàn tán một hồi, rồi hè nhau chạy ủa ra khỏi hang.

Đường Trạch chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra sao, thì mỗi gã đã vác theo một con thú chết đã lột da ồ ạt xông vào.

Nhìn đồng thịt sống chất cao như núi trước mặt, và những gã quái thai đang hào hứng nhảy nhót tung tung phía sau, Đường Trạch đã hiểu chúng muốn gì.

Anh thờ phào, sau đó giống như một đầu bếp chuyên nghiệp, dưới sự hỗ trợ của Niệm, bắt đầu một bữa tiệc xiên nướng thịnh soạn có phần quái đản.

Đường Trạch không phải là kẻ ngốc. Anh hiểu rằng nếu không tuân theo ý muốn của những gã kia, thì bản thân rất có thể một lần nữa lâm vào mối nguy hiểm bị xé tan xác.

Theo quan điểm của anh, giống vật nào thân hình càng to lớn, đáng vẻ càng hung dữ, thì đầu óc lại càng đơn giản. Chọc giận bọn chúng rất dễ dàng, làm vừa lòng bọn chúng cũng rất dễ dàng.

Sau khi trôi dạt tới núi Ngọa Hư, Đường Trạch đã trải qua ngày đầu tiên trong khói xông và lửa táp.

Tuy nhiên, việc anh “bỏ nghiệp võ theo nghiệp đầu bếp” đã mang lại thu hoạch không tồi.

Phi vụ ngoại giao thịt nướng đơn giản đã giúp Đường Trạch có được môi trường sống an toàn tại núi Ngọa Hư, chí ít là “cư dân” nơi này đã không còn ai coi anh là thức ăn nữa, mà coi anh là một nhân tài hữu dụng có thể chế ra các món ăn tuyệt hảo, thái độ đối với anh đã có sự thay đổi về chất.

Tuy Đường Trạch vẫn không hiểu được ngôn ngữ của những gã quái dị nửa người nửa ngợm kia, nhưng nhờ vào cách ra hiệu bằng tay và động tác đơn giản, dần dần anh đã có thể giao tiếp được với chúng, và cũng biết được rằng, trước khi anh tới nơi đây, những kẻ này đã sống cuộc sống chẳng khác gì người nguyên thủy. Bọn chúng tuy biết nhóm lửa, nhưng tác dụng duy nhất của lửa đối với chúng chỉ là để đốt đuốc thấp sáng. Thực là lãng phí của giới.

Thế là, anh dạy chúng cách bắc bếp, cách sử dụng lửa một cách thực sự, cách dùng lửa nấu chín thức ăn. Và vũ khí mà anh coi trọng nhất, thanh trường kiếm, dường như cũng đã quên mất thân phận của chính mình, đảm nhiệm những công việc như chặt cây, chẻ củi.

Những thường thức đơn giản nhất trong cuộc sống đã khiến những kẻ lông lá đen sì kia như giành được báu vật.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Thời gian thấm thoát, loáng cái mười mấy ngày đã vùn vụt trôi qua. Ngoài năng lực đặc biệt, toàn bộ các chức năng trên cơ thể Đường Trạch đều đã hồi phục như trước.

Hôm nay, anh âm thầm rời khỏi cái đám “King Kong” đang ngồi quây tròn ăn uống nhồm nhoàm kia. Anh thăm gọi bọn chúng như vậy, bởi anh luôn cảm thấy rằng, chỉ có con đười ươi sức mạnh siêu việt trong bộ phim đó mới có thể sánh kịp với đám người nguyên thủy này.

Chống cây gậy gỗ thô sơ, anh tập tễnh đi ra bờ biển, nơi anh đã tỉnh lại, đắm chiêu nhìn ánh mặt trời rực rỡ tỏa xuống mặt sóng dập dờn.

Núi Ngọa Hư, biết được nơi này là núi Ngọa Hư cũng có ích gì?! Đại dương mênh mông, nơi này chỉ là một hòn đảo đơn độc, cách tuyệt với đời.

Muốn trở về thế giới của mình, thế nhưng, nơi đâu mới là đường về?

Đằng sau văng lại những tiếng lạo xạo rờ rồn một, có người đang giẫm lên lá khô tiến về phía anh.

Đường Trạch không quay đầu lại, chỉ thất thần nhìn vào cái khoảng mênh mông trời biển một màu.

Sóng lưng anh bị chọc mạnh một cái.

Đường Trạch quay mặt lại, nhìn thấy Niệm đứng ở sau lưng, khuôn mặt ngây ngô, biểu cảm cũng ngây ngô.

Những ngày này, Niệm luôn ở bên anh, một số công việc tay chân nặng nhọc cần tới sức khỏe đều do một tay Niệm đảm đương. Đường Trạch nên cảm ơn nó. Không có Niệm, có lẽ anh đã vui thấy bụng ca từ lâu.

Anh mỉm cười với Niệm, cũng không cần biết nó có hiểu được không, chỉ về phương xa, hỏi:

- Niệm, cậu có biết thế giới bên ngoài không?

Niệm lắc đầu, ánh mắt ngẩn ngơ.

- Đó là nơi hoàn toàn khác với núi Ngọa Hư. Nhà cao san sát, xe cộ như mắc cửi, nơi nơi sức nức mùi nước hoa, còn có thế giới cổ phiêu, ha ha. - Đường Trạch bật cười, bao chuyện đã qua vụt hiện trước mắt.

Niệm vẫn ngơ ngác như thế.

- Bỏ đi, có nói cậu cũng không hiểu được. - Đường Trạch vỗ vỗ lên vai Niệm - Tìm tôi có việc gì?

Lúc này, Niệm mới kéo lấy tay anh, lôi anh đi về phía trái núi.

- Sao thế? - Đường Trạch không thể không bước đi nhanh hơn để theo kịp tốc độ của Niệm.

Họ cứ thế đi thẳng tới chân núi cách hàng dặm nơi họ ở rất xa. Một khoảnh đất rộng rãi hình lục giác được quây xung quanh bằng những tảng đá xanh to lớn hiện ra trước mắt. Còn chưa lại gần, Đường Trạch đã cảm nhận được một không khí trang nghiêm khác hẳn với thường ngày.

Lũ “King Kong” của núi Ngọa Hư đã được huy động toàn thể, ngồi quây thành một mảng đen sì sì bên trong khoảnh đất. Trên tảng đá lớn màu đỏ thẫm đã được đánh bóng nằm chính giữa khoảnh đất, ngồi chễm chệ một tên “King Kong” thân hình còn to lớn hơn nữa, đỉnh đầu phơ phất nhúm lông đỏ rực như ngọn lửa. Bộ lông thú màu vàng kim quấn quanh người hắn và chuỗi hạt xích xù đeo trên cổ, tất tần tật đều thể hiện được địa vị cao quý của hắn.

Một tiếng hú lớn chấn động đến tận trời bật ra từ miệng gã khổng lồ, khí thế long trời lở đất.

Tiếng hú vừa vang lên, đám người bên dưới nhất loạt khom lưng cúi đầu, hai tay đan chéo thành hình chữ thập trước ngực, vẻ cực kỳ cung kính.

Niệm kéo Đường Trạch ngồi vào trong đám.

Lúc này, mấy gã ngồi ở hàng đầu tiên lần lượt bước lên, xếp thành một hàng ngay ngắn trước mặt “tóc đỏ”, rồi lần lượt từng người tiến lên xì xà xì xỏ một tràng dài với hắn giống như báo cáo công việc.

Tóc Đỏ khẽ gật đầu, ánh mắt uy nghiêm chốc chốc lại quét qua đám thần dân phía dưới.

Đột nhiên, hắn gạt tên thuộc hạ chắn trước tầm mắt ra, chỉ cái móng tay dài ngoằng sắc nhọn vào Đường Trạch đang ngồi bên mé phải, miệng bô lô ba la gì đó, vẻ như đang hỏi thuộc hạ tại sao núi Ngọa Hư lại có thêm một kẻ lạ mặt.

Đường Trạch vô cùng căng thẳng.

Thế là bọn thuộc hạ vội vàng vàng ghé tai rì rầm với Tóc Đỏ, thậm chí còn có kẻ không biết mò ở đâu ra một miếng thịt hươu nướng còn bốc khói đặt xuống trước mặt hắn, rồi chỉ vào Đường Trạch quàng quạc một thôi một hỏi.

Tóc Đỏ bán tín bán nghi nhét miếng thịt vào miệng.

Chốc lát, khuôn mặt xấu xí của hắn vụt hiện sắc xuân.

Đường Trạch thở phào một cái, cảm giác căng thẳng đã giãn ra.

Tóc Đỏ ăn một mạch hết bay cả tảng thịt hươu, liếm liếm mép ra chiều thòm thèm, rồi chỉ vào Đường Trạch, tỏ ý bảo anh lại gần.

Niệm đẩy vào anh, muốn anh mau mau bước lên.

Đường Trạch do dự một thoáng, rồi đi tới trước mặt Tóc Đỏ.

Tóc Đỏ quan sát anh kỹ lưỡng từ đầu tới chân, sau đó chỉ vào ngực anh, hỏi tên thuộc hạ đứng bên cạnh.

Đường Trạch không hiểu ý của Tóc Đỏ.

Sau khi nghe thuộc hạ trả lời, Tóc Đỏ ngẫm nghĩ một lát, rồi rút ra vài hạt từ chuỗi vòng cổ xích xù trên cổ, nhét vào tay Đường Trạch, rồi chỉ chỉ lên cổ anh, lại xì xỏ mấy tiếng, hình như muốn bảo anh đeo chúng lên cổ.

Không biết Niệm đã xuất hiện bên cạnh anh từ lúc nào, mừng rỡ đón lấy những viên ngọc từ tay Đường Trạch, rồi rút ra một sợi dây thừng nhỏ ở trước bụng, lần lượt xỏ vào từng hạt, đeo lên cổ Đường Trạch.

Đây là phần thưởng do anh đã thay đổi cuộc sống của bọn họ ư?

Đường Trạch nhìn mấy cái hạt màu trắng không nhỏ hơn quả trứng gà là mấy trước ngực mình, viên nào viên nấy sáng bóng trong suốt, giống như có dòng nước chảy quanh bên trong, trông đẹp tuyệt vời.

Hóa ra, núi Ngọa Hư cũng phải mở cuộc “hội nghị toàn dân” cơ đấy.

Quay về chỗ ở, Đường Trạch hồi tưởng lại phen hoảng vía vừa rồi.

Trong những ngày này, anh luôn ở trong cùng một hang với Niệm, dù bản thân anh cho rằng vết thương đã lành hẳn, nhưng hàng ngày Niệm vẫn mang về cỏ thuốc tươi, tiếp tục đắp lên vết thương cho anh, và còn kiểm cho anh một tấm lông thú mới tinh, để anh có thể ngủ ngon giấc trong hang đá lạnh lẽo.

Đường Trạch nghĩ, nếu có cơ hội, anh nhất định sẽ báo đáp tận tình.

Nằm trên đệm cỏ, Đường Trạch đang suy nghĩ lan man, bỗng một con chuột nghênh ngang chui ra từ khe nứt trong lòng hang, chạy vụt qua phía sau gáy anh.

Đường Trạch quơ tay theo phản xạ, chẳng kịp để ý thứ nằm trong tay chỉ là một nắm cỏ khô, ném thẳng về phía con chuột.

Con chuột đương nhiên chẳng sợ gì thứ ám khi mềm oặt ấy, chớp mắt đã biến mất tăm.

Thế nhưng, ở chỗ vừa giật nắm cỏ khô, tay Đường Trạch lại chạm phải một vật không cứng không mềm.

Anh xoay người qua, bới gạt mấy cái, một cuốn sách bìa da màu xanh gáy đóng chỉ trông có vẻ cổ xưa đã nằm trong tay anh.

Ở cái nơi mạn đại này, sao lại có sách được?

Đường Trạch ngồi bật dậy, nhờ vào bó đuốc trên đỉnh đầu, mở cuốn sách ra.

Sau khi mở ra, anh mới phát hiện, cuốn sổ ố vàng ảm mốc này hoàn toàn không thể gọi là sách, mà chỉ là một cuốn sổ tay viết đầy những dòng chữ bằng bút lông.

Cũng may, nét chữ tuy cổ xưa, nhưng vẫn tạm coi là ngay ngắn rõ ràng.

“Lạc vào núi Ngọa Hư đã hơn một tháng, ngày nào mới được trở về?”

Đường Trạch đọc lần lượt từng dòng chữ.

“Ăn không ngon, ngủ không yên, ngóng về quê nhà, nhớ tới vợ ta. Kiếp trước gây nghiệp chướng gì, kiếp này lại chịu quả báo? Sinh ra làm người, cả ngày lại bận cùng giống thú, ăn thịt sống uống máu tanh, uống phí bao năm đọc sách thánh hiền, đáng tiếc, đáng tiếc!”

Càng đọc, Đường Trạch càng cảm thấy sự tình kỳ quái.

“Lấy vợ như thế, không ra người, không ra thú, phúc chăng? Họa chăng? Không có người vợ này, hẳn đã sớm tan thân dưới vuốt sắc. Có vợ thế này, sớm tối đối mặt, sao mà chịu nổi.”

“May sao bé Niệm không giống mẹ nó, cũng an ủi ít nhiều. Bé đưa con bé bóng, nhìn biển sâu mênh mông, bao giờ mới được trở về? Bao giờ mới được trở về?”

“Hôm nay trời yên gió lặng, là thời điểm tốt để ra biển. Lúc này không đi, còn đợi khi nào? Chỉ không nở rời bé Niệm...”

Đường Trạch gấp cuốn sổ lại.

Vội vào trí thông minh của anh, chẳng hề khó để liên kết những lời lẽ rời rạc trong cuốn sổ này thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Nhìn khắp vùng núi Ngọa Hư, làm gì có ai có thể viết ra được những dòng nhật ký nửa cổ nửa kim lưu loát đến nhường này? Chủ nhân của cuốn nhật ký, lời nào cũng nhắc tới bé Niệm, lại suy nghĩ chi tiết về những mô tả trong đó, thì có đến tám chín phần là nhiều năm về trước, có một người đàn ông vô tình lưu lạc tới núi Ngọa Hư, không những không bị ăn thịt, mà còn lấy một con cái trong đám “King Kong” làm vợ, còn sinh ra Niệm.

“Không giống mẹ nó...” - Đường Trạch chợt hiểu ra, lắm lắm:

- Chẳng trách hình dáng khác hẳn với những kẻ khác.

Nhìn ra bên ngoài, bình thường giờ này Niệm đã trở về, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng.

Đường Trạch chợt dạ, nhét cuốn sổ tay vào túi áo, tập tễnh đi ra ngoài hang.

Thời tiết đêm nay rất đẹp. Phóng mắt nhìn ra xa, màn sương mù trắng mờ luôn che phủ đỉnh núi suốt ngày đêm cũng đã nhạt đi không ít. Trên bầu trời cũng không còn là mảnh trăng lưỡi liềm e ấp, một mặt trăng tròn vành vạnh đang nấn nguỵện và hào phóng rải ánh bạc tràn trề mặt đất.

Trong những hang đá khác, văng ra từng hồi tiếng ngáy như sấm dậy.

Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì ngủ, về điểm này, lũ quái vật ở núi Ngọa Hư dường như cũng có chút hình bóng con người, giữ được phương thức sinh hoạt chất phác nhất chỉ thấy ở nhân loại.

Đường Trạch men theo con đường mòn, đi về phía cánh rừng đối diện với hang đá.

Trong rừng có một đầm nước tự nhiên, trong đó chứa đựng nguồn nước ngọt hiếm hoi, chưa bao giờ khô cạn. Toàn bộ núi Ngọa Hư đều dựa vào nó để duy trì nguồn nước uống hàng ngày. Niệm có vẻ rất yêu thích nơi này. Rất nhiều lần, Đường Trạch nhìn thấy nó thần thờ ngồi một mình bên đầm nước.

Có lẽ nó lại tới chỗ đó.

Đường Trạch đoán vậy, rồi đi về phía đầm nước.

Quả nhiên, còn chưa lại gần, anh đã nghe thấy tiếng nước rào rào, âm thanh rất lớn, giống như có người đang khuấy động.

Bên bờ đầm, một thân hình mảnh mai đang đứng đấy, trong tay nắm chặt một chiếc xiên nhọn được đeo từ cành cây, lao vun vút xuống mặt nước, khiến bọt nước bắn tung lên từng mảng.

Đường Trạch bước thật khẽ khàng, đi tới đằng sau một gốc cây lớn ở gần đầm nước nhất.

Bóng người kia đúng là Niệm, nó đang xiên cá.

Đường Trạch nhìn thấy nó gỡ từ chiếc xiên xuống một con cá lớn đang quẫy đành đạch không ngừng, vây cá trắng bạc lấp loáng ánh nước dưới trăng.

Nhìn con cá đang quẫy mình, Đường Trạch sực nhớ ra mấy hôm trước mình có nói bâng quơ rằng lâu lắm chưa được ăn cá nước ngọt.

Cái tên Niệm này, thế mà lại nhớ được lời than thở thoáng qua của mình, đêm hôm khuya khoắt chạy tới đầm nước bắt cá.

Nhìn cái bóng hình bé nhỏ đang bận bịu dưới ánh trăng, trong lòng Đường Trạch bỗng thoáng qua một cảm giác khác lạ.

Anh bước ra khỏi gốc cây, cố ý tạo ra tiếng động.

Niệm đang sung sướng cầm lấy con cá to, đột ngột nghe thấy tiếng bước chân, trượt tay một cái, con cá rơi tõm luôn xuống nước. Niệm hoảng hốt, hăng chân một cái, toàn thân bỗng mất thăng bằng, giống như con cá vừa trốn thoát, ngã bô chùng xuống nước.

- Niệm!

Đường Trạch vội vàng “chạy” tới, cái chân què khiến anh trượt chút nữa ngã nhào.

- Đưa tay cho tôi! - Anh bò rạp bên bờ đầm, vươn tay về phía Niệm chỉ còn ngoi được cái đầu lên khỏi mặt nước.

Niệm ngẩng lên nhìn anh, nhưng không đưa tay ra, mà tự bơi vào bờ, thoăn thoắt trèo lên.

Niệm toàn thân ướt sũng, liên tục vẩy bộ tóc giống như một con cún con, khiến vụn nước bắn đầy lên mặt Đường Trạch.

Có lẽ những giọt nước trên tóc nhỏ liên hồi xuống mặt khiến Niệm khó chịu, nó đưa tay xoa lấy xoa để trên mặt.

Đường Trạch nhìn Niệm, nỗi kinh ngạc mỗi lúc một dâng đầy trong mắt.

Niệm, té ra là một cô gái.

Cho dù cô có đôi tai nhọn hoắt như tai sói, nhưng trên khuôn mặt đã được nước gội sạch cấu ghét, là một làn da trắng mịn chỉ có ở người con gái, cùng với đôi mắt to tròn, sống mũi thanh thanh thẳng tắp, và đôi môi hồng ửng từ bên trong ra.

“Quần áo” mà Niệm mặc vốn chẳng dày dặn gì, bị nước thấm ướt, toàn bộ lớp lông thú bình thường luôn lông phồng giờ dính bết vào da, toàn bộ những đặc trưng nữ tính dễ dàng lộ ra dưới ánh trăng trong vắt.

- Cậu... - Đường Trạch cảm thấy đầu óc mình chắc chắn là hỏng hóc mất rồi, ở cùng nhau suốt bao nhiêu ngày qua, mà chẳng hề phát hiện ra cái gã nhỏ con sức khỏe vô biên này là một cô gái.

Niệm hình như chẳng hề có chút vẻ xấu hổ như những cô gái bình thường trước bộ dạng của mình lúc này. Cô thản nhiên bước sang một bên, nhấc chiếc túi da dưới đất lên, đưa vào tay Đường Trạch.

Mấy con cá tươi vẫn đang bật tanh tách trong túi.

- Niệm... - Đường Trạch nhìn cô, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ nhìn thấy những giọt nước khẽ rung rinh trên hàng mi dài của cô.

- Cá... ăn... - Niệm nghiêng đầu chỉ vào chiếc túi da, miệng phát ra những từ đơn ngọng nghịu. Gần đây, Đường Trạch hề có thời gian rảnh liền dạy cô học nói. Niệm học rất chăm chỉ, tuy thành quả không mấy rõ rệt.

Túi da rơi phịch xuống đất. Đường Trạch đột ngột kéo Niệm vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Có một thứ cảm giác đã mất đi quá nhiều năm, anh gần như quên hẳn.

Hồi còn bé xíu, anh bị ốm nặng, muốn ăn canh cá. Mẹ anh đã bán đi chiếc nhẫn mà bà yêu quý nhất, chạy tới một nơi rất xa xôi, mua cá tươi về nấu canh cho anh.

Thật tươi ngon quá đối, cả đời anh cũng không thể quên được hương vị đó.

Sau khi mẹ anh đột ngột lâm bệnh qua đời, Đường Trạch bị chủ nhà tống cổ ra đường, từ đó lưu lạc khắp nơi, nếm đủ mọi khổ nhục. Đừng nói là canh cá, đến xương cá cũng chẳng có phần anh.

Sau khi trở thành pháp sư trừ yêu cho tập đoàn Đồ Môn, chuyện đánh nhau tới vỡ đầu chảy máu với người ta chỉ vì một bát cơm thừa đã trở thành lịch sử tuyệt đối. Anh bảo người giúp việc mua về loại cá đắt tiền nhất, mời đến đầu bếp hàng đầu nấu thành canh cho anh ăn. Nhưng dù đầu bếp có cố gắng bao nhiêu, cũng không thể giúp anh tìm lại được hương vị của bát canh cá năm nào.

Điều này đã trở thành mối hoài nghi, và cũng là nỗi hối tiếc lớn nhất trong lòng Đường Trạch.

Thế nhưng vừa nãy, từ cái túi da sắc súa mùi cá tanh, anh đã ngửi thấy thứ hương vị đã biến mất, cũng là thứ hương vị mà bản thân đã khao khát tìm lại bấy nhiều năm qua.

Là hương vị gì? Canh cá, hay là thứ gì khác? Ngay cả bản thân Đường Trạch cũng không thể lý giải được.

Niệm ở trong vòng tay anh, cảm xúc trên nét mặt không có sự thay đổi lớn, chỉ có điều cặp mắt lúc nào cũng mở tròn, giờ đây hơi khép lại, hàng mi dài phủ rợp, che khuất ánh mắt của cô.

Một lúc lâu sau, Đường Trạch buông cô ra, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Lúc này đêm đã về khuya, song Đường Trạch không hề buồn ngủ, chỉ muốn trò chuyện với người ở bên mình.

- Niệm, cô có biết tôi làm nghề gì không? - Anh ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng vẫn sáng trong như cũ, bên khóe miệng hiện lên một nụ cười mỉa mai - Tôi nhận tiền, giết yêu quái thuê cho người ta, sau đó cướp lấy nguyên đan của chúng. Trên thanh kiếm của tôi, đều là máu của yêu quái.

Niệm ngồi sát vào anh, cùng anh ngửa mặt ngắm trăng, dường như chẳng hề nghe anh nói.

Đường Trạch khẽ cười, cũng chẳng bận tâm xem cô có hiểu hay không, đem tất cả mọi chuyện chất chứa trong lòng, lần lượt kể ra.

Một người con gái không biết nói năng, không biết phụ họa, có lẽ là người nghe tốt nhất.

Cuối cùng, anh kéo tay Niệm, hỏi:

- Muốn cùng tôi đi xem thế giới bên ngoài không? Cùng tôi rời khỏi núi Ngọa Hư!

Niệm quay mặt sang, nhìn vào mắt anh.

- Niệm, cô là con gái của con người. Cô giống như tôi, đều không thuộc về nơi này. Chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, được không? - Đường Trạch xoay nghiêng người qua, chỉ về phía biển sâu xa xăm - Nhìn thấy chưa, đầu bên kia của biển mới là thế giới của tôi và cô.

Bàn tay của Niệm, rút khỏi tay anh.

- Niệm... - Anh thoáng ngạc nhiên.

Niệm đứng lên, bỏ anh lại, đi ra khỏi rừng.

Đường Trạch nhìn theo bóng cô, ngỡ ngàng không hiểu...

Những ngày tháng sống trên núi Ngọa Hư, đơn điệu và bình lặng. Bất giác, Đường Trạch lại đã trải qua hơn mười ngày đêm nữa.

Còn Niệm, dường như không còn gần gũi với anh như trước. Hàng ngày, cô ra ngoài từ sáng sớm, tới tối mới về, không biết đang bận việc gì.

Đường Trạch không chỉ quan tâm Niệm đang nghĩ gì, mà điều anh quan tâm hơn nữa, chính là làm thế nào để rời khỏi hòn đảo cô quạnh này.

Phía bên kia bờ biển, còn có một lễ cưới vào ngày Giáng sinh đang chờ anh.

Sự việc trọng đại này, anh đã chờ đợi rất lâu rồi.

Nhưng, Đường Trạch vô thức sờ lên bên chân què của mình. Anh lúc này, còn có thể phong lưu đỉnh đặc đứng trước mặt cô như trước, ôm lấy cô cùng khiêu vũ trong điệu Waltz mà bản thân chẳng hề thích thú nữa không?

Hít sâu một hơi, Đường Trạch chán chường ngửa người nằm xuống mặt đất mềm chi chít cỏ thấp, hoang mang nhìn những con hải âu thi thoảng vụt qua bầu trời.

Sau gốc cây cổ thụ cách đó không xa, một cái đầu nhỏ xiu len lén rụt trở vào, rồi im lặng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Từ sáng tinh mơ hôm nay, bầu trời đã giăng kín lớp sương mù dày đặc, mặt biển nổi lên những con gió lạnh cắt da.

Đường Trạch không đi ra ngoài, ở lì trong hang, hồ hững hờ cuộn sổ tay, chỉ mong tìm được cách để rời khỏi núi Ngọa Hư từ trong đó, nhưng không hề có. Anh không biết được chủ nhân của cuốn sổ tay này cũng chính là cha của Niệm, cuối cùng có rời khỏi núi Ngọa Hư hay không. Nhìn vào những dòng chữ run rẩy ngã nghiêng ở trang cuối, xem ra người đàn ông này ít nhất cũng đã từng thử rời khỏi nơi đây.

Đúng lúc anh đang bản thân nâng cuốn sổ trên tay, thì Niệm trở về, trong tay cầm một gói nhỏ được bọc bởi lá cây.

Đặt cuốn sổ xuống, Đường Trạch nhìn Niệm đang bước từng bước lại phía mình.

Mở gói lá ra, bên trong có hai viên bi màu đen to bằng đầu ngón tay út, được bao bọc trong một thứ mùi nồng nặc quái dị.

Niệm đưa viên bi tới trước mặt Đường Trạch, ra hiệu cho anh nuốt vào.

- Niệm, đây là cái gì? - Đường Trạch rất lấy làm lạ. Sức khỏe của anh đã hồi phục hoàn toàn, không cần uống thêm bất cứ loại thuốc nào nữa.

Niệm đưa tay lại gần hơn nữa, dường như nhất định bắt anh phải nuốt.

Đường Trạch nhìn vào khuôn mặt cô, trên đó đã dính đầy bùn bẩn đen quánh, khuôn mặt thật sự dưới ánh trăng đêm ấy lại một lần nữa bị che kín không còn dấu tích, chỉ còn nhìn thấy một đôi mắt to tròn.

Thế nhưng, ánh mắt của Niệm, có chút khác lạ so với bình thường.

- Cô muốn tôi nuốt cái này? - Đường Trạch ngần ngừ nhìn hai viên bi chẳng hề có chút cảm tình kia - Tại sao phải nuốt nó?

Hai tia sáng hung hãn mà anh chưa bao giờ nhìn thấy vụt chiếu ra từ trong mắt Niệm. Thình lình, bằng một động tác cực nhanh cực mạnh, cô bóp chặt lấy cằm Đường Trạch, ép anh há miệng, rồi tống viên bi vào.

Viên bi rắn chắc vừa chạm vào lưỡi đã tan thành nước, nhanh chóng trôi xuống họng, không cho anh một mảy may cơ hội nhổ ra.

Niệm buông tay, Đường Trạch ôm lấy cổ họng, một vị đắng quái đản xộc thẳng lên khiến anh chảy cả nước mắt.

- Cô... cô...

Đường Trạch ngã lún xuống đất, đầu đón ôm chặt lấy ngực, chỉ cảm thấy thực quản như có lửa thiêu đốt, mỗi lúc một dữ dội, tựa hồ muốn thiêu cháy toàn bộ cơ thể anh ra tro.

Niệm đang làm gì thế? Đã ép anh uống cái gì?

Anh muốn túm lấy Niệm hỏi cho rõ ràng, nhưng đầu lưỡi giống như bị dán chặt, tứ chi cũng không thể điều khiển được nữa, sức lực dần dần thoát khỏi từng kinh mạch.

Ý thức mỗi lúc một thêm mờ mịt. Niệm ở trước mặt, từ một biến thành hai, rồi lại từ hai biến thành vô số. Ánh mắt thăm thẳm vẽ thành một đường nét chập chờn vô định trước mặt anh, xuyên qua giữa ấn đường...

Thế giới của Đường Trạch, chớp mắt chìm vào bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Oàm oạp... oàm oạp...

Tiếng nước vỗ liên hồi kích thích thính giác của Đường Trạch, giúp anh đánh thức dậy từng chút hiện thực từ trong cơn mê man.

Anh chậm chạp mở mắt ra. Bầu trời xanh thăm thẳm nắng dịu dàng, nhưng vẫn khiến anh chói lóa mà nhắm nghiền mắt lại.

Bàn tay quờ quạng loạn xạ, sờ thấy một tấm gỗ rắn chắc, và cả thanh trường kiếm luôn gắn liền với anh như mạng sống.

Đường Trạch bỗng giật nảy mình, ngồi bật dậy, sau cảm giác chệnh choáng trong chốc lát, anh phát hiện ra mình đang nằm phoi trên một vật thể quái dị vừa giống thuyền vừa giống xương ba lá, vững vàng lướt nhanh trên mặt biển.

Chuyện gì thế này?

Đường Trạch vỗ đầu thật mạnh, muốn cố gắng vá víu lại khoảng trống trong trí nhớ.

Thế nhưng, vô ích. Từ khi anh nuốt hai viên bí ấỵ tới giờ, tất cả mọi ý thức trong khoảng thời gian đó đã hoàn toàn biến mất.

Đột nhiên, ánh mắt vô tình nhìn xuống phía dưới của anh, bỗng đông cứng trong khoảnh khắc.

Bên chân cụt của anh đã “mọc” trở lại.

Đường Trạch chỉ muốn móc con mắt mình ra để kiểm tra cho kỹ lưỡng.

Thế nhưng, thị giác cộng thêm xúc giác, tất cả mọi trải nghiệm đều cho Đường Trạch thấy rằng, cẳng chân cụt của anh thực sự đã mọc lại, anh bây giờ chẳng khác gì trước đây, là một con người hoàn toàn lành lặn.

Trời ơi, việc này làm sao có thể?

Đường Trạch sờ nắn chiếc “chân mới” của mình, tựa như ngây dại.

Viên thuốc... Lẽ nào là hai viên thuốc mà Niệm đã bắt mình nuốt?

Chắc chắn là vậy, chắc chắn là vậy. Niệm luôn chăm sóc mình chu đáo, cô ấy sẽ không hại mình.

Từ hoang mang nghi hoặc tới mừng rỡ phát cuồng, Đường Trạch chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét thật lớn.

Thế nhưng, một người từ lâu đã quen với việc kìm nén cảm xúc như anh, cuối cùng vẫn cưỡng ép bản thân trấn tĩnh lại. Bởi vì trong khoảnh khắc sung sướng, anh cũng đồng thời phát hiện ra rằng, con “thuyền gỗ” thô sơ mà mình đang ở trên, không hề được lắp bất kì vật truyền động nào, cả mái chèo cũng không, nhưng tại sao nó vẫn lao đi vùn vụt, giống như có một đôi tay khỏe mạnh đang âm thầm đẩy nó đi.

Đột nhiên, Đường Trạch quay phắt đầu lại.

- Niệm!!!

Lần này, anh đã không thể kìm nén được cảm xúc nữa, hét lớn đến thất thanh.

Trong làn nước biển dưới đuôi con thuyền, nhô lên nửa thân trên của Niệm. Nhìn vào đôi vai chốc chốc lại nhô lên của cô, thì biết rằng sở dĩ con thuyền có thể chuyển động được, hoàn toàn là nhờ vào cô.

- Niệm! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Đường Trạch hoang mang bò tới đuôi thuyền, anh vẫn chưa quen với việc đứng dậy trên chiếc chân mới.

Niệm không trả lời, chỉ hơi quay sang bên cạnh thở phào. Nước biển mặn mòi vạch thành hai vệt nước đều đặn bên người cô.

- Niệm! Nói cho tôi biết, chân của tôi, và cả bây giờ nữa, rốt cuộc cô đang làm gì vậy? - Đường Trạch gần như gầm lên.

Niệm vẫn không trả lời. Trong mắt cô, dường như chỉ tồn tại một việc duy nhất là đẩy thuyền tiến lên.

Đường Trạch gục đầu xuống, hoàn toàn bất lực trước Niệm.

Không biết lại trôi qua bao lâu nữa, cũng không biết đã tới vùng biển nào, nhìn vào vị trí của mặt trời, đoán rằng đã giữa trưa. Tốc độ của con thuyền đột

nhìen chậm lại.

- Bố... đi... - Niệm khó nhọc mở miệng - Mẹ... đuối... Thuyền chìm... Bố mẹ... không còn...

- Cái gì? - Từ những từ đơn rời rạc của cô. Đường Trạch bỗng lơ mơ hiểu ra câu chuyện năm xưa.

- Ngọa Hư... của tôi... không phải... của anh. - Niệm tiếp tục nói, giống như một đứa trẻ mới bập bẹ - Anh... đi...

- Niệm! - Đường Trạch vươn tay ra khỏi mạn thuyền, chụp lấy vai Niệm - Mấy ngày gần đây, cô luôn bận rộn, lẽ nào con thuyền này là do cô làm cho tôi?

Niệm gật đầu, nhưng ánh mắt lại không nhìn vào anh.

Đường Trạch càng nắm chặt lấy cô, nói:

- Đi với tôi! Đừng quay về núi Ngọa Hư nữa!

Niệm lắc đầu, mắt vẫn không nhìn vào anh.

Lúc này, từ đằng xa có tiếng động cơ ỉ ầm tiến lại gần, một con tàu hiện đại đích thực xuất hiện ở phía trước.

Ánh mắt của Niệm chiếu về phía con tàu.

Cô buông tay khỏi con thuyền, gỡ bàn tay to lớn đang giữ chặt vai mình.

- Đi...

Đôi mắt to tròn của Niệm cuối cùng đã nhìn vào khuôn mặt Đường Trạch, nhưng, chỉ dừng lại vồn vện một giây.

Sau đó, cô khẽ hít vào một hơi, cả thân người từ từ chìm vào trong biển...

Mái tóc đen dài nổi bông bênh trong nước, như một đám mây.

Một tay vẫn chới vơi trong không trung, Đường Trạch nhìn đám “mây” chìm xuống mỗi lúc một sâu, mỗi lúc một nhạt nhòa, cuối cùng theo chủ nhân của nó biến mất trong lòng biển mênh mông...

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi rã rời, bàn tay của Đường Trạch rũ rượi buông thõng xuống mạn thuyền, hồn phách dường như đã rời khỏi thân xác, đi theo một thứ mà chính anh cũng không thể hình dung, chìm xuống đáy biển xanh thăm thẳm...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ba năm sau!

- Tổng giám đốc! Đại sư mời ngài!

Cánh cửa kính khép chặt từ từ hé mở, một người cao lớn mặc áo đen bước ra từ bên trong, khẽ cúi người trước Đường Trạch đang buồn bã ngồi hút thuốc trên ghế sofa.

Đường Trạch dụi tắt điếu thuốc, sửa sang lại bộ vest hơi có vệt nhăn, đứng dậy.

Ba năm trước, một con tàu du lịch đã cứu được anh trong lúc đang hôn mê.

Lễ cưới, vẫn được tổ chức vào ngày Giáng sinh như đã định. Cô dâu trong hôn lễ, cười rạng rỡ hơn bao giờ hết. Và điều quan trọng nhất là, cô xem ra khỏe mạnh hơn bất cứ lúc nào.

Vị Lạt Ma kê đơn thuốc cho cô năm xưa, năm nào cũng tới tập đoàn Đồ Môn thăm bệnh nhân đặc biệt này. Khi Đường Trạch đang khổ sở vì không mang được thứ mà vị hôn thê mong đợi trở về, ông ta đã lấy chuỗi hạt mà Đường Trạch luôn đeo trên cổ xuống, bảo Đường Trạch lấy ra một viên mài thành bột, cho cô uống.

Đến lúc đó, bệnh tình của cô đã được trị tận gốc, trong ba năm không còn tái phát.

Còn vị Lạt Ma mang đi mất một viên, trong ba năm nay không hề quay lại tập đoàn Đồ Môn.

Lão chủ tịch đã qua đời một năm sau hôn lễ của họ. Vợ Đường Trạch trở thành người thừa kế duy nhất của toàn bộ sản nghiệp, bổ nhiệm Đường Trạch làm tổng giám đốc mới.

Từ thời khắc đó, Đường Trạch chính thức từ bỏ nghề pháp sư trừ ma, thuận lợi điều hành tập đoàn Đồ Môn với địa vị hàng đầu thế giới.

Tuy khả năng đặc biệt của Đường Trạch vẫn chưa được khôi phục, nhưng anh không còn vì thế mà canh cánh không yên. Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng, Đường Trạch gần như đã có được cả thế giới.

Bản thân Đường Trạch cũng nghĩ như vậy. Tất cả mọi thứ trước đây đã không còn quan trọng nữa, có thể chôn vùi tất thảy.

Ngày hôm kia, vị Lạt Ma đã biệt tích ba năm đột nhiên xuất hiện, như thường lệ tới ở căn biệt thự tại ngoại ô mà tập đoàn Đồ Môn đã bố trí riêng cho ông ta, và chuyển lời cho Đường Trạch, yêu cầu anh tới nay tới biệt thự gặp ông ta.

Bước tới trước cánh cửa khép kín hờ, Đường Trạch dừng lại một thoáng. Anh chẳng hề có cảm tình với lão Lạt Ma gầy xác lúc nào cũng vãi đen cuốn kín mặt kia, cho dù lão ta có là ân nhân cứu mạng của vợ anh.

Hít vào một hơi, anh bước dứt khoát vào bên trong, khẽ dang hắng một tiếng, để thông báo với người bên trong rằng anh đã tới.

- Đã ba năm không gặp rồi, Đường Trạch! - Lạt Ma xoay lưng lại với anh, đứng trước cửa sổ sát nền rộng lớn, giọng nói rề rề phá tan vẻ đẹp của dòng ánh trắng chảy tràn mặt đất - À, không đúng, bây giờ phải gọi cậu là tổng giám đốc mới phải.

- Đại sư khách khí rồi! - Đường Trạch cười xã giao - Đại sư đi một mạch ba năm, giờ lại đột nhiên xuất hiện, không biết có việc gì sai bảo?

Lạt Ma quay người lại, bước tới trước mặt Đường Trạch, móc từ trong người ra hạt vòng mà năm xưa ông ta đã lấy đi:

- Cùng ta đi tới nơi anh đã lấy được vật này!

Trái tim Đường Trạch dường như bị giáng một đòn cực mạnh, những mảnh ký ức đã nhạt nhòa bỗng lại hiện về.

- Tại sao? Hạt vòng này có gì kỳ diệu? - Đường Trạch gắng gượng trấn tĩnh, hỏi.

- Nó không phải là hạt ngọc bình thường, nó tên là Cốt Đột. - Cặp mắt Lạt Ma trợn trừng hết cỡ, những nếp nhăn sâu hoắm như khe rãnh nơi khóe mắt dường như cũng giãn ra rất nhiều - Trong khắp thiên hạ, chỉ bọn họ mới có...

- Cốt Đột? - Đường Trạch đồ dẫn nhắc lại.

- Cùng ta tới chỗ đó! - Lạt Ma chụp cứng lấy Đường Trạch vốn cao hơn lão một cái đầu - Ngày mai lập tức đi ngay!

Đường Trạch bỗng thấy khó chịu, gạt mạnh tay Lạt Ma ra, chỉnh sửa lại chiếc cà vạt đã lệch sang một bên, nói:

- Xin lỗi, tôi không thể tìm ra nơi đó. Tôi cũng không muốn tới đó thêm lần nữa!

- Không cần cậu phải tìm, ta có thể tìm được. Ta chỉ cần cậu đi cùng ta! - Lạt Ma có vẻ nổi giận thực sự - Nghe đây, mọi thứ ngày hôm nay của cậu là do ta gián tiếp mang lại. Nếu cậu không chịu nghe theo ta, thì... hậu quả tự mình gánh lấy!

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Đường Trạch.

Khi một kẻ đã quen với việc dùng kiếm giải quyết mọi việc lại cất giấu thanh kiếm suốt ba năm trời, thứ mất đi không chỉ là kiếm khí ở người, mà cùng với đó, có lẽ còn là nhuệ khí của bản thân.

Đường Trạch không ưa lão Lạt Ma này, phần lớn là vì sợ lão.

Đường Trạch nghiêng chặt răng, cuối cùng đã chọn cách gạt đầu.

Trong mắt Lạt Ma có nét vui cười.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chập tối hôm sau, một con thuyền cũ chẳng có gì bắt mắt xuất phát từ bến cảng.

Trên thuyền chỉ có mười một người, gồm Lạt Ma, Đường Trạch và chín gã đàn ông áo đen, thuộc hạ của Lạt Ma.

Sau khi đi được một lúc, Lạt Ma bước tới mũi thuyền, lấy viên Cốt Đột ra, đặt vào lòng bàn tay, rồi các ngón tay của bàn tay còn lại xoay vòng quanh nó, miệng niệm chú liên hồi.

Lớp ngoài cùng của viên ngọc đã bị sức mạnh của các ngón tay lăn mài mòn, những vật chất màu trắng nhỏ mịn như cát bong ra từng lớp một, xoáy tròn bay lên, chớp mắt đã biến thành một vòi rồng nhỏ xoáy tít với tốc độ kinh hồn trong bàn tay lão.

- Lại đây! - Lạt Ma ngoảnh đầu lại, liếc nhìn Đường Trạch đang đứng cách đó không xa.

Đường Trạch bước lại gần, Lạt Ma đưa mắt ra hiệu cho gã áo đen đứng cạnh.

Gã áo đen lập tức rút ra một cây kim vàng dài chừng mười phân, kéo tay trái của Đường Trạch lên, đâm cây kim vào lòng bàn tay anh, rồi nhanh chóng rút ra, động tác hết sức lẹ làng.

Đến khi Đường Trạch kịp hoàn hồn, cây kim vàng đã ở trong tay Lạt Ma. Trên cây kim lúc này đã chạy ngoằn ngoèo những hoa văn màu đỏ máu, trông như dây mây.

- Ông đang làm gì thế? - Đường Trạch nhìn giọt máu nhỏ ứa trong lòng bàn tay, có phần tức giận.

Lạt Ma không nói gì, chỉ đặt cây kim vào trung tâm của “vòi rồng”.

Một luồng sáng vàng rực chói mắt đột ngột bắn vọt lên, cùng với một tràng những tiếng gầm rít ma quái. “Vòi rồng” bị luồng sáng cắt thành vô số đốm trắng, bay lên giữa không trung, xoáy tròn vài vòng, rồi nhất loạt rơi xuống biển.

Đường Trạch vươn người ra khỏi thuyền nhìn xuống mặt biển. Một vật hình sợi dây màu đỏ thẫm viền vàng ẩn hiện dưới làn nước, chạy thẳng tắp về phía trước, giống như mũi tên chỉ phương hướng trên đường cái, chỉ cho bọn họ một con đường dài không biết dẫn tới nơi nào...

- Ha ha, đi theo sợi dây vàng này, sẽ nhanh chóng tìm ra bọn chúng. - Lạt Ma đắc ý vuốt ve chuôi tràng hạt lỏng trên cổ tay. Gió biển thổi vào tấm áo bào nặng nề của lão, khiến nó bay phấp phất không ngừng.

- Đại sư, mong ngài nói rõ cho tôi biết - Đường Trạch cố gắng kìm nén nổi nghi hoặc và tức giận trong lòng - mục đích của một loạt những hành động này là gì? Đã là bạn đồng hành cùng hội cùng thuyền, tôi nghĩ tôi cần phải biết.

Lạt Ma phá lên cười ha ha, vỗ lên vai Đường Trạch, nói:

- Việc ta làm, đối với ta, với cậu, thậm chí đối với rất nhiều người trên thế giới, đều là việc tốt đẹp lớn lao.

Đường Trạch chau tít đôi mày, không nói gì.

- Ở ngoài biển sâu có một bộ tộc, tên gọi là Dạ Xoa. - Lạt Ma lần chuôi tràng hạt - Bọn chúng không phải người, không phải thú, cũng không phải yêu ma, sống tách biệt với thế giới. Viên ngọc Cốt Đột mà cậu mang về, chính là thứ nguyên đan chỉ riêng Dạ Xoa mới có, cũng là loại nội đan duy nhất trên thế giới không cần phải nuôi dưỡng trong cơ thể. Mỗi khi có một Dạ Xoa chào đời, Cốt Đột cũng được sinh ra đồng thời với nó, sau đó được đeo trên cổ, cùng trưởng thành với chúng.

- Dạ Xoa... - Trước mặt Đường Trạch chợt hiện lên một khuôn mặt tầng tầng cấu ghét, và đáng hình mảnh dẻ dưới ánh trăng...

- Ông trời đối với cậu không bạc, lại khiến cậu có duyên gặp được bọn họ. - Đôi mắt Lạt Ma nheo lại như sợi chỉ - Con Dạ Xoa đã tặng Cốt Đột cho cậu, nhìn vào kích cỡ của Cốt Đột, xem ra cũng phải hơn ngàn tuổi. Ha ha!

- Cốt Đột... - Chuyện cũ ồ ạt ủa về, Đường Trạch bất giác sờ lên chân trái của mình, lẩm bẩm - Lẽ nào Cốt Đột có thể khiến chân cụt mọc lại?

- Chân cụt mọc lại? - Lạt Ma cup mắt xuống nhìn vào chân trái của Đường Trạch - Chân trái của cậu năm đó từng bị cụt?

Đường Trạch hít sâu một hơi, thẳng thắn trả lời:

- Năm đó tôi truy sát quỷ biển, bị băng vĩnh cửu sinh từ nguyên đan của nó trôi chặt lấy chân trái, bất đắc dĩ phải chặt bỏ mới có thể thoát thân. Nhưng sau đó...

- Ha ha, cho nên mới nói là cậu có phúc dày. - Lạt Ma đột ngột cười lớn ngắt lời anh, rồi lập tức im bặt, túm chặt lấy cánh tay Đường Trạch - Cốt Đột của Dạ Xoa là báu vật trên thế gian, chỉ cần còn lại một hơi thở, thì dù bệnh có nặng tới mức nào, cũng bất kể là mắc phải chứng nan y quái lạ gì, chỉ cần uống được Cốt Đột, chắc chắn sẽ khôi hoàn toàn.

- Thật sao? - Đường Trạch ngờ ngàng nhìn Lạt Ma.

- Đương nhiên là thật. Vợ của cậu không phải là một bằng chứng sống sờ sờ đấy ư? Ngoài Cốt Đột, Dạ Xoa còn có một tác dụng hiểm hoi khác... Hờ

hờ... - Lạt Ma cười vài tiếng khô khốc, không nói tiếp nữa.

Đường Trạch cũng chẳng có tâm trạng nào gắng hỏi thêm. Chỉ riêng những lời mô tả về Cốt Đột của Lạt Ma đã đủ để anh suy nghĩ miên man rất lâu, rất lâu.

- Cậu từng tiếp xúc với Dạ Xoa, trong máu của cậu còn lưu giữ ký ức, cộng thêm thần chú ta đã yểm vào Cốt Đột, như vậy, sợi dây vàng này sẽ dẫn chúng ta tới quê hương của Dạ Xoa. Lúc đó... - Nếp nhăn trên khóe mắt Lạt Ma càng giãn ra nhiều hơn so với đêm qua.

- Lúc đó? Lúc đó thì sao? - Đường Trạch chột dạ.

Lạt Ma buông lỏng bàn tay đang nắm lấy anh, nhìn về bầu trời xa xăm, nói:

- Khi chúng ta sở hữu được thứ báu vật có thể quyết định sinh mệnh của vô số người, cậu cho rằng, sẽ có bao nhiêu người sẵn sàng phủ phục dưới chân chúng ta? Lúc đó, thứ mà cậu có được không chỉ là một tập đoàn Đồ Môn, mà cậu sẽ sở hữu toàn bộ thế giới. Ha ha, trên đời này có quá nhiều kẻ sợ chết, chỉ cần có thể khiến bọn họ thoải mái sống tiếp, bất cứ giá nào bọn họ cũng sẵn lòng trả cho cậu. Hiểu ý của ta chứ?

Đường Trạch im lặng, chỉ cảm thấy máu huyết trong người bắt đầu sục sôi.

Chỉ sở hữu một tập đoàn Đồ Môn, có lẽ đúng là không đủ.

Đường Trạch nhớ lại thuở nhỏ, những đứa trẻ con nhà giàu thắng chân đá đổ bát com thừa canh cặn mà mình phải khó khăn lắm mới xin được, giẫm đạp lên cơ thể mình, khinh miệt cười nhạo:

- Thăng oắt hèn mạt như mày còn chẳng bằng một con chó hoang. Cút đi cho xa, thế giới này không thuộc về mày!

Anh lại nhớ tới lão già chủ tịch đã từng nói với tâm phúc của lão rằng:

- Nếu không phải vì hần có thể tìm được nguyên đan về cho Sa Sa, nếu không phải Sa Sa có ý với hần, thì một kẻ có xuất thân như hần, làm sao xứng đáng được đặt chân vào tập đoàn của chúng ta? Hần hoàn toàn không thuộc về thế giới của chúng ta.

Anh lại nghĩ đến mấy năm nay, có những kẻ trước mặt thì tỏ ra cung kính, nhưng sau lưng lại thì thảo bàn tán:

- Nếu không núp váy đàn bà, thì hần có tài cán gì mà leo lên được địa vị hôm nay? Có khác gì một thằng trai bao, thật là làm trò hề cho thiên hạ. Giới thượng lưu chúng ta không ngờ lại để cho loại người này vớ một mẻ béo bở.

Nụ cười lạnh lùng và chua chát hiện trên khóe môi Đường Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Ba ngày, con thuyền của bọn họ đã lênh đênh trên biển ba ngày trời.

Chập tối ngày thứ ba, sợi dây vàng vẫn luôn dẫn đường cho họ cuối cùng đã dừng lại trước một bờ biển chìm khuất trong sương trắng.

Khi bàn chân Đường Trạch vừa chạm lên mảnh đất lồi lõm mấp mô này, những ký ức đã chôn vùi bấy lâu, trong khoảnh khắc đồng loạt thức dậy, ồ ạt xộc vào trí não của anh như nước thủy triều...

Những đỉnh núi trùng điệp nối liền, những hang động cao lớn, rừng cây với đầm nước ngọt... Núi Ngọa Hư, vẫn không hề đổi khác so với ba năm về trước.

- Nơi này quả nhiên ẩn khuất, chẳng trách bao nhiêu năm nay, người từng gặp được Dạ Xoa vô cùng ít ỏi. - Lạt Ma đứng trên một tảng đá lớn, phóng mắt nhìn khắp xung quanh, trong giọng nói khàn đục không giấu nổi niềm hưng phấn.

Những kẻ đi cùng còn chưa kịp định thần sau khi chứng kiến cảnh sắc độc đáo nơi đây, thì đột nhiên, mấy gốc cây cổ thụ ngàn năm cách đó không xa bỗng rung lắc dữ dội, hai bóng đen cao lớn nhảy vọt ra từ sau gốc cây, gầm thét lao về phía bọn họ.

Đường Trạch đưa tay lần thanh kiếm theo phản xạ, thế nhưng lúc này mới nhớ ra, anh đã cất kỹ thanh kiếm vào trong mật thất từ lâu.

Đối diện với cuộc tấn công bất ngờ, Lạt Ma không hề hoảng hốt.

Hai gã áo đen đứng bên cạnh cùng móc từ trong tay áo ra một cuộn gì sáng lóng lánh trông như sợi dây, nhanh nhẹn tung lên không trung. Hai tấm lưới

bạc dày sin sít bông chốc hiện hình. Giữa chúng dường như có lực hút, sau khi quấn vào nhau mấy vòng, hai tấm lưới đã hợp thành một thể.

Hai gã áo đen nhảy vọt lên cao, mỗi người cầm một đầu lưới, chân đạp lên không khí như đi trên đất bằng.

Hai bóng đen, hai chú “King Kong” trong mắt Đường Trạch trước kia, cũng là “Dạ Xoa” theo lời Lạt Ma, không hề có chút đề phòng trước hành động của hai gã áo đen, vẫn chạy phăm phăm không chút sợ hãi, múa may bộ móng sắc một cách phô trương, tấn công những kẻ xâm phạm trên không trung. Có lẽ trong đầu óc bọn chúng, trong cái thế giới thuộc về chúng nơi này, hoàn toàn không cần phải “đề phòng”. Chúng chính là duy nhất, là đế vương.

Đầu óc của bảy Dạ Xoa này thật quá đồi giản đơn. Quan điểm của Đường Trạch một lần nữa được xác thực.

Bọn chúng đầu óc đơn giản với Đường Trạch, có thể đổi về món thịt nướng thơm phức; bọn chúng đơn giản với những kẻ áo đen, thì thứ đổi về lại là hủy diệt.

Tấm lưới bạc tinh xảo chắc chắn từ trên không bủa xuống, trói gọn hai con Dạ Xoa vào trong, dễ dàng như dính một con ruồi.

Nút thắt giữa các mắt lưới thành linh mọc ra những gai bạc dài mấy tấc, cắm sâu vào cơ thể hai con Dạ Xoa lúc này đã không thể cựa quậy.

Móng vuốt của hai con Dạ Xoa bám chặt vào mắt lưới, trợn trừng đôi mắt thô lỗ, ánh mắt đau đớn xuyên thẳng ra ngoài, chiếu vào Đường Trạch đang đứng ở bên cạnh.

Một thoáng kinh ngạc vụt lên trong cặp mắt đã tụ máu đỏ bầm của chúng.

- Ư ư!

Tiếng gầm thét của chúng đã đổi sang rên rỉ.

- Các người... - Trong lòng Đường Trạch chột dấy lên một cảm giác quái lạ.

Còn chưa kịp nói dứt câu, lại có hai gã áo đen nữa tung người nhảy vọt lên bên cạnh chúng, mỗi gã cầm một con dao găm mỏng như tờ giấy, đâm thẳng vào mục tiêu trong lưới.

Phập!

Động tác của hai gã đối xứng một cách dị thường, hai cánh tay gạt mạnh sang ngang, một kẻ sang trái, một kẻ sang phải.

Hai luồng sáng bạc lóe lên song song.

Máu, phun vọt ra từ yết hầu của Dạ Xoa. Đường Trạch tận mắt nhìn thấy tấm lưới bạc sạch tinh trước thân người chúng nở xòe ra từng đóa hoa đỏ thắm, mỗi lúc một nhiều, mỗi lúc càng dày đặc, cuối cùng biến thành một dòng sông máu ứот đầm... .

Rầm!

Hai cơ thể khổng lồ đổ phịch xuống đất.

Hai gã áo đen khẽ vung tay. Tấm lưới mở ra, những chiếc gai bạc trên lưới cũng đồng loạt biến mất không tăm tích.

Cơ thể của Dạ Xoa co giật dữ dội. Máu phun ra ồ ạt từ những lỗ nhỏ chi chít trên cơ thể, nhanh chóng đọng thành một vũng máu quanh người chúng.

Lạt Ma lúc này mới thông thả bước lại gần, cúi nhìn hai con quái vật đang thoi thóp dưới chân, rồi khom lưng xuống, thuận đà giật phăng lấy chuỗi vòng Cốt Đột trắng muốt trên cổ chúng. Tuy chủ nhân toàn thân đầm máu, nhưng vì chuỗi ngọc quá sáng quá bóng, không một chấm máu nào bám được lên trên.

- Tốt quá! - Lạt Ma giờ hai chuỗi ngọc lên, khẽ đung đưa trước mặt, rồi hai mắt lim dim, ánh sáng trong đôi mắt rừng rực hơn bất cứ lúc nào - Vừa bước chân lên đã thu hoạch được từng này, ha ha ha.

Trong tai Đường Trạch lừng bùng tiếng cười của lão. Nhìn hai con Dạ Xoa đang nằm dưới đất, và đôi mắt còn chưa kịp khép của chúng, anh bỗng thấy hơi xây xẩm.

- Nhớ lấy, điểm trí mạng của chúng chính là yết hầu, không khác gì so với con người. - Lạt Ma dương dương đắc thắng, vỗ lên vai Đường Trạch - Tuy bọn chúng sức khỏe phi thường, nhưng chỉ cần gặp phải loại lưới bọn ta đã chuẩn bị riêng cho chúng... Ha ha, thì bắt chúng dễ dàng như trò bàn tay!

Nói xong, lão đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ.

Một thanh trường kiếm sắc bén mới tinh được đưa tới trước mặt Đường Trạch.

- Ta biết cậu quen dùng kiếm. - Lạt Ma mỉm cười, chỉ về phía trước - Ở đó, còn có nhiều chiến lợi phẩm hơn nữa. Cậu không muốn sao?

Có muốn không?

Muốn cái gì?

Ngọc Cốt Đột!

Hay là thứ khác?

Đầu Đường Trạch ong ong ù đặc, rồi bù hốt loạn.

Thế nhưng, tay anh, cuối cùng vẫn nắm lấy đốc kiếm lạnh băng.

Lạt Ma lại cười khan hai tiếng, lựa chọn của Đường Trạch khiến lão hài lòng.

Đoàn người tiến về phía trước.

Ánh mắt đầy mâu thuẫn của Đường Trạch đang vô thức tìm kiếm một bóng hình.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu vang lên những tiếng loạt soạt. Đoàn người vội ngẩng lên, chỉ thấy một bóng đen vụt ngang qua tán cây khổng lồ trên đầu họ, nhay xuống phía sau tảng đá lớn ở đằng xa rồi biến mất tắp.

Lạt Ma và đám tay chân đưa mắt ra hiệu cho nhau, sau đó vẫn thản nhiên như không, tiếp tục bước lên phía trước.

Đường Trạch rút lại phía sau bọn họ. Anh muốn đi nhanh hơn một chút, nhưng đôi chân lúc này dường như không còn thuộc về mình, một luồng sức mạnh cứ kéo anh về phía sau, về phía con đường vừa đến.

Trên đường đi, không còn nhìn thấy những Dạ Xoa khác.

Lạt Ma đứng trước những hang đá, nhờ vào ánh tà dương còn roi rớt, quan sát bốn xung quanh.

Ngoài tiếng sóng biển, núi Ngọa Hư tĩnh mịch hơn hẳn bình thường.

- Những con khác... - Lạt Ma lần tràng hạt, lầm bầm.

Còn chưa dứt lời, mặt đất dưới chân đã bắt đầu rung lên dữ dội. Cảm giác này, Đường Trạch không hề xa lạ, chỉ là hôm nay, mức độ chao đảo ghê gớm hơn nhiều so với ba năm trước.

Những tiếng hú rợn người, trước tiên là một chỗ, chớp mắt đã thành hai chỗ, cuối cùng, khắp núi đầu đầu cũng dội lại những âm thanh còn khủng khiếp hơn cả tiếng hổ báo gầm rống.

Bọn họ đã phát hiện ra?!

Lòng bàn tay lạnh băng của Đường Trạch bỗng rịn mồ hôi.

Quả nhiên, trong hang, trên sườn núi phía sau hang, và cả trong khu rừng đằng sau họ, hàng trăm Dạ Xoa lớn nhỏ hung hãn xông ra.

Kẻ cầm đầu đương nhiên không hề xa lạ với Đường Trạch, chính là gã tóc đỏ từng tặng anh chuỗi ngọc Cốt Đột. Mấy năm không gặp, cơ thể hắn dường như lại to lớn thêm một chút, nhúm tóc đỏ trên đỉnh đầu cũng đã dài hơn, bay tung ngược gió.

Mười một người bọn họ bị bao vây tầng tầng lớp lớp.

Tìm Đường Trạch bắt đầu đập loạn xạ. Anh còn nhớ cảnh bầy Dạ Xoa dễ dàng bắt giết các loài mãnh thú trong núi. Tuy vừa rồi đã có hai con Dạ Xoa bỏ mạng trong tay Lạt Ma, nhưng đó chỉ là hai con.

Đối mặt với cả bầy Dạ Xoa, bọn họ nắm được bao nhiêu phần thắng?

Mặt đất mỗi lúc càng chấn động kịch liệt, Lạt Ma vẫn điềm tĩnh như cũ, chỉ có chuỗi tràng hạt trong tay xoay xoay mỗi lúc một nhanh.

- Giết!

Chuỗi tràng hạt đột ngột dừng lại trên tay Lạt Ma, lão bật ra một tiếng khô khốc.

Tám gã thuộc hạ áo đen lập tức nhảy vọt ra tứ phía, bốn tấm lưới bạc rộng lớn xuất hiện giữa không trung, hai gã cầm một tấm, mỗi nhóm chọn một hướng, vùn vụt bay về phía đám Dạ Xoa đang ồ ạt lao lên.

Bốn tấm lưới lớn, dưới sự điều khiển của tám con người, dễ dàng thay đổi kích thước, chớp mắt đã mở rộng ra thành những tấm lưới khổng lồ, chỉ cần một tấm đã thừa sức trói chặt hai mươi “con mồi”.

Dạ Xoa xưa nay không dùng tới vũ khí, cho dù phải đối phó với giống dã thú hung ác đến đâu, chúng cũng tay không lâm trận. Lần này đương nhiên

cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng, bọn chúng vĩnh viễn sẽ không hiểu được rằng, loài dã thú hung ác nhất trên đời, không phải là sài lang hổ báo trong núi Ngọa Hư, mà là con người.

Trong chốc lát, ánh bạc sáng lòa từ phía. Chém giết, được thực hiện một cách thông dong trong tiếng gào rú thê thảm của bầy thú bị trói chặt; máu tươi phun thành vô số những đóa hoa không lồ rực rỡ giữa không trung, rồi lần lượt điều tàn trên lưới bạc.

Mặt trăng ló ra non nửa mặt, ánh trăng hắt xuống trong mắt Đường Trạch cũng giống hệt như tấm lưới đã đổi màu, đỏ rực một mảng.

Là ánh trăng đã đổi màu, hay là đôi mắt anh đã đổi màu?

Thanh kiếm của Đường Trạch ngậy đại chống trên mặt đất.

Bỗng nhiên, một con Dạ Xoa chưa bị bắt nhảy vọt lên từ một chỗ không xa, hạ xuống sát sau lưng Đường Trạch.

Cho dù đã rất lâu rồi anh không động thủ, thế nhưng, từng là một pháp sư trừ yêu tài giỏi nhất, độ nhạy bén và bản năng phản kích vốn có vẫn chưa hề mất đi.

Anh thụp người xuống, né tránh bộ vuốt sắc nhọn quét ngang qua lưng, thuận thế tung một cú đá ngược vào bụng dưới đối phương.

Dạ Xoa loạng choạng, lui liền mấy bước, rồi lại liều mạng xông tới.

Đường Trạch đã xoay người lại, đối đầu trực diện với Dạ Xoa.

Trong luồng gió đang ập tới, sặc một khí thế chết chóc muốn xé nát đối phương thành mảnh vụn.

Thế nhưng, vào khoảnh khắc bộ vuốt Dạ Xoa sắp bổ tới trước mặt Đường Trạch, trong mắt nó lại vụt qua một tia sáng khác thường, bàn tay đang lao tới chợt do dự.

Dạ Xoa vẫn nhớ người đàn ông không vùng kiếm đang đứng trước mắt mình, chính là con người năm xưa đã ngồi trước khói xông lửa cháy nướng thịt cho bọn chúng.

Đường Trạch đương nhiên không hiểu được ánh mắt của một con Dạ Xoa mạn dại. Khoảnh khắc con Dạ Xoa do dự, đối với anh, chỉ có một ý nghĩa duy nhất, là bản thân đã có được cơ hội phản kích tuyệt diệu.

Tay vùng, kiếm hạ, vẫn ung dung như ba năm về trước.

Một vết rạch xuất hiện chính giữa yết hầu con Dạ Xoa, không chệch một ly.

Con Dạ Xoa đứng khựng tại chỗ như một pho tượng, vẫn giữ nguyên tư thế ngằn ngừ.

Vết thương, toác ra, máu tươi, phun trào.

Đối thủ như một tòa tháp sắt, nặng nề đổ ngã xuống đất, cát bụi bay thốc lên mù mịt.

Đường Trạch bước lại gần, nhìn vào đôi mắt vẫn ngoan cường mở trừng của Dạ Xoa, bàn tay đưa về phía chuỗi Cốt Đột trước ngực nó, bỗng khựng lại nửa chừng.

- Phong độ vẫn như xưa! - Lạt Ma này giờ vẫn đứng ở một bên quan sát, vỗ tay với Đường Trạch, nhưng lại mĩa mai - Dám giết nhưng lại không dám lấy chiến lợi phẩm mà cậu đáng được hưởng ư?

Đường Trạch liếc nhìn lão một cái, bàn tay giật mạnh, đoạt lấy chuỗi Cốt Đột trên cổ con Dạ Xoa còn thoi thóp hơi tàn.

- Như vậy mới giống cậu. - Lạt Ma gật đầu tán thưởng.

Lúc này, từ phía trước vọng lại vài tiếng rú thảm thiết, thu hút toàn bộ sự chú ý của bọn họ - không phải tiếng của Dạ Xoa, mà là tiếng hét kinh hoàng của con người.

Những mảnh cơ thể bị xé toang bay tứ tung, máu tươi phun vọt như suối, trong khoảnh khắc đã vẽ nên một bức tranh quái đản dưới ánh trăng, sau đó rơi tung tóe trên mặt đất, chớp mắt đã bị nhấn chìm trong dòng máu Dạ Xoa ngoằn ngoèo trong các kẽ đá như một dòng sông.

Thủ lĩnh của Dạ Xoa, đứng trên tảng đá lớn nhô trên mặt đất, thờ hồng hộc như trâu, trên cơ thể còn quấn quanh tấm lưới bạc đã bị xé toang, từ đầu đến chân cắm chi chít những gai bạc mảnh nhọn hoắt. Bộ lông thú màu vàng kim buộc trên cơ thể nó đã bị nhuộm lên một màu đỏ rừng rợn, gần như không thể nhận ra màu sắc ban đầu.

Máu, không còn phân biệt được xuất xứ, có thể là của chính nó, cũng có thể là của con người vừa bị nó xé xác tan tành, nhỏ xuống tong tong theo những nhúm lông dính bết.

Ánh mắt của Lạt Ma vụt biến, gã thủ hạ duy nhất còn lại bên cạnh lão, lại càng run lên cầm cập không kiềm chế nổi.

Sự hung hãn và sức mạnh vượt quá mức tưởng tượng của Tóc Đỏ đã bóp nát mộng tưởng tốc chiến tốc thắng của bọn họ.

Tám gã áo đen đã trở thành một đồng thịt vụn phế phẩm, văng vãi tung tóe trên mặt đất.

- A... a... a!

Tóc Đỏ nhìn thi thể của đồng loại ngổn ngang la liệt dưới chân, ngửa mặt lên, điên cuồng gầm rú.

Đau đớn, phần nộ, bị thương, dường như đã khiến cả vùng núi Ngọa Hư chấn động đến vỡ toác.

- Đại sư... - Gã áo đen lùi liên mấy bước - Chúng ta... hay là hãy mau chóng rời khỏi đây, tình thế không được ổn lắm.

Nói rồi, cái kẻ ban nãy vừa bước lên bờ với khí thế bùng bùng, lập tức quay người chạy như điên theo hướng ngược lại.

- Sự chết là bản tính trời sinh của con người. - Lạt Ma chẳng thèm nhìn gã lấy một cái, cánh tay khẽ rung lên, một con dao găm nhỏ xíu đã nằm trong bàn tay, rồi ném ngược về phía sau - Nhưng, không phải vì người sợ mà sẽ không phải chết.

Huych!

Kẻ bỏ chạy ngã lăn xuống đất.

Con dao găm đã xuyên qua giữa lưng gã.

Trước hành động của Lạt Ma, Đường Trạch không hề tỏ ra mảy may kinh ngạc. Anh chỉ liếc nhìn đối phương một cái, khẽ cười.

Thật kỳ lạ, Đường Trạch lúc này chỉ muốn cười, bất kể là đối diện với thứ gì.

Tại sao? Bản thân anh cũng chẳng thể nói ra được nguyên nhân.

Ngoài mặt cười, nhưng trong lòng lại như bị kim châm...

- Tên này, để bọn ta đích thân giải quyết vậy. - Lạt Ma lồng chuỗi tràng hạt vào cổ tay, bước về phía Tóc Đỏ.

Nhưng, lão đột nhiên khựng lại.

Đằng sau cơ thể to lớn như một trái núi của Tóc Đỏ, chậm chậm bước ra một bóng người, gầy gò, nhỏ bé, chân khập khiễng, bước đi có phần nặng nhọc. Vẫn mái tóc dài rối tung, đôi tai nhọn hoắt, trên mình quấn một tấm lông thú màu đen đậm máu tươi, trên vai cũng dính một mảnh lưới bạc rách nát, những chiếc gai bạc lộ ra bên ngoài cơ thể, sáng lên lấp lóe như pha lê.

Ánh trắng tỏa xuống, chiếu sáng một đôi mắt tròn xoe, trong veo như nước.

Đường Trạch ngưng thở mất vài giây.

Một cái tên đã từng quen thuộc, dần dần hiện rõ trong tâm khảm.

Khẽ vung tay, một vật tròn tròn đang cầm trên tay con người nhỏ bé này bay vọt lên.

Vật này lăn lông lốc một hồi, rồi dừng lại cách Đường Trạch không xa.

Là cái đầu của một gã áo đen nào đó, đôi mắt kinh hoàng tới tận lúc chết vẫn không thể nào nhắm lại.

- Vẫn còn con cá lọt lưới... - Lạt Ma nhìn cái “gã” nhỏ thó bùn đất bê bết kín mặt kia, trong chốc lát, bỗng bị một nỗi sợ hãi khó hiểu chặn đứng bước chân.

Trên người con Dạ Xoa này, không nhìn thấy sự đau đớn, không nhìn thấy sự phần nộ, không nhìn thấy sự buồn thương, cũng không nhìn thấy tư thế tấn công bất chấp tất cả.

Cô giống như một người ngoài cuộc, thờ ơ quan sát những thi thể trước mắt, và cả Đường Trạch đang đứng đối diện.

- Niệm!

Thanh kiếm trên tay Đường Trạch, “xoảng” một tiếng rơi xuống đất.

Đáng lẽ anh phải sớm nghĩ ra, chỉ dựa vào một mình Tóc Đỏ, muốn xé xác tám con người trong khoảng thời gian ngắn ngủi đến vậy là không hề dễ dàng. Cảnh tượng Niệm vì cứu anh mà tấn công hai tên đồng bọn năm xưa vẫn mồn một trước mắt. Cô gái mang dòng máu pha trộn giữa con người và Dạ

Xoa ấy, rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu sức mạnh trong cái thân hình mảnh dẻ kia?

Đường Trạch không thể ước lượng được, và cũng không muốn ước lượng, anh thậm chí còn không dám nhìn cô thêm lần nữa.

- Còn ngại ra làm gì? Giải quyết xong bọn chúng, là chúng ta đã có thể trở về? - Lạt Ma chợt quát lớn, rồi lại nheo mắt lại - Chỉ một bước này nữa thôi, chúng ta sẽ xây dựng thành công thế giới của chúng ta!

Vừa dứt lời, Lạt Ma lập tức đạp mạnh xuống đất, nhảy vút lên cao mấy thước, bàn tay khê động, rút từ trong chuỗi tràng hạt trên cổ tay ra một sợi thép màu bạc mảnh như sợi tóc, hung hãn lao thẳng về phía Tóc Đỏ.

Tóc Đỏ đang trong cơn giận dữ tột độ đương nhiên không chịu tỏ ra kém thế, dốc hết sức tàn, trước khi máu trong người chưa chảy cạn, múa vuốt lao lên đón đầu Lạt Ma.

Soạt!

Sợi thép mềm dẻo quấn chặt lấy hai bộ vuốt sắc đang lao về phía Lạt Ma.

Tóc Đỏ không thêm bận tâm tới sợi dây thép. Vừa rồi nguyên một tấm lưới được đan từ ngàn vạn sợi bạc còn không thể trói được nó, thì chỉ một sợi “tóc” còn con kia, có gì đáng sợ?!

Thế nhưng, bộ óc đơn giản Tóc Đỏ đâu thể ngờ rằng, sợi dây mỏng manh này của Lạt Ma, cộng thêm thần chú của lão, có uy lực lớn hơn cả mười tám lưới rộng.

Cảm giác đau đớn khủng khiếp như toạc xương bùng phát trên cổ tay Tóc Đỏ. Nó cứ ngỡ rằng vẫn có thể giống như đối phó với tấm lưới khi nãy, chỉ cần vận toàn bộ sức mạnh, là có thể giật đứt sợi dây dài đáng căm hận kia. Thế nhưng, lần này, nó càng ra sức, sợi dây thép lại càng thít sâu hơn. Da thịt, kinh mạch, bị cửa đứt từng lớp từng lớp một.

Tóc Đỏ muốn dùng hàm răng sắc cắn đứt cổ Lạt Ma, thế nhưng lão Lạt Ma xảo quyết chỉ lơ lửng trên không, không chịu hạ xuống đất, giữ một khoảng cách an toàn tuyệt đối với Tóc Đỏ. Trừ phi Tóc Đỏ có bản lĩnh đi trên không khí như đạp đất bằng giồng lão, nếu không, đừng nghĩ tới việc chạm vào người lão.

Tóc Đỏ đã quen với việc ỷ vào sức mạnh khổng lồ, vẫn vọng tưởng có thể giăng ra khỏi sợi dây thép đang trói lấy nó.

Chỉ cần vận thêm chút sức lực nữa, bàn tay của Tóc Đỏ sẽ bị cửa đứt rời.

Lạt Ma cười nhạt, lại niệm một câu thần chú, sợi dây thép bỗng chốc dài hẳn ra, cuốn thành một vòng tròn trên không trung, cuối cùng trùng trùng vào cổ Tóc Đỏ.

Lạt Ma giật mạnh, sợi thép lập tức thít chặt lại.

Đột nhiên, một bóng đen nhảy vọt lên khỏi mặt đất, xông vào Lạt Ma.

Thấy tình thế bất ổn, Lạt Ma một tay nắm chặt sợi thép, một tay rút ra con dao găm sáng loáng, nhắm thẳng vào người đang lao đến, ném ra thật mạnh.

- Niệm! - Đường Trạch hét lớn - Dừng!

Con dao bay vút đi với một tốc độ phi phàm, vạch thành một đường thẳng trắng xóa trong không trung. Nhưng phản ứng của Niệm còn nhanh hơn, một cú xoay người lanh lẹ, con dao đã bay xệt qua bên mình cô.

Không ai ngờ được rằng, Niệm là một con Dạ Xoa biết bay.

Chớp mắt, Niệm đã hạ xuống bên cạnh Lạt Ma, hai tay chụp mạnh lấy vai lão, rồi há miệng cắn phập vào cổ lão.

Phụt! Một dòng máu mang theo hơi nóng phun ra qua kẽ răng của Niệm.

- Á!!! - Lạt Ma không kịp tránh, đau đớn gầm lên điên dại, giận dữ hét ầm - Đường Trạch!

Đường Trạch ngẩng đầu, im lặng không nói một lời, gương mặt nhìn mọi chuyện đang xảy ra trên không trung.

Có lẽ Lạt Ma đã đau tới mức lú lẫn đầu óc, nên quên bẵng mất rằng Đường Trạch đã không còn là pháp sư trừ yêu có thể tung mình bay cao trăm thước như trước, giờ đây anh đã không còn năng lực đặc biệt nào nữa.

Và sự thực là, cho dù lúc này Đường Trạch có được năng lực đó, anh cũng sẽ không ra tay.

Lúc này, anh rất muốn lão Lạt Ma chết đi, chết trong tay Niệm.

Thấy Đường Trạch không phản ứng gì, Lạt Ma đành phải nói lỏng bàn tay đang kéo sợi dây thép, quạt ngược tay lại định chụp lấy cánh tay Niệm. Nhưng động tác của Niệm vẫn luôn nhanh hơn lão một bước, đã khóa chặt được cổ tay lão. Chỉ nghe hai tiếng “răng rắc” khô khốc, xương tay của Lạt

Ma đã bị Niệm bóp vỡ vụn.

Trên trán Lạt Ma rịn ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu. Chỉ nghe lão rên lên một tiếng, cơ thể rung bần bật dữ dội mấy hồi, co giật như một con gà rù, miệng trào bọt trắng. Cuối cùng, cái đầu luôn tỏ ra “ngoan cường” đã từ từ gục xuống, máu tươi từ cổ tuôn trào ướt đầm toàn thân.

Niệm nhắc bóng lão lên, lắc lắc, dường như thứ đang nằm trong tay cô không phải là một con người, mà chỉ là một con cá chết.

Cô buông tay, Lạt Ma rơi phịch xuống đám đá vụn như một đồng bần nhão.

Niệm hạ xuống mặt đất, đưa chân đá vào người Lạt Ma.

- Niệm! - Đường Trạch lo lắng cho cô tới mức lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cuối cùng đã có thể yên tâm, sai bước chạy đến bên cô - Cô... tôi...

Niệm chẳng buồn nhìn anh lấy một cái, bước thẳng tới bên Tóc Đỏ đang nằm vật trên đất thoi thóp thở, cẩn thận tháo sợi dây thép cuốn quanh cổ hất ra.

Lúc này, Đường Trạch mới kinh ngạc phát hiện ra rằng, sở dĩ Niệm đi lại nặng nề bởi vì đã mất đi một cẳng chân trái. Một khúc gỗ được mài đều qua loa buộc bên dưới đầu gối cô.

- Chân của cô bị sao vậy? - Đường Trạch kéo tay Niệm, hỏi gấp.

Niệm gạt tay anh ra, không rời mắt khỏi đồng bọn đang nằm trên mặt đất.

Thương thế của Tóc Đỏ rất trầm trọng, trên người dường như không còn một chỗ nào lành lặn, những lỗ thủng do gai bạc tạo ra đã không thấy chảy máu nữa, có lẽ là do vết thương đã se miệng, cũng có lẽ là không còn máu để chảy. Tóc Đỏ lúc này chỉ thờ hất ra, không còn thấy hít vào.

Niệm thử kéo cánh tay Tóc Đỏ lên, nhưng Tóc Đỏ không hề nhúc nhích, chỉ nghe hần rên vài tiếng ư ừ trong cổ họng, sau đó khó nhọc nhắc cánh tay lên, ngón tay chỉ đúng vào Đường Trạch lúc này đang bối rối không biết làm gì.

Lẽ nào hần muốn Niệm giết chết mình?!

Ý nghĩ này vụt lên trong đầu Đường Trạch, nhưng rất nhanh đã bị chính anh phủ định.

Ánh mắt Tóc Đỏ nhìn vào anh, không hề có một chút sát khí.

Run khẽ vài cái, Tóc Đỏ đã dốc cạn chút sức lực cuối cùng, cánh tay nặng nề rơi phịch xuống, đầu từ từ ngoẹo sang một bên...

Niệm đẩy mạnh vào cánh tay Tóc Đỏ, cất lên thứ ngôn ngữ chỉ có Dạ Xoa mới hiểu.

Thế nhưng, Tóc Đỏ không còn trả lời cô nữa.

Nó đã chết, giống như những đồng loại đang nằm la liệt xung quanh, đã vĩnh viễn nhắm mắt trong cuộc thẩm sát này.

Niệm đứng dậy, dờ dẩn quay đầu, đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Núi, cây, đá, và cả thi thể của đồng loại, đều chìm chìm trong tĩnh lặng tuyệt đối. Con gió phả tới trước mặt trộn lẫn mùi máu tanh nồng nặc, thổi tung mái tóc rối bù của cô. Những viên Cốt Đột trên cổ, theo nhịp phập phồng của lồng ngực, phát ra những tiếng lanh canh khe khẽ.

Đường Trạch đứng thẩn thờ tại chỗ, không biết mình nên nói gì, nên làm gì. Thủ phạm gây ra mọi tội ác đang bày trước mắt, không phải là Lạt Ma, không phải là lũ người áo đen, mà là anh.

Hồi lâu, Niệm tập tễnh bước về phía Đường Trạch.

- Anh... đi...

Cô chỉ nói với anh hai tiếng, dứt khoát như dao chém đá.

- Niệm... Cô... cô hãy nghe tôi nói... - Đường Trạch nắm lấy tay cô.

- Đi... - Niệm rút tay ra, nhìn về con đường sau lưng Đường Trạch.

- Nói cho tôi biết, chân của cô bị sao vậy? - Hít phải con gió đêm sặc sụa mùi máu tanh tươi, nhìn cô thương tích đầy mình, trái tim Đường Trạch chột đau quặn.

- Đi... - Niệm từ đầu tới cuối không hề nhìn Đường Trạch, chỉ lặp lại một tiếng duy nhất.

- Niệm, tôi... - Đường Trạch chưa nói dứt lời, mặt bỗng biến sắc, hét lên - Cẩn thận!

Anh vùng tay đẩy Niệm bật ra ngoài.

Nhưng, vẫn cứ chậm một bước.

Một luồng sáng đen kịt như mực vọt từ sau lưng lại, bắn trúng vào Niệm, dễ dàng xuyên qua đầu cô, rồi lao vọt qua giữa hai chân mày.

Dòng máu nhỏ chậm chậm ứa ra từ trán Niệm.

Bầu trời mặt biển, ánh trắng đá núi, trong mắt cô, hòa thành từng dải từng dải rực rỡ sắc cầu vồng, lúc mờ lúc tỏ, quần quýt vào nhau, bay lồng lộng kín trời, dâng đầy trong mắt cô. Trong chốn mịt mờ, có một người đang đứng, không nhìn rõ hình thù, chỉ có mái tóc màu xanh lục tung bay dưới ánh trắng...

Đường Trạch ôm chăm lấy Niệm đang ngã xuống, hoàn toàn không đếm xỉa tới vô số gai bạc vẫn cắm chi chít trên khắp cơ thể cô.

- Niệm! Niệm! Tỉnh lại! Tỉnh lại đi! - Anh lắc thật mạnh người con gái trong lòng, không cho cô nhắm mắt.

Niệm thở hắt ra một hơi dài, ánh mắt chiếu lên khuôn mặt Đường Trạch, chậm rãi thốt ra hai chữ:

- Không... hận...

Đường Trạch lặng người.

Không hận... Lời Niệm nói, lúc nào cũng đơn giản như vậy, nhưng luôn khiến anh không thể nào đoán biết.

- Niệm! Niệm! Đừng ngủ, hãy nói chuyện với tôi! - Cánh tay anh mỗi lúc một nặng, cơ thể Niệm cứ chìm mãi xuống, đôi mắt từ từ khép lại. Đường Trạch kinh hoàng, hét lên thật lớn, lay lắc liên hồi.

- Cá... Trắng...

Giọng nói của Niệm đã vô cùng yếu ớt, giống như mê sảng, khóe miệng, khẽ mím một nụ cười hiếm hoi...

Một người chưa bao giờ cười, đã dùng một cái mỉm cười để định hình cho thời khắc cuối cùng của cuộc đời mình...

- Niệm...

Đường Trạch ngồi rũ rượi trên mặt đất, ôm lấy Niệm đã trút hơi thở cuối cùng, dờ dẩn nhìn về một nơi nào đó trong không trung.

Một tràng tiếng ho vang lên sau lưng anh.

Có người bò dậy trên đá vụn.

Tiếng đá lăn lạo xạo đã kéo Đường Trạch từ trong trạng thái thất thần trở về với hiện thực. Anh ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Lạt Ma vừa nãy đã tắt thở, giờ đang lao đảo đứng dậy.

Phù!

Lão Lạt Ma bộ dạng vô cùng thảm hại, nhổ mấy hạt vòong màu đen từ trong miệng ra, cười hai tiếng khô khốc.

- Con Dạ Xoa ngu xuẩn, lại vọng tưởng đầu pháp với ta, hừ!

Đường Trạch nhẹ nhàng đặt Niệm xuống, đứng lên, bước về phía Lạt Ma.

- Cậu và con Dạ Xoa kia giao tình cũng tốt đấy nhì! - Tấm khăn bịt mặt của Lạt Ma rơi xuống quá nửa, để lộ ra những vết sẹo gớm ghiếc giống như bị lửa thiêu.

Đường Trạch không đáp lời, tiếp tục bước về phía lão, nắm đầm dầm siết lại.

Lạt Ma điềm nhiên nhìn Đường Trạch đang tiến về phía mình, nói:

- Ta biết cậu đang nghĩ gì. Nhưng ta khuyên cậu tốt nhất nên bỏ ý nghĩ đấy đi.

Khi còn cách lão ta không đầy hai mét, Đường Trạch dừng bước, lạnh lùng nhìn đối phương.

- Nếu là người thông minh, thì nên tiếp tục làm đồng minh với ta - Lạt Ma bước tới trước mặt Đường Trạch, gờ cổ tay đã đứt lìa lên, chỉ vào những thi thể nằm la liệt trên mặt đất - Nhìn thấy chưa? Thế giới thuộc về chúng ta, đang nằm trên chính cơ thể bọn chúng! Không chỉ có Cốt Đột mà chính cơ thể bọn chúng cũng là báu vật hiếm có.

Đường Trạch im lặng, nhưng trong mắt lại xuất hiện thêm một tầng nghi vấn.

- Hề hề! Cốt Đột là linh dược trị bách bệnh. Còn cơ thể của Dạ Xoa cũng là linh dược. - Lạt Ma đưa mắt nhìn xuống chân của Đường Trạch - Chính cậu cũng là người được hưởng lợi từ nó.

- Ông nói gì? - Đường Trạch nghe ra ẩn ý trong lời nói của lão, liền vặn hỏi.

- Dạ Xoa là một bộ tộc rất thần kỳ. Cho dù bọn chúng có chết đi, thi thể cũng phải mất hàng trăm năm mới bị phân hủy. Và các bộ phận trên cơ thể chúng có thể cấy ghép lên cơ thể của bất cứ con người nào có nhu cầu, hơn nữa, còn có thể hòa hợp hoàn toàn với cơ thể mới một cách cực kỳ nhanh chóng, hoàn hảo cứ như là mới mọc. - Lạt Ma càng nói càng hào hứng nhìn vào chân trái của Đường Trạch - Chân trái của cậu, chỉ dựa vào Cốt Đột sẽ không thể nào mọc trở lại được. Chắc cậu đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra rồi chứ? Ha ha...

Lời của Lạt Ma chẳng khác gì một tiếng sét nổ bên tai Đường Trạch.

Chân trái của anh đã “mọc” ra, nhưng chân trái của Niệm lại...

Trời ơi...

Đường Trạch bóp mạnh vào chân trái, cảm giác tê buốt như điện giật chạy dọc từ lòng bàn chân lên tới tận đỉnh đầu.

Phịch! Đường Trạch ngã ngối xuống đất.

Lạt Ma chẳng hề để tâm tới phản ứng của Đường Trạch, vẫn thao thao nói tiếp:

- Cậu nhìn xem, chúng ta đã có được những gì? Thi thể của hàng trăm con Dạ Xoa. Cậu nói xem, sau này sẽ có bao nhiêu người tới cầu xin chúng ta cho họ một cánh tay hoặc một cẳng chân? Nay anh bạn trẻ, nơi này chẳng phải núi Ngọa Hư gì hết, mà chính là kho báu của chúng ta! Cậu nắm quyền quản lý tập đoàn Đồ Môn, việc bí mật vận chuyển những con Dạ Xoa này trở về, sẽ chẳng có gì khó khăn cả.

Những câu cuối cùng của lão, Đường Trạch đã không còn nghe thấy nữa. Bàn tay anh vẫn không rời khỏi cẳng chân trái, dường như muốn bóp nát nó.

Lạt Ma bước tới bên cạnh anh, cười nhạt:

- Bọn chúng chỉ là loài động vật người không ra người, thú không ra thú, chỉ biết tồn tại trên đời theo phương thức dã man nhất. Chúng hoàn toàn không biết đến tình cảm, chỉ là giống động vật ngu si. Cho nên, cậu không cần tỏ ra xúc động như vậy, càng không cần tự trách bản thân về những việc đã làm. Tốt nhất hãy nhìn cho rõ con đường tương lai, đó mới là điều quan trọng nhất.

- Ha ha... - Đường Trạch từ từ đứng dậy, đưa bàn tay lạnh toát quệt đám mồ hôi đã túa đầm hai bên tóc mai, cười nhếch nhếch - Có lẽ... ông có lý. Xưa kia tôi lưu lạc tới nơi này, suýt chút nữa bị bọn chúng xé xác làm thức ăn. Chúng chỉ là những động vật man dại tới cả tiếng người cũng không biết nói...

- Hô hô, cậu hiểu được thì tốt. Giống động vật cấp thấp nhưng lại có tác dụng cao cấp này, sự tồn tại của chúng trên đời chỉ có một tác dụng duy nhất, chính là phục vụ cho nhu cầu của những người như chúng ta. - Lạt Ma đắc ý cười lớn - Cậu và ta hợp tác, cộng thêm bảy Dạ Xoa này, ha ha, chỉ cần con người vẫn quý trọng tính mạng của họ, chỉ cần họ vẫn sợ hãi cuộc sống không có chân tay, thì từ nay về sau, trên đời này không có thứ gì mà chúng ta không giành lấy được.

- Ủ! - Đường Trạch thở dài, sau đó gật gật đầu, ngoái nhìn về phía bờ biển - Cơ thể Dạ Xoa to lớn như thế, con thuyền của chúng ta có lẽ không chở được bao nhiêu.

- Hô hô, không sao, chờ mấy con nhỏ hơn về trước, sau đó cậu hãy điều động một con tàu lớn, chúng ta sẽ quay trở lại lần nữa. - Lạt Ma tỏ ý bảo anh không cần lo lắng, sau đó nhìn vào cổ tay đã đứt lìa của mình, nói:

- Sau khi trở về, ta sẽ nhanh chóng có được một bàn tay mới, ha ha.

Đường Trạch bước tới bên thi thể của Tóc Đỏ, hỏi:

- Trước tiên hãy thu thập tất cả Cốt Đột của chúng lại. Gã này là thủ lĩnh, Cốt Đột của nó là to nhất. Năm xưa chính nó đã đưa Cốt Đột cho tôi.

- Ủ, thu tất cả Cốt Đột lại mang về trước. - Lạt Ma gật đầu.

Đường Trạch cúi xuống, giật sợi dây nhỏ xoắn Cốt Đột đeo trên cổ Tóc Đỏ mấy lần, nhưng không thể nào giằng đứt được.

Anh ngược mắt nhìn sang bên cạnh, bên thi thể của Niệm là thanh trường kiếm mà Lạt Ma đã đưa cho anh.

Anh bước lại gần, nhặt kiếm lên, quay trở lại bên Tóc Đỏ, lẹ làng vung một kiếm, sợi dây đứt làm hai đoạn, Cốt Đột thuận lợi rơi vào tay anh.

- Cảm lấy! - Đường Trạch giao Cốt Đột vào tay Lạt Ma, nói - Còn rất nhiều, tôi qua đằng kia. Hành động nhanh lên một chút, tôi không muốn lưu lại nơi này thêm nữa.

Lạt Ma cười ha ha:

- Chia nhau ra làm đi!

Nói đoạn, Lạt Ma quay người đi về phía Niệm.

Nhưng, lão vừa quay người, lập tức phát giác đằng sau có sự khác thường, một con gió sắc lẹm quét thẳng đến sau gáy.

Lão cảm thấy có điều không ổn, lập tức cúi thụp xuống theo phản xạ, định né tránh mối nguy hiểm khiến lão phải kinh sợ trong lòng.

Thế nhưng, động tác của lão đã không nhanh bằng Đường Trạch sau lưng.

Thời gian bỗng chốc như quay ngược lại rất nhiều năm về trước, trở về cái thời khí thế lẫy lừng, trăm yêu vô số, anh lại biến thành một pháp sư trừ yêu diệt ma kiếm đã vung là yêu quái vong mạng khi xưa, chỉ một chiêu đã tiễn kẻ địch xuống địa phủ.

Cơ thể của Lạt Ma đã bất động, trên phần gáy lộ ra ngoài, xuất hiện một đường thẳng rất mảnh.

Rất nhanh, đường thẳng này nhanh chóng mở rộng, trở thành một vết cắt ngay ngắn.

Máu tươi phun trào như suối, đầu của Lạt Ma lia khỏi cổ, lăn lông lốc trên mặt đất, cái thân hình lùn tịt cũng đổ vật xuống.

Cái đầu dính đầy bụi đất, trợn trừng một cặp mắt phần nộ và ánh nhìn oán độc, có lẽ là muốn dành cho Đường Trạch, thế nhưng giờ đây, chỉ có thể bất lực chiếu lên bầu trời...

- Nếu có thể, ta muốn ngươi chết trong tay những kẻ mà ngươi gọi là động vật ngu si kia!

Ném kiếm đi, Đường Trạch quay lại bên Niệm, khẽ khàng nhổ từng chiếc gai cắm trên người cô.

- Xin lỗi... Xin lỗi... - Anh lắm bầm

Không chỉ đối với Niệm, mà là đối với toàn bộ vùng núi Ngọa Hư, anh đều cảm thấy hối lỗi tội cùng.

Bầy Dạ Xoa đầu óc đơn giản kia, Đường Trạch chỉ giúp chúng nướng chín thịt, mà chúng đã mang những viên Cốt Đột vô giá tặng cho anh. Còn Niệm, không những cứu sống anh, mà còn phải trả một cái giá quá lớn để đem lại cho anh một cơ thể hoàn chỉnh...

Không hận...

Cuối cùng, Đường Trạch đã hiểu được câu “không hận” mà Niệm thốt ra trước khi nhắm mắt có ý nghĩa gì.

Thế giới của Dạ Xoa quá đơn giản đơn. Có lẽ trong mắt chúng, anh mãi là một anh chàng tốt bụng đã giúp chúng nướng thịt trong lửa tấp khói xông. Trong trí não của chúng, không hề có những khái niệm như “lợi ích”, “mục đích” chỉ có trong thế giới con người. Bọn chúng lại càng không thể hiểu được, kết cục của núi Ngọa Hư ngày hôm nay hoàn toàn là do một mình anh ban tặng. Bọn chúng không phải là không oán hận, mà là hoàn toàn không biết rằng, cần phải cảm hận anh.

Yêu và hận ở chúng, quá ư thuần khiết.

Niệm đã đứng. Cô chỉ muốn Đường Trạch đi khỏi. Nơi này không phải là thế giới của anh. Sự xuất hiện vô tình của anh, đáng lẽ nên kết thúc bằng sự ra đi vĩnh viễn. Thế nhưng, anh đã làm gì thế này?

Đường Trạch rất muốn khóc, nhưng nước mắt không thể chảy ra.

Nước mắt dường như đã đông cứng trong cơ thể, và cả máu huyết cũng đã ngừng lưu chuyển, trong thời khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trời đã sáng. Ánh nắng ấm áp bao phủ khắp núi Ngọa Hư.

Đường Trạch tay cầm bó đuốc, lặng lẽ đứng trước những thi thể Dạ Xoa chất thành một đống.

Chốc lát sau, ngọn đuốc bay vọt lên cao, rồi rơi xuống đống thi thể.

Bùng!

Ngọn lửa rần rật bốc lên tận trời.

Toàn bộ dầu máy trên thuyền, Đường Trạch đã dốc hết lên cơ thể chúng.

Ánh lửa hắt lên khuôn mặt anh đỏ bầm.

- Xin lỗi!

Ném lại một câu này, anh quay người bước về phía khu rừng có đầm nước ngọt.

Mặt nước tĩnh lặng, thi thoảng có một hai bọt nước sủi lên.

Niệm nằm trên bờ, bùn đất bám trên cơ thể đã được gột rửa sạch sẽ. Ánh nắng xuyên qua tán lá, thả những đốm sáng lung linh trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của cô.

Đường Trạch cầm củi đào đất ở cái nơi mà năm xưa họ đã ngồi kề vai bên nhau.

Vừa đào, anh vừa mỉm cười, nói với Niệm:

- Bộ dạng cô khi bắt cá, trông thật buồn cười!

Hàng mi dày của Niệm phủ rợp lên làn da mịn màng, khe khẽ lay động trong cơn gió sớm, tựa như đang đáp lại tiếng cười của anh.

Đường Trạch đổ toàn bộ Cốt Đột trên người vào trong hố, lấp lại cẩn thận.

Làm xong mọi việc, anh bước tới bên Niệm, ngồi xuống, ôm cô vào lòng, thẫn thờ nhìn về phía trước.

Không đi nữa, không bao giờ đi nữa!

Truyền thuyết về Dạ Xoa, nên do chính anh kết thúc.

Anh trầm nhủ trong lòng.

Coi như chuộc tội chăng? Hình như không phải.

Không phải là không đi, mà không biết sẽ đi về đâu.

Thế giới, nơi nào mới là thế giới của người?

Đường Trạch tự hỏi mình.

Không biết đã qua bao lâu, một âm thanh bỗng văng vẳng bên tai...

Đường Trạch, chẳng nơi nào là thế giới của người, bởi vì từ lâu, người đã đánh mất chính mình!

Ha ha...

Đường Trạch ôm chặt cơ thể giá lạnh của Niệm, mỉm cười...

Ánh nắng lạng lẽ dịch chuyển, đồng lửa bên ngoài cánh rừng vẫn bốc cháy ngùn ngụt. Sóng biển xô vào những tảng đá bên bờ, không phút nào ngừng nghỉ.

Trái đất vẫn quay, người ở bên kia bờ biển, vẫn sống như thường nhật. Tất cả mọi thứ đều không có gì khác.

Nếu có một ngày, bạn chẳng may lưu lạc tới một đảo hoang trên biển, có lẽ bạn sẽ nhìn thấy một ông lão tóc trắng phơ phơ, ôm một cô gái xinh đẹp có đôi tai nhọn hoắt ngồi dưới ánh trăng; có lẽ bạn sẽ nhìn thấy một bộ xương trắng, đổ gục trước một hang đá cao lớn; có lẽ bạn chẳng nhìn thấy gì cả, mà chỉ có những ngọn núi và tảng đá câm lặng, lắng nghe người bên cạnh nó kể lại những truyền thuyết như thực như hư...

KẾT

Nghe xong câu chuyện này, tách trà của tôi đã nguội ngắt.

- Đường Trạch có còn ở trên hòn đảo đó không?

Tôi bất chợt muốn biết tình hình hiện tại của người đàn ông đó.

- Không biết. Đã rất lâu rồi tôi không đến núi Ngọa Hư. Chỗ đó chẳng có gì hay ho cả. - Áo đen số hai lác đầu.

Tôi cảm con ốc biển lên, đặt bên tai, trong đó, dường như có tiếng người thầm thì.

- Nếu tôi nhớ không lầm, Bồ Tùng Linh cũng từng viết một câu chuyện về Dạ Xoa, nhưng kết cục của nó có hậu hơn nhiều.

- Khi sự lựa chọn khác nhau, thì kết cục đương nhiên cũng khác nhau. - Áo đen số hai nhìn con ốc biển - Cái này tặng cho hai người làm quà gặp mặt. Tôi nhặt nó ở bờ biển nơi đó đấy.

Ngao Xí giằng phất lấy con ốc biển, nói:

- Sao nào, dùng cái này để nhắc nhở bọn tôi cuộc sống có sóng gió lựa chọn phải thận trọng à?

- Không, đây cũng là chúc phúc. - Áo đen số hai chỉ vào hân và tôi - Hai người đã không dừng lại lúc cần phải ra đi, cũng không ra đi lúc cần phải dừng lại, tôi nghĩ sau này cũng sẽ không.

- Được, tôi nhận món quà này! - Tôi cười khúc khích, cầm lấy con ốc biển cất đi, vươn vai một cái, ngáp dài rồi dựa vào người Ngao Xí, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, có tiếng sóng biển, có ánh trăng lấp lánh, còn có cô gái với đôi tai nhọn hoắt, mà tình yêu và oán hận của cô chính là thứ báu vật thuần khiết nhất trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Ma ong

Cười lạc đà chạy đua quả thực là một trò hay có lợi cho sức khỏe và tinh thần. Nhờ có trò này, để tôi tính xem nào, về cơ bản trong vòng một trăm năm nữa tôi sẽ khỏi cần rửa bát. Ngao Xí chửi mắng thậm tệ quân đoàn lạc đà của hân, song lại bị bọn chúng phun nước bọt hôi rình đầy mặt.

Tuy chẳng có hoa thơm bướm lượn, sơn thủy hữu tình, chỉ một sa mạc đơn điệu, cũng đã vô cùng vui vẻ. Không nhớ rõ trước đây có ai đó, có thể là chính tôi, từng nói rằng - đi đâu không quan trọng, quan trọng là đi cùng ai.

Ngọn nguồn của tất cả mọi niềm vui vẻ và thú vị, dường như đều nằm trong câu nói này.

Đêm nay, tôi lướt áo đen số ba kể chuyện. Trong toàn bộ đám áo đen, gã số ba hình như là người gầy nhất, lại lúc nào cũng lom khom cái lưng, cứ như chỉ muốn dùng cả chân lẫn tay để đi lại, trông cực xấu.

Gã nhét mình vào trong một đồng đệm mềm êm ái, nửa nằm nửa ngồi như kẻ không xương, trong miệng phát ra những tiếng “vo vo vo”.

- Hâm à! Kêu cái quái gì thế?

Ngao Xí quơ một quả táo ném thẳng về phía gã. Áo đen số ba giờ tay bắt gọn, cười hi hi, nói:

- Các vị cảm thấy âm thanh vừa rồi là tiếng gì?

- Không phải là muỗi thì là ong. - Tôi đáp.

- Là ong mật. - Áo đen số ba búng tay đánh tách - Nào, vậy thì tôi sẽ kể chuyện về ong mật! Nữ hoàng điện hạ vạn phúc!

Con mưa sầm sập điên cuồng trút xuống từ tầng mây đen kịt, những giọt mưa rất rạt xuyên qua tầng tầng lá trúc, vô tình đập xuống mình một người đàn ông đang chạy cuống cuồng trong rừng trúc, tấm áo mưa rách bươm quần quanh một thân hình nhỏ bé, được anh ta ôm chặt trong lòng.

Người đàn ông rất trẻ, chừng hơn hai mươi tuổi, mái tóc rối bù ướt đẫm dính bết trên trán. Anh ta vừa chạy vừa nói với đứa bé trong lòng:

- Ninh Nhi, đừng sợ... Bố đưa con đi khám bác sĩ... Con sẽ không sao đâu...

Muốn chạy nhanh trên con đường núi lầy lội bùn đất, không phải là việc dễ dàng. Người đàn ông trượt chân, lăn lông lốc theo sườn dốc xuống một khe sâu. Cho tới khi anh ta bị nước mưa phủ mờ ánh mắt, định thần lại từ con quay cuồng, chẳng thèm để tâm tới vết thương do đá cửa đang chảy máu ròng ròng trên cánh tay, lập tức vạch áo mưa ra, cuống cuồng gào lớn:

- Ninh Nhi... con không sao chứ? Không sao chứ?

Khuôn mặt bé nhỏ bên dưới lớp áo mưa trắng bệch như tờ giấy, cặp môi nhỏ khe khẽ mấp máy, hàng mi dài đóng chặt trên đôi mắt khép, mặc cho người đàn ông gọi thế nào cũng vẫn im lìm, bộ váy hoa xanh lam trên người ướt sũng nước mưa.

- Ninh Nhi... Đừng con... Đừng bỏ bố! - Người đàn ông như đã phát điên, ôm đứa con gái đã tắt thở từ lâu lên, hối hả áp mặt lên vầng trán lạnh ngắt

của cô bé, gào lên như đứt từng khúc ruột - Ninh con ơi! Tỉnh dậy đi! Hãy nhìn bố đi con! Tỉnh dậy đi con!

Nước mắt của người đàn ông hòa lẫn với nước mưa, bầu trời trên đỉnh đầu và bầu trời trong lòng, từ giây phút này, đều sụp đổ, vỡ vụn.

Một tiếng nổ long trời, bùng lên trong tầng mây dày nhất, một tia sáng vàng chói mãnh như sợi tóc giăng thẳng từ trên trời xuống, cọ xát vào không khí, cháy bùng lên thành những vệt như ngọn lửa, lao xuống chỗ hai cha con đang phủ phục dưới mặt đất với tốc độ vùn vụt tựa sao băng.

Người đàn ông đang ngập chìm trong nỗi đau khổ cùng cực, không hề phát giác ra hiện tượng khác lạ trên bầu trời, chỉ trong chớp mắt, mơ hồ cảm thấy dường như có một quả bóng khổng lồ nổ tung trên đỉnh đầu, một áp lực quái lạ giật mạnh trái tim anh ta xuống dưới, ngay sau đó là một luồng sáng vàng chói đến lóa mắt xuyên vào trong ngực của bé gái đang nằm trong lòng. Chớp mắt, từ trong thi thể của cô bé lan tỏa ra một quang sáng nhàn nhạt như ánh nắng bình minh, ấm áp bao trọn lấy thân xác đã không còn sự sống.

Cặp mắt non nớt đã nhắm nghiền hồi lâu chậm chậm mở ra, đôi đồng tử vô thần dần dần có lại thần thái. Cổ họng bé gái phập phồng, đôi môi nhỏ mấp máy phả ra một hơi thở dài đã bị kìm nén quá lâu.

- Ninh Nhi... - Người đàn ông kinh ngạc và mừng rỡ nhìn đứa con gái vừa sống lại, ôm ghì cô bé vào trong lòng, vừa khóc vừa cười - Con đã tỉnh rồi! Con khỏe rồi! Ninh Nhi của bố!

Cô bé chớp chớp mắt, đôi mắt đen láy không sáng long lanh như trước, khuôn mặt vẫn còn trắng bệch đầy vẻ hoang mang. Cô bé giơ tay đặt lên vai anh ta, đẩy mạnh một cái. Người đàn ông bị cô bé đẩy văng đi mấy thước, ngã nhào xuống đất.

- Ninh Nhi... Con... - Người đàn ông không dám tin rằng cô con gái bé nhỏ yếu ớt của mình lại khỏe đến vậy.

Cô bé không hề nhìn đến người bố, cứ như anh ta chỉ là một người xa lạ. Hít một hơi thật sâu, cô bé có phần ngờ ngàng đưa mắt nhìn ngó xung quanh, rồi lao đảo chạy đến đầu bên kia khe núi.

- Ninh Nhi! Con định đi đâu? - Người đàn ông nén đau bò dậy, đuổi theo ôm lấy con gái.

Cô bé chỉ hất nhẹ tay một cái, người đàn ông đã ngã sòng soài xuống bùn lầy, bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Anh ta gắng gượng mở cặp mắt đã mờ nhòà bùn nước, nhìn theo cái bóng bé xíu đang chạy thục mạng về phía trước, gào lên tuyệt vọng:

- Ninh Nhi! Quay lại đi! Bố ở đây mà!

- Đừng tốn sức vô ích, người chạy không thoát đâu!

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên phía trên đầu người đàn ông. Anh ta ngoảnh đầu nhìn, sau lưng anh không biết từ lúc nào đã có một người đàn ông đứng đó, chiếc mũ lá rộng vành che kín đôi mắt một cách hoàn hảo, tấm áo gió màu đen đường nét đơn giản nhưng thẳng thớm, lấp lóe sáng xanh trong màn mưa.

Chưa đợi người đàn ông kịp phản ứng với vị khách không mời vừa xuất hiện sau lưng, một con dao găm tinh xảo màu vàng kim đã xé toang màn mưa, soạt một tiếng cắm phập vào sống lưng cô bé.

- Á! - Một tiếng rú thảm thiết vang lên, cô bé ngã gục xuống, cơ thể đau đớn co giật trên mặt đất khắp khênh lạnh băng.

- Người làm cái gì thế? - Người đàn ông vô cùng giận dữ. Anh ta xô mạnh người áo đen ra, hoảng hốt lao tới trước mặt con gái, kinh hoàng bế thốc cô bé lên, định rút con dao găm ra. Nhưng, bàn tay anh ta vừa chạm vào con dao, liền bị một con dao buốt thấu tim gan hắt văng ra, trên bàn tay xuất hiện một vết thương dài. Vết thương hình thành quá chóng vánh, nên dòng máu còn chan chừ dưới lớp da vài giây rồi mới chậm chậm ứa ra.

- Bố cô ta xuống, không được động vào con dao găm! - Người áo đen bước tới trước mặt anh, lạnh lùng nói - Cô ta không phải là con gái của anh. Con gái anh đã chết rồi!

- Nói bậy! - Người đàn ông giận dữ nắm chặt bàn tay, hai cánh tay càng ôm chặt lấy bé gái hơn nữa - Nó là Ninh Nhi của ta! Con gái của ta! Ông điên rồi à, tại sao lại đâm nó? Nó còn bé bỏng thế này!

Nói rồi, anh ta bất chấp tất cả nắm lấy con dao găm, nhưng đổi lại chỉ là thêm một lần đau đớn, thêm một vết thương, còn con dao vẫn không hề suy suyền một ly.

- Đây không phải là con dao găm bình thường - Người áo đen chụp lấy cổ tay anh ta, nghiêm giọng nói - Động vào nó thêm một lần nữa, đôi tay này của anh coi như bỏ đi!

- Đồ điên! Đồ điên! - Khuôn mặt người đàn ông méo xệch trong cơn giận dữ tột độ, nước mắt tràn ra giàn giụa - Tôi chỉ còn một mình Ninh Nhi! Tôi chỉ còn một mình con bé thôi! Nó là tất cả của tôi, là lý do duy nhất để tôi sống tiếp! Có lúc... có lúc tôi cứ ngỡ rằng mình đã mất nó, nhưng ông trời lại trả lại nó cho tôi! Tôi không cho phép bất cứ kẻ nào làm hại nó nữa, tuyệt đối không cho phép!

- Nó không phải là con gái của anh! - Người áo đen càng cao giọng, dường như muốn thức tỉnh người đàn ông đang phát cuồng - Nó chỉ là một con yêu quái lên chui vào trong thi thể của con gái anh!

Người đàn ông cố chấp lắc đầu quầy quậy, càng ôm chặt lấy con gái:

- Tôi không nghe thằng điên nói bậy! Con bé là con gái tôi! Là con gái tôi!

Lời còn chưa dứt, anh ta đã lấy hết sức bình sinh hất tay người áo đen ra, rồi bất ngờ quỳ sụp xuống, vừa dập đầu vừa cầu khẩn:

- Cầu xin ông hãy tha cho con gái tôi! Con bé là người thân duy nhất của tôi! Duy nhất!

Máu tuôn ra từ dưới bàn tay đang chống xuống đất của anh ta, hòa với nước mưa đang chảy, thành một mảng đỏ đục ngầu, tiếng dập đầu bình bịch vang lên không dứt.

Đối mặt với sự khẩn cầu của một người cha tuyệt vọng, người áo đen im lặng không nói.

- Đã bị thương... nhốt trong thân xác con người, có lẽ không có vấn đề gì...

Hồi lâu, ông ta mới lẩm bẩm một câu, rồi ngồi thụp xuống nắm lấy con dao găm mình đã phóng ra, rút mạnh. Một vết thương sâu hoắm xuất hiện trên tấm lưng gầy gò của cô bé. Thấy vậy, ông ta lẩm rầm từng niệm, một tay đặt lên vết thương, làm động tác như đang kéo thứ gì đó ra ngoài, tay kia vung con dao găm sắc bén lên áp sát vào lưng cô bé, gạt mạnh xuống, rồi thuận đà túm một cái trong không khí, động tác dứt khoát nhanh như chớp xẹt.

Một tiếng kêu rú thảm thiết bật ra từ miệng cô bé, sau đó im bật hoàn toàn.

- Ninh Nhi... - Người đàn ông cuồng quýt lắc mạnh người cô bé, găm lên với người áo đen - Người đã làm gì con bé?

Người áo đen không nói năng gì, đứng dậy, móc ra từ trong túi áo ra một túi gấm nhỏ trông rất đẹp để tinh xảo, bàn tay đang nắm chặt đưa vào miệng túi, rồi mở ra, dường như đang bỏ thứ gì đó vào bên trong. Vào khoảnh khắc ông ta thắt chặt miệng túi, những đốm sáng li ti màu xanh lam bay ra khỏi túi, rồi lập tức biến mất trong màn mưa.

- Nó không sao! - Người áo đen chia chiếc túi gấm ra trước mặt người đàn ông, đôi môi mím chặt, sắc lẹm như lưỡi dao - Nếu anh muốn chung sống bình yên với nó, thì hãy giữ kỹ vật này. Nếu về sau, nó có bất cứ biểu hiện gì bất thường, chỉ cần bóp mạnh chiếc túi gấm, nó sẽ ngoan ngoãn trở lại.

Người đàn ông đưa tay lên mũi con gái, thấy hơi thở của cô bé quả thực đã ổn định hơn nhiều so với vừa nãy, thì cũng yên tâm trở lại, nhìn người đàn ông áo đen kỳ quặc đang đứng trước mặt, rồi hỏi với một giọng đầy nghi hoặc và cảnh giác:

- Rốt cuộc ông là ai?

- Thợ săn! - Người áo đen ném chiếc túi gấm vào trong lòng anh ta rồi lại móc ra một chiếc khăn tay màu trắng, tìm lấy một viên đá đen dưới đất, viết một vài chữ lên chiếc khăn, gấp kỹ lại, cũng ném luôn cho anh ta - Giữ gìn cẩn thận hai vật này, nhớ kỹ đây!

Nói xong, người áo đen quay đi, đạp chân lên một hòn đá nằm bên khe núi, nhẹ nhàng nhảy vọt lên không trung, chớp mắt đã biến mất trong màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bầy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Đứa bé này, lớn lên chắc hẳn sẽ là một cô gái xinh đẹp! - Đào Ngang nhìn chăm chú vào khuôn mặt dễ thương của bệnh nhân nhỏ tuổi.

Đó là một khuôn mặt mịn màng tới mức tưởng như chạm tay vào là ứa nước, mái tóc ngắn ngang cổ đen và mềm mại, mang vẻ óng ả tự nhiên, xòe ra đều đặn trên gò; hàng mi dài và dày như cánh quạt êm ả phủ rợp trên đôi mắt đang mở hé, cặp đồng tử dưới hàng mi xanh thăm thẳm hết như sắc màu của một mặt biển trong xanh nhất - một màu sắc vô cùng hiếm thấy! Nhìn lâu vào đôi mắt ấy, ánh nhìn tựa như tảng đá rơi vào trong nước, cứ tự nhiên chìm hút xuống. Sắc xanh tuyệt đẹp hiếm có kia, bất chợt khiến Đào Ngang sực nhớ tới một giấc mơ mà anh thường gặp gần đây...

Ánh dương rực rỡ khắp trời, từ màu vàng kim biến thành màu lam thẫm, đáy biển và bầu trời tựa như đã hoán đổi vị trí cho nhau. Trong khoảng bao la vô tận, vài cụm lông vũ bông xốp lững lờ bay, vui tươi và tự do phiêu diêu lên cao với một dáng vẻ tuyệt mỹ như khiêu vũ.

Ánh mắt Đào Ngang rời khỏi đôi mắt cô bé, khẽ nhủ mảy, bởi vì vẻ trắng bệch thiếu hồng hào trên khuôn mặt, và đôi môi nhỏ chốc chốc lại mím chặt lại vì khó chịu điều gì, chợt khiến anh thấy xót lòng.

- Nghe nói Lưu Vũ đã nhập viện từ rất lâu, nhưng trong bệnh án không ghi lại thời gian nhập viện, nên chúng tôi cũng không biết chính xác tuổi của cô bé. - Cô y tá Bình vừa thu dọn thuốc trong xe đẩy, vừa nói với vẻ thương cảm - Cô bé này thật đáng thương, vừa mới nhập viện đã mắc bệnh máu trắng mạn tính, sau khi thực hiện ca phẫu thuật ghép tủy sống, cứ tưởng rằng cô bé có thể bình phục rồi xuất viện, nhưng kiểm tra lại phát hiện ra nội tiết tuyến yên của cô bé có hiện tượng bất thường, toàn bộ cơ thể ngừng phát triển. Cho tới bây giờ, về ngoài của cô bé xem ra vẫn không quá tám tuổi.

- Tại sao trong bệnh án không ghi rõ thời gian nhập viện và số tuổi thực của bệnh nhân? - Đào Ngang nghi hoặc hỏi.

Cô Bình lắc đầu, trả lời một cách ái ngại:

- Bệnh án gốc của Lưu Vũ đã bị thất lạc, bệnh án lập lại sau đó đã thiếu mất hai mục này. Nguyên nhân cụ thể là gì, tôi cũng không được biết. Khi tôi tiếp nhận Lưu Vũ, tình trạng của cô bé đã y hệt như thế này. Tôi chỉ biết có vậy.

- Ai là bác sĩ điều trị chính của cô bé? - Đào Ngang hỏi tiếp.

- Là viện trưởng! - Vừa nhắc tới hai chữ viện trưởng, sắc mặt y tá Bình lập tức trở nên rặng rờ - Nghe nói hồi trước, sau khi cô bé được bố mẹ đưa tới bệnh viện, bố mẹ nó đều biến mất tăm, chỉ hàng tháng gửi khoản viện phí cao ngất ngưỡng vào tài khoản của bệnh viện, chứ chưa bao giờ thấy tới thăm con gái. Dù sao thì tôi cũng chưa gặp họ lần nào. Không biết là cái loại bố mẹ gì nữa! - Cô ta bĩu môi khinh khỉnh, nói tiếp - Viện trưởng của chúng tôi thấy cô bé thực đáng thương, không những đích thân làm bác sĩ điều trị chính, thường ngày cũng chăm chút rất ân cần, còn căn dặn chúng tôi phải quan tâm nhiều hơn tới cô bé, cố gắng để nó có cảm giác như có gia đình, có người thân.

Đào Ngang không nói gì, chỉ lục lọi trong trí não những ký ức về vị viện trưởng này. Trong ấn tượng của anh, viện trưởng là một người đàn ông trung niên vô cùng phong độ, phía sau cặp kính sáng bóng là một đôi mắt thông tuệ và hiền hòa. Tính tới giờ, họ mới chỉ có duyên gặp mặt một lần. Vào ngày đầu tiên khi anh tới bệnh viện Vĩnh Phúc công tác, theo quy tắc của bệnh viện, anh đã tới phòng viện trưởng chào hỏi, trò chuyện xã giao với nhau vài câu.

- Bác sĩ Đào, tôi còn phải đi thay băng cho người khác, tôi đi trước nhé! - Cô Bình chào Đào Ngang, rồi lại kéo anh sang bên cạnh, thì thầm - Chuyện tôi quên không khóa phòng, để Lưu Vũ chạy ra ngoài vừa nãy, cậu tuyệt đối đừng nói với ai khác nhé, nếu không tiền thưởng tháng này của tôi coi như đi tong! Viện trưởng đã đặc biệt căn dặn chúng tôi rằng, nếu trong phòng bệnh không có người, nhất định phải khóa cửa thật kỹ. Lưu Vũ dù sao cũng là một đứa trẻ đặc biệt, nó mà chạy ra ngoài, ngộ nhỡ xảy ra việc gì, thì phiền phức lắm đấy.

- Ha ha, yên tâm, tôi sẽ không nói đâu. - Đào Ngang cười - Cô mau đi làm việc đi, tôi trông cô bé một lúc rồi cũng đi luôn đây.

- Ủ! - Cô Bình vô cùng cảm kích, đẩy chiếc xe ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi chắc chắn y tá Bình đã đi khuất, Đào Ngang bèn đóng cửa lại, nụ cười trên khuôn mặt dần dần biến mất. Anh móc từ trong túi quần ra một chùm chìa khóa, nắm lấy quả cầu trông như pha lê to bằng ngón tay cái móc trên đó, những quãng sáng màu đỏ nhạt từ quả cầu lan tỏa từng đợt như thủy triều, nhuộm đỏ ngón tay Đào Ngang, từ trong tâm của quả cầu dội ra từng đợt rung động khe khẽ rất đều đặn.

Anh ấn nhẹ các ngón tay trái lên đỉnh quả cầu, miệng lầm rầm tụng niệm một câu gì đó, ánh sáng và sự rung động lập tức biến mất, nó lại trở về với hình dạng của một quả cầu pha lê trang trí hết sức bình thường.

- Cuối cùng cũng đã tìm thấy... - Anh thu chùm chìa khóa lại, lẩm nhẩm, vẻ nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Anh khẽ khàng bước tới bên giường bệnh, nghiêng đầu quan sát Lưu Vũ ngay từ đầu đã coi như anh không hề tồn tại. Cô Bình nói rằng, đứa trẻ này hầu như không bao giờ nói năng, giống như đang sống ở một thế giới khác.

Đôi mắt của Đào Ngang và đôi mắt của Lưu Vũ, cùng tồn tại trong một không gian, nhưng không hề giao nhau. Ánh mắt của đứa bé, trầm lặng lạnh lẽo, có ý tách biệt khỏi tất cả những thứ muốn tiếp cận chúng.

Đào Ngang vén vạt áo blu lên, rất tự nhiên ngồi xuống đất, giữ thẳng người, lúc này, góc nhìn của anh vừa hay đối diện với khuôn mặt của Lưu Vũ đang nằm nghiêng trên giường. Có lẽ độ cao này là thích hợp nhất để cho một người lớn trò chuyện với một đứa trẻ.

- Anh tên là Đào Ngang. - Anh nhìn Lưu Vũ mỉm cười, tự giới thiệu.

Nửa khuôn mặt của Lưu Vũ chìm dưới chiếc gối bông mềm mại, cặp mắt xanh ngưng đọng trong bầu không khí tĩnh mịch, ánh nhìn như xuyên thấu qua Đào Ngang, rơi vào một phương vô định nào đó.

- Em bao nhiêu tuổi rồi? - Anh không để tâm đến phản ứng của đứa trẻ, tiếp tục thân thiện hỏi han.

Lưu Vũ vẫn hoàn toàn không chút phản ứng, chỉ có hai hàng mi dày chớp chớp vài cái một cách vô thức.

Đào Ngang gãi gãi đầu, im lặng một lúc lâu, rồi hỏi:

- Em thích những khóm hoa phấn dưới sân phải không?

Anh còn nhớ một tiếng trước, sau khi dùng cơm trưa xong, anh đang ngồi nghỉ bên dưới giàn nho trong vườn hoa bệnh viện, có một con ong mật bay qua trên vạt hoa phấn đang kỳ nở rộ phía trước giàn nho. Ánh mắt biếng nhác của anh nhìn theo đường bay của con ong, tới trước một ô cửa sổ trên tầng ba của tòa nhà khu điều trị bên trái. Vệt nắng xuyên chênh chếch qua lớp kính trong suốt, một chiếc bóng bé xíu đơn độc xuất hiện sau khung cửa, những đường nét lờ mờ in trên đó, phẳng phất như được phủ lên một màn xanh lam nhàn nhạt, rồi lập tức biến mất. Có lẽ đó chỉ là một ảo giác, nhưng vào khoảnh khắc ánh mắt của anh chạm vào bóng người đó, anh cảm giác đằng sau lớp kính dường như có một đôi mắt tuyệt vọng.

Chính bởi cảm giác lạ lùng này, anh đã đi thẳng vào khu điều trị. Phía trước khung cửa sổ cuối cùng tại hành lang tầng ba, anh nhìn thấy một bệnh nhân nhỏ tuổi đang kiễng chân nhìn ra bên ngoài - Lưu Vũ.

Nghe thấy lời này, một con xao động rất khó phát giác vụt qua trong đáy mắt Luru Vũ.

- Ngày mai anh sẽ hái mấy bông hoa phấn cho em chơi nhé! - Đào Ngang ngồi dưới nền nhà giống như một đứa trẻ to xác ngây thơ, vừa nói vừa khoa chân múa tay - Hoa phấn rất thú vị, rút nhị của nó ra có thể làm bông tai đấy, khá nhiều bé gái đều thích chơi trò này. - Nói rồi, anh dừng lại một lát, đôi tay buồn bã hạ xuống, khẽ cười - Em gái anh cũng rất yêu hoa phấn. Hồi đó, nó cũng tầm tuổi em bây giờ...

Đôi môi Luru Vũ khe khẽ mấp máy mấy cái.

Biểu cảm thoáng qua này không lọt khỏi mắt Đào Ngang. Anh vẫn bình thản như không, đưa ra câu hỏi với giọng thương lượng:

- Hay là, ngày mai anh đưa em ra vườn hoa, để em tự tay hái hoa phấn, tranh thủ lúc này đang đúng mùa hoa nở, thế nào?

Nụ cười trong sáng không vương một chút mưu toan trên khuôn mặt anh đã nhuộm lên một tầng ánh nắng mà mắt thường không thể nào nhìn thấy trong căn phòng âm u ngột ngạt. Dường như, anh mới chính là đứa trẻ đang khao khát được ra ngoài chơi đùa. Trong mắt anh ánh lên niềm vui chân thực và chút ít nấn nịu.

Sau một hồi lâu im lặng, hàng mi của Luru Vũ càng rủ xuống thấp hơn, giọng nói non nớt mong manh giống như những hạt thủy tinh yếu ớt không may chạm phải nhau:

- Không cần...

Cô bé quay mặt, càng vui sâu hơn vào trong gối.

Đào Ngang sững người. Tuy rằng đã bị từ chối, nhưng anh lại mừng rỡ vô cùng. Kỳ thực, mục đích của anh không phải là khiến cô bé đồng ý, mà chẳng qua chỉ muốn dẫn dắt cô bé phá bỏ rào cản với thế giới bên ngoài mà thôi. Nó chịu nói chuyện với anh, dù chỉ là hai chữ, cũng đáng mừng lắm rồi.

- Tại sao, lại không cần? - Đào Ngang không định bỏ qua cơ hội để giao tiếp với đứa bé.

Luru Vũ không chịu mở miệng nữa, bàn tay nhỏ bé càng nắm chặt lấy mép chăn, cơ thể càng cuộn tròn lại.

Đào Ngang nhìn chăm chăm vào cô bé hồi lâu, chầm chậm đưa tay ra, thận trọng đặt lên vàng trán chẳng mấy ấm nóng của nó.

Có lẽ do bẩm sinh quá trầm lặng, hoặc có lẽ là chẳng thêm phản ứng, mà Luru Vũ không hề có ý phản đối cử chỉ thân mật nho nhỏ này, vẫn nằm im bất động để mặc cho hơi ấm từ bàn tay anh thấm thấu vào trong cơ thể, thậm chí còn nhắm mắt lại như cũng thấy ít nhiều dễ chịu.

- Phòng bệnh này đáng lẽ không phải là nơi em ở.

Hồi lâu, Đào Ngang thu tay về, thì thầm với vẻ xót thương và buồn bã.

Cánh cửa khép hờ “kẹt” lên một tiếng rồi mở ra, vị viện trưởng đã nhiều ngày không gặp khoan thai bước vào.

Thấy vậy, Đào Ngang vội vàng đứng dậy, cất lời chào viện trưởng với vẻ hơi bối rối.

- Cậu là... - Viện trưởng đẩy gọng kính lên, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra - À, là cậu Đào mới tới đúng không?

- Vâng, cháu là Đào Ngang. - Đào Ngang tránh sang một bên, nói - Vừa rồi tình cờ đi qua, gặp cô Bình, thấy cô ấy vừa lấy thuốc vừa ôm đồng hồ sợ, cháu liền giúp cô ấy mang đồ tới phòng bệnh này.

Viện trưởng cười, gật gù đầu:

- Cậu mới tới, rảnh rỗi cũng nên thường xuyên thăm thú các phòng bệnh, rất có ích cho việc tăng thêm kinh nghiệm công tác.

Nói rồi, ông bước tới bên cạnh Luru Vũ, thân mật xoa đầu cô bé, nhỏ nhẹ hỏi han có khó chịu chỗ nào không. Cô bé trả lời ngắn gọn bằng một giọng nói rất yếu ớt mà chỉ có viện trưởng mới nghe thấy được. Xem ra, giữa hai người họ có một sự hòa hợp mà người khác không thể chạm tới.

- Viện trưởng... - Đào Ngang ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định bước tới bên viện trưởng, hỏi - Có thể hỏi bác vài câu được không?

Viện trưởng quay đầu nhìn anh, rồi lại ngoảnh sang nói với Luru Vũ:

- Cháu ngủ một lát đi, hai tiếng sau bác sẽ kiểm tra kỹ cho cháu. - Nói xong, ông ra hiệu cho Đào Ngang đi theo ông ra ngoài phòng bệnh.

Đứng ở hành lang, viện trưởng tiện tay khép cửa lại, hỏi Đào Ngang:

- Cậu hỏi đi!

- Nghe nói, Luru Vũ là một đứa trẻ bị bỏ rơi?

Viện trưởng gật đầu:

- Đúng thế, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy. Bố mẹ cô bé hàng tháng đều gửi một khoản tiền viện phí lớn vào tài khoản của bệnh viện.

- Chỉ có vậy thôi? - Đào Ngang chau mày - Họ chưa từng tới thăm Luru Vũ?

- Đúng vậy! - Viện trưởng ái ngại nói - Từ sau khi Luru Vũ nhập viện, bố mẹ nó chưa bao giờ xuất hiện. Đúng là khá bất thường.

- Có thể liên lạc được với bố mẹ cô bé không? - Đào Ngang đột nhiên hỏi một câu, rồi lập tức giải thích - Sao lại có thể quăng con mình ở đây rồi chẳng thèm ngó ngang gì tới? Lẽ nào chúng ta không thể thử nghĩ ra cách gì hay sao?

- Thực sự là không còn cách nào! - Viện trưởng lắc đầu - Bệnh viện cũng đã thử liên lạc với họ, nhưng địa chỉ và số điện thoại họ để lại trước đây đều là giả. Tôi cũng không thể nào hiểu được hành vi của họ.

- Ra là vậy... - Đào Ngang có chút thất vọng, rồi lại sức nhớ tới bệnh án của Luru Vũ, lại nói - Còn tuổi của Luru Vũ nữa, nghe nói, trong bệnh án lại không hề ghi rõ.

- Ô, đây là thiếu sót của chúng tôi. Trước kia, khi viện trưởng cũ tại nhiệm, công tác quản lý của bệnh viện khá là lỏng lẻo. - Viện trưởng trả lời với vẻ bất lực, rồi hỏi - Luru Vũ là một bệnh nhi đặc biệt, chắc là cô Bình đã kể cho cậu nghe về bệnh tình của cô bé?

Đào Ngang gật đầu.

- Từ trước đến nay tôi vẫn luôn tích cực tìm kiếm nguyên nhân khiến cơ thể cô bé không phát triển được, hy vọng có một ngày, nó có thể khỏe mạnh rời khỏi nơi đây. - Nói tới đây, viện trưởng dường như sức nhớ ra điều gì, giọng nói bỗng trở nên gấp gáp - Về việc của Luru Vũ, lần sau chúng ta nói tiếp nhé. Tôi có hẹn với người ta, phải đi ngay.

- Vâng, chú cứ đi đi! - Đào Ngang tỏ vẻ áy náy - Thật ngại vì đã mất thời gian của chú.

- Ha ha, người trẻ tuổi bây giờ hiếm có ai quan tâm và chu đáo với bệnh nhân được như cậu. - Viện trưởng vỗ lên vai anh.

Đào Ngang liếc nhìn cánh cửa phòng đang đóng, cười khê:

- Cô bé đáng lẽ không nên thuộc về những nơi như phòng bệnh.

Viện trưởng hơi sững sờ, rồi lập tức tỏ vẻ tán đồng:

- Sau này, trong công việc có vấn đề gì, cứ tới tìm tôi. Một đứa bé như cậu, tôi mới gặp lần đầu tiên.

Cái bóng cao ráo của viện trưởng vội vã biến mất ở đầu kia của hành lang. Đào Ngang gãi gãi đầu. Từng này tuổi rồi, hiếm khi bị người khác gọi là “đứa bé” này “đứa bé” nọ nữa, cảm giác hình như cũng khá hay ho.

Sau khi chắc chắn viện trưởng đã đi khỏi, Đào Ngang lại trở vào phòng Luru Vũ. Cô bé đã nhắm mắt lại, giống như đang ngủ. Đào Ngang bước lại gần, khẽ khàng nhặt lấy một sợi tóc rụng trên gối cô bé, sau đó đi ra khỏi phòng.

Nhìn đồng hồ, đã là hai giờ rưỡi chiều, trên hành lang trước đó còn vắng lặng, giờ đã có thêm không ít bệnh nhân hoặc người nhà ra ngoài đi lại. Đang đi, Đào Ngang bất giác ngoảnh lại nhìn, phòng bệnh của Luru Vũ nằm ở cuối cùng của tầng này, chẳng có ai đi về phía đoạn đường cụt không có lối thông đó.

Nơi đó không hề có một rào cản hữu hình, nhưng lại có một ranh giới vô hình, cách ly hoàn toàn gian phòng bệnh số 127, nơi chỉ có một bệnh nhi tên là Luru Vũ.

Xuống dưới tầng, đi ra khỏi tòa nhà khu điều trị, khi băng qua vườn hoa, ánh mắt Đào Ngang vô thức dừng lại trên khóm hoa phấn đang nở rộ. Hai bé gái chừng sáu, bảy tuổi đang cười rộn rã đứng trước khóm hoa, trên tay mỗi bé đều cầm hai bông hoa phấn, bứt lấy nhụy hoa dài và mảnh như sợi tóc, rồi móc lên tai, điệu đà lúc lắc đầu, khiến những quả cầu màu trắng ở cuối nhụy hoa lắc qua lắc lại, giống như vừa đeo lên cho mình một chuỗi bông tai đẹp nhất.

- Anh ơi, hoa phấn nở hoa, anh hái cho em đi!

- Anh ơi, xem em làm bông tai từ hoa phấn này!

- Anh ơi, em đeo bông tai em tự làm đây, đẹp không?

Một giọng nói thơ ngây và quen thuộc chọt vang vọng lại từ một không gian hư vô nào đó tựa như nước tràn về, va đập trong đáy lòng vốn tĩnh lặng của Đào Ngang.

Hồi nhỏ, mỗi khi đầu hạ, em gái anh rất thích chạy tới ven bức tường bao sau nhà, hái lấy hai bông từ cụm hoa phấn mọc ở chân tường, rồi thận trọng rút từ chính giữa những cánh hoa ra vôi nhụy dài mảnh với phần cuối là một quả cầu nhỏ xíu rất dễ thương, rồi dính lên dái tai của mình, cố ý lắc lư cái đầu bé nhỏ khiến nhụy hoa đung đưa qua lại, giống hệt như hai bé gái đang đứng trước mặt anh.

Nếu không có cái đêm mười bảy năm về trước, thì nụ cười của em gái đáng lẽ vẫn sẽ lớn lên, sẽ trưởng thành cùng cô bé, mà không vĩnh viễn trở thành một phần ký ức của anh...

Một con ong mật nhỏ vo ve lượn trên khóm hoa rồi bay đi. Đào Ngang lắc đầu, thu lại những suy nghĩ miên man, tiếp tục đi về phía tòa nhà chính của bệnh viện.

Đào Ngang không đi theo đường lớn, mà đi tắt qua con đường nhỏ rải sỏi hai bên trồng đầy vạn niên thanh. Chưa đi được mấy bước, những tiếng ồn ào từ đầu bên kia con đường bỗng vọng đến bên tai Đào Ngang.

- Xét nghiệm máu rồi thì đã sao, kết quả tương thích thì đã sao? - Một người đàn ông trung niên gầy quắt mặc áo bệnh nhân đang ngồi vắt chân trên chiếc ghế đá đằng sau con đường nhỏ, mặt mũi cau có nói oang oang vào điện thoại - Tùy sống mà có thể tùy tiện rút ra được à? Chẳng may xảy ra sự cố gì, trách nhiệm lớn như thế ai sẽ gánh vác? Một đứa trẻ mới vài tuổi đầu, cái mạng của nó có đáng tiền hơn cái mạng của tôi không? Tôi không đòi nào lại làm cái việc như hiến tạng tùy sống đâu! Nói cho bệnh viện biết, tôi từ chối, đừng làm phiền tôi nữa! Còn nữa, nếu bọn họ dám tiết lộ chuyện này cho báo chí, tôi sẽ cho bọn họ sống không được yên thân!

Nói xong, người đàn ông trung niên thờ phỉ phỉ ngắt điện thoại quăng cho một thanh niên mặc áo vest đứng bên cạnh.

- Tổng giám đốc Tào... - Người thanh niên hết sức thận trọng nhắc nhở - Trước đây ngài đã xuất hiện trước truyền thông vô cùng rầm rộ, kêu gọi mọi người cùng tới bệnh viện xét nghiệm máu, công hiến một phần sức lực cho những bệnh nhân mắc bệnh máu trắng cần được thay tùy sống, bây giờ...

- Cậu thì hiểu cái quái gì? - Người đàn ông giận dữ trừng mắt nhìn anh ta - Trước đây tôi làm như vậy, chỉ là để nâng cao hình tượng của tôi, rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của tập đoàn chúng ta! Ai mà biết được tùy sống của cái đứa bé sống dở chết dở ấy có đúng là tương thích với tôi hay không?

- Vâng vâng... - Người thanh niên khá run sợ trước giọng điệu của người đàn ông trung niên, gật đầu như bò cúi.

Đào Ngang lạnh lùng nhìn lướt qua hai kẻ đó, rồi im lặng cất bước đi tiếp.

Là một sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành huyết học của học viện y học hàng đầu trong nước, Đào Ngang đã từ chối lời mời chào của một bệnh viện lớn trong thành phố, chủ động tới bệnh viện Vĩnh Phúc công tác. Việc này, đối với một bệnh viện tuyến hai ở ngoại thành, tiền thân chỉ là một trạm xá, chắc chắn là một tin tức không bình thường. Sự chú ý của đồng nghiệp dành cho anh từ khi anh tới nhận việc đến nay chưa bao giờ giảm, lại thêm Đào Ngang là một anh chàng cao ráo khôi ngô, khi khoác lên người chiếc áo blu trắng tinh không một mảy bụi, nổi bật về điểm tinh chín chắn, đã cộng thêm cho anh một phong thái rất đặc biệt. Sự xuất hiện của anh đã khiến các nữ đồng nghiệp độc thân trong bệnh viện làm việc nhiệt tình gấp mấy lần bình thường. Văn phòng khoa huyết học số 2 từ đó cũng trở nên hết sức rộn ràng, oanh qua yến lại dập diu không ngớt.

Đối diện với sự tò mò của đồng nghiệp và ánh mắt cuồng nhiệt của các đồng nghiệp nữ, Đào Ngang luôn cười trừ cho qua chuyện. Ngoài những lời hỏi thăm xã giao bắt buộc ra, anh rất hiếm khi la cà tán dóc khi rảnh rỗi như những đồng nghiệp kỳ cựu, mà hề có thời gian, anh thường ngồi trong văn phòng đọc tài liệu và sách chuyên ngành. Là một bác sĩ mới tới làm việc được hai tuần, Đào Ngang vô cùng chăm chỉ đi theo chủ nhiệm khoa, qua lại các phòng bệnh, nhằm đặt nền móng vững chắc cho việc chính thức nhận công tác vào tháng sau. Biểu hiện của anh đã từng khiến tất cả các đồng nghiệp phải nhìn anh bằng con mắt khác.

Thế nhưng, Đào Ngang vốn dĩ chưa bao giờ đi muộn về sớm, từ tuần trước tới nay đã liên tiếp đi làm muộn bảy lần, thậm chí tới cả việc trực cuối tuần cùng tìm đủ mọi cách nhờ người thay thế. Chủ nhiệm khoa ngày càng tỏ ra khó chịu với anh. Trước những "tật xấu" gần đây của anh, đồng nghiệp ngoài thái độ ngạc nhiên, cũng lời ra tiếng vào không ít. Nhưng Đào Ngang cứ như không có chuyện gì, hàng ngày vẫn bình thản làm đúng phận sự của mình. Đám y tá tinh mắt lại có máu bả tám, vào một buổi trưa, đã bắt gặp anh hái một bó hoa phấn trong vườn hoa, sau đó mặt mũi tươi cười đi vào khu điều trị.

Tóm lại, hàng loạt những hành vi của Đào Ngang ngày càng bị mọi người coi là dở hơi. Hỏi anh, thì anh hoặc chỉ cười mà không đáp, hoặc là lảng sang chuyện khác, khiến mọi người cũng phải bó tay.

Hôm nay, Đào Ngang lại hái một bó hoa phấn, đi vào phòng số 127 trên tầng ba khu điều trị.

Cô Bình vừa cho Lư Vũ uống thuốc xong, đang định đi ra thì gặp Đào Ngang. Liếc nhìn bó hoa trong tay anh, cô ta bèn chép miệng nói:

- Bác sĩ Đào này, người biết thì biết rằng cậu đang chăm sóc một cô bé không hề quen, nhưng người không biết lại tưởng rằng bệnh nhân phòng này là con gái của cậu đấy! Cậu thật quá tận tình với Lư Vũ!

Đào Ngang ngượng ngịu gãi đầu, nói:

- Cô bé này nằm một mình ở đây thật đáng thương, dù sao dạo này tôi cũng không bận, rảnh rỗi thì tới thăm nó thôi.

- Được rồi được rồi, không làm phiền cậu công hiến tình yêu thương nữa! - Cô Bình le lưỡi với anh, đi ra khỏi phòng bệnh.

Lư Vũ vẫn giống như thường ngày, mắt khép hờ nằm trên giường, cơ thể co quắp giống như con mèo con bị ốm, nhìn đăm đăm về phía trước.

- Lư Vũ, nhìn xem, hôm nay hoa phấn đẹp tuyệt vời! - Đào Ngang lại ngồi bệt xuống đất, chìa bó hoa tới bên gối của Lư Vũ. Hương thơm thanh khiết như có như không phảng phất trong bầu không khí giữa hai người.

Hàng mi dày của Luru Vũ khẽ lay động, đôi con ngươi xanh biếc tuyệt đẹp từ từ chuyển động, ánh nhìn dừng lại trên những đóa hoa.

- Ô? - Đào Ngang chợt mở to mắt, nhìn một vật bé xíu xuất hiện giữa những bông hoa xúm xít - Sao lại có con ong mật ở trong này nhỉ?

Một con ong mật nhỏ bé tinh bơ bò trên cánh hoa như chỗ không người. Vừa rồi khi hái hoa, Đào Ngang hoàn toàn không để ý có một con ong mật đang đậu bên trong. Con ong này cũng thật to gan, hoa đã hái xuống mà nó vẫn không chịu bay đi.

Nhìn kỹ lại lần nữa, hóa ra đôi cánh của con ong không hiểu tại sao đã bị mất một bên.

- Em cứ nằm im đã nhé! - Đào Ngang dường như e sợ con ong sẽ đốt Luru Vũ, vội vàng rút tay về, đứng dậy cầm bó hoa đi về phía cửa sổ.

Lúc này, Luru Vũ vốn dĩ luôn im lìm như tượng đá chợt nhòm người dậy, mở miệng hét lên - Đừng làm nó bị thương!

Đào Ngang thoáng kinh ngạc ngoảnh đầu lại, rồi nở một nụ cười rạng rỡ với cô bé:

- Cô bé ngốc, anh sẽ không làm nó bị thương, anh thả nó vào bồn hoa bên ngoài cửa sổ.

- Đùng! - Luru Vũ vẫn không chịu - Nó không bay được, sẽ chết!

- Thế thì phải làm thế nào nhỉ? - Đào Ngang bước trở lại, bắn khoắn nhìn sinh mệnh bé nhỏ trong tay - Lẽ nào muốn anh phẫu thuật cho nó, lắp cho nó một chiếc cánh giả?

Luru Vũ cúi xuống, lấy từ trong ngăn kéo ra một vỏ hộp thuốc, mở ra, nói:

- Đưa nó cho tôi!

Đào Ngang làm theo ý cô bé, cẩn thận rũ con ong đứt cánh rơi vào trong hộp.

Luru Vũ đặt chiếc hộp xuống bên cạnh gối, nắp hộp cũng không buồn dậy, nhìn ngắm con ong trong hộp, trong đôi mắt to tròn của cô bé thoáng qua một vẻ dịu dàng hiếm thấy.

- Em muốn nuôi nó làm thú cưng à? - Đào Ngang lại ngồi xuống, nói đùa - Luru Vũ đúng là một cô bé khác thường, ha ha.

Luru Vũ không đáp lại anh tiếng nào, chỉ nhìn con ong mật trong hộp.

Thấy cô bé như vậy, Đào Ngang chẳng hề để bụng, tiếp tục trò chuyện với cô bé bằng một giọng điệu vui vẻ, từ chuyện hoa phấn tới chuyện thời tiết, từ chuyện thời tiết tới những món ăn mà anh đã ăn hôm nay. Thế nhưng trong suốt cuộc nói chuyện, Luru Vũ vẫn không rời mắt khỏi chiếc hộp bên cạnh gối. Với cô bé, Đào Ngang cũng chẳng khác gì không khí.

- Em... sợ anh, hay là... không tin anh? - Sau khi đọc diễn hồi lâu, Đào Ngang cầm bó hoa phấn vẫn cầm trong tay vào lọ hoa nhỏ đặt trên mặt tủ, bắt ngờ hỏi một câu.

Ánh mắt Luru Vũ hơi lóe lên một thoáng chốc, không nói gì, cơ thể vô thức co rúm lại chặt hơn nữa.

- Anh sẽ không để em phải ở mãi nơi này. - Đào Ngang cười, xoa đầu cô bé, nhưng dưới nụ cười là một vẻ nghiêm túc thực sự - Hãy tin anh, rồi có một ngày em sẽ được khỏe mạnh rời khỏi nơi đây, tự do bay lượn giống như những con ong mật kia.

- Nó đã gãy mất cánh, làm sao còn tự do? - Luru Vũ nhướn mắt lên, cặp mắt xanh biếc đến nao lòng ánh lên một vẻ chín chắn rất không hợp với lứa tuổi của cô bé.

Đào Ngang có phần kinh ngạc, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Luru Vũ cúi sâu mặt xuống gối, không nói thêm gì nữa.

Không khí trong phòng bệnh im ắng tới mức có thể nghe rõ tiếng cây kim rơi xuống đất. Những đóa hoa phấn vẫn rực rỡ trong lọ, là chút màu sắc tươi tắn duy nhất trong phòng, đang cố gắng xóa đi cái ngột ngạt khó tả.

Đào Ngang lại đứng dậy, cầm chiếc hộp bên gối của Luru Vũ lên, để con ong mật vào lòng bàn tay.

- Anh... làm gì vậy? - Luru Vũ ngồi bật dậy, giữa cặp chân mày hơi chau lại lộ rõ vẻ thù hằn.

Đào Ngang không trả lời cô bé, chỉ nhẹ nhàng úp bàn tay còn lại lên con ong mật, nhắm mắt làm rằm mấy câu chẳng ai nghe hiểu. Những vệt sáng màu lục nhạt từ từ tỏa ra giữa những kẽ tay, trong đó lơ lửng những đốm sáng lung linh như ánh sao trời, giống như trong lòng bàn tay anh đang nắm giữ một viên đá quý đẹp nhất thế gian.

Chốc lát sau, anh mở bàn tay ra, con ong mật gãy một bên cánh trong tay anh, giờ đã mọc ra một chiếc cánh mới tinh, đang chấp chới muốn thử bay lên.

Đôi mắt Luru Vũ, lần đầu tiên mở to hết cỡ.

Đào Ngang bước tới trước cửa sổ, đẩy cửa kính, thò tay ra ngoài. Con ong mật lập tức đập cánh bay lên, sau khi lượn vài vòng trong không trung, bèn tung tăng bay về phía xa.

Quay trở lại bên giường Luru Vũ, anh đặt ngón trỏ lên trước miệng, nói:

- Suyt! Phải giữ kín bí mật này! Chỉ có hai người chúng ta biết thôi nhé!

Luru Vũ nhìn anh có phần dờ dẩn, gật gật đầu.

- Bị gãy cánh cũng có thể bay trở lại, chỉ cần em tin anh. - Trước khi rời phòng bệnh, Đào Ngang ngoảnh lại cười với Luru Vũ, nụ cười rạng rỡ như một vệt nắng tháng sáu.

Luru Vũ nhìn theo bóng anh, ánh mắt hồi lâu vẫn chưa thể thu về.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ngày hôm sau, Tiểu Khương, anh bạn đồng nghiệp ngồi bàn đối diện với Đào Ngang, cầm hộp com lên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi Đào Ngang, hỏi:

- Dạo này cậu đang làm cái trò gì thế? Đi muộn về sớm, lại còn trốn trực cuối tuần? - Nói rồi, lại hạ thấp giọng xuống - Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, nếu cậu không sửa đổi, chủ nhiệm sẽ nổi giận thật đấy!

- Ủ! - Đào Ngang vẫn chậm rãi nhai com, mắt dán vào tờ báo chẳng buồn ngước lên.

- Nay, tôi nói nghiêm túc đấy! Cậu đừng có tưởng chủ nhiệm chỉ là con hổ giấy, hồi trước có một tay mới tới... - Tiểu Khương thấy ý tốt của mình chẳng được đoái hoài, lại càng sốt ruột, nhưng chưa nói hết câu, đã bị tiếng bấm còi inh ỏi ngoài cửa sổ cắt ngang.

Bãi đậu xe nằm ở cổng bệnh viện. Bệnh viện quy định rõ, xe đi vào không được bấm còi trong khuôn viên bệnh viện, để tránh làm ồn ảnh hưởng tới bệnh nhân. Thế mà lúc này lại có những mấy hồi còi liên tiếp, ngang ngược không coi quy định của bệnh viện ra gì, phá vỡ tan tành bầu không khí yên tĩnh nơi đây.

Đào Ngang và Tiểu Khương cùng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ - ba chiếc Mercedes Benz màu đen nối đuôi nhau xuất hiện bên dưới tòa nhà. Chiếc xe đi đầu nồn nóng bóp còi, thúc giục một chiếc Volkswagen Polo đang trước mau chóng nhường đường.

- Nhân vật lớn cuối cùng cũng đã xuất viện... - Trên mặt Tiểu Khương lộ vẻ khinh bỉ.

- Nhân vật lớn? - Đào Ngang nhìn đoàn xe đã đi xa - Ai vậy?

- Thì tổng giám đốc Tào Minh Huy của tập đoàn Minh Huy chứ ai, gầy đét như con khỉ. Mấy hôm trước còn cờ giông trống mở xuất hiện trên báo chí, hô hào mọi người cùng đi xét nghiệm máu để quyên tặng tủy sống. - Tiểu Khương cúi xuống nhét miếng thịt viên vào miệng, nói tiếp - Nói là bị ung thư dạ dày, đã từng khám chữa ở rất nhiều bệnh viện danh tiếng, chẳng giải quyết được gì, đại khái là còn nước còn tát, mới tới cái bệnh viện nhỏ của chúng ta, lại còn chỉ định đích danh viện trưởng làm bác sĩ điều trị chính, nói cái gì mà nếu chữa khỏi bệnh, thì mỗi năm ông ta sẽ tặng cho bệnh viện mười triệu tệ để làm quỹ nghiên cứu. Nếu chữa không khỏi, thì bệnh viện Vĩnh Phúc đừng hòng có cơ hội tiếp tục tồn tại.

Đào Ngang khẽ cười:

- Thế thì có vẻ ông ta đã hồi phục rồi?

Tổng giám đốc Tào... Đào Ngang lập tức chấp nối lại lịch của kẻ này với người đàn ông trung niên gập dờ cự tuyệt quyên tặng tủy sống trong vườn hoa trưa hôm ấy.

- Có lẽ là vậy. Tôi nghe cậu đồng nghiệp phụ trách về ca đó nói rằng hôm nay hẳn xuất viện. Viện trưởng đích thân làm bác sĩ mổ chính, thuận lợi cắt bỏ bộ phận bị ung thư, không phát hiện thấy di căn. - Tiểu Khương nói - Coi như thằng cha này mạng lớn. Nghe nói tất cả những bệnh viện hẳn từng tới trước đây đều có chung một kết luận là ung thư giai đoạn cuối, chỉ có thể điều trị cầm chừng. Tới chỗ chúng ta, lại nhặt về được cái mạng.

- Ha ha, chúng tôi nơi càng nhỏ lại càng là ngoa hồ tàng long! - Đào Ngang nghĩ tới viện trưởng, một con người từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ thông thái như ông ấy, đương nhiên sẽ khác hẳn những bác sĩ tầm thường, có thể giúp người ta cải tử hoàn sinh cũng không phải chuyện lạ. Chỉ có điều, nếu một doanh nhân lớn mang trên mình vô số hào quang được đông đảo mọi người trọng vọng như hắn, sau lưng lại làm ra cái chuyện thấy chết không cứu, vậy mà vẫn nhặt về được cái mạng, thì ông trời quả là hậu đãi hẳn quá lắm.

- Viện trưởng của chúng ta không chỉ là người nhân hậu, mà y thuật cũng giỏi hết chỗ chê! - Nói tới đây, Tiểu Khương càng thêm hào hứng - Cậu có biết một họa sĩ tên là Hà Vạn Niên không?

Đào Ngang gật đầu:

- Họa sĩ vẽ tranh sơn dầu rất nổi tiếng, nghe nói tranh của ông ấy mỗi bức có giá thị trường lên tới hàng triệu tệ.

- Không chỉ có vậy, ông ta còn sở hữu công ty quảng cáo và bất động sản, xét về tài sản, có lẽ không hề thua kém lão Tào kia. - Tiểu Khương nhớ lại - Còn nhớ hơn hai năm trước, khi đó tôi cũng vừa mới tới, đã nghe nói con người nổi tiếng này đang ở trong bệnh viện chúng ta. Lúc đó tôi còn không chịu tin, bèn cầm theo tờ tạp chí có đăng bài phỏng vấn Hà Vạn Niên tới phòng bệnh của ông ta ngó nghiêng, kết quả là người ta còn tưởng tôi tới xin chữ ký kia đấy. Sau đó nghe nói ông ấy mắc bệnh ung thư xương, lúc nhập viện tình hình đã rất xấu, nhưng không ngờ chỉ một tháng sau khi làm phẫu thuật ở viện ta, ông ấy đã hoàn toàn bình phục.

- Thật à? - Đào Ngang có phần kinh ngạc - Ai mổ chính? Lại là viện trưởng?

- Còn ai vào đây nữa! - Trong mắt Tiểu Khương ánh lên vẻ ngưỡng mộ - Sau khi phẫu thuật, viện trưởng đích thân vạch ra toàn bộ phác đồ điều trị cho Hà Vạn Niên, nói chung là chỉ trong vòng một tháng, Hà Vạn Niên đã khỏe mạnh xuất viện. Sau này, viện trưởng của chúng ta và Hà Vạn Niên đã trở thành bạn bè. Ông ấy thường mời viện trưởng tới tham gia triển lãm tranh, hay ăn cơm... Nghe nói ông ấy còn muốn tặng một căn biệt thự cho viện trưởng để báo đáp ơn cứu mạng, nhưng đã bị viện trưởng từ chối, và yêu cầu ông ấy quyên góp số tiền ngang với trị giá của căn biệt thự cho Hội chữ thập đỏ.

- Ô... - Sự kính trọng của Đào Ngang đối với viện trưởng lại tăng thêm vài phần, rồi anh lại nói - Nhưng, tôi nhớ là khoảng nửa năm trước, trên báo đăng hẳn một bài trên trang nhất, viết là Hà Vạn Niên đã bị chết đuối trong bể bơi tại nhà riêng khi bơi vào buổi sáng.

- Đúng vậy, khi đó, đây cũng được coi là một tin chấn động. Bởi vì ông ta chết quá đột ngột, người nhà họ Hà vì phân chia tài sản mà tranh chấp ầm ĩ. - Tiểu Khương thờ dãi có phần tiếc nuối - Xem ra số mệnh thực vô thường, cứ tưởng rằng Hà Vạn Niên đã thoát khỏi tai kiếp, không ngờ vẫn cứ phải mất mạng.

Đào Ngang cười khẽ, trong lòng bất chợt dấy lên chút cảm giác bất thường.

Từng ngày qua đi, tiếng ve vang vang trong những tán ngô đồng xanh mướt, nhắc nhở mọi người rằng mùa hè nóng bức đã tới. Phòng trọ mà Đào Ngang thuê chỉ cách bệnh viện một con phố. Từ trên ban công tầng bảy nhìn sang, tòa nhà bệnh viện quét sơn trắng toát được hắt lên lớp màu đỏ nhạt dưới ánh hoàng hôn tháng sáu.

- Đã chết rồi?

Đào Ngang gác hai tay lên thành lan can, đáng vẻ thành thoi nhàn nhả, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Một con chim mình trắng đuôi xanh chấp chới đôi cánh, đậu xuống trước mặt anh. Nhìn vào đầu chim, không thấy mỏ chim, mắt chim, mà là một khuôn mặt người ngủ quan ngay ngắn!

Con quái vật mình chim mặt người về tiếc nuôi lác đầu với Đào Ngang, cất tiếng nói rất sôi:

- Chính xác! Suốt mấy tuần liền, ngày nào ngài cũng dùng sức mạnh của thần chú để gọi tôi, sai khiến tôi, tôi có thể không liều cái mạng già này đi điều tra cho ngài được ư? Mẹ của Lưu Vũ mười năm trước đã mắc bệnh qua đời, còn tung tích của bố cô bé, tôi quả thực không điều tra ra được. Ngài cũng biết đấy, tóc của nữ giới trong loài người chỉ lưu giữ thông tin của người mẹ, trên tóc của nam giới mới có thông tin của người bố. Tôi cũng bó tay rồi. Dù sao thì theo trực giác của tôi, bọn họ không có mấy khả năng là những người giàu có đến mức tháng nào cũng đều đặn gửi một khoản tiền lớn cho con gái chữa bệnh.

- Nếu như vậy, thì kẻ năm xưa đã đưa Lưu Vũ nhập viện là ai? - Đào Ngang chau tít đôi mày, nhìn con quái điều - Ngươi hãy tìm cách điều tra rõ cho ta!

- Tôi chẳng có cách nào cả! - Con quái điều bối rối đập đập cánh, giống như một người đang dang tay bắt lặc - Tuy loài chim Mất Tích chúng tôi có biệt hiệu là nhân viên tình báo hàng đầu trong giới yêu quái, nhưng ngài cũng biết đấy, yêu lực của chúng tôi có hạn. Lần này giúp ngài điều tra được tung tích mẹ của Lưu Vũ, đã tổn hại nghiêm trọng tới nguyên khí của tôi. Mạnh mẽ ngài cung cấp cho tôi quá ít ỏi, tôi chỉ có thể giúp ngài tới đây thôi!

- Thôi được, ta biết ngươi đã tận lực. - Đào Ngang thờ dãi, móc từ trong túi áo ra một chiếc túi vải tóa ánh hào quang màu vàng nhạt, ném trúng giữa lưng con chim Mất Tích - Tiền của ngươi, thù lao gấp đôi!

Quái điều cười toe toét như hoa, rồi rít:

- Trong tất cả những khách hàng tôi gặp, ngài là người hào phóng nhất! Nhưng tôi chỉ sợ sau này không có cơ hội kiếm được tiền từ ngài nữa. Bây giờ, đám thợ săn kia kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng tàn bạo, bất kể là yêu quái tốt hay xấu, nhất loạt đuổi cùng giết tận. Ngày mai tôi phải dẫn vợ con di cư tới một nơi rất xa, ngài cũng hãy tự bảo trọng.

- Thợ săn... - Đào Ngang cười nhạt, rồi nhìn thẳng vào con chim Mất Tích, nói - Ta phải cảm ơn ngươi đã tích cực giúp đỡ ta mới đúng. Nếu không có tin tình báo mà ngươi cung cấp, ta đã không thể tìm được cô ấy nhanh đến vậy. Từ giờ về sau, ngươi phải hết sức cẩn thận đấy! Mau đi đi!

- Vâng! - Con chim Mất Tích gật đầu lia lịa, rồi lại như sức nhớ ra điều gì, bèn gọi với theo Đào Ngang đang chuẩn bị quay vào trong nhà - À đúng rồi, trong lúc điều tra tung tích của cha mẹ Luru Vũ, tôi đã vô tình phát hiện ra một số sự việc kỳ quặc liên quan tới bệnh viện của ngài.

- Ô? - Đào Ngang dừng bước - Chuyện gì?

- Trong kho chứa đồ trên tầng áp mái của bệnh viện, tôi nhìn thấy một vài tư liệu liên quan tới Luru Vũ.

- Người chui vào kho chứa đồ của bệnh viện để làm gì? - Đào Ngang ngờ vực hỏi - Cụ thể là người đã phát hiện ra cái gì?

- Chà, chỉ trách tôi xui xẻo, hôm đó lại đụng đầu một tên thợ săn khôn kiếp, truy sát tôi suốt dọc đường, may mà lúc đó đang bay qua trên bệnh viện của ngài, nên tiện thể chui vào ẩn nấp luôn. Ngài biết đấy, mùi thuốc sát trùng có thể che lấp yêu khí của chúng tôi. - Con chim Mất Tích vẫn chưa hết sợ hãi, nói tiếp - Tôi vừa hay chui vào đúng kho chứa đồ trên tầng áp mái, nhưng tư thế hạ cánh hơi kém, đâm đổ một dây giá để đồ, khiến đám hộp giấy chất trên giá rơi xuống đất, bung ra rất nhiều tài liệu. Tôi nhìn thấy có một tờ dán ảnh của Luru Vũ, còn có một vài tài liệu dán ảnh của các danh nhân, phú hào nổi tiếng. Ngài bảo có kỳ quặc không, sao tài liệu lại cất ở trong kho chứa đồ kia chứ! Tiếc là tôi một chữ bẽ đôi không biết, chẳng hiểu những tư liệu đó viết cái gì.

Đào Ngang ngẫm nghĩ một lúc, rồi gật gù:

- Ta biết rồi, yên tâm, ta sẽ xử lý việc này. Người hãy mau đi đi, nếu lại bị bọn thợ săn phát hiện thì phiền phức đấy!

Nói rồi, anh vẫy tay với nó, sau đó đi thẳng một mạch vào trong nhà.

Trong bầu không bên ngoài ban công lóe lên một quãng sáng xanh biêng biếc, cuộn thành một vòng tròn tuyệt đẹp, bao bọc lấy con chim Mất Tích. Cặp cánh của nó vừa dang ra, quãng sáng liền thu hẹp lại, nhanh chóng co thành một đốm sáng nhỏ xíu rồi biến mất.

Đầu giờ chiều ngày hôm sau, Đào Ngang như thường lệ mang một bó hoa phấn tới phòng Luru Vũ.

Sau sự kiện con ong mật, thái độ của Luru Vũ đối với anh đã dần dần đổi khác. Mỗi khi anh mang hoa tới phòng bệnh thăm cô bé, khuôn mặt vốn dĩ lúc nào cũng như chìm trong lòng biển thăm sâu nhất chợt vụt lên một sắc màu tươi tắn trong khoảnh khắc. Chỉ có Đào Ngang mới có thể hiểu được, cái sắc màu tươi tắn đó gọi là hy vọng.

Tuy rằng Luru Vũ vẫn kiêu kì như trước, nhưng khoảng cách như bức tường băng ngăn cách giữa hai người những buổi đầu đang dần dần tan chảy.

Vừa bước vào phòng, Đào Ngang đã nhìn thấy Luru Vũ đứng trước cửa sổ, ngón tay nhẹ nhàng di trên lớp kính, đôi mắt xanh thăm hút hồn đang thần thờ nhìn những con chim bay qua bên ngoài khung cửa.

- Luru Vũ! - Đào Ngang vui vẻ chìa bó hoa phấn ra trước mặt cô bé - Em xem này, hôm nay màu hoa tuyệt đẹp hơn hẳn!

Màu đỏ sống động của hoa phấn phản chiếu lên khuôn mặt trắng mịn của Luru Vũ, khiến vẻ bệnh tật của cô bé cũng bớt đi vài phần. Nhìn những đóa hoa, trong mắt cô bé có một thoáng mừng rỡ, song chớp mắt lại vụt biến mất.

Con ong mật ngoài cửa sổ đã bay đi. Luru Vũ buông tay xuống ôm gối ngồi trước bệ cửa sổ.

Đào Ngang đặt bó hoa trước mặt cô bé, cẩn thận rút lấy vôi nhụy của một đóa hoa, rồi nhẹ nhàng dùng đưa quả cầu nhỏ xinh xắn, khẽ nói:

- Trước đây, em gái anh rất thích lấy nhụy hoa phấn làm bông tai. Ha ha, các cô bé đều thích làm đẹp.

Luru Vũ cầm một bông hoa phấn lên, khẽ xoay xoay trên các ngón tay, trong đôi mắt xanh lam dường như có một màn sương mờ mờ, ngăn cản ánh mắt thăm dò của người ngoài.

- Hái nó xuống, nó sẽ chết rất nhanh! - Hồi lâu, giọng nói thơ ngây của Luru Vũ chậm chậm thốt ra từ đôi môi non nớt - Tôi yêu chúng, không muốn chúng phải chết.

- Cô bé ngốc! - Đào Ngang xoa đầu Luru Vũ theo thói quen - Chúng sẽ không chết đâu. Mùa này năm sau, lại sẽ nở ra những bông hoa y hệt thế này. Sinh mệnh luôn tuần hoàn như vậy đó.

- Chẳng phải sinh mệnh chỉ có một lần thôi ư? - Luru Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Đào Ngang. Nói xong, ánh mắt của cô bé lại hướng ra ngoài cửa sổ, dừng lại ở vườn hoa bên dưới, nơi đó một bé gái mặc quần áo bệnh nhân đang chơi đùa vui vẻ với bố mẹ. Khóe miệng cô bé hơi nhếch lên, nụ cười thấp thoáng như làn nước suối băng qua - Bên ngoài, thật tuyệt!

- Em cũng có thể giống như họ. Đợi em bình phục, anh sẽ lập tức dẫn em đi khỏi đây! - Đào Ngang nắm lấy bàn tay bé nhỏ lạnh ngắt của cô bé, đưa mắt nhìn những người đi qua đi lại bên ngoài cửa sổ, cùng với tất cả những phong cảnh chân thực mà Luru Vũ khó lòng chạm tới - Em sẽ trở về với thế giới thực sự thuộc về em. Hãy tin anh!

- Thật không? - Luru Vũ nhìn anh, ánh mắt hai người đã giao nhau một cách thực sự đúng nghĩa.

- Anh xin thề! - Thái độ của Đào Ngang chưa bao giờ trang trọng như vậy - Anh sẽ dẫn em tới nơi vui vẻ nhất để chơi cho thỏa thích. Nơi đó không có

những bức tường và trần nhà đáng ghét, chỉ có sự khoáng đạt vô cùng tận. Nơi đó có rất nhiều chim chóc và hoa cỏ, em muốn chạy xa bao nhiêu, bay cao bao nhiêu, tùy thích!

Im lặng nhìn nhau chốc lát, trong đáy mắt Lưu Vũ chợt dâng đầy những tia hy vọng, trở nên long lanh hơn bao giờ hết, dường như chỉ trong một giây ngắn ngủi.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, cô bé lại rút tay về, rồi giấu bàn tay phải ra sau lưng một cách vô thức, dường như e sợ Đào Ngang lại chạm vào mình.

Đào Ngang cứ ngỡ rằng giữa họ đã gây dựng được lòng tin hiếm hoi, lúc này không khỏi ngỡ ngàng trước hành động của cô bé.

- Không được... động vào tay tôi! - Lưu Vũ mấp máy môi, khó nhọc thốt ra mấy từ, trong vẻ không vui còn có chút gì như bất đắc dĩ.

- Được, anh sẽ không chạm vào nữa. - Đào Ngang thần ra một thoáng, rồi cười bình thản như không có chuyện gì. Nhìn vào khuôn mặt kém vui của cô bé, anh lại lấy từ trong túi áo ra một cuốn sổ tay bìa nhựa có in hình chú cún con, mở nó ra, để lộ ra những trang giấy đã hơi ố vàng bên trong, vừa xem vừa nói - Cuốn sổ này là của em gái anh. Trước đây, nó rất thích vẽ nguệch ngoạc vào đây.

Đào Ngang nghiêng nghiêng mặt, trong đôi mắt ngập tràn yêu thương và hoài niệm. Những ngón tay anh chậm chậm lật giở cuốn sổ, cười mà nói:

- Đây là chú cún mà con bé vẽ... Đây là bướm bướm này... Ha ha... - Ngón tay anh dừng lại trên một trang giấy - Còn đây, là bông hoa phấn do nó vẽ.

Anh chìa cuốn sổ tay ra trước mặt Lưu Vũ, chỉ vào bông hoa phấn được vẽ bằng bút dạ màu hồng, nét vẽ non nớt ngây ngô, nói:

- Em xem này, ở trong đây, đóa hoa mãi mãi không bao giờ khô héo.

Lưu Vũ chăm chú nhìn vào bông hoa trên tờ giấy, vẻ mặt dịu dàng như một sợi lông vũ mềm mại nhất.

- Em gái anh... - Cô bé ngước mắt lên, muốn nói song lại ngập ngừng.

Sắc mặt Đào Ngang đờ đẫn trong phút chốc, rồi chậm rãi nói:

- Nó đã rời xa anh mười bảy năm rồi. Bố của anh vì bận công việc nên khi con bé sốt cao vẫn bỏ nó mà đi. Buổi tối hôm đó, trời mưa gió sấm chớp, anh khi ấy vẫn còn rất nhỏ, đã cố gắng tới bệnh viện... - Anh gắng gượng hết sức để giữ cho mình bình tĩnh, giống như đang kể câu chuyện của một người khác - Nhưng đã quá muộn, anh đã không cứu được con bé. Bác sĩ nói, trong lúc nó mê sảng vẫn còn gọi tên bố và tên anh.

Đào Ngang sắc mặt lạnh băng, đấm mạnh lên bệ cửa sổ.

Lưu Vũ không có mấy phản ứng trước lời kể và thái độ của anh. Cô bé chỉ cầm lấy cuốn sổ, chỉ vào một trang trong đó, nói:

- Cô ấy giống như hoa phấn, vẫn sống trong này!

Ngón tay trắng bệch dừng lại trên một trang giấy, trên đó vẽ một cô gái đáng yêu với bím tóc đuôi gà, một tay cầm tay một người đàn ông cao lớn để râu, một tay cầm tay một chú bé. Bên dưới bức tranh còn có dòng chữ nguệch ngoạc: “Bố, anh, Tiểu Hy mãi mãi bên nhau”.

Trái tim Đào Ngang tựa như được một bàn tay ấm áp dịu dàng khẽ vuốt qua. Anh vừa cười vừa đưa tay lên sờ gáy, nói:

- Vốn dĩ đưa cuốn sổ này ra là muốn làm cho em vui, kết quả lại là em an ủi anh. Em quả là một cô bé thú vị.

Lưu Vũ trả cuốn sổ tay cho anh, nói:

- Anh, là người tốt!

Đào Ngang ngẩn người, rồi cười mà nói:

- Em quen anh chưa bao lâu, mà đã chắc chắn thế à?

Lưu Vũ không trả lời thẳng vào câu hỏi của anh, chỉ nói:

- Anh không giống bọn họ!

- Bọn họ? - Tim Đào Ngang chợt thắt lại - Bọn họ là ai?

Lưu Vũ chau mày, đôi môi càng mím chặt hơn.

Đúng vào lúc đó, Lưu Vũ bỗng bật ra một tiếng rên đau đớn, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu nhanh chóng vã ra đầy trán, hai cánh tay ôm chặt lấy cơ thể run lẩy bẩy.

- Sao thế? - Đào Ngang cuống quýt hỏi.

- Không... không sao... - Lưu Vũ khẽ lắc đầu, đôi môi cắn chặt tới bật máu - Một chốc... sẽ khỏi.

Quả nhiên, khoảng một phút sau, khuôn mặt méo xệch vì đau đớn của cô bé đã dần dần giãn ra, cơ thể cũng ngừng con run rẩy bất thường.

Đào Ngang rút tờ khăn giấy, cẩn thận lau mồ hôi trên trán cô bé, hỏi:

- Em thường bị như thế này à?

- Vâng... - Lưu Vũ gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu - Anh... về đi, đừng hỏi nữa, tôi rất mệt.

- Được, em nghỉ ngơi đi. Anh đi đây! - Nói xong, anh ngoái đầu nhìn ra cánh cửa phòng khép hờ. Qua khe cửa, chợt lờ mờ thấy có bóng người lướt qua.

Đào Ngang vội bước ra mở cửa. Ngoài hành lang, ngoài mấy cô y tá và bệnh nhân đang đi lại, không có bất cứ nhân vật khả nghi nào.

Đêm hôm đó, Đào Ngang chủ động yêu cầu đổi ca trực với Tiểu Khương. Tiểu Khương đang âu sầu vì phải trực ca đêm không thể linh đi hẹn hò với bạn gái, nghe vậy thì mừng hóm, rồi rít cảm ơn rồi biến luôn.

Bệnh viện vào ban đêm yên tĩnh một cách dị thường. Cậu đồng nghiệp cùng ca trực với Đào Ngang nhân cơ hội đi kiểm tra các phòng bệnh đã nhốt sang phòng cấp cứu, lẻ la tán tỉnh hai em y tá mới tới. Trong văn phòng chỉ còn lại một mình Đào Ngang ngồi giờ tài liệu.

Kim đồng hồ đã nhích qua mười hai giờ đêm. Đào Ngang đi kiểm tra một lượt các phòng bệnh trở về, phát hiện cậu đồng nghiệp vẫn chưa quay lại, ngọn đèn trắng xanh trong văn phòng chiếu xuống bộ dao phẫu thuật khoa ngoại bày ở bên cạnh, hắt thành những vệt sáng quái dị và sắc lẹm trên tường, khiến người ta nhìn mà tự dưng sồn tóc gáy.

Đào Ngang đóng cửa văn phòng lại, băng qua hành lang vắng tanh, thi thoảng lăm mõi có một hai y tá qua lại, rào bước về phía thang máy. So với những bệnh viện lớn trong thành phố, bệnh viện Vĩnh Phúc không có đông bệnh nhân, cứ tối lại là yên ắng hết như ở trong một thế giới khác.

Hôm nay Đào Ngang ở lại trực đêm chẳng phải là để thể hiện lấy thành tích, mà anh muốn nhân cơ hội này đi kiểm chứng sự việc quái lạ mà con chim Mất Tích đã kể.

Anh đã dò hỏi biết được, bệnh viện quả thực có một kho chứa đồ quanh năm bỏ băng, nằm ngay trên tầng áp mái của tòa nhà văn phòng nơi anh làm việc.

Trong thang máy, Đào Ngang phát hiện ra nút bấm lên tầng áp mái rõ ràng mới hơn hẳn so với nút bấm lên các tầng khác. Xem ra, bình thường rất ít người lên tầng này.

Bước ra khỏi thang máy, ánh đèn yếu ớt trên trần khiến cái bóng nhạt nhòa của Đào Ngang kéo lê thê trên mặt đất. Tại tầng này có một phòng họp đa chức năng khá lớn, còn có một phòng triển lãm, trưng bày các thành tích của bệnh viện; những phòng còn lại như phòng đọc sách báo, phòng hoạt động cho nhân viên nội bộ, về cơ bản là từ khi Đào Ngang tới bệnh viện, chưa thấy mấy đồng nghiệp đặt chân đến đấy.

Bước qua những gian phòng khóa kín, Đào Ngang đi thẳng tới khu chứa đồ ở cuối hành lang, liền sát với nhà vệ sinh.

Căn phòng đã bị khóa, nhưng nhanh chóng được Đào Ngang dùng chìa khóa vạn năng đã chuẩn bị sẵn mở ra. Bước vào phòng, trong bóng tối, một mùi ẩm mốc phảng phất xộc thẳng vào trước mặt.

Đào Ngang lấy đèn pin bỏ túi ra, cẩn thận tránh những xô nhựa nghiêng đổ và đám cây lau nằm ngổn ngang dưới chân, theo lời con chim Mất Tích đã nói, bước về phía dãy giá sắt đặt ở sát tường.

Vài hộp giấy cũ kỹ cạnh dài chừng hai thước rơi lộn xộn bên dưới giá sắt đã rỉ sét loang lổ, một tập giấy chi chít những chữ thò ra phần mép xoắn tít bên dưới nắp hộp đã bung một nửa, dưới chùm sáng của chiếc đèn pin, lờ mờ thấy có bụi bặm bốc lên.

Đào Ngang mở nắp hộp, lấy ra xấp giấy được buộc lại bằng sợi dây mảnh, lần lượt gỡ xem. Mấy trang đầu của xấp tài liệu đều là những thứ đại loại như kỷ yếu hội nghị. Nhìn vào ngày tháng, đã là mười mấy năm về trước. Cứ thế gỡ được mười mấy trang, ánh mắt Đào Ngang bắt chợt vụt sáng...

Một tấm ảnh 3x4 được dán ngay ngắn trên một tờ khai. Người trong ảnh đích xác là Lưu Vũ. Ánh mắt của Đào Ngang lướt xuống theo tờ giấy có đề hai chữ "bệnh án", càng đọc, sắc mặt anh càng sa sầm xuống.

Họ tên: Lưu Vũ Giới tính: Nữ Tuổi: 8 Thời gian nhập viện: Ngày 23 tháng 10 năm 1998.

Lẽ nào đây chính là bệnh án gốc đã bị thất lạc của Lưu Vũ? Suy đoán theo thông tin trong tờ khai, thì tuổi thực của Lưu Vũ đã là 18 - Đào Ngang thầm tính toán.

Tiếp tục nhìn xuống bên dưới, là những ghi chép về bệnh tình của Lưu Vũ, xem ra không có gì bất thường. Là ai đã cất nhảm bệnh án của Lưu Vũ vào nhà kho? Đào Ngang ngờ vực tiếp tục lật dở những tài liệu bên dưới. Quả đúng như lời con chim Mất Tích đã nói, anh lập tức phát hiện ra hàng loạt những tờ khai có dán ảnh của những người nổi tiếng. Trong những người này, có những cự phú hàng đầu trong nước, có những nghệ sĩ tiếng tăm lừng lẫy, thậm chí còn có một chính trị gia cốt cán của nước láng giềng, và Hà Vạn Niên vừa chết đuối nửa năm về trước. Những tờ khai này không phải là bệnh án, nội dung ghi chép chỉ là tên tuổi, thời gian nhập viện và nguyên nhân mắc bệnh, còn có thời gian xuất viện của họ. Nhìn vào đó, có thể thấy rằng

khi mới nhập viện, họ đều mắc phải những chứng nan y đe dọa tới tính mạng, có người còn mắc bệnh vô phương cứu chữa, nhưng sau thời gian điều trị từ một đến ba tháng ở bệnh viện Vĩnh Phúc, họ đã bình phục hoàn toàn và xuất viện.

Phía sau mỗi một tờ khai còn dán kèm một bài viết cắt ra từ báo. Những bài báo đã ố vàng, nội dung đều viết về những người nổi tiếng này sau khi bình phục và xuất viện được nửa năm tới một năm, không chết vì tai nạn giao thông thì cũng chết đuối trong khi bơi lội; người đen đui nhất phải kể tới vị chính khách của nước láng giềng, đang tắm bồn lên con đau tim đột ngột, mà chết chìm một cách vô duyên trong bồn tắm. Giờ tới trang cuối cùng, Đào Ngang chột sững người, vì bệnh nhân trong tờ khai này, chính là Tào Minh Huy vừa xuất viện chưa lâu. Sự khác biệt duy nhất là đằng sau tờ khai của ông ta không kèm thêm bài báo đưa tin thiệt mạng.

Những thứ này thực sự khiến người ta cảm thấy quái lạ. Ai lại đem cất chúng ở đây?

Đào Ngang suy nghĩ tới bản thân, mà không phát hiện ra cái giá sắt sau lưng đang âm thầm biến đổi...

Bề mặt đen sì đầy vết rỉ sét bỗng nhiên tan chảy, tựa như sáp nến gác trên đồng lửa, lặng lẽ và nhanh chóng nhỏ giọt xuống, tích tụ thành một đám sương mù đen đặc có hình xoắn ốc. Chỉ trong vòng không đầy ba giây, toàn bộ giá sắt đã hoàn thành quá trình tan chảy rồi tập hợp lại thành một vật trông lòng thòng như con rắn, có đường kính khoảng hai mươi xăng ti mét. Lúc này, nó giống hệt như một con măng xà đang rình rập chờ mồi trong bóng tối, uốn éo thân hình một cách ma quái, âm thầm trườn về phía Đào Ngang đang ngẩn ngơ ở phía trước.

Đào Ngang đang chăm chú đọc tài liệu, đột nhiên cảm thấy sau cổ ập đến một luồng khí lạnh buốt thấm sâu vào huyết mạch. Trong khoảnh khắc ấy, tín hiệu nguy hiểm trí mạng đột ngột nổ bùng trong từng sợi thần kinh của Đào Ngang.

Đào Ngang quăng vọt xấp tài liệu đi, thuận đà lộn nhào sang một bên, nép vào dưới bức tường bên cạnh, một luồng khí lạnh lẽo song lại kèm theo hơi bóng rất lao vọt qua sát sạt bên tai trái anh. Trong bóng tối, Đào Ngang nhìn thấy rõ ràng một chùm sáng màu cam sậm giống như tia hồng ngoại lóe qua, “vút” một tiếng “cầm phập” vào chiếc gấu hót rác bằng nhựa và cái bồn rửa tay cao gần nửa thân người đang nằm ngả nghiêng, chớp mắt, cái đồng thù lù này “toẹt” một cái sạt luôn xuống hóa thành một vùng nước nhớp nháp không rõ màu sắc, đồng cứng bất động trên nền nhà.

Đào Ngang hít ngược một hơi khí lạnh, nhờ vào ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn pin rơi trên mặt đất, ngoảnh đầu lại nhìn; hóa ra ở chỗ giá sắt khi nãy, đã mọc ra một con măng xà đang ngồng cao đầu. Nhưng nhìn kỹ lại, thứ đó không phải là con rắn thật, mà chỉ là một vật quái dị quanh mình bọc lớp sắt cũ nát, được một tầng khí đen bao phủ. Tại vị trí của “đầu rắn” mở ra một cái miệng trông như lưỡi cưa, con mắt độc nhất to bằng hạt bạch quả nằm ở chính giữa bên trên cái miệng, chiếu ra ánh nhìn hung hãn và ghê rợn về phía Đào Ngang. Trong cái miệng rộng ngoác, thấp thoáng một đốm sáng màu cam thẫm, lúc ẩn lúc hiện, giống như một chiếc máy phóng đạn sống, sẵn sàng khạc lửa vào kẻ địch bất cứ lúc nào. Chùm sáng hủy diệt khi nãy, chắc chắn là phát ra từ đây.

Quả nhiên, Đào Ngang còn chưa thở ra dứt hơi, con rắn quái dị đã quay đầu lại, miệng ngoác rộng tới mức đủ để gãy toạc xương hàm, một chùm sáng sắc lẹm nhắm đúng giữa đầu Đào Ngang phóng tới.

Thấy tình hình bất ổn, Đào Ngang vội vàng ngã rạp xuống sàn, ôm đầu lặn tới khoảng trống bên cạnh.

Quả là một luồng yêu khí nồng nặc khiến người ta muốn chết sặc! Đào Ngang dựng ngược đôi mày kiếm, nhanh chóng rút lấy con dao lò xo nhỏ chế tác thành hình thập tự giá rất tinh xảo từ chùm chìa khóa đeo ngang thắt lưng, ấn vào nút bấm màu bạc ở chính giữa, lưỡi dao mỏng dính lập tức bật ra, chớp mắt đã hóa thành một vệt sáng trắng bạc mảnh như sợi tóc, đâm thẳng lên không trung một đường thẳng tắp và dữ dội, giống như một thanh kiếm mảnh trong tay cao thủ lão luyện, vẽ nên làn kiếm quang lóa mắt trong không gian tối tăm.

Tia sáng chết chóc lại một lần nữa nhắm thẳng vào tim Đào Ngang, đâm tới cơ thể anh với một quyết tâm không chịu bỏ cuộc. Lần này, Đào Ngang không né tránh, mà vùng vẫy vũ khí trong tay lên, ngưng thần quan sát thật kỹ lưỡng, khi tia sáng chỉ còn cách anh gang tấc, thanh kiếm chột chém ra! Chỉ nghe “keng” một tiếng vang vọng, hai tia sáng một bạc một cam va thẳng vào nhau trong không trung, hoa lửa bắn mù mịt, vẽ thành những đường nét hỗn loạn và dữ dội trong không trung. Khuôn mặt của một người một yêu lúc mờ lúc tỏ trong những tia sáng không ngừng chớp tắt, cảnh tượng đó, không thể không nói là một màn rùng rợn đến quái đản.

Tia sáng mà con rắn phun ra đã bị thanh kiếm sắc bén của Đào Ngang chém thành hai nửa, “vù” một tiếng tách đôi sang hai bên, kéo theo những tiếng xì xì ghê tai, rồi tan biến trong không khí.

Thấy vũ khí của mình dường như chẳng có mấy tác dụng với Đào Ngang, con rắn quái đản bèn sập miệng lại, vặn vẹo cơ thể, nhấc cái đuôi sứt thô kệch lên, quật mạnh vào đầu Đào Ngang. Cái đuôi dài phải đến một mét ấy quét tới đâu cuộn gió theo tới đó, thổi thốc những thùng giấy, đồ vật tạp nhạp cản đường, khiến chúng bay tung lên, sau đó rơi bình bịch xuống sàn nhà.

Thấy vậy, Đào Ngang vội tung người nhảy vọt lên, né tránh cái đuôi khổng lồ nguy hiểm, đồng thời, trong lúc lơ lửng trên không, tung chân đập mạnh lên tường, đột ngột xoay người, nhanh nhẹn vùng kiếm đâm thẳng xuống đỉnh đầu con quái vật với tốc độ sấm sét, sau đó găm lên một tiếng hung hãn, dồn tất cả sức mạnh toàn thân xuống đôi tay và vũ khí, nắm chặt đốc kiếm rạch thẳng về phía sau. Hào quang trắng lóa tỏa ra từ thân kiếm và chất dịch đen quánh phụt lên từ cơ thể con quái vật tạo thành một sự đối lập rõ rệt. Trong hai dòng sắc màu đan xen rối loạn, Đào Ngang đã xả đôi con quái xà từ đầu tới đuôi.

Nhìn con quái vật nằm thõng thượt như đồng bùn nhão dưới sàn nhà hoàn toàn không còn vẻ hung hãn ban đầu, từ trong cơ thể đã bị phanh đôi, ồng ộc trào ra chất dịch bầy thiu đặc quánh. Đào Ngang vừa mới thờ phào được nửa chừng, thì bất ngờ đám dịch lỏng đen quánh vừa chảy ra lại dường như sống dậy, chia thành hai bên, nhanh chóng vọt tới cái xác đã bị rạch đôi của con rắn, chớp mắt đã phủ kín lên toàn bộ vết cắt, giống như trát vữa lên bức tường bị thủng, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến hai mảnh thi thể vô dụng khôi phục thành hai con măng xà hoàn chỉnh, đồng thời uốn éo thân mình, dựng đứng lên khỏi mặt đất, con mắt độc nhất trên đầu lần học trợn trừng nhìn vào con người suýt chút nữa đã khiến nó tan tành xác pháo. Hai cái miệng đồng thời há hoác, hai luồng sáng màu cam sậm đan xen với nhau thành hình chữ thập, lao thẳng tới Đào Ngang với lực sát thương mạnh gấp đôi.

Yêu quái rồi? Đào Ngang thẳm kêu lên trong dạ. Vung tay hạ kiếm, chém rụng chùm sáng đang thốc tới. Hai con rắn quái đàn vừa thành hình đương nhiên không chịu bỏ cuộc, vừa tiếp tục phun ra chùm sáng, vừa đồng thời quấy đuôi một cách hết sức ăn ý, cùng lao tới tấn công Đào Ngang, nhất quyết dồn anh vào thế trước sau đối địch không kịp trở tay.

Đào Ngang lúc này đã hiểu rằng, nếu tiếp tục ra tay chém đôi con quái vật, sẽ chỉ khiến cho phần thân của nó càng nhiều hơn nữa.

Trong lúc né tránh và phản đòn, Đào Ngang vất óc tìm kiếm một phương pháp hiệu quả hơn để giải quyết con quái vật, ánh mắt anh vô tình quét qua bức tường phía sau hai con rắn.

Trên bức tường trắng xóa, ánh kiếm phản chiếu chùm sáng của chiếc đèn pin đang nằm trên sàn nhà, hắt lên cái bóng của Đào Ngang và con rắn quái dị đang quần rôi vào nhau. Trong những hình ảnh vô cùng hỗn loạn lại có thêm một cái bóng đáng ra không nên xuất hiện.

Đào Ngang vừa giao chiến với con quái xà, vừa tranh thủ liếc nhanh về phía bức tường lần nữa, xác nhận rằng trên đó đã có thêm một bóng người, tuy không nhìn rõ mặt, chỉ là một cái bóng đen sì, nhưng chỉ cần hơi chú ý, đã có thể nhận ra rằng, cánh tay của cái bóng đang vung vẩy với một bộ dạng quái dị và nhịp nhàng; lại cộng thêm trước mặt anh là con yêu quái rồi do con người điều khiển nhờ vào linh lực bùa chú, có khả năng tái sinh, Đào Ngang đã đoán được rằng, bóng người trên tường kia mới chính là hung thủ.

Nếu cứ tiếp tục giao đấu không ngừng nghỉ thế này, chẳng hề có lợi gì cho anh. Lúc này, ánh mắt cấp bách của Đào Ngang chợt bắt gặp một thùng nhựa màu trắng đặt ở góc phòng, bên trên viết hai chữ “Dầu chuối”, anh chợt nảy ra một ý. Sau khi né tránh được một đợt tấn công nữa của con rắn dữ, anh vọt tới góc tường, xách theo cái thùng, nhảy vọt đến trước bức tường ma quái kia, mở nắp hất nguyên cả thùng dầu chuối lên tường. Mùi dầu chuối điếc mũi chốc lát đã sặc sụa khắp gian phòng.

Lúc này, cái đuôi của hai con quái xà đã lại quất về phía Đào Ngang. Anh lạnh lẽo né người, nhảy vọt đi cách bức tường khoảng ba mét, giơ thanh kiếm mảnh trong tay lên, nhắm thẳng vào bóng người trên tường, tay phải đẩy mạnh vào đốc kiếm. Lưỡi kiếm lóe lên ánh bạc chói mắt, tới cả không khí nơi nó lao qua cũng xệt đây tia lửa, “rẹt” một tiếng đâm thẳng vào tường. Chốc lát, lớp dầu chuối trên bức tường đã bị tia lửa châm cháy, lửa bốc rùng rục, khóa chặt bức tường trong biển lửa.

Một tiếng rên mơ hồ nhưng đau đớn bật ra từ trong bức tường, cái bóng vốn dĩ không nên xuất hiện đã biến mất, còn hai con rắn xà hung hãn đứng vào khoảng khắc chuẩn bị tung ra một cú tấn công mới vào Đào Ngang, cũng thỉnh linh biến mất tăm không cần đến một bước đệm, chỉ để lại một đồng mặt sắt đen kịt rơi rụng tại nơi.

Ánh lửa rơi lên khuôn mặt không chút cảm xúc của Đào Ngang. Anh chỉ tay vào bức tường, quát lớn:

- Về! - Một luồng sáng bạc bay vụt ra từ bức tường rục rủa, quay lại trong tay anh. Ánh sáng bạc tan biến, thanh kiếm mảnh hiếm thấy khi này, lại trở về với hình dạng một con dao lò xo chẳng có gì nổi bật.

Đào Ngang còn chưa kịp thu lưỡi dao lại, từ ngoài cửa đã dội vào những tiếng la hét ầm ĩ, tiếng đập cửa dồn dập vọng lên từng chập:

- Này này! Mở cửa ra! Ai ở bên trong đấy? Mau mở cửa ra!

Đào Ngang nhìn đồng tài liệu đã bị dịch nhảy của con quái xà và tia lửa bắn ra phá hủy thành những đồng tro ướt nhem nhuốc, thì khẽ chau mày, rào bước tới trước cửa sổ tại tường bên, tiện tay nhắc một chậu hoa cũ bên dưới lên, đập vỡ lớp kính, rồi đẩy bật cánh cửa ra. Sau đó, anh chạy ra mở cánh cửa phòng đã bị anh khóa trái.

Năm người bảo vệ, có lẽ là toàn bộ lực lượng bảo vệ trực đêm hôm nay, sau khi nghe thấy những tiếng động khác thường vọng ra từ kho chứa đồ, đã đồng loạt tập hợp trước cửa phòng, ai nấy lăm lăm dùi cui, sắc mặt nghiêm trọng như sắp lao vào một trường kịch chiến. Theo sau bọn họ còn có một vài bác sĩ và y tá.

- Có trộm! - Không để cho đám bảo vệ kịp mở miệng, Đào Ngang đã cướp lời, chỉ vào trong phòng hỏn hển nói - Tôi đi kiểm tra phòng bệnh quay về, phát hiện có một tên trộm đang trộm đồ trong văn phòng tôi, tôi đuổi theo hắn lên tới tận đây, thì thằng cha đó trốn vào trong nhà kho, còn hắt dầu chuối lên người định đốt chết tôi. Nhưng hắn không đánh lại tôi, nhân lúc rối loạn đã nhảy qua cửa sổ bỏ trốn, các anh hãy mau đuổi theo!

Nghe vậy, đám bảo vệ lập tức chia làm hai nhóm, một nhóm vội vàng chạy tới chỗ đối diện với cửa sổ nhà kho tìm kiếm, nhóm còn lại cùng với đám y bác sĩ đi tìm bình cứu hỏa mang vào nhà kho dập lửa. Một đêm yên lành bỗng chốc trở nên náo loạn.

Sau đó, nhóm bảo vệ đuổi theo tên trộm quay lại, nói rằng vì nhà kho ở tận cùng của hành lang, bên ngoài cửa sổ ngoài một ban công chìa ra, không còn đường nào khác để chạy, tên trộm hắn đã trượt xuống theo đường ống nước thoát thân. Với tư cách là nhân chứng duy nhất tận mắt chứng kiến kiếm người bị hại, Đào Ngang tự nhiên đã trở thành đối tượng cần được bảo vệ nghiêm ngặt. Hầu như tất cả các nữ bác sĩ, y tá trực đêm sau khi biết được chiến tích dũng cảm đánh trộm của Đào Ngang, đều viện đủ lý do tìm tới phòng làm việc của anh, cô này tặng anh ly cà phê nóng để định thần, cô kia mang tới đồ ăn ngon mừng anh thoát nạn, khiến cho Đào Ngang dở khóc dở cười. Nghe tin trong bệnh viện có trộm, những bệnh nhân có thể đi lại được cũng hoảng hốt chạy ủa ra khỏi phòng bệnh, tụ tập thành đám ở hành lang bán tán xôn xao, nghe ngóng tin tức khắp nơi rầm rĩ khiến đám y bác sĩ không thể không huy động toàn lực tất tả chạy đi trấn an bọn họ, khuyên họ mau quay về phòng nghỉ ngơi. Bệnh viện Vĩnh Phúc về đêm lâu lắm rồi mới được náo nhiệt như vậy.

Cứ thế rồi rít títt mù cho tới tận sáng sớm, cảnh sát nhận được tin báo liền tới khám nghiệm hiện trường, sau khi xác nhận bệnh viện không có tổn thất gì về người và tài sản, đã dẫn Đào Ngang và hai tay bảo vệ có mặt đầu tiên tại hiện trường xảy ra vụ án tới đồn cảnh sát viết tường trình. Tối khi Đào Ngang lẻ cơ thể rã rời quay về bệnh viện, đã là hơn mười giờ sáng.

Là một anh hùng dũng cảm chống kẻ gian, sau khi Đào Ngang quay về bệnh viện, một lực lượng đồng nghiệp còn đông đảo gấp đôi tối qua lũ lượt kéo tới phòng anh hỏi thăm, tiếng người ra rả không dứt bên tai khiến Đào Ngang đầu đau như búa bổ, nhưng anh vẫn phải bày ra vẻ mặt tươi cười để đáp lại thiện ý của mọi người. Tất cả mọi người đều tin rằng, cái bộ dạng mệt mỏi rũ rượi của anh, là do đã tiêu hao thể lực thái quá khi đánh nhau với tên trộm. Không ai ngờ được rằng, cái thứ mà anh phải giao đấu đêm qua hoàn toàn không phải là lũ trộm đạo, mà một con yêu quái rồi hàng thật trăm phần trăm!

Tuy nhiên, trong lúc tiếp đón những đồng nghiệp không hề hay biết chân tướng sự việc, Đào Ngang bỗng phát giác ra, người thân thiết với anh nhất là Tiểu Khương lại không hề xuất hiện. Anh chàng này sau khi đôi ca trực cho mình tối qua, cho tới tận bây giờ cũng chưa thấy mặt mũi đâu. Trên bảng thời gian biểu công tác có ghi rất rõ, hôm nay không phải ngày nghỉ luân phiên của cậu ta.

Đào Ngang lịch sự tiễn từng người tới thăm hỏi, đặc biệt là các đồng nghiệp nữ ra về, sau đó ra về vô tư cười nói với anh đồng nghiệp ngồi ở bàn khác:

- Cái anh chàng Tiểu Khương này bị cô người yêu dùng keo siêu dính dính chặt lại rồi hay sao ấy nhỉ, tự dưng hôm nay lại bỏ việc. Trong khi một người đáng lẽ phải được nghỉ ngơi như tôi lại vẫn kiên trì bám trụ ở đây.

- Người yêu cậu ta ba tháng trước đã sang tỉnh khác công tác rồi, có muốn dính cũng không dính được! - Anh đồng nghiệp nhún vai, nói - Không biết thằng cha này lại chạy đi đâu chơi bời rồi.

- Sang tỉnh khác? - Đào Ngang thâm giết chặt. Còn nhớ tối qua rõ ràng Tiểu Khương đã nói với anh rằng, muốn đôi ca trực để đi gặp bạn gái.

Vừa nghĩ tới đây, Tiểu Khương mặt mày ửng đỏ bước vào trong phòng, trên bàn tay phải còn quấn đầy băng gạc.

- Ha ha, vừa nhắc tới cậu thì cậu đã xuất hiện. - Đào Ngang thân nhiên chào hỏi Tiểu Khương như không có chuyện gì.

Tiểu Khương đi thẳng tới trước mặt anh, mặt mày hốt hải hỏi:

- Tôi vừa tới bệnh viện đã nghe mọi người nói tối qua cậu đánh nhau với trộm! Cậu không sao chứ? Không bị thương chứ?

- Tôi không sao. Để thằng trộm đó chạy mất tiêu rồi. - Đào Ngang mỉm cười lắc đầu, mắt nhìn xuống tay phải của Tiểu Khương - Mà hình như cậu trông còn tệ hại hơn cả tôi thì phải, tay cậu sao lại bị thương thế?

- Chắc, tối qua bất cẩn mới ra thế này, thôi đừng nhắc tới nữa, đúng là xui tận mạng! - Tiểu Khương nhìn xuống tay mình, hậm hực nói.

Đào Ngang gật gật đầu, không hỏi thêm nữa, chỉ có điều nhìn vào những ngón tay đỏ tấy và hơi rộp nước của Tiểu Khang đang thò ra ngoài, có thể đoán rằng gã này đến tám phần là bị bỏng lửa.

Tiểu Khương... Đào Ngang thầm lẩm nhẩm cái tên này, ánh mắt mang theo niềm nghi hoặc ngấm ngấm thì thoáng lại quét về phía gã thanh niên tướng mạo bình bình, không có điểm gì đặc biệt, chẳng có gì khiến người ta phải chú ý kia.

Tiếng ve ngoài cửa sổ mỗi lúc một rền rĩ, ánh nắng tung bùng đã xua đi lớp mây mù do cơn kinh động nho nhỏ tối qua gây ra. Đào Ngang vẫn bình thản như không, tiếp tục công việc của mình, nhưng mây mù trong lòng lại tích tụ tầng tầng lớp lớp.

Hết giờ làm, Đào Ngang lê tấm thân mệt mỏi rã rời ra khỏi bệnh viện. Vừa ra khỏi cổng, điện thoại bỗng đổ chuông. Nhìn vào số gọi đến, có vẻ như là một số máy bàn nào đó trong bệnh viện.

- A lô! - Anh nhắc máy.

- Anh... sao rồi? - Một giọng nói non nớt cất tiếng hỏi rụt rè.

Đào Ngang ngẩn người. Giọng nói này, không phải là Lưu Vũ thì còn ai nữa?

- Anh rất ổn, linh kiện toàn thân vẫn đầy đủ! - Đào Ngang cười, trả lời bằng giọng nói vô cùng nhẹ nhõm như mọi khi.

- Tối qua, anh gặp trộm à? - Trong giọng nói của Lưu Vũ, vẻ lo lắng và ngờ vực đan xen - Đúng là có trộm à?

Đào Ngang im lặng nửa giây, rồi lại cười và nói:

- Đúng là có trộm, còn là một tên trộm rất ghê gớm! Nhưng em yên tâm, trộm cướp có ghê gớm đến mấy cũng không đánh lại được anh đâu. Hắn bị anh dọa cho chạy mất dép rồi, không chừng còn bị thương nữa đấy!

Xe cộ hai bên đường lao qua vun vút, những người đang vội vã về nhà, đáng về tắt bật, cái ồn ào chỉ có nơi thành thị, vào thời khắc này, lại hoàn toàn tiêu biến ở đầu dây bên kia, trong một quãng im lặng còn kéo dài hơn nữa.

- Anh... đừng xảy ra chuyện gì, được không? - Rất lâu sau, Lưu Vũ mới lên tiếng, giọng nói mỗi lúc càng hạ thấp.

Trái tim Đào Ngang bất chợt nhói đau:

- Cô bé ngốc, anh sẽ không có chuyện gì đâu! - Anh ngẩng đầu nhìn ráng chiều đỏ rực, cố gắng khiến cho giọng mình trở nên trong trẻo giống như sắc trời - Nếu anh có chuyện gì, thì ai sẽ dẫn em ra ngoài rong chơi ở nơi vui vẻ nhất? Ha ha.

Lưu Vũ không đáp lời. Sau một hồi im lặng rất lâu, đã gác máy.

Đào Ngang cầm điện thoại trên tay, hít sâu một hơi, lẩm bầm:

- Sai lầm buộc phải chấm dứt ở mình...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Sự kiện giữa đêm đuối trộm đã trôi qua được một tuần. Mọi thứ trong bệnh viện vẫn như cũ, nề nếp trật tự. Trong khoảng thời gian này, Đào Ngang luôn đặc biệt lưu tâm tới nhất cử nhất động của cậu đồng nghiệp Tiểu Khương. Thế nhưng, lại chẳng phát hiện được bất cứ đầu mối nào mà anh đang tìm kiếm.

Đào Ngang che giấu rất kỹ mục đích thật sự của việc mình tới bệnh viện làm việc, và quyết tâm mang theo cái bí mật ấy xuống mộ, giữ kín suốt đời. Kỳ thực, cho dù anh có nói ra, cũng chẳng ai chịu tin.

Đào Ngang cười gượng, nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm.

Thứ duy nhất khiến anh cảm thấy vui vẻ, chính là cô bé Lưu Vũ kia, mà có lẽ không nên gọi là cô bé nữa, cô gái ấy nhờ sự quan tâm của Đào Ngang, dần dần đã có được nụ cười.

Thế nhưng, mỗi lần đối diện với đôi mắt tuyệt đẹp với sắc xanh thăm thẳm như mặt biển kia, Đào Ngang lại không thể nào kìm nén được nỗi thương xót trong lòng... và cả sự ảm nản.

Nếu không phải vì lần sơ suất ấy, Lưu Vũ lẽ ra đã có một bầu trời tự do, chứ không phải giống như bây giờ, là một bệnh nhân tội nghiệp, suốt ngày bị giam chân trong phòng bệnh kín bưng.

Anh dựa người lên lưng ghế mềm mại, liếc ngang lên ngò đồng xanh bên ngoài cửa sổ, cùng những cụm hoa phấn nằm không xa dưới gốc cây, dần dần, mí mắt anh trĩu xuống...

Trên đỉnh núi hoang vu, một con dao nhỏ sáng loáng hình thập tự giá quăng dưới đất, đơn độc tỏa sáng lấp lánh trong đồng bùn đen.

- Nhặt lên! - Một giọng nói nghiêm khắc nổ bùng trong bầu không khí loãng.

- Con không muốn! - Một đứa bé kiên quyết từ chối bằng giọng nói non nớt - Con không muốn giống như bố! Con ghét bố! Ghét bố!

- Con nhất định phải nhặt nó lên! Nếu không, con chắc chắn sẽ trở thành một thằng hèn! - Giọng nói trầm nặng thêm mấy phần.

- Con thà làm một thằng hèn cũng không muốn giống như bố!

Trong ánh sáng nhạt nhòa, khuôn mặt của đứa bé không ngừng run rẩy trong nước mắt và sự bi phẫn.

Một tiếng thờ dài thườn thượt, giống như trút ra toàn bộ những tiếc nuối và bất lực trong suốt cuộc đời. Bầu không khí bao trùm quanh núi, màu sắc mỗi lúc càng thêm tối tăm, tối tăm như một vùng mực đặc quánh, lại giống như sự u ám nguy hiểm tỏa ra từ một vực sâu không thấy đáy cùng, chia cắt toàn bộ thế giới thành vô số mảnh vụn, rồi nuốt chửng từng mảnh một...

Đào Ngang mở choàng mắt trong đám đĩa mờ hơi lạnh.

Quệt những giọt mồ hôi trên trán, dốc thẳng tách cà phê đã nguội tanh vào cổ họng. Đào Ngang thở hắt ra một hơi, dần dần lấy lại trạng thái bình thường.

Lúc này, Tiểu Khương đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy Đào Ngang liền nói:

- Vừa rồi tình cờ gặp người trong văn phòng bệnh viện, bảo tôi thông báo cho cậu, hai giờ chiều tới phòng viện trưởng, viện trưởng có việc tìm cậu.

- Viện trưởng tìm tôi? - Đào Ngang gãi gãi đầu, hỏi - Cậu có biết là việc gì không?

- Làm sao tôi biết được! - Tiểu Khương ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói - Chẳng phải tuần sau toàn bộ các cơ quan y tế trong tỉnh sẽ tổ chức một buổi diễn

thuyết quy mô lớn hay sao, bệnh viện chúng ta cũng cử người tham gia. Tôi nghĩ, viện trưởng tám phần là muốn cử cậu đi đấy!

- Cử tôi đi? - Đào Ngang cười nhăn nhó, nhớ lại hồi đi học, đừng nói tới việc diễn thuyết trước đám đông, ngay cả trong giờ học cũng chưa từng giờ tay phát biểu. Cử mình đi tham gia diễn thuyết, chẳng phải là chuyện đại nực cười hay sao?

Buổi chiều, ngồi trong văn phòng rộng rãi tiện nghi của viện trưởng, Đào Ngang ngần ngừ nhìn xấp bản thảo diễn thuyết trên tay, nói:

- Viện trưởng, bệnh viện chúng ta nhân tài đông đảo, nhất định phải cử cháu đi à?

Về mặt nhăn nhó của anh khiến viện trưởng phá lên cười lớn, nói:

- Chủ đề của buổi diễn thuyết lần này chính là sáng tạo, nên tôi mới dự định cử một nhân viên mới như cậu đại diện cho bệnh viện Vĩnh Phúc chúng ta. Đây cũng là một cơ hội rèn luyện quý báu.

- Nhưng... - Đào Ngang chỉ tay vào tập bản thảo - Phát biểu trước bao nhiêu người như vậy, cháu sợ rằng mình sẽ không thể ứng phó nổi.

- Không sao đâu! - Viện trưởng trấn an - Bản thân tôi đã giúp cậu chỉnh sửa xong xuôi, chỉ cần cậu đọc cho thuộc, lúc lên sân khấu cứ tỏ ra tự nhiên đỉnh đạc, đừng căng thẳng, nói ra những nội dung này giống như trò chuyện là được. Cuộc diễn thuyết này có tác dụng nhất định trong việc nâng cao hình tượng của bệnh viện ta. Giao nhiệm vụ này cho cậu, tôi tin vào con mắt nhìn người của mình.

Đào Ngang cầm tập bản thảo, đưa mắt liếc xuống trang giấy dày đặc những chữ. Nội dung không nằm ngoài những thứ như “Bệnh viện chúng tôi những năm gần đây đã áp dụng kỹ thuật mới này, đưa thiết bị mới nọ”; “Là một lương y, đối với bệnh nhân không chỉ cần có một trái tim yêu thương như từ mẫu, mà càng phải cần đến những tri thức mới, kỹ thuật mới để chấp thêm đôi cánh cho chúng ta, để chúng ta có thể bay cao hơn, xa hơn trong hành trình dài nhằm đánh bại bệnh tật”.

Nhìn những câu văn kiểu công thức như thế này, Đào Ngang chỉ cảm thấy đau đầu.

- À, buổi diễn thuyết này có giới hạn về thời gian, mỗi người chỉ được phép phát biểu trong năm phút. - Viện trưởng bỗng sực nhớ ra điều này, bèn nói - Thế này đi, bây giờ tôi đang rảnh, cậu hãy đọc bản thảo một lượt, tôi sẽ giúp cậu bấm giờ, tiện thể xem xem giọng nói của cậu có đủ diễn cảm hay không.

- Hà? Đào Ngang thẳng thốt nhìn vị viện trưởng nhiệt tình - Phải đọc thật à?

- Mắc sai lầm bây giờ dù sao cũng tốt hơn là mắc sai lầm trên bục diễn thuyết. - Viện trưởng gật đầu nói.

Đào Ngang không còn cách nào khác, đành phải hăng giọng, miễn cưỡng đọc từng con chữ trong bản thảo.

Chật vật đến hơn nửa tiếng đồng hồ, Đào Ngang mới được phép rời khỏi phòng viện trưởng. Nhìn những chỗ được viện trưởng dùng bút đỏ khoanh lại biểu thị cần phải lên giọng nhấn mạnh, anh chỉ muốn khóc.

Ba ngày sau, tiếp theo sự kiện bệnh viện có trộm, trong phòng của Đào Ngang lại diễn ra một màn hài kịch khác.

Cô người yêu đi công tác ngoại tỉnh của Tiểu Khương chẳng hiểu nguyên do gì mà đột nhiên đi suốt đêm lộn trở về, kéo theo cả vali hành lý tới bệnh viện, tìm Tiểu Khương cãi vã khóc lóc âm ỉ. Nghe cả nửa ngày trời, mọi người mới vỡ lẽ, thì ra gã Tiểu Khương kia nhân lúc người yêu đi vắng, đã lén lút hẹn hò với cô bạn gái quen trên mạng, trong lúc nấu bữa tối tình yêu cho cô nàng, chẳng may bị bỏng tay. Người yêu cậu ta không biết mọi được thông tin từ đâu, lập tức quay về tìm cậu ta tính sổ. Hai người cãi cọ náo loạn cả văn phòng, cho tới khi bảo vệ cường chế mời họ tới phòng bảo vệ, thì toàn thể khoa Huyết học số 2 mới được yên bình trở lại.

- Hê hê, tôi cứ băn khoăn cái tay Tiểu Khương kia tại sao tới hôm đó tự dưng lại đối ca trực với cậu, hóa ra là đi ăn vụng. - Đám đồng nghiệp xì xầm hi hi trước tai họa của Tiểu Khương - Đáng đời! Người yêu cậu ta nổi tiếng là ghê gớm. Phen này thì cậu ta lãnh đủ!

Đào Ngang cười cười, im lặng thu dọn đám đồ đạc ngổn ngang trên bàn làm việc. Về chuyện tình cảm của người khác, anh không có hứng thú. Anh chỉ hiểu ra một điều duy nhất, đó là Tiểu Khương mà anh vẫn nghi ngờ, từ giờ trở đi đã không còn giá trị nghi vấn nữa. Mạnh mới lại bị đút.

Buổi chiều, Đào Ngang trong lòng nặng trĩu, lại đi kiểm tra một vòng khu nhà điều trị như thường lệ. Vừa xuống tới sảnh lớn của tòa nhà chính còn chưa kịp bước chân ra khỏi thang máy, một giọng nói oang oang đã vọng tới trước mặt.

- Cái gì? Anh bảo anh Nguru nằm ở phòng nào? Nghe không rõ! Bệnh viện này có hai tòa nhà, tôi không biết là ở tòa nào? - Một người đàn ông trung niên ăn mặc có vẻ quê mùa, cầm một chiếc điện thoại cục gạch, tay trái xách một chiếc túi du lịch cáu bẩn, đang nhìn ngang ngó dọc trong sảnh.

Cô gái chịu trách nhiệm hướng dẫn trong sảnh thấy vậy, vội vàng chạy tới nhắc nhở ông ta nói nhỏ một chút, và hỏi xem ông ta có cần giúp gì không.

- Tôi muốn tìm người! Có Tam Nguru! Hôm qua bảo là bị viêm phổi, đưa tới bệnh viện này! - Người đàn ông vội vàng cúp điện thoại, khoa chân múa tay nói với cô gái.

Đào Ngang lắc đầu, cất bước tiến ra bên ngoài. Lúc này, cánh cửa của một chiếc thang máy khác kính coong mở ra. Đào Ngang còn chưa kịp bước được hai bước, sau lưng lại vọng đến cái giọng ông ổng của người đàn ông trung niên kia:

- Ô! Đây chẳng phải là bác sĩ Trịnh Trực đấy ư?

Đào Ngang dừng bước, tò mò quay đầu lại nhìn, người vừa được người đàn ông kia gọi là bác sĩ Trịnh Trực chính là viện trưởng vừa bước ra khỏi thang máy. Ai cũng biết viện trưởng họ Vương, người đàn ông kia chắc hẳn đã nhận nhầm người.

Viện trưởng liếc nhìn người đàn ông sắc mặt đầy vẻ kích động, khẽ đẩy gọng kính lên, nét mặt chuyển từ bình thản sang ngỡ ngàng:

- Xin lỗi, tôi không phải họ Trịnh. Có lẽ anh nhận nhầm người rồi!

- Nhận nhầm người? - Người đàn ông tròn trừng mắt, sầm soi viện trưởng từ trên xuống dưới, rồi quả quyết nói - Không thể nhầm được! Cặp mắt của tôi nổi tiếng là cú vọ đấy! Rõ ràng là anh chính là bác sĩ Trịnh Trực mà! Hai mươi năm trước, anh làm bác sĩ ở trạm xá thôn Tiểu Hà huyện Vụ, con trai tôi bệnh nặng gần chết, chính anh đã cứu sống nó, làm sao tôi có thể nhận nhầm được!

Viện trưởng khó xử nhìn người đàn ông, nói:

- Xin lỗi, đúng là anh đã nhận nhầm người rồi. Tôi không phải họ Trịnh, cũng chưa bao giờ tới huyện Vụ. Tôi còn có việc gấp, tôi đi trước đây!

Nói xong, viện trưởng vòng qua người đàn ông, bước nhanh ra bên ngoài. Nhìn thấy Đào Ngang đứng ở phía trước, thì lịch sự gật đầu với anh, không quên căn dặn:

- Cuối tuần là phải diễn thuyết rồi đấy, cậu hãy cố gắng chuẩn bị cho chu đáo!

- Vâng, cháu biết rồi! - Đào Ngang vội đáp.

Người đàn ông nhìn theo bóng viện trưởng xa dần, bắn khoăn dụi dụi mắt, lẩm bầm:

- Quái nhỉ, lẽ nào mình nhận nhầm người thật à? Không thể nào, ngoài việc có già đi một chút, ông ta trông chẳng khác gì hai mươi năm về trước, vẫn đẹp trai như vậy... - Nói rồi, ông ta vừa gãi đầu, vừa theo cô nhân viên đi về phía tòa nhà khu điều trị.

Những lời này, Đào Ngang nghe không sót một chữ. Nhìn nét mặt của người đàn ông đầy vẻ oan uổng, còn vừa đi vừa không ngừng phân trần với cô nhân viên là mình tuyệt đối không nhìn nhầm người!

Huyện Vụ, thôn Tiểu Hà. Đào Ngang lẩm bầm hai địa danh này, khuôn mặt bỗng nhiên biến sắc.

Đào Ngang xin nghỉ phép hai ngày, nói rằng nhận được điện thoại của họ hàng, phải quay về thành phố xử lý chút việc gấp.

Chập tối ngày hôm sau, nơi Đào Ngang có mặt, không phải là đại lộ náo nhiệt trong thành phố, mà là con đường nhỏ mù mịt bụi đất ở thôn quê. Những chiếc máy kéo lăm lem dầu mỡ khói đen sì rề rề chạy qua trước mặt, những người nông dân gánh theo rau dưa hoa quả qua lại trên đường, oang oang kể chuyện cười với nhau, thì thoảng còn có một hai con chó có lông vàng lông trắng sủa ồ ồ chạy qua. Hoàn toàn là một bức tranh phong cảnh nông thôn rất thuần túy.

Đào Ngang không quay về thành phố, mà từ sáng sớm đã nhảy xe khách đường dài tới huyện Vụ cách thành phố bảy giờ xe chạy.

Theo sự chỉ dẫn của người bản địa, Đào Ngang đi thẳng theo con đường này đến dưới gốc hai cây nhãn hạnh cao lớn, sau đó rẽ trái đi thêm chừng mấy trăm mét nữa, leo lên một triền dốc, lập tức thấy ngay trước mặt là một tấm bia đá đặt xiêu vẹo trong bùn lầy dưới cây cột điện, trên bia khắc ba chữ “Thôn Tiểu Hà”.

Anh thở phào, móc điện thoại ra bấm số:

- Cậu khẳng định ở thôn Tiểu Hà huyện Vụ hai mươi năm về trước đích xác có một bác sĩ tên là Trịnh Trực chứ?

- Này ông bạn học ơi, tớ chính là công an hộ tịch cục phách đấy, cậu bảo tớ điều tra giúp, tớ dám không tra cứu cẩn thận được à? Còn nữa, theo ghi chép trong tài liệu, hai mươi năm trước, ông Trịnh Trực này dẫn theo vợ và con gái tới làm bác sĩ ở trạm xá thôn Tiểu Hà, nhưng hai năm sau, Trịnh Trực đã ly hôn với vợ. Di ba tôi từng sống ở ngay thôn bên cạnh kể rằng, bà vợ chê ông ta làm bác sĩ chẳng kiếm được mấy tiền, đã bỏ đi theo một con buôn giàu có. Đưa con gái luôn sống cùng ông ta. Nhưng mười lăm năm trước, Trịnh Trực và con gái đã rời khỏi thôn Tiểu Hà, không ai biết họ đi đâu.

- Cậu đã tìm ra địa chỉ ngôi nhà cũ của Trịnh Trực cho tớ chưa?

- Đương nhiên là tìm ra rồi, nhưng khu đất đấy đã bị quy hoạch thành đất lâm nghiệp, nhà cửa trên đấy sắp bị phá dỡ hết, cư dân đều đã di dời tới nơi khác, cậu muốn tìm thì phải mau lên.

Rất nhanh, Đào Ngang gác máy, đi vào thôn Tiểu Hà theo địa chỉ cậu bạn cung cấp, bước thẳng về phía tây thôn.

Quả nhiên, đúng như cậu bạn học cũ đã nói, trên bức tường bao cũ nát của thôn Tiểu Hà đã viết đầy những chữ “giải tỏa” to tướng bằng vôi trắng. Những ngôi nhà xây gạch lợp ngói kiểu dáng na ná nhau nằm lộn xộn, có căn cửa chính cửa sổ mở toang hoác, thoạt nhìn đã biết rất lâu rồi không có người ở.

Một vài người phụ nữ nhặt phế liệu công trên lưng những sọt tre to tướng đi qua trước mặt Đào Ngang, đua nhau liếc nhìn vị khách lạ mặt quần áo chần

chu này, ghé tai thì thầm với nhau. Một người trong số đó nhìn chăm chăm hồi lâu vào chai nước khoáng còn hơn nửa đang cầm trong tay anh.

Thấy vậy, Đào Ngang bèn chia chai nước cho chị ta, nói:

- Cầm lấy đi! - Rồi anh lại nhìn về phía trước, hỏi - Có phải trong thôn Tiểu Hà có một rừng trúc không?

Người đàn bà mừng rỡ đặt vội chai nước vào trong sọt, rồi thuận tay chỉ sang phía bên phải trước mặt, đáp lại - Chính là ở đó, cứ đi thẳng sẽ tới! - Nói xong, chị ta lại trợn mắt nhìn Đào Ngang, kinh ngạc hỏi - Cậu muốn tới đó à?

- Đúng vậy, có vấn đề gì không? - Đào Ngang nhìn sắc mặt khác thường của chị ta, vội hỏi. Cậu bạn học cũ bảo anh rằng, nơi Trịnh Trục từng sống nằm ở tận cùng thôn Tiểu Hà, liền kề với một rừng trúc.

- Rừng trúc đó không được sạch sẽ! Nghe nói ở đó có một con yêu rắn. Mười mấy năm trước, gia súc của các hộ trong thôn bị chết, xác tự rụng biến mất một cách khó hiểu. Nhưng chỉ mấy ngày sau, mọi người lại thấy những con vật đã chết ấy sống lại trong rừng trúc, thật đáng sợ! - Chị ta kể lại với một biểu cảm sinh động.

- Có chuyện như vậy à? - Đào Ngang không hề tỏ ra sợ hãi, còn cười mà nói - Chết rồi lại sống dậy, mọi người không coi đó là chuyện tốt đẹp ư? Tại sao lại nói là đáng sợ?

- Cậu không biết đấy thôi, những con vật sống lại ấy, không đầy bảy ngày sau, đều lần lượt chết hết, hơn nữa bộ dạng lúc chết vô cùng khủng khiếp, con nào con nấy mất tròng tròng thô lỗ, toàn thân cứng đờ như đá tảng! Phi phui, xui xẻo! - Người đàn bà nhả mấy bãi nước bọt xuống đất, vừa đi tiếp vừa ngoái đầu lại cảnh cáo Đào Ngang - Dù sao, nếu cậu muốn tới đó, tôi khuyên cậu nên cẩn thận. Người già trong thôn đều nói, những con vật này đã bị con yêu rắn hút mất linh hồn, sau đó thả chúng trở lại để hại người!

Đào Ngang cười, gật gật đầu, không nói gì.

Đi theo hướng người đàn bà vừa chỉ, Đào Ngang dễ dàng tìm ra được một khu nhà nhỏ tường trắng ngói xám. Bên ngoài căn nhà, từng khóm trúc đứng đưa nghiêng ngả trong gió chiều, cành lá xào xạc không ngớt. Cách căn nhà mấy chục mét, một rừng trúc rậm rạp đến ánh sáng cũng không thể lọt qua, thỉnh thoảng hiện ra trước mắt.

Đào Ngang đẩy khê cánh cổng, ổ khóa sắt trên cổng lập tức rơi xuống theo tay nắm cửa gãy rời. Anh bước vào sân nhà. Một bầy chim sẽ đang tìm thức ăn trên mảnh sân trống trải lập tức vỗ cánh bay tan tác. Sau khi những tiếng đập cánh phành phạch biến mất, thì ngoài tiếng gió thổi và tiếng lá trúc xào xạc bên ngoài, trong sân nhà không còn nghe thấy một âm thanh nào khác.

Đào Ngang đứng giữa sân, nhìn hai gian nhà lợp ngói nằm song song nhau, trầm ngâm một thoáng, rồi đẩy cửa gian nhà trông lớn hơn chút ít.

Cảnh tượng nhìn thấy trước mắt không khác mấy so với dự đoán của anh. Trong nhà chỉ có đồ đạc cũ kỹ phủ đầy bụi bặm và mạng nhện, tấm gương đặt trên mặt tủ đã bị bụi phủ lấp vè sáng bóng ban đầu, bộ ấm chén màu trắng bày ngay ngắn trên mặt bàn đã biến thành màu xám, bờ tường loang lổ bong tróc, chỗ nào cũng đầy vết lổ lổ do hơi ẩm ăn mòn.

Dường như chẳng có ai thêm nhân lúc nhà vắng chủ mà tiện tay nhặt nhạnh. Lẽ nào bởi vì nơi này liền kề với khu rừng trúc bị đồn đại là có yêu quái rắn, khiến cho những người kia chỉ nghe đã sợ? Đào Ngang nhìn quanh tứ phía, phán đoán sơ bộ như vậy.

Đào Ngang lần lượt mở từng cái tủ, tìm kiếm kỹ lưỡng tất cả góc ngách trong nhà. Ngoài một vài bộ quần áo cũ và mấy thứ đồ linh tinh vô dụng, không phát hiện thấy bất cứ vật nào có giá trị đối với anh. Anh đóng cửa tủ quần áo lại, rồi bước tới trước chiếc giường gỗ vẫn trải chăn đệm. Đôi gối đặt trên giường vẫn hiện rõ hình thù một đôi uyên ương bằng chỉ đỏ. Anh lật chăn, vừa phẩy phẩy lớp bụi bay lên, vừa cúi xuống ấn bàn tay xuống mặt giường, dịch chuyển từng chút một xuống dưới. Rất nhanh, tay anh dừng lại phía dưới giường sát với bờ tường - bàn tay đã chạm vào một vật lồi lên rõ rệt.

Đào Ngang vội vàng lật ga giường và lớp rom trải bên dưới lên, cùng với thứ mùi ẩm mốc xộc lên, anh lôi ra được một khung ảnh bằng kính viền gỗ kích thước khoảng 9x12.

Mang chúng ra chỗ sáng nhìn, trong khung là bức ảnh đen trắng chụp một gia đình ba người trông có vẻ rất hạnh phúc. Người phụ nữ ở bên trái trẻ trung xinh đẹp, tươi cười bế đứa con gái chừng sáu, bảy tuổi. Người đàn ông trẻ tuổi khuôn mặt sáng sủa điển trai, dịu dàng ôm lấy vai vợ. Cô bé ngồi giữa họ buộc hai bím tóc nhỏ xíu, bên dưới lớp tóc mái cắt ngang lông mày, đôi mắt to tròn long lanh ánh lên vẻ thông minh hoạt bát khác thường.

Ánh mắt có phần kinh ngạc của Đào Ngang nhìn xuống góc phải bên dưới bức ảnh. Một dòng chữ nhỏ viết bằng bút mực - Vợ yêu Tiểu Ngô, con gái yêu Ninh Nhi, bình an mạnh khỏe, gia đình hòa thuận muôn năm. Chữ ký chỉ là một chữ "Trịnh".

Người phụ nữ trong bức ảnh, Đào Ngang không quen biết, nhưng người đàn ông, rõ ràng chính là phiên bản trẻ tuổi của viện trưởng, mắt mũi mồm miệng đều giống y chang. Và cô bé ở giữa họ, ngoài kiểu tóc không giống ra, diện mạo như đúc ra cùng một khuôn với Lưu Vũ.

Con gái yêu Ninh Nhi... Bệnh nhi Lưu Vũ... Hai con người lẽ ra phải tồn tại ở hai thời điểm khác nhau, với hai thân phận khác nhau, lúc này lại dần dần trùng khít lên nhau.

Vị bác sĩ nông thôn Trịnh Trục hai mươi năm trước, viện trưởng của bệnh viện Vĩnh Phúc hai mươi năm sau, người đàn ông này không ngờ lại giấu mình kỹ lưỡng tới vậy, báo hại mình pHải Âu dưỡng công đi không biết bao nhiêu đường vòng!

Đào Ngang lấy tấm ảnh ra, cắt vào trong ví, quay người đi ra ngoài. Có được chứng cứ này, anh đã biết rõ bước tiếp theo mình sẽ phải làm gì.

Bước ra khỏi cửa, anh đưa mắt nhìn gian nhà nhỏ hơn một chút ở bên cạnh. Bước lại gần, Đào Ngang phát hiện ra cửa sổ của gian nhà này toàn bộ đã được bịt kín mít bằng thứ vải dầu rất dày và không thấm nước, từ bên ngoài không thể thấy được bên trong. Hơn nữa, trên tay nắm cửa đều được gia cố bằng dây thép, còn lủng lẳng một ổ khóa đồng cực lớn.

Đào Ngang phải tốn mất mấy phút mới mở được ổ khóa này bằng chìa khóa vạn năng. Vừa đẩy cửa ra, một mùi thối rửa và mốc meo ập thẳng tới trước mặt, nồng nặc đến phát buồn nôn.

Anh bịt mũi, bước vào trong, đưa mắt nhìn. Trong gian nhà chỉ có một chiếc giường nhỏ bằng gỗ, và hai giá sách được đóng thủ công đặt dựa vào tường, nhưng đồ bày trên giá lại không phải là sách vở, mà là một dãy chậu hoa cũ kỹ, sứt mẻ. Đất trong chậu đã khô cứng thành từng cục, hoa cỏ trong chậu chỉ còn vài sợi rễ khô quắt ló ra ngoài. Bên dưới giá sách còn lại có ba cái rương quần áo bằng gỗ long não kiểu dáng cũ kỹ xếp san sát nhau. Tất cả đều bị khóa.

Đào Ngang ngồi thụp xuống phía trước ba chiếc rương, mùi thối rửa lúc này lại càng nồng nặc hơn vừa nãy. Anh đoán rằng, nguồn gốc của mùi hôi thối trong toàn bộ gian nhà chính là mấy chiếc rương.

Anh gắng gượng chịu đựng cái mùi ghê tởm khiến anh tức thở, dùng chìa khóa vạn năng cẩn thận mở ổ khóa sắt trên một chiếc rương, sau đó, mở nắp ra.

Một đồng xương trắng sắp xếp ngay ngắn theo trật tự hiện ra trước mắt Đào Ngang.

Anh bóp chặt lấy mũi, dùng chìa khóa cẩn thận khều lật những khúc xương. Rất nhanh, anh xác định được rằng đây không phải xương người, mà là của một loài động vật họ mèo. Sau đó, anh lại lần lượt mở hai chiếc rương còn lại ra, bên trong cũng đựng đầy xương động vật, có chim, có chó.

Tuy chỉ là xương động vật, nhưng hơi hướng chết chóc phả ra từ đó còn khiến người ta ghê sợ hơn cả mùi thối rửa của bản thân chúng.

Những lời nói của người đàn bà nhặt rác vừa nãy đột nhiên lại vang vọng bên tai - những con vật chết rồi sống lại, rồi lại thỉnh thoảng lại chết thêm và còn cả những cự phú danh nhân đã tới bệnh viện Vĩnh Phúc chữa trị bệnh nan y, cuối cùng lại lần lượt chết vì tai nạn; những bài báo đưa tin chết chóc được cất giữ, toàn bộ chen chúc trong trí não Đào Ngang. Anh cố gắng sắp xếp lại những mảnh mớ hỗn loạn, dần dần, anh chợt ngộ ra một điều gì đó.

Đào Ngang lùi ra khỏi gian phòng, bước khỏi khu nhà phủ kín mây mù nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Vàng dương đã lặn xuống dưới đường chân trời, chân mây chỉ còn sót lại một vệt đỏ rơi rớt. Cái nóng thiêu đốt ban ngày đã tan gần hết, gió đêm vừa thổi, lại mang đến chút ớn lạnh sồn da gãi.

Đào Ngang đứng trên đám đất bùn bên ngoài khu nhà, nhìn đồng hồ, lúc này đã là bảy giờ mười phút tối, còn một chốc nữa trời mới tối hẳn. Anh băn khoăn nếu mình đi nhanh hơn chút nữa, liệu có thể ra khỏi thôn Tiêu Hà trước khi trời tối, tới huyện lỵ bắt chuyến xe cuối quay về thành phố hay không.

Đang định cất bước, rừng trúc bên cạnh chợt vọng ra một tràng những tiếng ào ào gấp gáp, dường như trong đó có người đang vội vã đi nhanh mà vào cảnh trúc. Cùng lúc đó, một cái bóng trắng toát xuất hiện lơ mơ bên rìa tầm nhìn của anh.

Đào Ngang quay phắt sang nhìn về phía rừng trúc, quả nhiên trông thấy một cái bóng trắng vút qua, chớp mắt đã chìm chìm trong rừng trúc rậm rì.

- Ai? - Đào Ngang vô thức quát lên một tiếng, lập tức chạy vào rừng trúc đuổi theo.

Những thân trúc đan xen chằng chịt đã biến cái thế giới trước mặt Đào Ngang thành một mê cung. Anh vừa gạt những lá trúc rũ xuống che khuất tầm nhìn, vừa đuổi theo phương hướng trong trực giác. Bước chân vội vã giẫm lên con đường mòn phủ đầy sỏi đá và lá rụng, liên tục phát ra những tiếng lạo xạo, nghe hết sức chói tai trong thôn làng tĩnh mịch.

Mức độ rộng lớn của rừng trúc đã vượt khỏi sức tưởng tượng của Đào Ngang. Anh cứ thế đuổi cho đến tận một con đường núi rộng hơn con đường mòn vừa đi qua chút ít, nhìn về đằng trước, cái bóng trắng dường như lại vụt hiện lên. Anh lập tức chạy một mạch theo con đường núi, cho tới trước một khe núi lõm chồm đá tảng, anh bỗng đột ngột dừng bước.

Trên một tảng đá lớn cách anh chưa đầy vài mét, viện trưởng đang thành thoi ngồi đọc báo.

Nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của Đào Ngang, ông ta bỏ tờ báo xuống, đẩy gọng kính lên theo thói quen, xoay nghiêng mặt sang cười cười với Đào Ngang.

- Cậu Đào, không khí nơi này trong lành hơn ở thành phố nhiều, phải không?

- Ha ha, làm phiền ông phải đích thân bám theo tôi, thật ngại quá đi mất! - Đào Ngang cười, án binh bất động.

Viện trưởng bỏ kính xuống, nhìn ngắm phong cảnh phía trước, nói:

- Mười lăm năm không trở lại nơi này, vẫn không có gì đổi khác.

- Phong cảnh không đổi, lòng người khác xưa. - Đào Ngang không hề sợ hãi, bước tới bên cạnh ông ta, thu lại nụ cười, lạnh lùng nói - Cho dù ông không tới tìm tôi, tôi cũng sẽ tới tìm ông, Trịnh Trục!

Viện trưởng nhìn anh, ánh mắt không có lấy mấy may kinh ngạc, vẫn giống hệt như trước, một vị trưởng bối hiền từ và thông tuệ nhất mực, mỉm cười với Đào Ngang.

- Giao đôi cánh của ma ong ra đây! - Đào Ngang đi thẳng vào đề, chia tay ra trước mặt viện trưởng - Đó không phải là thứ thuộc về ông!

- Giao cho cậu? - Viện trưởng hỏi ngược lại.

- Đúng! - Đào Ngang dứt khoát.

- Tại sao cậu lại khẳng định đôi cánh ấy ở chỗ tôi? Đã mười bảy năm trôi qua rồi! - Nụ cười của viện trưởng dần dần biến mất. Ông ta đứng dậy, quan sát Đào Ngang với ánh mắt lạnh lùng - Cậu có quan hệ gì với người thợ săn mười bảy năm về trước?

- Tôi không ngu ngốc như ông tưởng đâu. Ông nghĩ rằng tôi không hề hay biết chân tướng của chuyện xảy ra mười bảy năm về trước ư? - Đào Ngang cười nhạt - Trong cái buổi chạng vạng mưa gió mù mịt, mười bảy năm về trước, ông bế đứa con gái đang mắc bệnh nặng đi cấp cứu ở bệnh viện tại huyện lỵ, kết quả là trượt chân trên đường núi lầy lội, ngã lăn xuống khe núi, sau khi định thần lại mới phát hiện ra con gái mình... Ninh Nhi, đã tắt thở.

Viện trưởng đột nhiên mím chặt môi, vò nát tờ báo đang cầm trong tay, móng tay bấm thủng cả tờ báo.

- Lúc này, một con yêu quái đang bị thợ săn truy sát, chính là ma ong, rơi từ trên không trung xuống, trốn vào cơ thể của con gái ông để lánh nạn, ông lại lầm tưởng là con gái mình sống lại. Khi người thợ săn đuổi tới muốn giết chết ma ong, ông đã liều mạng ngăn cản. Thợ săn thấy ông một lòng bảo vệ con gái, đã động lòng trắc ẩn, không nhẫn tâm hủy hoại hy vọng của ông, nhưng ông ta lại e sợ con ma ong nghe đồn hay hãm hại con người sẽ gây bất lợi cho ông, nên đã dùng con dao găm Kim Tinh của mình cắt đứt đôi cánh của ma ong và giao cho ông. Có được đôi cánh này, khác nào nắm được thần chú vòng kim cô trong tay, chỉ cần bóp mạnh đôi cánh trong túi gấm, cơ thể của ma ong sẽ đau đớn đến không thể chịu nổi. Đồng thời, pháp lực của ma ong cũng nằm trong đôi cánh. Không có cánh, nó sẽ mất đi khả năng tự do bay lượn, và càng vì sợ hãi nỗi đau đớn khủng khiếp mà không bao giờ dám làm trái lại mệnh lệnh của người nắm giữ đôi cánh, và sẽ trở thành con rối mặc cho kẻ đó thao túng. - Đào Ngang bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn nhìn xoáy vào bộ mặt tái nhợt của viện trưởng - Có lẽ, ban đầu ông cũng không hề hay biết dụng ý thực sự của thợ săn khi giao chiếc túi gấm cho ông. Nhưng sau này, ông không chỉ phát hiện ra, mà còn lợi dụng thứ bảo bối tình cờ có được kia theo cách của riêng mình, phát huy tới đa tác dụng của nó! - Nói tới đây, lông mày anh dựng ngược, chỉ vào mặt viện trưởng, chất vấn - Gần mười năm nay, những cự phú và người nổi tiếng đã bí mật tới bệnh viện Vĩnh Phúc chữa bệnh, ai cũng chết bất đắc kỳ tử sau khi chữa khỏi bệnh không lâu. Việc này, chắc chắn đều là nhờ phúc của ông, và... con ma ong bị ông thao túng!

Bàn tay viện trưởng bỗng nói lỏng, tờ báo bị gió cuốn lên, là là bay xuống khe núi. Ông ta ngược đôi mắt chốc lát đã vằn đầy tia máu, miễn cưỡng tỏ ra trấn tĩnh nhìn Đào Ngang, giọng gao còi mà nói:

- Ha ha, chuyện của mười bảy năm trước, cậu nói ra cứ như đích thân cậu đã trải qua. - Ngay sau đó, ông lập tức đổi giọng, một vẻ khinh miệt và thỏa mãn đầy biến thái chưa thấy bao giờ lóe lên trong đáy mắt - Còn những kẻ được gọi là cự phú nổi tiếng kia, bọn chúng vốn dĩ đã phải chết, ta tặng thêm cho chúng nửa năm tuổi thọ, đã là ân huệ cực lớn rồi. Ha ha, bọn chúng cứ tưởng rằng, có tiền sẽ mua được mọi thứ. Thế nhưng, trong mắt ta, tiền của bọn chúng không thể mua được lương tâm và tính mạng cho chúng.

Nghe thấy vậy, Đào Ngang lại bước thêm một bước lại gần ông ta. Người đàn ông trung niên từng một thời phong độ phi phàm, lãnh đạo cả một bệnh viện, lúc này đột nhiên lại suy sụp và tuyệt vọng như một con thú cùng đường, Đào Ngang túm lấy cổ áo ông ta, hỏi dồn:

- Nói, sao ông lại biết được bí mật trên người ma ong, và còn biết lợi dụng nó?

Viện trưởng gắng sức gỡ đôi tay như hai gọng kìm của Đào Ngang ra, chỉnh lại cổ áo đã bị Đào Ngang nắm đến nhăn nhúm với vẻ mặt dờ dại, mắt nhìn xuống khe núi, như tự nói với mình:

- Hôm đó, sau khi ta đưa Ninh Nhi về nhà, mọi triệu chứng bệnh tật trên cơ thể nó đã biến mất, khiến ta sung sướng không kể xiết. Thế nhưng, một thời gian sau, ta phát hiện ra Ninh Nhi đã thay đổi hoàn toàn so với trước đây, cả ngày không nói không rằng, tới cả một tiếng bô cũng không chịu gọi. Đáng sợ nhất là, con bé liên tiếp hơn mười ngày trời không ăn không uống, song lại chẳng hề hấn gì. Hơn nữa, có một đêm, nó len lén vào phòng của ta, định ăn trộm chiếc túi gấm để trong tủ, nhưng không ngờ vừa cầm chiếc túi gấm lên, cơ thể nó đã bắn vọt ra xa, ngón tay bị bỏng đến đỏ tấy. Sau con hoảng hốt, ta mới nhớ ra, quái nhân áo đen ngoài việc đưa cho ta chiếc túi gấm, còn cho ta một chiếc khăn tay có viết chữ, nhưng vì trước đó ta quá xúc động, nên chưa hề mở nó ra xem. - Nói tới đây, ánh mắt của viện trưởng hấp háy không ngừng, giống như đang hồi tưởng lại những thứ không hề muốn nhớ.

- Trên khăn tay viết gì? - Đào Ngang truy hỏi.

- Con gái đã chết, ma ong nhập thân, nắm chặt đôi cánh, giữ được bình an. - Viện trưởng cười buồn bã - Lúc đó ta mới hiểu ra, người áo đen không hề

hù dọa ta, đúng là ta đã gặp phải yêu quái. Hóa ra trên đời có loài yêu quái tên là ma ong. Thực sự, ta lúc đó vô cùng mâu thuẫn. Là một bác sĩ, nhìn thấy con gái mình chết đi rồi lại sống dậy, lý trí cho ta biết điều này là không thể. Cứ thế rất lâu sau, ta mới chấp nhận sự thực là con gái mình chỉ còn lại phần thân xác, Ninh Nhi trước mắt ta chỉ là một con yêu quái mượn xác hoàn hồn mà thôi.

- Ông không sợ hãi mà bỏ chạy ư? - Đào Ngang lạnh lùng nhìn ông ta.

Viện trưởng ôm đầu, đau khổ lắc mạnh:

- Ta đã từng nghĩ tới việc chạy trốn. Nhưng ta lại không thể bỏ được con bé. Tuy nó chỉ là yêu quái, nhưng thân thể của nó lại là đứa con gái mà ta yêu thương nhất. Ta đã không bỏ đi, làm như Ninh Nhi vẫn còn sống, ta cho nó ăn cơm, uống nước, dạy nó học chữ. Thế nhưng, ta đã cố gắng hết sức, mà nó vẫn không hề có phản ứng gì với những tình cảm ta đã bỏ ra, ánh mắt nó nhìn ta vẫn đầy sợ hãi, thậm chí là thù hận. Cứ như vậy trong một năm ròng. Nó suốt ngày ở lý trong nhà, không chịu đi đâu. - Nói tới đây, trong mắt ông ta bỗng lóe lên những tia sáng khác thường - Một hôm, ta đi khám bệnh trở về, phát hiện ra những cây hoa dành dành đã chết héo từ lâu bên ngoài cửa sổ phòng Ninh Nhi đột nhiên sống lại, nở hoa đầy cành, tỏa hương ngào ngạt. Càng khiến ta kinh ngạc hơn nữa là khi bước vào trong phòng Ninh Nhi, ta phát hiện nó đang bế một con mèo con nõ đùa. Mà đó là một con mèo vô chủ, mò vào nhà ta nửa đêm hôm trước, lúc đó miệng đã sùi bọt trắng đứng còn không vững, nhiều khả năng đã ăn nhầm bả chuột, không còn cách nào cứu chữa. Sáng sớm hôm đó, khi ta ra khỏi nhà, con mèo đã nằm thoi thóp dưới chân tường, với tình trạng đó, không thể cầm cự được tới quá buổi trưa.

- Nhưng khi ông trở về, phát hiện ra con mèo lại hoàn toàn vô sự, cứ như chưa hề bị trúng bả. - Khi nói câu này, nét mặt Đào Ngang không hề kinh ngạc, chỉ có vẻ nghiêm khắc nặng nề.

- Đúng vậy! - Viện trưởng gật đầu - Ta là một bác sĩ, những tri thức mà ta có được không thể nào giải thích cho hiện tượng mà ta nhìn thấy. Ta truy hỏi con bé, bắt nó nói cho ta biết sự thực. Ban đầu, nó không chịu hé răng nửa lời. Ta không còn cách nào khác, bèn lấy túi gấm ra, làm theo cách của người áo đen, bóp mạnh một cái. Nó lập tức ngã gục xuống đất, đau đớn đến toàn thân run rẩy, luôn miệng cầu xin ta dừng tay. Sau đó, nó mới kể với ta, nó là một thành viên trong yêu tộc ma ong, tên là Lưu Vũ. Ma ong, giống hệt như ong mật, có chiếc nọc có thể đốt người, chỉ khác ở chỗ nọc của chúng mọc trên ngón trỏ của bàn tay phải, có thể châm vào cơ thể sinh vật sống và tiêm chất độc vào. Nếu châm nọc vào cơ thể sống, sẽ khiến đối phương mất mạng trong tích tắc, nhưng nếu châm vào xác chết hoặc vật thể sắp chết, lại có tác dụng cải tử hoàn sinh. Tuy nhiên... - Viện trưởng bỗng nghiêng chặt răng, không nói tiếp nữa.

- Tuy nhiên, những sinh vật được nọc độc của ma ong cải tử hoàn sinh, tính mạng sẽ không duy trì được bao lâu, sau một thời gian nhất định sẽ chết bất thành linh vì nội tạng suy kiệt, hơn nữa, bộ dạng lúc chết vô cùng khủng khiếp. - Đào Ngang giúp ông ta nói tiếp - Sau khi phát hiện ra bí mật này, ông còn tới nhà dân làng lấy trộm xác gia súc đã chết, bắt Lưu Vũ lần lượt chứng minh cho ông xem, cho tới khi ông hoàn toàn tin vào sự thần kỳ này. Sau đó, ông dẫn Lưu Vũ rời khỏi đây, mượn lấy khả năng đặc biệt của cô ấy, ép buộc cô ấy giúp ông giết chết những cự phú không tiếc tiền bạc để mong cứu vớt tính mạng, thỏa mãn cái tâm lý biến thái của ông!

- Không phải thế! Cậu hoàn toàn chẳng hiểu gì hết! - Viện trưởng đột nhiên nổi giận, đám mạnh xuống tảng đá lớn, máu tươi tứa ra qua kẽ ngón tay - Bọn chúng đều đáng chết! Làm giàu bất nhân, ngấm ngấm làm ra những việc xấu xa bỉ ổi. Cái gã tỷ phú bất động sản họ Ngô kia, chỉ vì tiền mà bớt xén vật liệu xây dựng, trường học xây cho bọn trẻ trong huyện, trong trường không hề có cốt thép. Trong trận động đất bảy năm về trước, cả trường đổ sập, biết bao nhiêu đứa trẻ đã phải chết oan uổng! Còn cả cái tên Hà Vạn Niên kia nữa, bản tính háo sắc, ngay cả đứa bé mới mười lăm tuổi cũng không chịu buông tha. Ha ha, lẽ nào bọn chúng đều không đáng chết? Ta nhìn thấu tâm lý sợ chết của đám người cận bã ấy, nên quyết định dùng khả năng đặc biệt của Lưu Vũ, làm chút việc tốt cho đời. - Trên mặt viện trưởng bỗng lộ ra vẻ đắc ý - Mười lăm năm trước, ta biết chúng ta không thể tiếp tục ở lại thôn Tiểu Hà nữa, bởi vì ngoại hình của Lưu Vũ không có bất cứ biến đổi gì, hơn nữa, mắt nó dần dần biến thành màu xanh lam. Tin đồn về yêu quái rần rần càng lan rộng trong thôn, nên ta đã dẫn nó rời khỏi thôn Tiểu Hà, thay tên đổi họ, đi sang tỉnh khác. Sau hai năm lưu lạc, ta đã quay về thành phố Vong Xuyên, vừa hay gặp lúc bệnh viện Vĩnh Phúc mới xây dựng, ta bèn xin vào làm bác sĩ. Sau khi công tác ở bệnh viện ba năm, cũng chính là mười năm về trước, ta lúc đó đã được thăng chức làm phó viện trưởng, bèn thuê một cặp vợ chồng đóng giả là bố mẹ của Lưu Vũ, mang con bé tới bệnh viện, còn ta đích thân làm bác sĩ điều trị chính cho nó, làm giả bệnh án và tất cả thông tin của nó. Lưu Vũ đã dùng năng lực đặc biệt của nó để tạo ra các hiện tượng giả giống như mắc bệnh máu trắng cho mình. Để che giấu được kín kẽ, ta còn đích thân làm một cuộc phẫu thuật cấy ghép tùy sống cho nó. Cho nên tất cả mọi người trong bệnh viện đều chưa bao giờ hoài nghi về thân phận thực sự của Lưu Vũ. - Ông ta cười nhạt - Và kế hoạch của ta cũng có thể được triển khai an toàn từ đó.

Màn đêm đã hoàn toàn phủ kín thôn Tiểu Hà. Trong khe núi tĩnh lặng, dội lại tiếng gió thổi u u. Khuôn mặt Đào Ngang chìm khuất trong bóng tối, chỉ nghe thấy giọng nói đang cố kìm giận dữ của anh.

- Vĩnh Phúc chỉ là một bệnh viện nhỏ, làm sao ông có thể dẫn dụ những khách hàng cỡ bự này tới được?

- Rất đơn giản. Con người đều có bản năng sinh tồn, phần đông mọi người đều có tâm lý có bệnh thì vãi tứ phương. Ta chỉ cần viết một bức thư nặc danh, những kẻ giàu có mắc bệnh nặng nan y kia tự nhiên sẽ tìm tới bệnh viện của ta. Vì muốn sống tiếp, bọn họ sẽ không bỏ qua một tia hy vọng nào. - Viện trưởng cười khan mấy tiếng châm biếm - Thật đáng tiếc, đã mười năm rồi, ta mới “chữa trị” được cho sáu bệnh nhân như vậy. Nhìn bọn chúng rồi rít cảm ơn xuất viện, tặng bốc ta như một vị thần, lại còn bỏ ra những khoản tiền kèch xù để hậu tạ, ta vô cùng sung sướng. Ta phát hiện ra, con người sau khi bị chích nọc độc, thời gian phát độc là từ nửa năm tới hai năm. Những kẻ này sau đó đều chết rất khó coi, không phải chết do suy hô hấp trong lúc lái xe mà gây tai nạn giao thông, cũng vì phát bệnh tim mà chết đuối. Hô hô, đúng là quá khoái trá, lại không khiến người khác nghi ngờ. Kỳ thực, tất cả những gì ta cần làm với bọn chúng, chỉ là sau khi chích thuốc mê, bảo Lưu Vũ châm ngón tay vào động mạch cổ của chúng. Còn của cái bất nghĩa của chúng, toàn bộ đều được ta quyên tặng cho những người cần đến, cũng coi như là tích phúc thay cho chúng.

- Ha ha, ông chỉ mong cho tất cả những kẻ giàu có trên khắp thế giới đều mắc bệnh nan y, đều tới tìm ông, đúng không? - Ánh mắt sắc bén của Đào Ngang xuyên qua bóng tối, dường như muốn chọc thẳng vào mạch máu của đối phương - Ông tưởng rằng ông là một bác sĩ vĩ đại, trừ gian diệt ác, cướp của nhà giàu cứu giúp người nghèo ư? Ông nhầm rồi, ông không phải! Ông chỉ là một tên ác ma, dùng cách uy hiếp một yêu quái không có sức phản kháng để làm ra hàng loạt những việc xấu xa đùa giỡn với mạng người! Lý do khiến ông làm ra tất cả những việc này, chính là vì ông vẫn canh cánh trong

lòng chuyện vợ ông năm xưa đã vứt bỏ chồng con, chạy theo người đàn ông giàu có! Ông lúc nào cũng căm hận vợ ông cực độ. Mỗi hận này mười mấy năm qua chưa bao giờ nguôi ngoai. Ông lại càng thống hận người đàn ông đã cướp mất vợ mình, cũng căm hận bản thân khi xưa tại sao không thể giàu có. Hàng loạt những mối hận này đã vùi lấp lương tri và lý trí của ông. Ông trút giận lên những người giàu có mắc bệnh nan y kia, kỳ thực, chính là đã tưởng tượng họ thành gã đàn ông năm xưa quyến rũ vợ ông.

Đôi tay thông thạo của viện trưởng bỗng nắm chặt lại. Trên bầu trời không biết từ bao giờ đã hiện ra một mảnh trăng lưỡi liềm, ánh trăng bàng bạc hắt lên một khuôn mặt trắng bệch với đôi mắt đỏ vằn tia máu.

- Không! - Viện trưởng điên cuồng gầm lên một tiếng, chụp lấy ngực áo Đào Ngang hét lớn - Ta là người tốt! Nếu ta là người xấu, thì bao nhiêu năm qua, Lưu Vũ đã có vô số cơ hội để giết chết ta! Cô ta biết rằng, tất cả những gì ta làm đều là đúng!

- Đối với kẻ quanh năm dùng nỗi đau đớn tột độ để uy hiếp và hạn chế sự tự do của mình, còn muốn lợi dụng mình để giết người, cô ấy có thể cho rằng ông là người tốt được sao? - Đào Ngang phá lên cười ha ha - Hôm đó, khi Lưu Vũ nói rằng, tôi không giống như bọn họ, tôi truy hỏi cô ấy “bọn họ” là ai, cô ấy đột nhiên đau đớn đến không thể chịu đựng nổi. Ngẫm ra, chắc là đúng lúc đó viện trưởng vô tình đi ngang qua, nghe thấy chúng tôi nói chuyện, nên đã mời cô ấy im miệng, đúng không? Từ lúc đó, ông đã bắt đầu nghi ngờ động cơ thực sự của tôi. Đêm đến, khi tôi tới nhà kho tìm manh mối, ông đã lợi dụng pháp lực từ đôi cánh của ma ong, điều khiển con yêu rồi định lấy mạng tôi. Đáng tiếc là bản lĩnh điều khiển yêu quái của ông không đủ, chỉ hai con yêu rồi tầm thường kia thì làm gì được tôi? - Đào Ngang ngừng lời, cố ý ra vẻ bỗng dưng sức tình, nói - À phải rồi, tôi quên chưa nói với ông, độc tố của ma ong không có tác dụng với người sở hữu đôi cánh của nó. Nếu nó có tác dụng, thì ông đã mất mạng trong tay Lưu Vũ lâu rồi. Ông thực sự tưởng rằng vì cô ấy thấy ông là người tốt nên mới không giết ông ư? Nực cười thật đấy, ha ha.

- Cậu... - Viện trưởng mồ hôi túa ra như mưa, bàn tay vô thức đặt lên trước ngực.

Roẹt, một vệt kiếm quang vạch thành một đường vòng cung sắc bén và đẹp mắt giữa không trung. Thanh kiếm của Đào Ngang đã thỉnh linh tuốt khỏi vỏ, chỉ còn cách yết hầu của viện trưởng không quá nửa tấc.

- Giao đôi cánh ra đây! - Đào Ngang lạnh lùng ra lệnh - Tôi không phải là ma ong, ông chẳng có bất cứ thứ gì có thể uy hiếp tôi. Nếu không muốn chết ở nơi rừng núi hoang vu này, lập tức giao nó ra đây!

Viện trưởng cup mắt nhìn xuống mũi kiếm, sau khoảnh khắc dờ dẩn, bỗng phá lên cười sằng sặc.

- Ha ha, Đào Ngang, cậu nhiều lời đến vậy, mục đích vẫn không ngoài việc muốn cướp lấy đôi cánh của ma ong từ trong tay ta? Từ khi biết được nọc độc của ma ong có thể cải tử hoàn sinh, đôi cánh của ma ong có yêu lực siêu phàm, cậu cũng động lòng rồi? Tôi lúc này mà cậu còn không chịu thừa nhận, còn muốn tiếp tục giả bộ chính nghĩa? - Ông ta gần giọng nhấn mạnh câu cuối cùng.

- Tôi nhắc lại một lần nữa, giao nó ra đây! - Mũi kiếm của Đào Ngang lại tiến gần thêm một phân nữa - Đừng để tôi phải lặp lại lần thứ ba.

- Được, ta đưa cho cậu! - Viện trưởng ngẫm nghĩ một lát, rồi móc từ túi áo trong ra một chiếc túi gấm thêu chỉ tơ ngũ sắc, đưa tới trước mặt Đào Ngang.

Đào Ngang đang định đón lấy chiếc túi, bất chợt sau lưng vang lên một giọng nói sợ sệt:

- Anh muốn lấy đôi cánh của tôi ư?

Đào Ngang này giờ vẫn vô cùng điềm tĩnh, lúc này chợt giật thót trong lòng, vội quay đầu lại nhìn. Lưu Vũ trong bộ quần áo bệnh nhân trắng toát, đang chậm chậm bước ra từ sau tảng đá núi cao lớn nhọn hoắt, một làn sương phủ mờ mịt trên đôi mắt xanh lam, trên khuôn mặt thanh tú phảng phất vẻ đau buồn.

- Lưu Vũ... Em cũng ở đây ư? - Đào Ngang kinh ngạc, rồi lập tức nhớ ra cái bóng trắng vừa dụ mình vào trong rừng trúc.

- Tôi rất sợ! - Lưu Vũ bước tới bên cạnh anh, đôi lông mày mảnh mai mỗi lúc càng nhíu chặt, đôi môi nhỏ xíu không ngừng thăm thì - Tôi rất... rất sợ.

Không đợi Đào Ngang lên tiếng, Lưu Vũ bất ngờ ôm chặt lấy anh, bàn tay nhỏ bầu chắt lên ngực anh.

Trong khoảnh khắc đó, Đào Ngang cảm nhận rất rõ ràng sự run rẩy và hoảng sợ truyền sang từ cơ thể Lưu Vũ, và cả nỗi tuyệt vọng.

- Lưu Vũ... Em...

Anh còn chưa kịp dứt lời, cặp mắt luôn sáng rực đột nhiên cứng đờ, hay nói chính xác hơn, toàn bộ cơ thể anh đã bị một sức mạnh kỳ lạ làm đông cứng tại chỗ.

Lưu Vũ buông tay ra, im lặng vòng ra trước mặt Đào Ngang, ngẩng đầu nhìn người đàn ông từng ngày từng ngày hái hoa phấn cho mình, đôi mắt xanh lam thăm thẳm không nhìn thấy đáy.

Đào Ngang từ từ cúi đầu xuống, đưa tay giật tung vạt áo sơ mi, dờ dẩn nhìn vào chấm đỏ nhỏ xíu xuất hiện trước ngực, một vệt sáng màu xanh lam chảy xuống theo chấm đỏ.

Một cảm giác rã rời khó lòng chế ngự chạy thẳng từ gót chân tới tận đỉnh đầu. Chân Đào Ngang bỗng nhiên mềm nhũn, “phịch” một tiếng khụy một gối xuống đất, thanh kiếm mảnh đang chìa thẳng vào yết hầu viện trưởng cũng rơi thông xuống.

- Luru Vũ... - Anh quay mặt sang, không hề giận dữ, không hề ngạc nhiên, chỉ hỏi - Em chẳng may đâm trúng người anh, phải không?

Luru Vũ lặng lẽ lắc đầu, móc từ trong túi ra một chiếc máy Mp3, bật mở. Một đoạn hội thoại vang lên rõ mồn một:

- Tôi không hiểu cậu đang nói gì! - Giọng của viện trưởng.

- Giao đôi cánh cho tôi! Tôi vất vả lắm mới tìm được tới đây, chính là vì vật này.

- Không được, tôi mới là người bảo quản đôi cánh. Đào Ngang, tôi không cần biết cậu đã dùng cách gì để tìm được tới đây, nhưng vật này không thể giao cho cậu được! Cậu muốn dùng nó để làm gì?

- Tôi muốn lợi dụng cô ta để giúp tôi đối phó với kẻ khác. Giao cho tôi!

- Không được!

- Vậy thì đừng trách tôi không khách khí. Viện trưởng, các người cứ chờ mà xem.

Tách, Luru Vũ tắt chiếc máy Mp3, khuôn mặt nhỏ bé như bao phủ một màn sương giá, chỉ nói một câu:

- Tôi đã tin tưởng anh như thế...

- Đoạn... đoạn ghi âm này từ đâu ra? - Đào Ngang nổi giận, quay ngoắt đầu lại nhìn viện trưởng đã lùi sang một bên. Lúc này, khóe miệng ông ta đã hiện lên nụ cười của kẻ chiến thắng cuối cùng.

Giọng nói trong đoạn ghi âm đích xác là của chính anh, thế nhưng anh đã nói ra những lời chết người đấy với viện trưởng lúc nào?

Đào Ngang đầu óc rối bời, bất chợt sực nhớ tới buổi tập thuyết trình trong văn phòng viện trưởng hôm ấy, và nội dung của bài diễn thuyết dài lê thê... trong lòng anh chợt bật ra một phán đoán liều lĩnh.

- Trình Trực, không ngờ ông lại lên lút ghi âm khi tôi đọc bài thuyết trình, sau đó cắt ghép, tạo thành nội dung mà ông muốn, để lừa gạt Luru Vũ! Ông đúng là một con cáo già xảo quyệt! - Đào Ngang nghiêng rằng chịu đựng cảm giác đau buốt mỗi lúc càng thêm dữ dội trong cơ thể, giận dữ mắng chửi viện trưởng.

Hàng mi dài của Luru Vũ khẽ giật lên một cái.

- Ha ha, cậu không ngờ rằng một ông già như ta lại có thể thao tác thành thực phần mềm cắt ghép âm thanh, đúng không? - Viện trưởng lại trở về với vẻ ung dung điềm tĩnh trước đó, cười mà nói với Đào Ngang theo kiểu bẻ trên - Người trẻ tuổi vẫn cứ là người trẻ tuổi, kiểu gì cậu cũng không thể nào ngờ được ta còn có chiêu này. Bây giờ mới biết thì đã quá muộn rồi, nọc độc của Luru Vũ sẽ nhanh chóng lấy mạng cậu. Sau cái hôm đứng ngoài phòng bệnh nghe được những lời trò chuyện giữa hai người, ta đã biết rằng, nếu tiếp tục để cậu ở lại đây, sẽ là một mối họa vô cùng to lớn. Ta tự thấy mình không có đủ bản lĩnh giết chết cậu, nên đành phải mượn tay Luru Vũ. - Nói tới đây, trong mắt ông ta bỗng lóe hung quang, đánh giọng nói - Chỉ cần có đôi cánh của ma ong trong tay, thì nó sẽ phải nghe lời ta. Bất cứ kẻ nào cũng không thể cướp nó đi, bất cứ kẻ nào cũng không thể cản trở hành động vĩ đại trừ hại cho dân của ta! Đào Ngang, ta không cần biết cậu có lai lịch thế nào, hễ là người cản đường ta, đều phải chết! Những kẻ như ngươi, lòng dạ đều xấu xa như nhau, giống như con đàn bà dê tiện năm xưa, và những gã lăm tiền đáng chết, chẳng có gì khác biệt. Những kẻ như các ngươi chết càng nhiều, thì thế giới càng sạch sẽ.

Nói rồi, trong mắt ông ta bỗng chảy xuống hai hàng nước mắt. Trình Trực cắn chặt răng, nói:

- Nếu không phải con đàn bà dê tiện đó ham tiền tới mờ mắt, vứt bỏ bố con ta, thì Ninh Nhi đã không chết! Con bé sẽ được trưởng thành khôn lớn trong sự chăm sóc của ta...

- Ông là đồ súc sinh... - Đào Ngang lúc này mặt đã xanh mét, bỗng nghiêng rằng, tay trái giữ chặt lấy vết thương trước ngực, ngoảnh đầu nhìn sang Luru Vũ, lắc đầu - Anh... chưa bao giờ lừa gạt em!

Nói xong, anh ngã vật xuống đất, tắt thở.

Luru Vũ đứng ngây tại chỗ như một tảng đá. Hồi lâu sau, cô mới chậm chậm quay đầu lại, nhìn viện trưởng, dờ dẩn hỏi:

- Ông nghe thấy không? Anh ấy nói anh ấy không lừa gạt tôi!

Viện trưởng lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Luru Vũ lúc này mới định thần lại, sụp người bên cạnh Đào Ngang, chặt vật nâng anh lúc này đã như một xác chết dậy, gào lên kinh hoàng:

- Đào Ngang, anh hãy tỉnh lại đi, tỉnh lại đi! Anh từng hứa với tôi, anh sẽ không để cho bản thân xảy ra chuyện cơ mà!

- Bị nọc độc của ngươi đâm thẳng vào cơ thể, hần còn sống được hay sao? - Viện trưởng bước tới trước mặt họ, giơ chân đá vào người Đào Ngang, sau đó thành thoi thờ phào một hơi, nói với Luru Vũ - Theo ta đi về! - Sau đó lạnh lùng liếc xéo cô một cái, nói tiếp - Cũng may có hần nhắc nhở ta,

ngươi dù sao cũng là một con yêu quái. Ta vốn dĩ muốn đối xử tử tế với ngươi giống như con gái, nhưng xem ra không cần thiết phải làm như vậy. Từ nay về sau, nếu ngươi nghe lời, giữa chúng ta vẫn có thể chung sống bình yên, nếu không... - Ông ta không nói hết câu, quay người bỏ đi.

Thế nhưng, còn chưa bước được hai bước, ông ta chợt cảm thấy trên yết hầu như có một luồng khí lạnh vụt qua, còn kèm theo một mùi máu tanh nồng ngọt - một vết sáng trắng lóa sắc lẹm đã xuyên thẳng vào sau cổ ông ta.

Ông ta cúi xuống, nhìn mũi kiếm thò ra bên ngoài yết hầu, và cả những giọt máu tươi đang tí tách nhỏ xuống, miệng há hốc. Hai giây sau, thân hình ông ta đổ vật xuống đất như một đồng bần nhão.

- Con cáo già có xảo quyết đến đâu cũng không thắng được thợ săn. - Đào Ngang khó nhọc chống đỡ cơ thể, nở một nụ cười yếu ớt, sau đó quay sang nói đùa với Lưu Vũ đang chết lặng - Tài phóng phí tiêu của tôi không ai bì kịp, phóng kiếm cũng vậy!

- Đào Ngang... Anh... Anh... - Lưu Vũ nhìn chàng trai mà cô tưởng rằng đã chết, trong đôi mắt xanh lam vui buồn lẫn lộn.

- Lại đây, đỡ tôi qua đó! - Đào Ngang chỉ vào thi thể của viện trưởng.

Lưu Vũ vội vàng gắng hết sức đỡ lấy anh, hai người loạng choạng bước tới bên cạnh cái xác của viện trưởng.

Đào Ngang quỳ xuống, khó nhọc lật xác viện trưởng lên, móc lấy chiếc túi gấm từ trong áo ông ta, ngại ngần nói với Lưu Vũ:

- Ha ha, chiếc túi gấm này là bảo bối của nhà tôi, chuyên dùng để giam giữ yêu quái. Bất cứ yêu quái nào đụng vào nó đều bị đánh văng đi.

- Nhà anh? - Lưu Vũ ngờ vực chớp chớp mắt.

Đào Ngang gật đầu, nói:

- Người đã truy sát và cắt bỏ đôi cánh của cô mười bảy năm về trước chính là cha tôi. Ông ấy là một thợ săn chuyên nghiệp chuyên lùng giết yêu quái. - Trong đáy mắt anh đầy lên một sự tiếc nuối khôn nguôi - Vào đúng hôm cha tôi truy sát cô, em gái Tiểu Hy của tôi đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này. Quả là... một sự trùng hợp rất kịch tính.

Lưu Vũ sững sờ.

- Năm đó, cha tôi tin theo lời đồn đại, ngỡ rằng tộc ma ông thường làm hại con người, nên đã truy sát họ khắp chân trời góc bể. Ngờ đâu, tin đồn này chỉ là do bọn thuật sĩ bất lương cố ý tung ra, là cái cớ mà bọn chúng vịn vào đó để thuê thợ săn thanh trừng yêu quái hại người, và còn trả cho các thợ săn khoản thù lao hậu hĩnh, yêu cầu họ giao lại thi thể của ma ông cho bọn chúng tập trung tiêu hủy, nhưng thực chất lại là lợi dụng đôi cánh của ma ông chế tạo thành đan dược có khả năng nâng cao năng lực bùa chú. - Đào Ngang thở dài - Cha tôi hành sự luôn xốc nổi, căm ghét cái ác như kẻ thù, vì tin đồn này, đã giết chết không ít đồng loại của cô. Nhiều năm sau, sau khi chân tướng sự việc bại lộ, cha tôi khi đó đã mắc bệnh nặng, vô cùng hối hận vì việc làm của mình năm xưa. Vốn dĩ tôi không chịu tha thứ cho ông ấy trong suốt cuộc đời này, tôi không thể quên được những tổn thương mà ông ấy đã gây ra cho hai anh em chúng tôi. Tôi không theo ông ấy học phép thuật, tôi lựa chọn học ngành y, mục đích chính là để bảo vệ những người quan trọng trong lòng tôi. Cho dù sau đó, ông ấy có bất ép thế nào, tôi cũng cự tuyệt kể tục sự nghiệp thợ săn của ông ấy. Tôi không muốn trở thành người giống như ông ấy. Nhưng đến lúc lâm chung, ông ấy đã kể cho tôi nghe câu chuyện năm xưa đã cắt bỏ đôi cánh của cô, sau đó giao cho tôi một đạo bùa có thể giúp tôi tìm ra cô, căn dặn tôi nhất định phải tìm được cô, trả lại đôi cánh cho cô. Tôi không thể từ chối, và sự hối hận thực lòng của ông ấy cũng khiến cho lòng oán hận của tôi đối với ông ấy phải lung lay.

Nói xong, anh khó nhọc móc chiếc điện thoại trong túi quần ra, lúc lắc quả cầu nhỏ trông như pha lê treo trên đó, cười mà nói:

- Cái này không phải là móc chìa khóa. Bên trong nó có chứa một đạo bùa, trong đạo bùa có vết máu của cô vương lại trên con dao găm của cha tôi năm xưa. Nếu như đạo bùa này ở gần cô, nó sẽ phát sáng để nhắc nhở cho tôi.

- Thế giới rộng lớn đến vậy, dựa vào một đạo bùa chỉ phát sáng khi đến gần tôi, anh muốn tìm ra tôi cũng chẳng phải dễ dàng... - Lưu Vũ thần thờ nhìn anh, vẻ mặt phức tạp hơn bao giờ hết.

Đào Ngang lắc đầu cười:

- Chắc là cô có biết trong đồng loại yêu quái của cô, có một loài chim Mất Tích mình chim đầu người. Loài yêu quái này cả ngày chỉ làm việc thăm dò thông tin cho người khác. Để nhanh chóng tìm ra cô, tôi đã thuê một con chim Mất Tích, cho nó ngửi qua mùi máu của cô, dùng khả năng đặc biệt của nó có thể xác định vị trí đại khái của cô, chính là ở trong bệnh viện Vĩnh Phúc thành phố Vong Xuyên. Cho nên, tôi mới tới nơi này, lúc nào cũng mang theo đạo bùa bên người, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra cô trong bệnh viện. Cũng may, chẳng mất bao lâu, tôi đã gặp được cô, ha ha!

Lưu Vũ cúi gục đầu, một giọt nước mắt màu xanh lam rơi xuống mu bàn tay Đào Ngang, rất lâu sau mới bật ra vài lời bấn loạn:

- Tôi đã hại anh rồi... Tôi đã không tin anh... Ông ta dùng đoạn ghi âm giả để lừa tôi...

- Việc này không thể trách cô, là do nhà họ Đào chúng tôi nợ cô. Sai lầm mà chúng tôi đã phạm phải, đương nhiên sẽ phải do chúng tôi bù đắp. - Đào Ngang khó nhọc đưa tay lên, xoa đầu cô, nói - Nào, quay lưng lại đây. Cha tôi đã cắt mất đôi cánh của cô, bây giờ chỉ có tôi mới có thể nối cánh lại cho cô.

Nhìn Đào Ngang lúc này đã kiệt sức, nhưng vẫn lo an ủi mình, Lưu Vũ cắn chặt môi dưới, chậm chậm quay người lại.

Đào Ngang gắng gượng ngồi thẳng dậy, mở sợi dây buộc trên miệng túi gấm, nhón từ trong đó ra một cụm ánh sáng màu xanh lam đẹp tới mê hồn, sau đó cắn rách đầu ngón trỏ tay phải, dùng máu vẽ ra một đạo bùa trên lưng Luru Vũ, rồi nhanh chóng ấn khẽ cụm ánh sáng bên tay trái vào chính giữa đạo bùa, miệng lầm rầm tụng niệm.

Luru Vũ chỉ cảm thấy sau lưng như có lửa đốt, tiếp sau đó là một cảm giác lạnh buốt thấu xương ập thẳng vào cơ thể. Cái xác thân mà cô đã trú ngụ gần hai mươi năm nay tựa như bị hai luồng sức mạnh nóng lạnh đan xen xé toạc.

Vút! Những tia sáng màu lam thẩm tóa ra từ lưng Luru Vũ như một vầng hào quang, khiến bầu trời trên đầu họ chốc lát đã bị nhuộm thành màu nước biển. Trong khoảnh khắc đó, ngay cả mảnh trăng trên bầu trời cũng như chìm xuống đáy biển sâu, biếc xanh quỳn rữ.

Luru Vũ chỉ cảm thấy trước mắt dường như mở ra một cánh cửa rộng thênh thang, một bàn tay lớn ấm nóng bắt lấy phần linh hồn đã bị giam giữ quá lâu, bay lên vùng trời mênh mông nhất.

Vô số những đốm sáng li ti trắng xanh xen kẽ là tả rơi xuống giữa trời, giống hệt như sao băng, dịu dàng đáp xuống người Đào Ngang.

Anh ngừng đầu, nhìn cô gái tóc dài toàn thân lung linh một làn ánh sáng xanh lam tuyệt đẹp, đang phấp phới đôi cánh kiêu sa giữa không trung, trông như nàng tiên đến từ một thế giới khác, bất giác nở một nụ cười hân hoan.

- Bây giờ... cô đã có thể tới bất cứ nơi đâu cô muốn... - Đôi môi trắng bệch của Đào Ngang khó nhọc nhếch lên. Anh hy vọng bản thân cô có thể luôn giữ được nụ cười này - Nhưng, hãy nhớ kỹ... không được đốt người, đừng bao giờ... Ông mặt đốt người, bản thân nó cũng phải chết...

Luru Vũ vừa thoát khỏi thân xác con người tự do bay lượn, chậm chậm hạ xuống từ trên không trung, nước mắt lăn chã ôm lấy Đào Ngang:

- Tôi hứa với anh, sẽ không đốt người, sẽ không bao giờ đốt người nữa... Nhưng còn anh thì sao? Còn việc anh đã hứa với tôi? Anh đã nói sẽ dẫn tôi tới một nơi vui vẻ nhất, để tôi muốn chạy xa bao nhiêu, bay cao bao nhiêu tùy thích!

- Tôi... sẽ đưa cô đi... nhất định... - Đào Ngang đưa tay lên, khẽ xoa lên đầu Luru Vũ, giống như hồi trước - Chỉ có điều, bây giờ tôi thấy hơi mệt, khi nào tôi tỉnh dậy, tôi sẽ dẫn cô đi...

Đôi mắt dường như mỗi lúc một nặng trĩu, cơ thể mỗi lúc một nhẹ, anh mệt mỏi giống như sóng biển từng đợt ủa về.

Cha ơi, việc cần phải làm, con đã làm xong rồi. Bàn tay Đào Ngang từ từ thõng xuống, triền đất rấn đanh dưới lưng, lúc này như bỗng hóa thành lớp bọt biển êm ái, mỗi một tác đất dường như đang thì thầm với anh, hãy ngủ đi, đã đến lúc anh phải ngủ rồi.

Nước mắt của Luru Vũ ngưng đọng trên khuôn mặt. Cô ôm lấy Đào Ngang, lắ thật mạnh:

- Đào Ngang, không được ngủ! Tỉnh dậy đi! Tôi sẽ mang anh đi tìm người giải độc! Nhất định sẽ cứu sống anh!

- Phạm phải sai lầm, mà vẫn có thể sửa chữa, cha và tôi đều rất vui... Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã nghĩ tới Tiểu Hy... Cô và nó thật giống nhau... Vô cùng đáng yêu... - Đào Ngang đã không thể mở mắt ra được nữa, chỉ lẩm bẩm như nói mê - Tôi lại nằm mơ... mơ thấy bầu trời đổi chỗ cho mặt biển, vô số những sợi lông vũ tuyệt đẹp vờn bay trong gió... Luru Vũ, những sợi lông vũ kia chắc là cô phải không? Cô luôn khát khao được tự do như chúng... Thật tuyệt vời, tôi đã trả lại tự do cho cô...

- Đừng nói nữa... - Luru Vũ đau đớn lắ đầu, khép đôi cánh lại, cuốn lấy cơ thể đang dần dần lạnh ngắt của Đào Ngang.

Một cuốn sổ nhỏ rơi ra từ trong áo Đào Ngang, được gió đêm lật giở soàn soạt. Ánh mắt của Luru Vũ xuyên qua màn nước mắt, nhìn sững vào bức tranh ở trang cuối cùng...

Một khóm hoa phấn đỏ rực rỡ đang khoe sắc dưới bầu trời xanh đầy mây trắng. Trên bầu trời, một chàng trai mặc áo trắng đang dắt tay một cô bé mắt xanh mang đôi cánh nhỏ trên mình, tươi cười bay lượn trong không trung...

- Anh sẽ dẫn em tới nơi vui vẻ nhất để chơi cho thỏa thích. Nơi đó không có những bức tường và trần nhà đáng ghét, chỉ có khoáng đạt vô cùng tận. Nơi đó có rất nhiều chim chóc và hoa cỏ, em muốn chạy xa bao nhiêu, bay cao bao nhiêu, tùy thích!

- Anh nhất định sẽ dẫn em đi... nhất định!

Những tiếng nói xa xăm, vui tươi như một tia nắng trời rực rỡ nhất, đã phá tan lớp mây mù dày đặc nhất dưới ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

- Câu chuyện này dài quá! - Áo đen số ba kể tới khô rất cổ hợg, quơ lấy bình nước uống ừng ực.

- Luru Vũ kể chuyện này cho anh à? - Tôi hỏi.

- Không biết! - Áo đen số ba lắc đầu - Là một con ong mật kể cho tôi nghe. Năm đó, tôi ngủ gật trong một khóm hoa dại trên núi, có con ong mật đậu trên một bông hoa, không ngờ nó lại biết nói chuyện! Tôi hỏi nó có phải là tới đây lấy mật hoa không, nó bảo không phải, nó chỉ là một con ong thích bay khắp nơi cùng với người bạn đời của mình.

- Bạn đời?

- Nó nói thế. Nhưng tôi chỉ nhìn thấy một mình nó thôi! - Áo đen số ba quệt miệng - Nó kể xong câu chuyện, liền bay đi mất. Lúc đầu tôi còn tưởng rằng nó sẽ đốt tôi ấy chứ!

Tôi cười:

- Đốt anh thì nó cũng sẽ chết. Đời nào nó lại làm việc ngu ngốc ấy nữa?

- Cho nên cô cũng phải học tập nó đi! - Áo đen số ba chọt vỗ lên vai tôi - Tục ngữ có câu, nọc ong vàng chưa độc, độc nhất dạ đàn bà...

Gã còn chưa nói dứt lời, đã bị tôi cho một đấm ngă bò càng.

- Cho dù tôi có nọc, cũng sẽ chỉ đốt những loại người nói năng bừa bãi như anh! - Tôi giờ nắm đấm lên, hậm hực nói.

Ngao Xí rất từ tể đỡ gã dậy, hạ thấp giọng nói:

- Cậu vẫn chưa lấy vợ phải không? Chả trách... Không sao đâu, cứ đốt mãi rồi sẽ quen thôi, anh đây đây mình kinh nghiệm!

- Ngao Xí! - Tôi chân mày dựng ngược.

- Anh ra ngoài đi vệ sinh! - Hấn lập tức biến ra khỏi lều.

Cái gã đáng chết này, lúc nào cũng khiến tôi dở cười dở mếu.

Nếu em đốt anh chết thật, biết lấy ai đi cùng em tới chân trời góc biển đây?

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kính

Áo đen số bốn là người trầm lặng nhất trong cả đám áo đen, cũng là người lùn nhất. Nghe giọng nói, hóa ra lại là một cô gái.

Trên người áo đen số bốn có một thứ mùi không giống với những áo đen khác, lạnh một cách khác thường, khiến cho bất cứ sinh vật có thân nhiệt nào cũng không dám tùy tiện tới gần.

Câu chuyện đêm nay bắt đầu ở trước một đồng lửa.

Không thể không nói rằng, việc áo đen số bốn di chuyển bối cảnh kể chuyện từ trong lều ra ngoài trời là vô cùng sáng suốt. Nghe một kẻ như thế này kể chuyện, lại có một đồng lửa ấm áp sáng rực để cân bằng, thật không gì thích hợp hơn thế.

Ngoài ra, áo đen số bốn không hề dài dòng văn tự, không vòng vo lấy một câu, không đẩy đưa dãn dặt, chỉ nhìn ngọn lửa nhảy nhót, chậm rãi vào chuyện...

- Việc cô yêu tôi, chẳng liên quan gì tới tôi!

Giọng nói lạnh nhạt dần tan biến vào trong màn đêm bất tận, hương thơm đặc biệt của rượu Gruner Veltliner âm thầm lắng đọng trong gian phòng.

Ngoài cửa sổ, có tiếng chuông đồng hồ văng vẳng dưới bầu trời u tịch lạnh giá, vang vọng và trong trẻo.

Một tiếng thờ dài nảo nuốt, thoáng qua giữa những tiếng chuông đồng hồ, nụ cười và niềm thê lương trong đó, là ngang nhau.

Trong khoảng khắc này, năm cũ và năm mới giao thoa trong niềm hạnh phúc của số đông và sự cô quạnh của số ít người...

Tư Đồ Nguyệt Ba ôm vai Chung Húc, cùng ngắm phong cảnh.

Từ trên ngọn tháp phía bắc nhà thờ Sveti Stefan nhìn ra xa, toàn cảnh thành phố Vienna đều được thu vào tầm mắt. Trong vẻ phồn hoa của một thành phố cổ kính, thi thoảng cũng xen kẽ những tòa kiến trúc hiện đại, phong cách hoàn toàn tương phản càng làm tôn lên vẻ đẹp của nhau.

- Tuyệt đẹp! - Chung Húc tấm tắc khen ngợi, hào hứng lắc lắc cánh tay Tư Đồ Nguyệt Ba – Anh ơi, chúng mình ở lại đây chơi thêm vài ngày nữa nhé!

- Chơi thêm vài ngày nữa? - Tư Đồ Nguyệt Ba cố tình tỏ ra thờ ơ nhìn ra bên ngoài, trên mặt đầy vẻ khiêu khích – Hay là thôi đi! Vienna thì có gì hay ho đâu, ngoài nhà cửa ra cũng chỉ là nhà cửa, làm gì có lịch sử lâu đời được như Ai Cập, làm gì có phong cảnh đẹp được như Ai Cập, làm gì có sông Nile...

Chung Húc đắm vào ngực chồng, đánh mặt lại:

- Không được bắt chước giọng em! Em chẳng phải đã nghe theo lời anh, tới Vienna trước rồi đấy thôi!

Tư Đồ Nguyệt Ba phá lên cười, càng ôm vợ chặt hơn.

Vienna là điểm dừng chân đầu tiên trong chuyến du lịch trăng mật của họ. Ban đầu, Chung Húc khẳng khái đòi tới Ai Cập trước, nhưng đã bị Tư Đồ Nguyệt Ba phủ quyết, lý do là khu vực châu Phi nên là điểm đến cuối cùng, nếu không, ngay từ đầu đã bị cháy nắng trông như kem đánh răng Ông Tây Đen, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng khi chụp ảnh. Bàn qua bàn lại, cuối cùng Chung Húc vẫn nghe theo ý anh, tới kinh đô âm nhạc nổi tiếng thế giới này trước. Quả đúng như lời Tư Đồ Nguyệt Ba đã nói trước khi tới đây – “Tới đó, em sẽ bị nó hút hồn”, đến thành phố này chưa đầy bốn mươi tám tiếng đồng hồ, những nhà thờ pha trộn giữa phong cách kiến trúc Gothic và Roma cầu kỳ tinh xảo, những đại lộ ngắm cảnh sạch tinh tuyệt đẹp, những quán cà phê xuất hiện khắp nơi, thậm chí là cả bức tượng nữ thần và đài phun nước trước tòa nhà thị chính, vẻ đặc sắc diệu kỳ của một xứ sở xa lạ đã đẩy lên trong Chung Húc sự hiếu kỳ cực độ và lòng ngưỡng mộ sâu xa, lại càng cảm thấy một thành phố xinh đẹp như Vienna này đáng để cô ở lại thêm vài ngày.

- Muộn rồi, mình về thôi! - Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn vệt nắng vàng rực biêng bái phía chân trời, kéo Chung Húc vẫn đang hào hứng tràn trề về phía thang máy – Sabrina chẳng phải đã nói, tối nay còn muốn mời em ăn món bánh nho chế biến theo công thức bí mật độc nhất vô nhị hay sao?

Chung Húc ngẩn ra một thoáng, dường như cô đã quên bằng mất việc này, rồi vội vàng gạt đầu lia lịa:

- Đúng rồi đúng rồi! Suyt chút nữa thì quên khuấy đi mất! Món điểm tâm này bà ấy làm ngon tuyệt! Mới nghĩ đến mà đã ứa nước miếng!

Sabrina là bà chủ khách sạn nơi họ nghỉ chân, một bà lão to béo người Áo rất thân thiện, lúc nào cũng mang chiếc tạp dề kẻ caro. Sau khi nếm thử một lần món bánh ngọt trắng miêng do bà biếu tặng, Chung Húc đã trở thành fan ruột của bà. Bà Sabrina rất vui mừng khi có một cô gái Trung Quốc ngưỡng mộ tài nghệ nấu nướng của mình đến vậy, hứa rằng tối nay sẽ làm thật nhiều món bánh ngọt này cho cô ăn thỏa thích.

Vừa nghĩ tới bánh ngọt, phong cảnh vốn chẳng thể ăn được cũng chẳng thể uống được lập tức bị hạ xuống vị trí thứ hai. Chung Húc rí rí gục Tư Đồ Nguyệt Ba mau mau quay về khách sạn.

Thang máy từ từ hạ xuống, hai vợ chồng chốc chốc lại kể cho nhau về cảm nhận trong chuyến đi ngày hôm nay, trong lúc trò chuyện rộn ràng, ánh mắt vẫn không ngớt ngó nghiêng từ phía của Chung Húc đã chạm phải một bóng người mảnh khảnh ở sau lưng họ.

Chiếc áo thể thao màu đen rộng thùng thình che kín cơ thể cao gầy, chiếc mũ rộng vành màu đen chụp lên cái đầu cúi thấp, dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo, hần ta chốc chốc lại kéo vành mũ vốn đã sùm sụp xuống thấp hơn. Nhìn thoáng qua, ngoài đôi môi mỏng nhợt nhạt và chiếc cằm nhọn hoắt, chỉ có thể nhìn thấy một vài sợi tóc rũ xuống vai, bạc trắng.

Trong thang máy, chỉ có ba người họ. Vừa rồi khi tham quan đỉnh tháp, Tư Đồ Nguyệt Ba và Chung Húc cũng không để ý trong đám du khách bên cạnh lại có cái gã này. Trong lúc thang máy đi xuống, Tư Đồ Nguyệt Ba quay đầu lại hai lần, quan sát cái con người luôn cúi gục đầu im lặng kia, còn Chung Húc lại càng khó phải nói, cô ngờ vực nhìn chăm chăm vào đôi phương hồi lâu, trong lòng có chút cảm giác bất thường, nhưng lại không nói ra được lý do.

Thang máy reo lên một tiếng dừng lại ở tầng cuối cùng, hai vợ chồng dắt tay nhau bước ra, nhưng họ lại không nghe thấy sau lưng có bất cứ tiếng chân nào ra khỏi thang máy. Đi được một đoạn ngắn, Chung Húc không nhịn nổi nữa, liền quay ngoắt người lại, nhìn qua khe hở giữa đám du khách đang bước vào thang máy, thấy rõ ràng gã kia vẫn đứng nguyên chỗ cũ, kéo thấp vành mũ xuống.

Cửa thang máy từ từ khép lại, rồi chạy lên trên.

- Người lớn cũng thích chơi trò đi thang máy à? - Chung Húc nhìn chồng, hết sức nghi hoặc.

Tư Đồ Nguyệt Ba nhún vai:

- Có lẽ người ta có sở thích đặc biệt.

- Nhưng... em cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn... - Chung Húc vẫn ngoái đầu nhìn lại – Trên người gã ấy dường như có gì đó khác với người bình thường...

- Bà xã ơi, đừng quên giao hẹn của chúng ta trước khi lên đường đấy! - Tư Đồ Nguyệt Ba vịn vào cằm vợ để xoay đầu cô lại, cắt đứt dòng phân tích đầy hào hứng của Chung Húc, nghiêm nghị nói – Cắt cái bệnh nghề nghiệp của em đi!

- Anh... - Chung Húc vốn định cãi lại, nhưng nhìn thấy thái độ nghiêm túc của chồng, cô vẫn phải hạ cái đầu ngang bướng xuống, hậm hực “ờ” một tiếng.

Trước khi rời Trung Quốc, họ đã lập ra một “hiệp ước quân tử”, quy định rõ ràng trong kỳ nghỉ trăng mật, Chung Húc không được lấy lý do “sứ mệnh gia tộc” để ra tay với bất cứ yêu ma quỷ quái nào gặp phải trên đường, trừ khi là thể loại đại gian ác thì có thể cân nhắc. Khi bạn vợ phải một cô vợ hung tợn dữ dằn, luôn vênh vang vì mình là hậu duệ của Chung Quý, coi việc trừ diệt yêu ma là nhiệm vụ của bản thân, quyết không đội trời chung với tà ma trong thiên hạ, thì muốn yên ổn tận hưởng một kỳ trăng mật êm đềm lãng mạn mà không bị quấy nhiễu bởi những thứ thần chú, đạo bùa, kết giới và đủ loại hậu quả chết chóc mà chúng mang lại, việc lập ra thỏa thuận như thế này từ trước là việc rất cần thiết. Tư Đồ Nguyệt Ba có thể điều hành tập đoàn Thịnh Đường không lồ một cách thung dung điệu nghệ, nhưng lại thường xuyên phải đau đầu vì cô vợ của mình. Trước đây, cô ấy muốn hàng yêu diệt ma thì cứ mặc cho cô ấy làm, nhưng bây giờ, kiểu gì anh cũng không muốn kỳ trăng mật của mình phải chết yểu trong cái cảnh tượng hỗn loạn bóng ma lập lòe, đạo quang kiếm ánh, bùa chú mù trời. Chỉ cần không phải là giống yêu ma hại người, thì cứ mắt nhắm mắt mở mà cho qua đi thôi.

Bước ra khỏi nhà thờ, Tư Đồ Nguyệt Ba thư thái vươn vai, rồi ngoái đầu lại nhìn Chung Húc vẫn đang đầu môi hậm hực, mỉm cười:

- Nghi ngơi lấy một chút không tốt à? Em còn chê mình đánh đám chưa đủ hay sao? Đừng quên, trận địa chính của em là ở Trung Quốc. Những giống xấu xa ở nước ngoài, hãy cứ để cho tự bọn họ xử lý đi. Huống hồ đây là nhà thờ, anh nghĩ chẳng có yêu ma nào có thể tự do ra vào nơi đây. Em đừng quá đa nghi, rất có thể đó chỉ là một con người có hành vi cổ quái mà thôi!

- Trừ yêu diệt ma không biên giới! - Chung Húc trừng mắt lườm anh, rồi làu bàu – Thôi bỏ đi, đã hứa với anh là không tới lúc cùng bắt đắc dĩ thì không ra tay. Lần này em nhịn vậy! Về ăn bánh ngọt thôi!

Tư Đồ Nguyệt Ba hài lòng hôn lên trán vợ, cười nói:

- Thế mới ngoan chứ! – Nói xong, anh vẫy một cỗ xe ngựa mui trần rất đậm chất Vienna, chỉ vào cỗ xe tuyệt đẹp với phần bánh được sơn đỏ, nói với Chung Húc – Chúng ta hãy ngồi xe Fiacer băng qua trung tâm thành phố, tiếp tục ngắm cảnh cho thoải mái, sau đó đi ô tô về Meyerling.

- Fiacer? - Chung Húc vốn trình độ tiếng Anh hạn chế, nhắc lại từ này, rồi nhìn cỗ xe ngựa, hỏi – Là cái này á?

Tư Đồ Nguyệt Ba gật đầu cười:

- Ừ, thực ra đây là tiếng Pháp, chính là...

- Ok, ok! Em biết là anh thông thạo nhiều ngoại ngữ rồi, đừng có mà lên lớp cho em nữa! - Chung Húc sợ nhất là anh chồng luôn tự hào học rộng hiểu nhiều của mình lên mặt thầy giáo, vội vàng le lưỡi cắt ngang, tung tẩy nhảy phóc lên xe ngựa.

Người đánh xe râu trắng phơ phơ, đội chiếc mũ phớt chớp tròn, trên mặt nở một nụ cười nhiệt tình nhìn họ. Tuy không hiểu đôi vợ chồng Trung Quốc kia đang nói gì, nhưng những con người đẹp đẽ vẫn thường khiến người ta không thể không nhìn ngắm, mà vợ chồng Tư Đồ đích xác là rất phù hợp với tiêu chuẩn thu hút ánh nhìn. Nếu người đánh xe biết tiếng Trung Quốc, có lẽ ông ta sẽ nói những câu đại loại như “một đôi tiên đồng ngọc nữ trời sinh” để khen ngợi họ.

Tư Đồ Nguyệt Ba nói với người đánh xe về địa chỉ cần đến bằng một thứ tiếng Đức thành thạo. Cỗ xe ngựa bốn bánh nhẹ nhàng lướt đi trên đường, thùng thùng chở theo đôi vợ chồng hạnh phúc tiến lên phía trước. Tiếng móng ngựa gõ lộp cộp rất đều đặn và vui tai.

Nép trong lòng Tư Đồ Nguyệt Ba, Chung Húc say sưa ngắm nghía cảnh vật suốt dọc đường đi. Những quảng trường nhỏ xinh đẹp, những quán rượu nhộn nhịp khách khứa, và những quán cà phê rải rác khắp nơi. Đường phố của Vienna dường như đâu đâu cũng ngập tràn những giai điệu du dương mà rộn rã, gọi nên một cảm giác thư thái nhân tâm không thể diễn tả bằng lời.

Tới một ngã rẽ, ánh mắt của Chung Húc lọt vào trong một quán cà phê ngoài trời ở bên trái đường. Lúc này, khách trong quán rất ít, những chiếc bàn phủ khăn kẻ caro nhà nhận phần nhiều đều vắng khách, chỉ độc một bàn có một vị khách đang ngồi. Và ánh mắt cô, đang dính chặt vào người khách duy nhất ấy...

Là cái con người kỳ quái vừa gặp trong thang máy, ngồi im lìm bất động trước bàn, một tách cà phê đầy nguyên đặt trước mặt, vẫn chưa hề động đến. Vành mũ vẫn sùm sụp, chiếu theo góc nhìn, thì người này đang nhìn chăm chăm vào mười ngón tay đang đan chéo nhau đặt trên mặt bàn. Ánh sáng từ trên đầu hắt xuống, phủ lên bộ áo đen, nhưng không hề mang lại chút vẻ ấm áp, mà trông lại càng thêm lạnh lẽo.

- Anh nhìn kia! - Chung Húc giật tay Tư Đồ Nguyệt Ba, quay đầu chỉ vào quán cà phê đã lùi lại phía sau – Cái gã quái nhân áo đen kia tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tư Đồ Nguyệt Ba quay đầu lại nhìn kỹ, rồi thờ ơ mỉm cười nói:

- Có thể người ta lái xe tới đó, đương nhiên là nhanh hơn chúng ta đi xe ngựa.

- Có vấn đề! Chắc chắn là có vấn đề! Em cứ cảm thấy thẳng thắn cha đó... - “Bệnh nghề nghiệp” của Chung Húc lại gan lì trỗi dậy.

Tư Đồ Nguyệt Ba cố ý ho lên hai tiếng, khẽ véo má cô:

- Stop! Nên nhớ rằng chúng ta đang đi du lịch trăng mật đấy! Đừng có đoán mò về người khác.

- Em biết rồi! - Chung Húc hậm hực quay mặt đi. Thật đáng thương, muốn bắt cô lờ đi những giống “khác người” trên đời, quả thực còn khó hơn bắt một kẻ nghiện thuốc lá cai thuốc! Dựa vào năng lực cảm nhận vượt xa người thường, cô nhận định rằng cái gã áo đen kia không cũng một thể loại với những con người đang đi đi lại lại trên đường phố.

Mang theo một chút ít tiếu nuối và bức bối, hai vợ chồng ngồi xe ngựa đi một vòng trung tâm thành phố, sau đó lái chiếc xe nhà đi động do chi nhánh công ty của Tư Đồ Nguyệt Ba ở Áo cung cấp, quay về khách sạn của họ ở Meyerling.

Tiến vào một đại lộ có quang cảnh hai bên đường đẹp như tranh vẽ, Chung Húc dán mắt vào cửa kính, hào hứng quan sát phong cảnh dọc đường. Sự nghi hoặc và khó chịu mà gã áo đen vừa mang lại đã nhanh chóng bị khung cảnh tuyệt đẹp xóa sạch sành sanh.

- Vienna hẳn cũng là một miền đất nhiều truyền thuyết! - Chung Húc quay đầu lại, hỏi anh chồng bác học bên cạnh.

Tư Đồ Nguyệt Ba tay nắm vô lăng, vừa chăm chú nhìn đường vừa đáp:

- Ủ, Vienna dù gì cũng là một thành phố văn hóa nổi tiếng. Giống như ngôi làng Meyerling nơi chúng ta đang ở, năm xưa, người thừa kế của vương triều Habsburg từng xây dựng một ngôi biệt thự đi săn ở đó. Cho nên, đừng xem thường nơi đây diện tích nhỏ hẹp, nó cũng có bề dày lịch sử đấy.

Không thể không khâm phục Tư Đồ Nguyệt Ba. Có những thứ có đánh chết Chung Húc cũng không nói ra nổi, thì anh chẳng cần suy nghĩ cũng kể lâu lâu.

Bên ngoài có cảnh đẹp say lòng nơi xứ lạ, bên trong có hướng dẫn viên du lịch riêng là Tư Đồ Nguyệt Ba, chuyến đi Vienna của Chung Húc hoàn toàn có thể cho điểm mười hoàn hảo. Đương nhiên, nếu xe của họ không bị hỏng giữa đường, thì hẳn hẳn tâm trạng vui vẻ của cô vẫn còn kéo dài thêm mãi. Đến khi Tư Đồ Nguyệt Ba sửa xe xong, hai vợ chồng hồi hã tăng tốc quay về đến khách sạn có tên là “Rừng Rậm” nơi họ thuê ở, thì đêm đã về khuya.

Xe còn chưa dừng hẳn, hai người đã cảm nhận thấy có điều chẳng lành từ chiếc xe cảnh sát đỗ trước cửa khách sạn và những tiếng xôn xao vang ra từ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Vừa bước qua cửa khách sạn, họ liền nhìn thấy một viên cảnh sát đang nói gì đó với ông lão tóc trắng đang ngồi rũ rượi trước chiếc bàn tròn kê sát góc tường, một viên cảnh sát khác đang bước ra từ cửa nách dẫn tới tầng hầm, cao giọng trấn an và giải tán rất nhiều người đang đứng tùm tùm trước cửa.

Chung Húc biết ông lão tóc bạc kia, ông ta chính là ông chủ của khách sạn này, chồng của bà Sabrina. Nhìn ông ta lúc này, ánh mắt đờ đẫn, hai cánh tay khẳng khiu ôm chặt lấy thân hình gầy gò, bất cứ một tiếng động nào hơi lớn một chút cũng khiến cơ thể ông giật lên một cách vô thức. Bộ dạng đó giống hệt như một con chuột vừa trải qua cơn kinh hoàng.

Trong những tiếng xì xầm hỗn loạn và đầy thấp thòm của người xem, đột nhiên nghe “xoảng” một tiếng, một chiếc muôi bằng kim loại rơi thẳng xuống đất, nảy lên rất cao. Nhìn về phía phát ra tiếng rơi, hai vợ chồng Chung Húc mới phát hiện ra trong bóng tối phía sau quầy bar, nơi đèn trần đã hỏng, có một người đang đứng dựa vào tường, chiếc muôi vừa nảy đã rơi từ tay người này xuống.

Người này khom lưng, nhặt chiếc muôi lên, rồi chậm rãi bước ra khỏi góc tối. Ánh vàng nhạt từ ngọn đèn ốp trần hắt xuống chiếu sáng một mái tóc đen mượt như lụa và một khuôn mặt Á Đông không chút phấn son nhưng vẫn trẻ trung kiêu kiêu, cái bóng mảnh dẻ kéo dài phía sau thân hình dong dỏng cao với những đường cong tuyệt đẹp.

- Kính... - Chung Húc nhìn sững vào cô gái đang vừa đi vừa kéo vạt tạp dề trắng tinh lên, cẩn thận lau chùi chiếc muôi, rồi gọi tên cô ta. Còn nhớ ngày đầu tiên tới khách sạn Rừng Rậm, chính cô gái Á Đông nói tiếng Trung lưu loát này đã dẫn họ lên phòng và nhiệt tình giới thiệu về các tiện nghi trong khách sạn cũng như đặc sắc của ẩm thực địa phương. Ở nơi đất khách lạ gặp được người đồng bào có chung màu da và còn đáng yêu như vậy, quả thực là một việc đáng mừng. Trong lúc trò chuyện, họ biết được cô ấy tên là Kính, người gốc Hoa, tổ tiên của cô ta nhiều năm trước đã di cư từ Trung Quốc tới Vienna; một tháng trước, qua sự giới thiệu của người khác, cô ta đã tới làm việc ở khách sạn Rừng Rậm. Có thể nhận ra, vợ chồng bà Sabrina rất yêu quý cô gái Trung Quốc nhanh nhẹn tháo vát và khéo léo hiền hòa này. Khách trọ trong khách sạn đều nhìn cô với ánh mắt khen ngợi và khâm phục. Tới cả Tư Đồ Nguyệt Ba cũng khen Kính là một nhân viên tận tụy ngay trước mặt bà Sabrina, và còn nói đùa rằng nếu bà Sabrina chịu từ bỏ bảo bối này, anh sẽ lập tức tuyển dụng Kính về làm việc cho khách sạn của tập đoàn mình, khiến cho bà Sabrina cười khanh khách mãi không thôi.

Trước những lời khen ngợi, Kính vừa không cố tình tỏ ra khiêm tốn, cũng không vui mừng ra mặt, lúc nào cũng chỉ khẽ mỉm cười, sau đó tìm có bô đi, lúc thì bảo phải xuống nhà bếp giúp việc, lúc thì nói phải đi tiếp đón những vị khách khác, bận rộn luôn tay luôn chân. Một nhân viên siêng năng chăm chỉ như thế này, dù làm việc ở đâu cũng được yêu mến, huống hồ cô còn xinh đẹp mon mon như một đóa hoa sen.

Thế nhưng, Kính lúc này đã không còn nụ cười dịu dàng như lúc trước, đôi mắt từng trong veo như pha lê giờ phủ lên một lớp màng xám đục giống như mặt nước ao tù, những ngón tay thon dài như búp măng nắm chặt lấy cán muôi, giống như đang truyền vào một luồng sức mạnh bóp nó vỡ vụn.

Dường như Kính không nghe thấy Chung Húc gọi tên mình, cứ thế đi thẳng về phía ông chủ đang ngồi trước mặt, rồi bất ngờ quỳ sụp xuống trước mặt ông ta, gục đầu lên đùi ông khóc hu hu. Trong mắt ông lão cũng dâng đầy những nước, nước mắt bị kìm nén quá lâu cuối cùng đã ăng ặc tuôn trào. Ông ta cúi đầu ôm lấy Kính, nước mắt giàn giụa.

- Anh còn đứng đó? Mau lại hỏi xem đã xảy ra chuyện gì! - Chung Húc lúc này đã kịp định thần, nôn nóng đẩy Tư Đồ Nguyệt Ba một cái. Cô cần anh làm phiên dịch tiếng Đức.

Tư Đồ Nguyệt Ba gật đầu, đi về phía viên cảnh sát vừa bước từ cửa nách ra. Trao đổi một hồi, sắc mặt anh dần sầm xuống.

- Trong khách sạn đã xảy ra chuyện gì rồi? - Chung Húc chạy xáp lại, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt ra chiều trầm ngâm của anh chồng – Tại sao Kính và ông chủ lại khóc lóc thảm thiết đến thế?

- Sabrina chết rồi!

Câu nói cụt ngắn của anh chồng không khác gì đại bác nổ bên tai. Chung Húc chết lặng mất một lúc, lẩm bẩm một mình:

- Sáng nay bà ấy còn bảo em sẽ mời em ăn bánh nho... Tại sao đã...

- Là chồng bà ấy báo cảnh sát. Hai tiếng trước khi chúng ta trở về, ông ấy đã phát hiện ra thi thể của vợ mình ở dưới tầng hầm. - Tư Đồ Nguyệt Ba thờ dài.

- Mưu sát? – Trực giác của Chung Húc quả quyết khẳng định. Người phụ nữ lúc nào cũng tươi cười vui vẻ kia không thể nào tự sát được. Cô càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quặc, bèn cất bước đi thẳng về phía cánh cửa nách – Để em vào xem thử!

Viên cảnh sát lực lưỡng như một con gấu đã chặn cô lại, sau đó vừa xua tay vừa xỏ ra một tràng xì xỏ như chim hót.

Tư Đồ Nguyệt Ba giữ lấy vai vợ, xin lỗi viên cảnh sát bằng tiếng Đức, rồi nói với Chung Húc.

- Đừng có làm bừa. Hiện trường án mạng, ngoài cảnh sát ra, bất cứ ai cũng không được phép bước vào. Họ đang đợi đồng nghiệp tới chi viện.

Với tính cách và “bệnh nghề nghiệp” đang rục rịch muốn trỗi dậy trong người Chung Húc, bảo cô lờ đi một vụ án mạng thì còn khó chịu hơn là bắt cô nhin đói; huống hồ, nạn nhân còn là người đã đối xử với cô rất tốt, kiểu gì thì cô cũng không thể không nhúng tay vào.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết nhìn chăm chăm vào mắt Tư Đồ Nguyệt Ba, đôi vai vững vàng thật mạnh, muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

Là vợ chồng, Tư Đồ Nguyệt Ba làm gì lại không biết cô vợ lúc này đang nghĩ gì. Anh mỉm cười tỏ ý cảm ơn viên cảnh sát, sau đó lúi phất Chung Húc sang bên cạnh, hạ giọng thì thầm:

- Cái con bé hấp tấp này! Có muốn làm bừa cũng không phải bây giờ!

Chung Húc đảo mắt một cái, lập tức hiểu ý. Với bản lĩnh của cô, muốn tránh khỏi tầm mắt của vài viên cảnh sát lè tẻ này dễ xuống tầng hầm, thật dễ như trở bàn tay. Trấn tĩnh lại, cô băng qua đám người đứng xem vẫn chưa chịu giải tán, bước tới sau lưng Kính đang lặng lẽ nức nở, nhất thời không biết nên nói gì. Kính từng nói, bà Sabrina đối xử với cô hết như con gái, bây giờ bà thành linh thiệt mạng, chẳng trách Kính đau buồn đến thế. Chung Húc đưa tay ra, vỗ nhẹ lên vai Kính, sau đó lại nhìn sang ông chủ đang chìm trong nỗi đau mất vợ với ánh mắt cảm thông và an ủi.

Kính chậm chậm ngước mặt lên, quay đầu lại, gờ chiếc muôi vẫn đang nắm trong tay lên, nghẹn ngào nói:

- Buổi chiều... Buổi chiều bà ấy còn tận tay dạy tôi cách nấu món canh mới, dùng chính chiếc muôi này... Bà ấy nói đây là chiếc muôi bà ấy đã dùng lâu nhất, cầm cũng thuận tay nhất...

Chung Húc nhìn thấy đôi mắt sưng húp như quả đào và cả những giọt lệ đang lấp lánh một màu lạnh lạnh dưới ánh đèn đang đằm đằm trên mặt cô ta. Môi cô khẽ mấp máy, nói nhỏ với Kính:

- Hãy bớt đau buồn...

Ngoài câu này ra, cô còn có thể nói được gì? Bước trở lại bên Tư Đồ Nguyệt Ba, cô vô cùng buồn bã, cắn răng thầm nhủ:

- Nếu là mưu sát, ta quyết không bỏ qua cho hung thủ!

Tư Đồ Nguyệt Ba ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên gáy cô, thầm nghĩ lần này e rằng không còn tìm được lý do để ngăn cản cô nữa. Vụ án mạng này xảy ra quá ư đột ngột, cho dù vẫn chưa can thiệp vào vụ án, thậm chí ngay cả thi thể của bà Sabrina cũng chưa nhìn thấy, song anh đã lờ mờ một dự cảm bất thường.

Kỳ trăng mật lãng mạn của hai người họ, từ thời khắc này, đã bị nhuộm một mùi máu tanh đáng ghét.

Tiếng xì xầm của những người tới xem vẫn không ngớt bên tai. Một người đàn ông lực lưỡng mặc chiếc quần yếm làm dấu chữ thập trước ngực, lo lắng thì thầm với người phụ nữ tóc đỏ đang bế đứa bé sơ sinh bên cạnh. Hai vợ chồng già đội mũ ni cũng tỏ ra rất hào hứng với câu chuyện của họ, cùng nhập cuộc, thì thoảng lại chêm vào mấy câu. Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc và hoang mang theo nội dung cuộc trò chuyện. Cuộc bàn luận tự phát

mỗi lúc càng thêm rôm rả.

Những người tới xem mang theo những biểu cảm khác nhau kia, phần lớn là cư dân ở gần đó, lúc rảnh rỗi vẫn thường tới nhà nghỉ Rừng Rậm tán chuyện tào lao, uống vài ly rượu nho đậm đà, nếm thử những món điểm tâm ngon miệng của bà Sabrina, đó chính là những giờ phút thư giãn thoải mái nhất của họ.

Có lẽ bởi vì bất an, thậm chí là sợ hãi, nên giọng nói của họ tuy vẫn khá bình tĩnh, nhưng âm điệu lại run run và ngắt quãng cứ như đang rét cóng, giống như đang bàn luận về những chuyện cấm kỵ không được phép nhắc tới. Và cũng chẳng ai kiêng dè vợ chồng Tư Đồ đang đứng bên cạnh, cứ vô tư mà cho rằng trình độ tiếng Đức của đôi vợ chồng người Trung Quốc kia còn lâu mới có thể hiểu được hoàn toàn lời họ nói.

Tư Đồ Nguyệt Ba im lặng lắng nghe từng từ từng chữ thốt ra từ miệng họ, khóe miệng hơi nhếch lên thành một đường cong không rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Một tiếng đồng hồ trôi qua, đội quân chỉ viện mà hai viên cảnh sát đang chờ đợi vẫn chưa tới. Sau khi hoàn thành những công việc cơ bản như ghi chép, lấy lời khai, họ đứng canh ở trước cửa, sắc mặt nghiêm nghị. Là những cảnh sát quen quanh năm làm việc ở cái nơi hẻo lánh này, cơ hội tiếp xúc với bóng ngó và khoai tây chiên thường xuyên hơn rất nhiều so với thị thể, nên ngoài việc chờ đợi chỉ viện, thì bảo vệ hiện trường vụ án là nhiệm vụ duy nhất của họ.

Đám đông đã giải tán gần hết, người có nhà đều đã về nhà, mấy vị khách Mỹ, cũng là đám khách trọ duy nhất trong khách sạn này ngoài vợ chồng Tư Đồ, đã lên gác trở về phòng. Chung Húc và Tư Đồ Nguyệt Ba giúp Kính dìu ông chủ đang đau khổ cùng cực về phòng nghỉ ngơi, rồi an ủi Kính một hồi, sau đó mới quay về phòng.

Bước từ phòng của họ ra, đi ngang qua cánh cửa rách, Chung Húc liếc nhìn hai vị thần giữ cửa một cái, trong lòng âm thầm tính toán.

Trở về phòng, Chung Húc vội vàng lôi ra một chiếc cặp da màu đen nhỏ xinh từ trong cả núi hành lý, lấy từ bên trong ra hai chiếc bút lông và một vật có hình thù giống như bảng pha màu, rồi lại móc từ ngăn giữa ra một xấp giấy màu đỏ gấp thành hình vuông cạnh dài ba tấc, sau đó mang những thứ này tới trước bàn trang điểm, ngồi xuống, mở bảng pha màu, để lộ ra hai ngăn nhỏ hình vuông, bên trong lần lượt đựng phẩm màu vàng kim và màu đen. Cầm bút lên, cô không chút do dự chấm đầu bút vào ngăn màu đen, rồi cúi đầu vẽ loằng ngoằng lên tờ giấy đỏ. Vẽ xong mấy tờ màu đen, cô lại đổi bút chấm sang màu vàng, tiếp tục vẽ.

Tư Đồ Nguyệt Ba ngồi ở mép giường, hết sức nhẫn nại nhìn cô vợ đang đắm chìm trong “công việc”. Đoán chừng cô đã sắp làm xong, anh hỏi:

- Này em, phòng ốc nơi này phần lớn làm bằng gỗ, rất dễ bị thiêu cháy. Những sản phẩm mà em vừa chế tạo ra có mức độ phá hủy cấp mấy?

Chung Húc dừng bút, hài lòng cầm lên nắm bùa gia truyền vừa mới viết, quay lại nhìn chồng, mỉm cười tự tin:

- Anh yên tâm đi, bây giờ em chỉ muốn tìm một phương pháp có thể đi xuống tầng hầm mà không bị người ta phát hiện ra mà thôi. Cho dù hung thủ mà em tìm được có ở ngay trong khách sạn, thì em cũng sẽ cẩn thận ứng phó, không đến nỗi thiêu hủy cả một công trình kiến trúc đẹp để thế này đâu. – Cuối cùng, cô không quên lờm anh một cái – Vợ anh chứ có phải là cái máy ủi biến thành đâu!

- Nhắc nhở trước vẫn tốt hơn, em cũng chẳng phải là chưa có tiền án... - Nhớ lại trước đây, để hàng phục một ác ma, cô vợ dữ dằn của Tư Đồ Nguyệt Ba đã khiến toàn bộ trụ sở chính công ty anh thành một đồng hồ cát hoang tàn, thảm hại đến không dám nhìn, Tư Đồ Nguyệt Ba không nhìn nổi mà lụng bụng một câu, sau đó nghiêm mặt hỏi – Nói thử xem, em dự định làm thế nào để tránh khỏi tai mắt của hai tay cảnh sát kia? Có cần anh giúp không?

Cầm hai tờ giấy màu đỏ vẽ kín bùa chú màu đen lên, Chung Húc nhướng đôi mày thanh tú, nói:

- Bùa mê hồn!

- Sản phẩm mới đây! Hình như chưa thấy em dùng bao giờ. - Tư Đồ Nguyệt Ba gãi gãi chóp mũi, thâm tưởng tượng hai lá bùa này sẽ mang lại uy lực ra sao.

Chung Húc thu lá bùa lại, bước tới bên cạnh anh, nói:

- Em cũng chẳng muốn gây tổn thương tới hai viên cảnh sát kia, dùng bùa mê hồn dù sao cũng êm ái hơn nhiều so với việc cho họ hai đấm. Nhưng lát nữa, đúng là phải cần đến anh giúp đỡ, em mới dễ ra tay.

- Không thành vấn đề. Chỉ cần không chơi trò bạo lực, không ảnh hưởng hình tượng là được. - Tư Đồ Nguyệt Ba cười gian xảo.

- Anh vẫn còn tâm trí để chăm chọc em à? - Chung Húc khẽ đấm cho anh một cái, rồi bất chợt sức nhớ ra điều gì, liền hỏi – Vừa rồi mấy người đứng

xem cứ xì xỏ xì xỏ cái gì thế? Em thấy sắc mặt họ có vẻ khác thường.

Tư Đồ Nguyệt Ba ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Bọn họ nói, biệt thự lại xuất hiện rồi, tu viện đã không giam giữ nổi thái tử và Mary nữa. Bọn họ lại bắt đầu báo thù rồi. Ừm, đại khái là như vậy, không đầu không cuối, không biết có ý gì.

- Thái tử? Mary? Biệt thự? - Chung Húc nhặt ra vài từ khóa then chốt, rồi vỗ tay đánh đét, kêu lên – Đúng rồi, chẳng phải ban ngày anh từng kể với em, là người kế thừa của vương triều gì gì đó có xây dựng một tòa biệt thự đi săn ở làng Meyerling?

- Đúng vậy! - Tư Đồ Nguyệt Ba nói – Đó là con trai duy nhất của hoàng đế Franz Josef, thái tử Rudolph, cũng chính là con trai của công chúa Sissi nổi tiếng. – Nói rồi, đôi mày của anh chau tít lại – Nói đến đây, anh lại nhớ tới một câu chuyện có chút liên quan tới người này, và còn cả... Mary.

- Khoan đã! - Chung Húc ngắt lời chồng, kéo tay anh đứng dậy – Tạm thời gác câu chuyện lại! Chúng ta phải xuống tầng hầm xem xét thi thể của Sabrina trước khi lực lượng chi viện của cảnh sát kịp tới nơi.

Nói xong, hai vợ chồng rón rén đi ra khỏi phòng, bước xuống cầu thang, nép vào một góc kín đáo tại chỗ ngoặt, quan sát hai cảnh sát đang thực thi nhiệm vụ ở phía đối diện. Sau khi xác nhận xung quanh không còn người nào khác, Chung Húc bèn ghé tai Tư Đồ Nguyệt Ba thì thầm một hồi.

Chỉnh lại quần áo, Tư Đồ Nguyệt Ba điềm nhiên bước về phía hai viên cảnh sát đang nhìn mình chòng chọc đầy cảnh giác, phô ra một nụ cười vô hại:

- Hai anh cảnh sát, vừa rồi, khi tôi đưa ông chủ về phòng, ông ấy đột nhiên nhớ ra một vài manh mối có thể có ích cho việc điều tra, nên tôi đến đây để nói lại với hai anh.

Hai viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, rồi một người hỏi:

- Manh mối gì?

- Ồ... Là thế này... Buổi chiều bà Sabrina... - Tư Đồ Nguyệt Ba bước tới trước mặt họ, vừa kể lể như thật, vừa kín đáo dịch chuyển vị trí của mình. Hai viên cảnh sát rất tự nhiên nhìn theo anh mà quay lưng lại.

- Buổi chiều nạn nhân làm sao? – Một cảnh sát tính khí nóng nảy, thấy anh mãi không chịu nói tiếp, thì nôn nóng hỏi. Hai anh chàng cao lớn bị Tư Đồ Nguyệt Ba phân tán sức chú ý đã không phát hiện ra có một bóng đen đang lướt đến sau lưng họ còn nhẹ nhàng hơn cả con mèo.

“Đét đét” hai tiếng, sau gáy hai viên cảnh sát cùng lúc được dán lên hai đạo bùa giấy đỏ chữ đen, hai luồng khí vô hình đập dòn tóa lên, chớp mắt đã lặn vào trong cơ thể hai người. Chỉ thấy con mắt của hai người này nhanh chóng chuyển từ màu xanh sang màu xám đục vô hồn, giống như bị phủ lên một lớp bụi lâu năm, cả cơ thể như bị đông cứng, không thể cử động.

Nụ cười đắc ý của Chung Húc lộ ra từ sau lưng họ, ngón trỏ khẽ ấn nhẹ vào chính giữa lá bùa, quát lên một tiếng:

- Ngủ!

Cặp mắt của hai viên cảnh sát lập tức sập ngay xuống, cơ thể đổ đánh huych xuống sàn nhà, ý thức hoàn toàn biến mất. Cô phải tay, kéo Tư Đồ Nguyệt Ba chạy vào trong cánh cửa nách mà họ đang canh giữ.

Bước xuống cầu thang lơ mờ ánh đèn, Tư Đồ Nguyệt Ba lo lắng hỏi:

- Này em, họ sẽ không sao chứ?

- Hai đạo bùa chú đó sẽ chỉ khiến họ ngủ mê một mười lăm phút thôi, sau khi tỉnh lại sẽ không còn nhớ gì hết, bao gồm cả việc từng gặp chúng ta. - Chung Húc vỗ ngực bảo anh chồng hãy tuyệt đối yên tâm, uy lực bùa chú mà cô hạ vào hai đạo bùa này mới chỉ là non nửa thành công lực mà thôi. Nếu để cô vận hết mười thành công lực, thì hai gã này e rằng một năm nữa cũng chưa tỉnh lại.

Đồ đạc trong tầng hầm sơ sài và có phần lộn xộn. Hai tủ rượu xếp đầy rượu vang dựa sát vào bờ tường, vài thùng rượu bằng gỗ đã rất cũ kỹ đổ nghiêng bên cạnh, còn lại là những món đồ tạp nhạp vứt bừa bãi.

Bà Sabrina nằm ngửa ngay bên dưới tủ rượu, bên cạnh là một chai rượu vang vỡ tan tành, cổ chai rượu vẫn nắm chặt trong tay.

Gượng kìm nén nỗi đau buồn trong lòng, Chung Húc rảo bước lại gần, quan sát tỉ mỉ thi thể của Sabrina, bộ dạng giống hệt như một bác sĩ pháp y chuyên nghiệp nhất. Điểm khác biệt duy nhất là cô chẳng hề dùng đến bất cứ dụng cụ gì, chỉ khép hờ mắt lại, tập trung tinh thần quỳ xuống bên cạnh thi thể, chuyển chú như đang cầu nguyện.

Rất nhanh, Chung Húc mở mắt ra, chỉ nói một câu:

- Khí của yêu ma!

- Ý em là bà Sabrina bị... - Tư Đồ Nguyệt Ba thoáng kinh ngạc.

- Tà khí bao phủ trên người bà ấy vẫn còn rất mới. - Chung Húc ngẩng lên, chau mày nói – Còn nữa, anh hãy nhìn bà ấy mà xem, em nghĩ trên người bà ấy không còn sót lại lấy một giọt máu.

Tư Đồ Nguyệt Ba vội vã ngồi xuống nhìn kỹ, phát hiện ra khuôn mặt trước đây lúc nào cũng hồng hào đến quá mức của người phụ nữ này, bây giờ ngay cả từ “trắng bệch” cũng không còn đủ để hình dung nữa. Tất cả những phần da thịt lộ ra bên ngoài cứ như được quét lên một lớp son trắng.

- Ma cà rồng? – Anh buột miệng kêu lên.

- Anh bị ngộ phim ảnh rồi đấy! - Chung Húc lừ mắt nhìn anh, chỉ vào động mạch cổ của bà Sabrina – Nhìn xem, có vết thương nào không?

Cổ bà Sabrina vẫn nhẵn nhụi như thường, không có bất kỳ một vết thương khả nghi nào. Sự thực là khắp cơ thể bà ta đều không phát hiện thấy một vết thương. Nếu không phải mất máu quá rõ rệt, trông bà thư thái như thể đang ngủ say. Trên khuôn mặt bà không nhìn thấy một mảy may kinh hoàng do bị tấn công đột ngột hay vẻ tuyệt vọng trước cái chết. Khóe miệng bà ta thậm chí còn mang một nét cười thanh thản.

Trong không gian vẫn phảng phất mùi rượu nho đang bốc hơi trong phòng, cộng với một bà lão đang mỉm cười trong cái chết, không khí trong tầng hầm bỗng trở nên vô cùng ma quái.

- Em nghĩ rằng, có lẽ vào lúc bà Sabrina đang lấy rượu đã bị tấn công bất ngờ... Thế nhưng, thế nhưng sắc mặt của bà ấy quả thực khiến em khó hiểu! - Chung Húc bóp cằm suy nghĩ, một phút sau, ánh mắt cô nhìn xuống bàn tay trái đang mở ra của bà Sabrina, khựng lại trong phút chốc rồi huých cùi chỏ vào Tư Đồ Nguyệt Ba – Anh hãy nhìn lòng bàn tay bà ấy!

Một chấm đỏ nhỏ xíu không dễ phát hiện ẩn trong lòng bàn tay chẳng chít nếp nhăn của bà ta.

- Có lẽ, đây chính là nguyên nhân khiến bà ấy mất mạng.

Chung Húc vừa dứt lời, Tư Đồ Nguyệt Ba lại nhìn lên vạt áo trước ngực bà Sabrina, kêu lên:

- Trên áo của bà Sabrina dường như có mấy vết cào?

Được anh nhắc nhở, Chung Húc cũng phát hiện ra trước ngực bà Sabrina quả thực có mấy vết cào rất ngay ngắn, làm xước rách chiếc váy nỉ màu xám, để lộ ra lớp vải lót bên trong cũng là màu xám, chẳng trách vừa rồi họ không để ý tới tiểu tiết này.

Chấm đỏ trên lòng bàn tay, vết cào trước ngực, và cả nụ cười của bà Sabrina, cùng với làn yêu khí, tất cả những chi tiết này phải liên hệ lại với nhau thế nào mới thành đáp án chính xác nhất đây?

Trước khi hai viên cảnh sát tỉnh lại, Chung Húc và Tư Đồ Nguyệt Ba ôm theo một bụng nghi vấn quay trở lại phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bầy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

- Sự việc lần này, không nhúng tay vào không được! - Chung Húc giáng mạnh một nắm đấm xuống mặt bàn.

- Thì em đã nhúng tay vào rồi đấy thôi! - Tư Đồ Nguyệt Ba nháp tách trà đen nghi ngút hơi nóng, chép miệng nói – Bà Sabrina có lẽ sống rất được lòng người, khả năng bị giết vì thù hận là không lớn lắm.

Chung Húc trợn mắt nhìn chồng như người sao Hỏa, rồi gằn mạnh từng chữ:

- Cái chết của Sabrina tuyệt đối không thể nào do con người gây ra. Yêu khí lưu lại trên người bà ấy vô cùng rõ rệt. Anh sẽ không nghi ngờ phán đoán của em đấy chứ?

- Ồ... đương nhiên là không! Năng lực phán đoán của em trong lĩnh vực này là vô địch tuyệt đối! - Tư Đồ Nguyệt Ba lập tức ôm lấy vợ giờ giọng nịnh nọt, nhưng rồi lại thăm dò – Thế nhưng, em chuyên nghề xử lý ma quỷ vong hồn, hình như yêu quái không phải cùng một loại với những thứ này thì phải?

Chung Húc ngẫm nghĩ một lát, gật đầu:

- Đúng thế! Yêu quái và vong hồn quả thực có khác nhau, và nhà họ Chung em thông thường cũng không nhúng tay vào việc của giới yêu ma. – Nói tới đây, cặp mày liễu của cô chợt dựng ngược – Thế nhưng, cục tức này em không thể nuốt trôi! Bọn yêu quái kia nếu thi thoảng chui ra quấy nhiễu hay trộm cắp vật vĩnh thì không nói làm gì, nhưng lần này lại dám giết người ngay trước mắt em, không diệt trừ bọn chúng, em có chết cũng không cam lòng!

Tư Đồ Nguyệt Ba biết rõ tác phong cứng rắn “nói được làm được” của vợ, cũng không có ý ngăn cản, chỉ nhắc nhở:

- Thứ nhất, không được tổn thương đến bản thân. Thứ hai, không được tổn thương đến những người vô tội.

- Em làm việc thì anh cứ yên tâm! - Chung Húc le lưỡi với anh, rồi lại nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, nghiêm túc nói – Nếu không diệt trừ hung thủ, em sợ rằng sẽ nhanh chóng có thêm Sabrina thứ hai, thứ ba. Bọn này không hề có tính người.

- Không cần biết chúng có tính người hay không, anh lại thấy rất tò mò về cách thức giết người của chúng. - Tư Đồ Nguyệt Ba nghĩ tới dáng vẻ của Sabrina khi chết và chấm đỏ trong lòng bàn tay của bà ta, phỏng đoán – Máu trong cơ thể Sabrina chắc hẳn không thể bị chảy kiệt qua bàn tay được! Một cái chấm bé tí xiu như vậy... Nhưng nếu hung thủ không phải là con người, thì việc này cũng không phải không có khả năng...

- Anh khá đấy, biết cách phân tích vụ án rồi! - Chung Húc vỗ vai anh khen ngợi, rồi nghiêm túc nói – Những gì anh vừa nói, em đã suy nghĩ đến rồi. Muốn rút cạn máu trên cơ thể một con người sống tới mức không còn sót một giọt, kỳ thực không cần phải tổn công róc xương khoét thịt. Theo em biết, trong giới yêu ma có một loài huyết yêu, chỉ cần mở ra một vết thương to bằng đầu kim trên cơ thể con người hại, đã có thể dùng linh lực trong chớp mắt nén toàn bộ máu trong cơ thể con người thành một dòng huyết khí, hút một hơi là cạn kiệt. Bản lĩnh của nó là thứ mà vật lý học của con người vĩnh viễn không thể nào giải thích được. Giống như loài ma cà rồng mà anh vừa nhắc tới, đúng vậy, bọn chúng cũng hút máu người, nhưng so với huyết yêu, thì cách hút máu của chúng quả thực chẳng hề có kỹ thuật! - Chung Húc ngừng lại một lát, sắc mặt có phần đăm chiêu – Cho nên, em nghĩ rằng, lần này chúng ta đã gặp phải một con huyết yêu khá là hiếm thấy.

Tư Đồ Nguyệt Ba chau mày, hỏi:

- Huyết yêu trông hình thù thế nào? Có bản lĩnh gì đặc biệt?

- Không biết, em không rành lắm về yêu quái! - Chung Húc tiếc rẻ lắc đầu – Em chỉ nghe bà nội có nhắc sơ qua rằng, huyết yêu không phải là tên gọi của một loài yêu quái, mà là tên gọi chung của những yêu quái cấp cao trong giới yêu ma biết dùng phương pháp tụ khí để hút lấy máu người. Những con huyết yêu này, có thể sẽ biến hóa thành hình người, có thể là một con mèo hoang rúc ở một xó xỉnh nào đó, thậm chí có thể là một con nhím chạy ngang qua, ngoại hình hoàn toàn không có định.

Một con thiêu thân bé xíu thỉnh thoảng bay vút qua đầu hai người vào đúng một thời điểm chẳng hề thích hợp. Tư Đồ Nguyệt Ba rút cổ lại theo phản xạ, đưa ánh mắt nhìn theo vị khách không mời, đầy vẻ nghi hoặc.

- Đừng có thần hồn nát thần tính như thế! - Chung Húc xoay đầu nhìn anh lại, dờ khóc dờ cười.

- Nghiêm túc mà nói, nếu việc này đúng là do con huyết yêu trong truyền thuyết gây ra, chúng ta phải làm thế nào mới có thể tóm được nó? - Tư Đồ Nguyệt Ba nghiêm túc hỏi vợ, giống như một cậu học sinh đang thỉnh giáo chuyên gia.

- Chà chà! Tổng giám đốc đại nhân không làm kinh doanh mà định đổi nghề sang bắt yêu quái à? - Chung Húc không quên làm ra vẻ ngạc nhiên trên choker. Anh chồng này của cô, trước đây cả ngày mở miệng chỉ toàn những từ vựng như tiền vốn, thu mua, cổ phiếu, cổ phần... cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày anh cũng tham gia vào “sự nghiệp” của mình.

- Đắt khách quê người, gia đình em không thể giúp gì được cho em, chỉ còn lại ông chồng này xung trận thôi! - Tư Đồ Nguyệt Ba vỗ ngực bình bịch, ra cái vẻ không màng sống chết.

- Yêu quái có thể gây tổn thương đến em có lẽ vẫn chưa chào đời đâu! - Chung Húc lườm chồng một cái, không hề cảm kích, rồi sau đó lại tỏ vẻ băn khoăn – Chỉ có một điểm khiến em cảm thấy rất quái lạ. Nếu việc này là do huyết yêu gây ra, thì em không thể nào không cảm nhận được yêu khí do chúng để lại.

- Yêu khí? Vừa rồi chẳng phải em có nói trên cơ thể bà Sabrina có yêu khí hay sao? Bây giờ lại nói không cảm nhận thấy? - Tư Đồ Nguyệt Ba nghe mà rói tung rói mù.

- Ý em nói không phải thế! - Chung Húc kiên nhẫn giải thích – Khi huyết yêu giết bà Sabrina, lưu lại yêu khí trên người bà ấy là chuyện đương nhiên. Nhưng sau khi nó đạt được mục đích, chắc chắn nó sẽ phải bỏ đi. Bất kể là thăng thiên hay độn thổ, kiểu gì nó cũng phải để lại khí trên đường đi. Đây là dấu hiệu mà bọn yêu ma không thể nào xóa bỏ được. Bọn em thường bắt đầu từ điểm này để truy lùng ra tung tích của chúng. Nhưng lần này, em đã nâng cao linh lực đến cực độ, nhưng cũng không phát hiện ra chút yêu khí nào bên ngoài thi thể. Hung thủ sau khi gây án, dường như đã biến mất khỏi hiện trường, sạch sẽ tuyệt đối. Về điểm này, tới giờ em vẫn chưa nghĩ thông.

- Thế thì chẳng phải đã đứt mắt manh mối rồi ư?

Chung Húc không chấp nhận:

- Có gây án, chắc chắn sẽ có sơ hở. Dù có đào sâu xuống ba thước đất, em cũng phải moi tên hung thủ này ra!

Lúc này, từ bên ngoài bỗng vọng lại những tiếng ồn ào huyền ảo. Viện binh của cảnh sát cuối cùng cũng đã tới.

Hai viên cảnh sát không hề hay biết việc bị Chung Húc yểm bùa, đã tỉnh lại từ lâu, cả hai chỉ ngỡ rằng mình quá buồn ngủ mà ngủ gật mất một chốc, lúc này đang bận rộn phối hợp với các đồng nghiệp cùng xử lý hiện trường án mạng, bình thường như chưa từng có chuyện gì.

Toàn bộ khách trọ trong khách sạn có lẽ chẳng thể nào chớp mắt nổi trong một tình cảnh như thế này. Nhiều người hiếu kỳ còn chạy ra khỏi phòng, quan sát đám cảnh sát đang tạt bận như thể xem trò vui.

Chung Húc đứng trước cửa sổ, nhìn bọn họ vật lộn hồi lâu để khiêng xác Sabrina ra, chuyển lên xe, chở đi. Đèn cảnh sát nhấp nháy kéo thành một vệt sáng dài trong đêm tối rồi tan biến. Toàn bộ khách sạn Rừng Rậm cuối cùng cũng đã quay trở lại với sự yên tĩnh.

- Ngủ đi một lát, một chốc nữa là trời sáng rồi. - Tư Đồ Nguyệt Ba kéo tay cô đi về phía giường ngủ, ngáp một cái.

Chung Húc không chịu, nói:

- Không ngủ nổi. Ngày nào chưa bắt được hung thủ, thì em...

- Thì ngày đó em sẽ không đi ngủ? Em giờ trò trẻ con gì thế? - Tư Đồ Nguyệt Ba sầm mặt xuống – Chúng ta vẫn đang trong kỳ nghỉ trăng mật, em đừng có biến mình thành bà lão nhăn nhoe ngay bây giờ đây!

Anh vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai, mang theo nỗi kinh hoàng tột độ.

Hai vợ chồng lập tức xông ra ngoài phòng, ánh mắt nhanh chóng hướng tới phía cuối hành lang, căn phòng thứ hai từ cuối lại...

Một cô gái người Mỹ mặc áo ngủ đang trợn mắt bịt miệng chỉ vào cửa phòng mở toang, hai chân giậm thành thịch thịch trên sàn nhà trông rất nực cười, dùng phương pháp vô thức này để phát tiết nỗi khiếp đảm trong lòng.

Đám khách trọ người Mỹ đã xảy ra chuyện?

Hai người vọt vài bước đã chạy tới nơi, nhìn theo hướng chỉ của cô gái. Trong phòng, một nam một nữ đang nằm bất động, người đàn ông nằm vất chéo dưới chân giường, chân và ga trải giường bị đập tung tóe. Người đàn bà nằm sấp trên thảm trải sàn cách đó không xa, trong tay cầm một cốc cà phê rỗng không, cả phê trong cốc hắt lên thảm thảm sáng màu, nhuộm thành một mảng nâu đen. Nhìn tiếp vào trong, cảnh tượng trong phòng phản chiếu lên tấm gương trang trí cao lớn gắn trên tường, vẻ hỗn loạn và bất an như tăng thêm gấp bội.

Cô gái người Mỹ ngoài cửa toàn thân mềm nhũn ngồi phịch xuống sàn, bụng chặt lấy miệng, không đủ can đảm để tiến lại gần dù chỉ một bước. Không kịp an ủi cô gái đã hoảng sợ tới mức ngất dại, Chung Húc vội vã bước tới bên giường, cúi xuống thăm dò hơi thở của người đàn ông, rồi sờ vào động mạch cổ ông ta, đưa mắt tìm kiếm kỹ lưỡng trên những phần da trắng bệch lộ ra bên ngoài quần áo, cuối cùng dừng lại ở trên bàn tay trái đang mở ra cứng đờ, chăm chú nhìn một lúc lâu, khẽ chau mày.

- Em ơi, người này vẫn còn sống! – Đầu bên kia, Tư Đồ Nguyệt Ba đỡ người phụ nữ trung niên có mái tóc màu hạt dẻ rồi bù ngồi dậy. Chung Húc vội chạy tới, kiểm tra xem trên người nạn nhân may mắn sống sót này có vết thương nguy hiểm nào không, giống như một bác sĩ chuyên nghiệp.

Tư Đồ Nguyệt Ba hát hàm về phía chiếc giường:

- Người kia thì sao?

- Chết rồi! - Chung Húc trả lời ngắn gọn, rồi vạch mí mắt người phụ nữ ra xem, lúc này mới hơi yên tâm mà nói – Nếu không có gì đột biến, thì người này chỉ bị ngất thôi. – Đặt tay lên trên trán người phụ nữ, Chung Húc nín thở, “dò” một luồng khí thanh khiết ấm áp từ lòng bàn tay vào trong cơ thể bà ta. Một lúc lâu sau, cô bỏ tay xuống, nói – Đợi lát nữa sẽ tỉnh lại!

Lúc này, bên ngoài phòng vang lên những tiếng bước chân rầm rập, Kính và ông chủ khách sạn hấp tấp chạy tới. Tiếng hét chói tai vừa này đủ để kinh động tới họ đang ở dưới lầu.

- Tạm thời đừng bước vào! - Chung Húc dứt khoát xua tay với hai người đang bàng hoàng kinh hãi bên ngoài cửa, rồi chỉ vào cô gái đang đỡ đỡ, căn dặn Kính với giọng vô cùng kiên quyết:

- Cô đỡ cô ấy xuống lầu trước! Tạm thời đừng báo cảnh sát, đợi lát nữa tôi sẽ xuống tìm mọi người!

Kính luống cuống nhìn tình cảnh trước mắt, hoảng loạn gật gật đầu, cùng với ông chủ đỡ cô gái người Mỹ dậy, loạng choạng đi xuống dưới lầu.

- Nếu vụ này là do cùng một hung thủ gây ra, thì anh không thể không khám phục hân. - Tư Đồ Nguyệt Ba đỡ lấy người phụ nữ trung niên đang có dấu hiệu hồi tỉnh, quay sang nhìn người đàn ông xấu số, rồi hỏi dò Chung Húc đang mặt mày đăm chiêu – Không phải là bị anh nói trúng rồi đấy chứ?

- Trạng thái chết gần giống với bà Sabrina! - Chung Húc chứng thực phán đoán của anh, nhưng lại nghi hoặc nói – Có điều sắc mặt của ông ta không thanh thản như Sabrina, dường như trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng khủng khiếp, mặt mũi co rúm lại thế kia.

Cảnh sát vừa mới rời đi, hung thủ liên ngành nhiên gây tiếp một vụ án mạng nữa, không hiểu hân muốn khoe khoang “bản lĩnh” cao siêu, hay là đang cười nhạo những người bắt tài đang muốn bắt hân.

Chung Húc đã nổi giận trước tên hung thủ ra tay mau lẹ và hành tung bí ẩn này. Dựa vào thân phận của cô, cùng với quá khứ huy hoàng trong chiến đấu với tà ma vong hồn, thì vị trí giữa mèo và chuột vĩnh viễn không thể nào bị đảo lộn. Cô lại càng không thể tha thứ cho một con chuột dám ngông cuồng trên gheo mèo.

- Trên cơ thể ông Tây vẫn dày đặc yêu khí. Nhưng giống như trước đây, nó chỉ có trên cơ thể ông ta. Hung thủ không để lại bất cứ dấu vết gì. - Chung Húc ngẫm nghĩ một lát, rồi nhìn người may mắn sống sót đang nằm trong tay chồng mình – Hy vọng có thể tìm được manh mối hữu ích từ bà ta. Đưa bà ấy về phòng chúng ta trước đã, em sợ bà ta vừa tỉnh lại đã nhìn thấy xác chết, sẽ không chịu đựng nổi.

- Được! - Tur Đồ Nguyệt Ba bế bồng người đàn bà không hề nhỏ bé này lên, khó nhọc quay về phòng của họ. Sau khi đặt bà ta nằm xuống giường, anh hỏi vợ - Nếu bà ta chẳng nhớ gì thì sao?

- Thế thì em đành phải làm theo hạ hạ sách! - Chung Húc nói với giọng quả quyết không chút sợ hãi – Sử dụng pháp thuật cấm kỵ của nhà họ Chung triệu hồi linh hồn của Sabrina về hỏi cho rõ ràng.

- Không cần phải mạnh tay như vậy chứ? Em đã nói đó là phép thuật cấm kỵ của gia đình em kia mà. Nếu đã là như vậy, sao có thể tùy tiện sử dụng được? Tác dụng phụ chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng, đúng không? - Tur Đồ Nguyệt Ba có ý ngăn cản.

- Cũng chẳng có gì đâu, cũng lắm là chỉ tổn thương một tí xíu nguyên khí của em thôi. - Chung Húc cố tỏ ra thần nhiên, nhưng trong lòng hiểu rõ việc tùy tiện triệu hồi linh hồn người chết sẽ gây ra hậu quả gì cho mình.

- Không được, anh tuyệt đối không đồng ý! - Tur Đồ Nguyệt Ba dứt khoát phản đối – Nhất định sẽ có cách khác, tạm thời đừng nóng vội. . .

Anh chưa kịp nói hết câu, người phụ nữ nằm trên giường đã bật ra một tiếng rên yếu ớt, từ từ mở mắt ra.

Sự bình tĩnh sau khi tỉnh lại chỉ dừng lại đúng một giây trong mắt bà ta, rồi lập tức bị nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng xâm chiếm hoàn toàn.

- Alex! – Bà ta ngồi bật dậy, hét lớn một cái tên, rồi lật tung chăn ra, bắt chập tất cả định nhảy xuống khỏi giường.

Tur Đồ Nguyệt Ba vội vàng ngăn bà ta lại, bình tĩnh tuôn ra một tràng tiếng Anh lưu loát an ủi đôi phương.

Nhờ sự cố gắng của anh, cơn hoảng loạn của người phụ nữ đã giảm đi đôi chút. Bà ta nằm trở lại giường, cơ thể co rúm lại thành một khối, run lẩy bẩy không ngừng.

Tuy biết rằng trong lúc này ép bà ta nhớ lại những gì vừa mới xảy ra là không thích hợp cho lắm, nhưng thời gian không thể lãng phí thêm được nữa, Chung Húc vẫn cố dần lòng bảo Tur Đồ Nguyệt Ba hỏi bà ta xem, trước khi bà ta hôn mê, đã xảy ra chuyện gì.

Sau một hồi hỏi han theo cách khéo léo nhất có thể, Tur Đồ Nguyệt Ba quay lại bảo vợ:

- Bà ấy nói, khi đó bà ấy vừa pha xong tách cà phê cho chồng, bỗng cảm thấy đằng sau gáy như bị điện giật, toàn thân dần dần mất đi ý thức. Trước khi hoàn toàn hôn mê, bà ấy chỉ loáng thoáng nhìn thấy một bóng người màu đen cao gầy, và mái tóc dài màu bạch kim sau lưng hắn.

- Là hắn?! - Chung Húc đứng bật dậy, lập tức điều động tất cả những ký ức có khả năng liên quan tới kẻ đó trong trí não – Cái gã áo đen từ lúc ở trong thang máy nhà thờ đã bám theo chúng ta ấy! Ngay từ đầu em đã nói là hắn có vấn đề, anh còn không tin! - Chung Húc lườm Tur Đồ Nguyệt Ba một cái, rồi lại tự nhủ một mình – Lê nào hắn chính là huyết yêu trong truyền thuyết, hóa thành hình dạng con người, tác oai tác quái?

- Nếu đúng thật là hắn, lại càng dễ xử lý chứ sao! – Bên khóe miệng Tur Đồ Nguyệt Ba như có nét cười – Ngay từ ngày thứ hai từ khi chúng ta tới nơi này, hắn đã đi theo chúng ta. Xem ra, chúng ta cũng là một trong số các mục tiêu của hắn. Cho nên, chắc chắn hắn sẽ tới tìm chúng ta.

- Nhưng em muốn bắt hắn trước khi hắn thực hiện vụ án mạng tiếp theo! - Chung Húc nhìn về một hướng vô định trong hư không, ánh mắt nghiêm nghị và sắc bén – Em chỉ hy vọng mình chính là mục tiêu tiếp theo của hắn. – Nói rồi, cô giờ vốn tiếng Anh bập bõm ra, khuyên người phụ nữ đáng thương đừng lo lắng, hãy ngoan ngoãn ở lại trong phòng, vừa nói vừa len lén móc ra một lá bùa màu đỏ, thừa lúc bà này không để ý, dán ngay lên trước trán. Sau khi lá bùa tan biến vào trong cơ thể, bà ta liền ngủ lịm đi, giống hệt như hai viên cảnh sát vừa này.

- Ngủ là việc thích hợp nhất cho người tâm trạng bất ổn. - Chung Húc thở phào một cái, kéo Tur Đồ Nguyệt Ba ra khỏi phòng, đi xuống dưới nhà, bảo ông chủ khách sạn báo cảnh sát.

Trên đường đi, Chung Húc bắt chợt hỏi:

- Hôm qua anh có nói, những người bán địa tới khách sạn hóng hớt từng nhắc tới thái tử và tu viện, còn cả việc báo thù gì gì đấy. Anh còn định kể chuyện kể chuyện cho em nữa!

- Năm xưa, con trai của công chúa Sissi, thái tử Rudolph, đã vì người tình trẻ tuổi Mary mà đề nghị ly hôn với vợ, thế nhưng giáo hoàng từ chối tuyên bố cuộc hôn nhân trước đó của thái tử là vô hiệu, lại cộng thêm thái tử rất thất vọng trước những chính sách bảo thủ trong cách cầm quyền của cha là hoàng đế Franz. Và thế là vào một nửa đêm mùa đông năm 1889, thái tử đã nổ súng bắn chết Mary trong tòa biệt thự đi săn ở làng Meyerling, sau đó lấy hoa tươi phủ lên người Mary, rồi cứ thế lặng lẽ ngồi bên nàng ấy. Đến khi trời sáng, thái tử chĩa súng lên thái dương mình, để tránh bắn trượt, còn soi gương trong lúc tự sát. – Nói tới đây, Tur Đồ Nguyệt Ba thở dài – Thế nhưng tấn bi kịch có phần ly kỳ này từng bị hoàng thất cố tình che giấu, chi tiết và chân tướng của sự việc tới nay vẫn là một bí ẩn. Tính chân thực của hàng loạt tin đồn lưu truyền trong dân gian chưa được chứng thực. Điều duy nhất có thể xác nhận, đó là không lâu sau khi việc này xảy ra, tòa biệt thự đi săn đã bị phá dỡ, rồi xây dựng một toà tu viện trên nền đất cũ. Anh nghĩ, cái nơi mà những người đó nói, có lẽ chính là chỗ đó.

Chung Húc lắng nghe rất chăm chú, chốc chốc lại gật gù, không nói thêm gì, chỉ ngẫm nghĩ đến thất thần.

Bước tới sảnh chính ở tầng dưới, họ lập tức nhìn thấy cô gái vừa chứng kiến thảm án đang ngồi trên ghế, cầm một tách trà nóng, vẫn run lẩy bẩy. Kính và ông chủ khách sạn ngồi ở hai bên cô gái, sắc mặt hoảng hốt pha lẫn rầu rĩ, muốn an ủi nhưng lại không biết phải nói gì. Cùng là người nhà của nạn nhân, bản thân họ vẫn đang chìm đắm trong nỗi đau mất đi người thân, còn đâu tâm tư và khả năng an ủi người khác?

Thấy Chung Húc bước về phía họ, Kính vội vàng đứng dậy đón, vừa định lên tiếng hỏi, đã bị Chung Húc cướp lời:

- Báo cảnh sát đi! Ông ta đã chết rồi, còn bà ta không sao.

Vừa nghe thấy chữ “chết”, đôi môi đang hé mở của Kính không thể khép lại nổi nữa, cô ta đứng ngây thộn mắt mấy giây, đau thương và khủng hoảng đan xen trong mắt. Rồi cô ra quay người, bước về phía máy điện thoại ở quầy lễ tân, quay những con số mà bản thân không hề muốn gọi.

Cô gái người Mỹ đang run rẩy kia hình như không biết nói tiếng Đức, chỉ biết dờ dẩn và căng thẳng nhìn Kính đang chậm rãi nói vào ống nghe. Còn sắc mặt vốn đã chẳng hề dễ coi của ông chủ khách sạn, sau khi nghe thấy nội dung cuộc điện thoại của Kính, lại càng tái xanh tái mét, trên mặt dường như chốc lát đã thêm mấy nếp nhăn. Lại thêm một giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt già nua mờ đục của ông ta, kèm theo tiếng thở dài tuyệt vọng.

Chung Húc nghe thấy ông lão đáng thương lắm bấm gi đó, lập tức liếc sang Tư Đồ Nguyệt Ba.

- Ông ấy nói, e rằng khách sạn của ông ta phải đóng cửa mất! - Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn khuôn mặt già nua của người đàn ông vừa mới mất vợ với ánh mắt đầy cảm thông – Liên tiếp xảy ra hai vụ giết người, việc kinh doanh của khách sạn có lẽ sẽ bị ảnh hưởng thật.

Kính đặt điện thoại xuống, bước tới trước mặt Chung Húc, nói nhỏ:

- Cảnh sát sẽ lập tức tới ngay!

- Đừng sợ, đã có chúng tôi ở đây! - Chung Húc vỗ lên đôi vai mảnh khảnh của cô ta, dáng vẻ tuyệt vọng bất lực của cô gái trẻ khiến cô không khỏi thương xót.

Trong mắt Kính như có ngấn nước loang loáng, không nói nên lời, chỉ mím chặt đôi môi.

- À đúng rồi, anh hỏi ông ấy xem, tại sao người ở nơi đây hề nhắc tới thái tử, và cả tu viện, đều tỏ ra sợ hãi? - Chung Húc gạt gạt tay áo chồng, ra hiệu cho anh hỏi ông chủ khách sạn.

Ngồi xuống ghế, Chung Húc hết dán mắt vào khẩu hình của chồng, lại quan sát nét mặt không ngừng biến đổi của ông chủ khách sạn, để phỏng đoán xem, vấn đề mà cô quan tâm sẽ khiến ông chủ khách sạn bị sốc đến mức độ nào. Kỳ thực, nhìn vào vẻ mặt lúc thì đau xót, lúc lại kinh hoàng của ông, cô cảm thấy suy đoán của mình rất sát với sự thật.

Sau khoảng một thời gian chùng một tách trà, Tư Đồ Nguyệt Ba quay mặt sang, sau khi sắp xếp một lúc, bèn thuật lại ngắn gọn với vợ:

- Ông ấy nói, ở nơi này có một lời đồn rất đáng sợ. Trong khu rừng rậm cách thị trấn không xa chính là tu viện được xây dựng lại từ tòa biệt thự đi săn ngày xưa, đã bị bỏ hoang nhiều năm trước. Nhưng sau một đêm nguyệt thực toàn phần vô cùng ma quái vào ba mươi năm trước, thường xuyên nghe thấy những người đi ngang qua khu rừng vào buổi tối nói rằng, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy tu viện lại biến trở về hình thù của tòa biệt thự đi săn, còn nghe thấy điệu nhạc Waltz vui nhộn văng ra từ trong đó. Nhưng có người lại nói là nghe thấy tiếng súng và tiếng khóc của phụ nữ. Thế là mọi người phỏng đoán rằng, đó là thái tử và người tình đã chết đang tác quái. Linh hồn của họ lưu luyến cuộc sống vui vẻ khi trước, nhưng lại không xóa bỏ được nỗi oán hận vì bị cướp đoạt mất hạnh phúc, nên họ bắt đầu báo thù, sát hại người vô tội để xoa dịu nỗi đau khổ năm xưa. Hai mươi năm trước và mười năm trước, nơi này cũng từng xảy ra những vụ án tương tự, trong người nạn nhân không còn lấy một giọt máu, nhưng lại không tìm thấy bất cứ vết thương nào. Cho nên, các cư dân nhận định rằng, oan hồn của thái tử và Mary không được yên nghỉ, mới bắt người dân không được sống yên, cả ngày nom nóp sợ hãi. Tuy phía cảnh sát đã nghiêm túc điều tra, nhưng cuối cùng, những vụ án mạng này vẫn chìm vào quên lãng. Mười năm đã qua, không ngờ bị kịch tương tự lại tiếp tục xuất hiện.

Chung Húc hít sâu một hơi, quả quyết nói:

- Em muốn tới tu viện xem thử!

- Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn đại và phỏng đoán của người dân mà thôi, có thể chỉ là trùng hợp. - Tư Đồ Nguyệt Ba điềm tĩnh hơn nhiều so với vợ, luôn giữ thái độ vô cùng khách quan đối với những tin tức vĩa hè.

- Anh đừng hiểu nhầm ý em. Bây giờ xem ra, việc này chưa chắc đã có liên quan tới vong hồn. - Chung Húc đứng dậy, nhìn về cánh cửa đang đóng chặt – Theo kinh nghiệm nhiều năm giao du với những giống không phải loài người, cộng thêm trực giác mách bảo, em thấy tu viện đó hẳn có mối liên quan rất lớn với hung thủ. Đương nhiên, bây giờ anh hoàn toàn có thể cho là em đang nói bừa. Đợi đến khi em chứng minh được, tự nhiên sẽ có kết luận.

- Được. Anh đi cùng với em! - Tư Đồ Nguyệt Ba đã chọn cách giúp vợ một tay. Có thể nhận ra, bản thân anh cũng rất đổi hiếu kỳ với tòa tu viện.

Vừa nghe thấy hai vợ bàn nhau đi tới tu viện, Kính đã đứng bật dậy, hoảng hốt xua tay:

- Hai người đừng tới đó! Tuyệt đối không được đi! Nghe nói nơi đó rất nguy hiểm! Tuy rằng không biết chuyện oan hồn là thật hay giả, nhưng thà tin là nó tồn tại cũng đừng nên mạo hiểm! Hai người chỉ là khách du lịch, tốt nhất hãy nhanh chóng rời khỏi đây! Đã có hai người chết rồi, tôi không muốn hai người lại xảy ra chuyện không hay!

- Kính, cô đừng lo! - Chung Húc tự tin cười với cô ta – Tà ma ngoại đạo có khả năng làm hại tôi, bây giờ vẫn chưa chào đời đâu! Chúng tôi sẽ đi bình yên, về bình yên.

- Chúng tôi sẽ không sao đâu, cứ yên tâm đi! - Tư Đồ Nguyệt Ba khẳng định chắc nịch với Kính. Cô gái đang thành thực lo lắng cho họ quả thực vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

- Thế... thế thì tôi sẽ đi cùng với hai người. Đường tới tu viện khá hẻo lánh, hai người có thể sẽ bị lạc đường. - Thấy hai vợ chồng kiên quyết như vậy, Kính cũng không cản trở nữa, mà dè dặt đề nghị đi cùng.

- Ồ... - Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng nhanh chóng cân nhắc nếu dẫn theo Kính, khả năng cô ta gặp nguy hiểm là bao nhiêu. Cuối cùng, sự tự tin đã chiến thắng tất thảy, Chung Húc tin tưởng khả năng của mình dư sức để bảo vệ chồng và Kính, nên đã gật đầu - Được, chúng ta lập tức xuất phát!

- Hay là đợi đến khi trời sáng, ăn chút gì đó rồi hãy đi? Hôn nữa đi vào ban ngày, lái xe cũng thuận tiện hơn. - Tư Đồ Nguyệt Ba tưởng tượng tới màn đêm dày đặc và thời tiết lạnh giá bên ngoài, cho rằng bây giờ không phải là thời điểm tốt để xuất phát.

- Cũng được. Thế thì Kính, cô hãy sắp xếp chu đáo cho ông chủ của cô và cô gái người Mỹ kia, cả cô cũng nên nghỉ ngơi lấy một lúc. Ngày mai, trời vừa sáng, chúng ta sẽ lập tức lên đường. - Nói xong, Chung Húc và Tư Đồ Nguyệt Ba quay người đi lên cầu thang.

Trong đôi mắt đang dõi theo hai vợ chồng của Kính bỗng vụt qua một tia lạnh lẽo chưa thấy bao giờ, rồi nhanh chóng trở lại vẻ đáng thương trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Trong phòng, Chung Húc đang vội vã xếp từng món “gia tài” của mình vào chiếc túi chéo nhỏ để tiện mang theo. Tư Đồ Nguyệt Ba tìm một chiếc áo khoác dày hơn thay ra, cũng ném cho vợ một chiếc, nói:

- Thay vào đi, rừng rậm vào sáng sớm, nhiệt độ rất thấp!

- Cảm ơn anh! - Chung Húc đặt một nụ hôn lên má chồng, sau đó dường như chợt nhớ ra điều gì, xoay mặt anh lại, nghiêm túc căn dặn - Nhớ kỹ, ngày mai dù xảy ra việc gì, nếu em bảo anh đi, nhất định không được quay đầu lại! Em có đủ bản lĩnh xử lý mọi việc! - Nói rồi, cô lại móc ra một lá bùa, nhét vào tay anh, nói - Anh hãy giữ lấy cái này, lúc cần thiết, có thể dán lên đầu bất cứ thứ gì không phải con người mà anh thấy không vừa mắt, có thể cứu mạng đấy!

Tư Đồ Nguyệt Ba cẩn thận cất lá bùa vào túi áo, vỗ ngực một cách trẻ con, bảo đảm:

- Bà xã yên tâm, anh nhất định sẽ nghe theo sự chỉ đạo của em, trở về bình an! Hôn nữa... - Anh ngừng lại một lát, một khi thể bá vương quyết liệt chớp mắt đã thể chỗ cho nụ cười trẻ nít - Anh sẽ bảo vệ em!

Chung Húc ngẩn người, hồi lâu mới ôm chầm lấy anh, cười mà nói:

- Vâng, em biết!

Anh lúc nào cũng vậy. Tuy mù mịt về phép thuật, nhưng lại luôn giữ được sự điềm tĩnh mà người thường khó lòng có được trong bất cứ trường hợp dị thường nào, và đôi khi, làn khí bá vương đặc biệt toát ra từ anh đã khiến anh được người ta ngưỡng vọng như một ông hoàng. Ngay cả Chung Húc mang trong mình pháp thuật gia truyền, cũng chưa bao giờ hoài nghi về việc người đàn ông này hoàn toàn có khả năng bảo vệ mình. Đó là một cảm giác thật là kỳ lạ.

- Đi rửa mặt đi, anh đi tìm chút đồ ăn. Xem ra hôm nay phải thức thông đêm rồi! - Tư Đồ Nguyệt Ba ngáp một cái, vừa xoay xoay cổ vừa đi ra khỏi phòng.

Bước vào phòng tắm, Chung Húc xắn tay áo lên vẩy vòi nước, nước nóng chảy ồ ồ cùng với làn hơi bốc lên mù mịt. Nghe nói nguồn nước ở nơi này phần lớn là nước suối thiên nhiên, có hiệu quả đặc biệt trong việc làm đẹp giữ gìn nhan sắc. Một thứ hữu ích thế này, Chung Húc đương nhiên sẽ không lãng phí. Cô cúi mặt xuống, vốc từng vốc nước ấm nóng để chịu vẩy lên mặt.

Lúc này, cánh cửa phòng tắm vẫn đang mở toang bỗng từ từ khép lại, giống như có một bàn tay vô hình đang đẩy nó.

Tiếng nước chảy tuy có thể cản trở thính lực, nhưng không cản trở được những tế bào cảm giác nhạy bén. Chung Húc cảm thấy có một luồng khí cổ quái “vút” một tiếng băng qua sau lưng, một tín hiệu nguy hiểm rất chuẩn xác đột ngột dấy lên trong tim. Cô ngừng phất đầu lên, trong bọt nước bắn tung, trên chiếc gương tròn viền hoa trước mặt, vừa hay phản chiếu mọi thứ sau lưng cô...

Cánh cửa đã khép chặt hoàn toàn, tiếp đó là một tiếng “cạch” khô khốc, tay nắm màu vàng tự động xoay tròn một vòng.

Chung Húc mặt không biến sắc, nhìn chằm chằm vào cánh cửa “tự động” kia, bước về phía nó một bước, không hề vội vã mở cửa, mà ngược lại trong

đáy mắt còn vụt lên một nét cười.

- Sao thế? Muốn độc quyền thưởng thức dáng vẻ xinh đẹp của ta lúc rửa mặt ư? Lại còn khóa cửa lại nữa chứ! Không sợ ta la lên là có kẻ quấy rối à? - Chung Húc thông thả khoanh tay trước ngực, cất giọng chế giễu với không khí.

Dư âm của giọng nói trong trẻo như chuông ngân còn chưa kịp tan trong căn phòng kín mít, đã nghe thấy tấm gương bên cạnh phát ra tiếng nứt vỡ “lách tách”. Không đợi cô kịp quay đầu lại, tấm gương hoàn toàn bình thường kia chỉ trong khoảng một phần nghìn giây đã tự tách ra thành những mảnh vỡ to bằng đầu đạn, sau đó bay ra rào rào như đạn bắn, mỗi một mảnh vỡ đều phản chiếu ánh đèn lóa mắt, sáng lóa một mảng. Thế trận tập hợp từ ngàn vạn vệt sáng kia, đừng nói là nhìn thẳng, cho dù chỉ liếc qua cũng đủ để hoa mắt chóng mặt. Nhưng, điều đáng sợ nhất không phải ở đó, mà những mảnh vụn thủy tinh với các cạnh thẳng băng một cách khác thường, vào khoảng khắc bay ra khỏi tường, lại bất ngờ mọc ra những thứ nhọn hoắt như gai, ồ ạt lao thẳng tới Chung Húc chỉ đứng cách đó vài bước chân.

Nếu bị cả đồng mảnh vỡ kia chạm phải, thì toàn thân trên dưới liệu có còn miếng thịt nào nguyên lành? Huống hồ, với tốc độ khủng khiếp của chúng, e rằng chỉ trong chớp mắt đã rạch toang bất cứ cơ thể bằng da bằng thịt nào thành mảnh vụn.

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, Chung Húc vẫn không chút hoảng hốt, chỉ giậm chân một cái, toàn thân bay bổng lên không. Sau một cú lộn nhào đẹp mắt sang bên cạnh, chân trái cô điểm một cái lên tường, đã nhẹ nhàng hạ xuống bức phù điêu hình hoa hồng bằng sắt dùng để trang trí nhô ra trên chân song cửa sổ, tuy vô cùng nhỏ bé, nhưng đã đủ cho cô đặt chân mà đứng dấn người vào tường lơ lửng trong không trung. Toàn bộ những mảnh gương vụn hung hãn cắm phập vào bức tường nơi cô vừa đứng, trên tường lập tức rạn nứt chằng chịt, Chung Húc thậm chí còn cảm thấy cả gian phòng đang chao đảo.

Chung Húc nhảy xuống đất, cảnh giác quan sát bức tường chỉ chút vết thương, suy ngẫm xem chiêu này có phải là đòn quyết định của kẻ tấn công hay không.

Khi cô đang từng bước tiến lại gần bức tường, từ trong vách tường bỗng vọng ra những tiếng lôm bôm quái dị, những mảnh gương đang găm trên tường đột ngột chìm xuống vào bên trong giống hệt như đá rơi xuống đầm lầy, chớp mắt đã không còn tăm tích, thậm chí cả những vết nứt do chúng tạo thành cũng đã biến mất cùng với chúng. Trước mặt cô, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thần kinh của Chung Húc không vì vẻ yên bình trước mắt mà thả lỏng, bởi vì yêu khí nồng nặc vẫn lan tỏa khắp gian phòng.

Đứng ở chính giữa sàn nhà, cô nín thở, điềm tĩnh quét mắt nhìn khắp mọi hướng trong phòng. Thành linh, có một luồng khí yêu tà khác hẳn với gió lạnh lạnh lẽo quét qua bên trái cô, khiến tóc cô lay động. Cảm giác đó, giống như có một lưỡi dao sắc bén đang chém thẳng về phía mình. Quả nhiên, trên bức tường bên trái vụt trôi lên một vật màu xám, trông giống như một đám vật sống đang lúc nhúc bên trong lớp màng mỏng, sau tích tắc đã chọc thủng chướng ngại chui ra, té ra vẫn là những mảnh gương vỡ biến thái vừa lặn mất khi nãy. Chỉ có điều, lúc này chúng giống như đã bị ép dẹp, tập hợp thành một mũi dao sáng lóa lóa tua rua gai móc ngược, vùn vụt lao thẳng vào tim Chung Húc.

Thấy tình thế chẳng lành, Chung Húc lập tức bật ngửa người về phía sau một cú cực chuẩn, vào khoảng khắc “lưỡi dao” sắp chạm tới mình, đã khiến chúng bay vọt qua trước trán, “choang” một tiếng lao thẳng vào bồn rửa tay ốp toàn gạch men phía đối diện. Cô bật thẳng người dậy như con cá chép, ngoảnh đầu lại nhìn. Giống hệt như vừa nãy, những mảnh thủy tinh vừa nhất quyết lấy mạng cô đã chìm lút vào trong lớp gạch men, không sót lấy một mảnh.

- Yêu nghiệt! - Chung Húc nghiêng răng chửi một tiếng, xiết chặt nắm đấm.

Đúng lúc cô đang định phản kích, một con rung lắc như động đất dấy lên từ dưới chân, mà không phải, mà là từ khắp bốn phương tám hướng ập lại với một khí thế nặng nề khủng khiếp. Vô số luồng sáng chói mắt thành linh bắn vọt ra từ dưới sàn, trên tường, thậm chí cả trần nhà, khiến Chung Húc buộc phải vung tay che mắt theo phản xạ. Lúc này, cảnh tượng dị thường dưới chân đã khiến cô chú ý. Chung Húc mở to mắt, khó nhọc nhìn xuống, hóa ra trên sàn nhà lảng bồng như gương đang từ từ mọc lên vô số vật thể màu trắng bạc giống như đầu kim, tốc độ mỗi lúc một nhanh, đầu nhọn mỗi lúc một dài, nếu như đi chân trần giẫm lên đó, e rằng đã máu thịt toé toét cả rồi. May mà Chung Húc đang mang một đôi boot giữ ấm với phần đế bằng gân bò dày cộm. Cô đập mạnh một cái, những mũi nhọn lập tức gãy tan thành vô số đoạn, rơi vung vãi trên mặt sàn, rồi lại chìm xuống dưới, biến mất, thay thế cho chúng là càng nhiều hơn nữa những đồng bóng mới mọc ra. Không chỉ nền nhà, mà cả trần nhà, bờ tường, bất cứ chỗ nào có thể nhìn thấy trong phòng, đều có những thứ tương tự đang mọc điên cuồng như nấm sau mưa. Chúng càng mọc càng dài, càng mọc càng nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy, không đầy ba phút sau, Chung Húc đang ở giữa vòng vây của chúng sẽ thành một con nhím đầm máu.

Giảm thêm mấy cái đập vỡ những chiếc gai dài, Chung Húc tạm thời dọn được một chỗ để đặt chân. Cô nộ khí bùng bùng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khung gương trống rỗng trên bồn rửa, quát lớn:

- Không thấy hồ ra oai, tướng ta là mèo Garfield chắc?

Tập trung tinh thần, nhắm mắt, hai tay bắt quyết, chỉ nghe cô đánh giọng hét lớn:

- Cửu Diệt Địa Hòa, tận diệt mọi ô uế trong tam giới. Xuất!

Một ngọn lửa vàng rực rỡ bùng lên từ bàn tay vừa đánh ra, hệt như rồng thần giương vuốt, mang theo luồng chính khí ngất trời sẵn sàng quét sạch mọi yêu quái tà ma, găm rít lao thẳng vào khung gương trống rỗng. Chỉ nghe “ầm” một tiếng như sấm nổ ngang trời, một vòng sáng khổng lồ màu vàng kim dội ra từ trong khung gương. Ngay lập tức, ánh sáng phát ra từ những mảnh gương lập tức trở nên mờ tối, những gai nhọn cũng ngừng mọc. Còn trong khung gương, thành linh bốc ra một ngọn lửa màu xanh dương, khóa chặt toàn bộ khung gương trong lửa.

Á!!

Một tiếng rú thảm thiết vang lên trong không trung.

Ánh sáng sắc lạnh, gai nhọn, trong khoảng khắc bỗng chốc hóa thành vô hình. Trong gian phòng tắm nhỏ hẹp, ngoài khung gương vẫn đang bốc cháy bùng bùng, tất cả mọi thứ đều quay về với vẻ yên bình vốn có.

Nhịp tim của Chung Húc còn chưa kịp trở lại bình thường, lại nghe thấy một tiếng “uỳnh” kinh động, cánh cửa khóa trái đã bị tông bật ra.

Tư Đồ Nguyệt Ba mặt mày hốt hoảng, ôm chầm lấy cô, cuống quýt hỏi dồn:

- Sao thế? Vừa rồi anh nghe thấy bên trong có tiếng động lạ! Cửa lại bị khóa trái, em không sao đấy chứ?
- Em không sao! Vừa rồi có kẻ đánh lên! - Chung Húc thản nhiên như không le lười với anh.
- Ôi trời, tắm gương tại sao lại bốc cháy thế? - Tư Đồ Nguyệt Ba trợn mắt nhìn khung gương trên tường, định nhào đi lấy nước dập lửa.
- Nước không thể dập tắt được Cửu Diễm Địa Hỏa của em đâu! - Chung Húc ngăn chông lại, rồi nhẩm tính thời gian hẳn cũng đủ rồi, liền lẩm nhẩm một câu, một tay bắt quyết, một tay vung về phía khung gương, hét lớn một tiếng:
- Thu! - Ngọn lửa kia giống như hiểu được tiếng người, ngoan ngoãn thu lại thành một tia sáng màu lam lấp lánh ánh kim, quay trở về trong tay Chung Húc.
- Được rồi, ra ngoài thôi! - Cô phẩy tay, đẩy anh chồng lúc này đang thở phào nhẹ nhõm ra khỏi nhà tắm.

Ngồi trên ghế, ngực Chung Húc vẫn hơi dồn dập phập phồng.

- Đúng là em không sao chứ? - Tư Đồ Nguyệt Ba nắm lấy tay cô, đoán xem cô vợ lúc nào cũng thích ra vẻ kiên cường có nói dối hay không.
- Đúng là không sao! Chỉ có gót giày bị trầy xước chút ít thôi! - Chung Húc cố làm ra vẻ tinh nghịch giơ chân lên, khoe ra gót giày thủng lỗ chỗ do bị gai nhọn đâm phải - May mà đôi giày này là hàng chất lượng cao!

Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ thở phào, rồi đứng dậy bước tới trước nhà tắm, lia ánh mắt sắc bén quan sát khắp trên dưới hiện trường có phần lộn xộn, sau đó quay lại bên vợ, nói:

- Gương trong khung đã biến mất, nhưng trên mặt sàn lại không có lấy một mảnh gương vỡ. Em bị ai đánh lên, có nhìn rõ hình dạng của kẻ đó không?
- Kẻ đánh lên em căn bản không phải là con người. - Chung Húc đứng dậy, kể lại toàn bộ những chuyện vừa xảy ra cho chồng nghe, sau đó hơi chau mày - Ngay tới thực thân cũng không để lộ, chỉ dùng yêu khí điều khiển và biến hóa các sự vật, muốn âm thầm dồn em tới chỗ chết.
- Không những hắn không thể đánh lên thành công, mà có lẽ còn bị thương nữa! - Tư Đồ Nguyệt Ba còn nhớ tiếng rú thảm thiết vừa nghe thấy.
- Cửu Diễm Địa Hỏa của nhà họ Chung không chỉ có tác dụng với hồn ma, mà tất cả những thứ tà ác trong tam giới đều sẽ bị nó thiêu rụi. - Nói tới thần thuật gia truyền của nhà mình, Chung Húc có phần đắc ý - Nếu không phải hắn nấp trong chỗ tối, thì hắn sẽ không đơn giản chỉ là rú lên một tiếng thế thôi đâu.
- Còn may là chưa thiêu rụi nhà của người ta... - Tư Đồ Nguyệt Ba lẩm bẩm, rồi lại ngẫm nghĩ một hồi, nói - Gã đánh lên em, sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc chúng ta quyết định sẽ đến tu viện...

Lời vừa nói ra, hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng mỗi người không hẹn mà cùng lờ mờ hiện lên một đáp án.

Một hồi còi xe cảnh sát hú lại gần, đám cảnh sát đang đầu đầu như óc kia hẳn không ngờ rằng sẽ phải quay lại đây nhanh đến vậy.

Ngoài cửa sổ, bầu trời đen kịt bị xé toạc ra một vệt trắng nhòe, giống như con mắt chậm chậm mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Khói tỏa ra từ hơi thở phả thành một vạt trắng mờ trên cửa kính xe lạnh giá. Chiếc xe nhà di động màu đen đang vững vàng xuyên qua màn sương lúc đây lúc mỏng. Rừng cây rậm rạp hai bên đường nhòa nhạt trong một màu xanh đã gần phai hết, vùn vụt lùi về phía sau. Tư Đồ Nguyệt Ba tập trung vào việc lái xe, đi theo chỉ dẫn của Kính, tiến về phía tu viện đang ẩn mình trong rừng. Chung Húc nhìn Kính đang ngồi thu lu ở ghế sau, thân hình mảnh khảnh bất động dưới lớp áo khoác dày sụ, khuôn mặt trắng trẻo từ lúc ra khỏi khách sạn luôn ửng hồng vì giá lạnh, chiếc mũi nhỏ nhắn thì thoảng lại khịt khịt

mấy cái. Cô ta luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, cho dù hơi thở phả ra đã phủ trắng mặt kính, che khuất tầm nhìn, cô ta vẫn nhìn rất chăm chú.

- Đừng buồn nữa! - Chung Húc biết cô ta đang dùng sự im lặng để phát tiết nỗi đau buồn. Chỉ trong một ngày, liên tiếp hai người chết, một khách sạn vốn ấm áp đông vui là thế, chỉ trong một đêm, bỗng chốc trở thành một nơi xui xẻo, chỉ nghe nhắc tới đã tái mặt. Đèn xe cảnh sát nhấp nháy liên hồi, những cuộc thẩm vấn, tiếng thở dài náo nê của ông chủ, mùi chết chóc lẫn khuất, tất cả khiến cho không khí như muốn đóng băng. Trong bầu không khí này, chẳng ai có thể cảm thấy thư thái, bao gồm cả vợ chồng Tư Đồ Nguyệt Ba vốn là người ngoài cuộc.

Kính thu ánh mắt lại, nhìn Chung Húc đang ngập ngừng như muốn hỏi điều gì, nói:

- Ông chủ nói rằng, tuần sau chính là kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới của ông ấy và bà Sabrina. Họ quen nhau từ năm mười bảy tuổi, giữa mùa xuân, khắp khu rừng ngập tràn ánh nắng và hoa tươi.

- Kính, sống chết đã có số trời, có đau lòng bao nhiêu cũng chẳng ích gì. - Chung Húc bật ra một lời an ủi cũ mèm nhất hạng, sau đó chuyển đề tài, trong mắt vụt qua một tia sắc lẹm - Bất được hung thủ, mới là sự tưởng nhớ tốt nhất dành cho người đã khuất!

Kính cắn chặt môi, mắt sụp xuống, hàng mi dài khẽ rung rung, phủ lên đôi mắt đen huyền, khẽ nói:

- Ra đi mang theo nỗi nhớ thương vĩnh viễn của chồng mình... Bà Sabrina vẫn được coi là hạnh phúc...

Chung Húc khựng lại, Tư Đồ Nguyệt Ba bèn tiếp lời:

- Đúng thế, đây cũng là một niềm hạnh phúc lớn lao. Kính, nếu cô có thể nghĩ được như vậy, thì sẽ không cảm thấy quá đau buồn nữa.

Trên đôi môi mỏng hiện lên một nụ cười chua chát, Kính ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hai vợ chồng:

- Tôi biết, hạnh phúc cũng được chia thành nhiều loại. Anh Tư Đồ, hai người thật hạnh phúc!

Tư Đồ Nguyệt Ba cười cười, không nói gì.

Khi chủ đề đột ngột chuyển từ cái chết của một người sang định nghĩa về hạnh phúc, cảm giác này quả thực vô cùng quái gở. Chung Húc quay đầu lại, thâm thương xót cho cô gái trẻ đang yên lành tự dừng lại bị những vụ án mạnh tra tấn tới mức gần như khủng hoảng. Tên hung thủ đáng ghét, đúng là có chết cả ngàn lần cũng chưa thể khiến người ta hả giận. Chung Húc thề rằng, cho dù có phải xói tung cả Vienna, cũng phải tìm bằng được hắn mà xé xác thành trăm mảnh.

Trong xe trở nên trầm lắng. Tư Đồ Nguyệt Ba tiện tay ấn nút bấm trên vô lăng, dàn loa trong xe vang lên một khúc dương cầm êm ái.

Chung Húc liếc nhìn chồng một cái. Anh luôn biết đưa ra những hành động thích hợp vào thời điểm thích hợp, cho dù chỉ là một tiểu tiết.

Trong tiếng nhạc, Tư Đồ Nguyệt Ba gấp dài, về một môi thấp thoáng trên mí mắt. Thấy vậy, Chung Húc mới sực nhớ ra, anh cũng đã cả đêm không ngủ như mình, bất giác cũng thấy hơi thương chồng, bèn nói:

- Anh ơi, nếu anh mệt quá, hay là để em lái?

- Đây bà xã, em còn chưa có cả bằng lái đấy! - Tư Đồ Nguyệt Ba vẫn nhìn thẳng về phía trước, trong lòng dờ khóc dờ cười.

- Nhưng anh đã dạy em rồi mà, em lái xe cũng khá đấy chứ! Anh cả đêm chưa chợp mắt, cứ để em lái cho!

- Ngoan nào, em không đếm xỉa tới cái mạng của chồng mình, thì cũng phải nghĩ cho Kính chứ!

- ...

Những nốt nhạc du dương lan tỏa trong xe, Kính lặng lẽ nhìn cặp vợ chồng hạnh phúc đang chuyển trò âu yếm trước mặt, một cảm xúc phức tạp chột vụt qua đáy mắt.

Nhìn đồng hồ, bọn họ đã đi trên con đường rừng được gần ba tiếng, nhưng sương mù băng láng tứ bề không những không nhạt bớt khi thời gian tiến gần tới buổi trưa, mà ngược lại, mỗi lúc càng thêm dày đặc. Một ngã rẽ chạy chênh chếch lên trên xuất hiện trước mặt, đèn xe rọi tới đó, lơ lơ nhìn thấy mấy gốc cây khô bên đường đổ nghiêng xuống, chắn mất đường đi. Tư Đồ Nguyệt Ba đỗ xe lại bên vệ đường, hỏi:

- Kính, cô chắc chắn đây là đường dẫn vào tu viện chứ?

- Đúng vậy! - Kính gật đầu xác nhận - Mấy gốc cây khô đằng trước chính là dấu mốc rõ rệt nhất. Nghe nói... nghe nói chúng đã ở đó rất nhiều năm.

- Gây ách tắc giao thông, mà chính quyền địa phương lại không chịu xử lý à? - Chung Húc bắt mắt làm bầm, khép chặt thêm vạt áo khoác, rồi lật mũ ra đội lên đầu, nói - Bỏ tay rồi, đi bộ thôi! Từ chỗ này vào tu viện còn bao lâu nữa?

- Ồ... - Kính ngẫm nghĩ một lát, nhìn về phía con đường nhỏ chìm khuất trong màn sương, nói - Có lẽ phải mất một tiếng.

Và thế là, trên con đường nhỏ lác đác lá khô, có thêm ba bóng người vừa đi vừa xuyt xoa hít hà. Tiếng nói chuyện thì thoảng vang lên là tiếng động duy

nhất tồn tại trong không gian này. Sương mù bay vẩn vút trong khu rừng hai bên đường, đưa mắt nhìn thoáng qua, thấy những thân cây thẳng tắp hình như ít nhiều cũng mang dáng vẻ của con người, uể oải đứng trong bóng tối, len lén nhìn theo những vị khách không mời vừa đánh thức giấc ngủ của chúng.

- Nơi này bình thường không có ai lui tới à? - Chung Húc biết rằng dân số của nước Áo ít hơn nhiều so với Trung Quốc, nhưng cũng không thừa thớt tới mức suốt cả chặng đường dài không nhìn thấy một bóng người. Bước trên con đường trống trải, cô cứ cảm thấy ngay cả lời nói của mình cũng như có tiếng vọng văng lại.

Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn ngó xung quanh, cười mà nói:

- Thật khó để tìm được một nơi yên tĩnh như thế này. Nếu có thêm một chút ánh nắng, thì đây đúng là nơi thế ngoại đào viên. Đáng tiếc, sương mù mịt u ám, nhìn mà thấy nặng nề. Kính, trước đây cô đã tới tu viện rồi à?

Kính kéo sụp vành mũ xuống dưới, lại quấn chiếc khăn dày dặn chặt thêm một chút, xem chừng rất sợ lạnh, lập cập trả lời:

- Ủ. Là một người bạn dẫn tôi tới, nhưng chỉ đứng ngoài nhìn, không dám vào trong.

- Nơi đó khiến cô sợ hãi? - Tư Đồ Nguyệt Ba rất tò mò về nguyên nhân khiến cô không đi vào tu viện.

- Nơi đó... nơi đó không thể khiến con người ta cảm thấy vui vẻ... - Kính dường như đang chìm trong một vùi ký ức không vui, nhưng lại lập tức mỉm cười - Một căn nhà rất cũ kỹ, giống hệt như nhà ma trong phim. Ha ha, tôi và người bạn tôi do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không vào trong.

- Con gái phần lớn đều giống nhau, nhất gan, đầu có giống bà xã tôi, gan to tày trời. - Tư Đồ Nguyệt Ba đùa cợt, bầu không khí lạnh lẽo cũng như hơi ấm lên nhờ nụ cười tự nhiên của anh. Anh nhìn nhìn Kính, giọng đầy quan tâm - Nhưng, lát nữa cô không cần phải cùng chúng tôi vào trong, cứ đợi ở bên ngoài là được. Tôi chẳng hề muốn gánh tội danh hù dọa người đẹp đâu.

- Không không... Tôi... - Kính vội xua mạnh tay một cách vô thức, nhưng lập tức phát hiện ra phản ứng của mình thật bất thường, thì ừ ừ cúi đầu xuống, hồi lâu sau mới ngẩng lên, trong mắt dường như có một sự cầu xin thành khẩn - Hay là... hay là chúng ta dừng đi nữa?

Tư Đồ Nguyệt Ba và Chung Húc đưa mắt nhìn nhau, bước chân của cả ba người không hẹn mà cùng dừng lại. Chung Húc có phần lo lắng nắm lấy tay Kính:

- Cô vẫn ổn chứ? Nhìn môi cô lạnh tới tím ngắt thế kia. - Tuy trời rất lạnh, song vẫn chưa lạnh tới mức trong chốc lát đã khiến người ta rét cóng tới tít tait. Thế nhưng, lại nghĩ một cô gái yếu ớt như Kính, không những đau buồn quá độ, lại cả đêm không ăn không uống, rồi còn thấp thủm bộn họ suốt chặng đường gập ghềnh tới đây, sức khỏe không kham nổi cũng là chuyện thường. Nghĩ tới đây, Chung Húc lại bồi thêm một câu - Nếu cô thực sự thấy mệt mỏi, chúng tôi sẽ đưa cô về trước. Cô hãy chỉ vị trí đại khái của nơi đó cho chúng tôi biết, có phải cứ đi theo con đường này không?

- Không phải... Tôi không thấy mệt... Tôi... - Kính vội vàng phủ nhận, ngập ngừng một lúc, rồi chỉ nói - Hay là dừng...

Còn chưa dứt lời, cô ta bỗng nhiên ôm chặt lấy ngực, đôi màu nhú lại một cách đau đớn, cơ thể từ từ sụp xuống đất.

- Kính! - Hai vợ chồng thấy sự tình bất ổn, vội vàng cúi xuống đỡ lấy cô ta.

- Dừng... dừng động vào tôi... - Kính bảo họ buông tay ra, cất giọng run rẩy - Bệnh cũ của tôi tái phát, mấy phút nữa sẽ ổn...

Quả nhiên, hai ba phút sau, cô ta từ từ thở hắt ra một hơi, sắc mặt không còn vẻ đau đớn nữa, mà đã trở lại như bình thường. Kính chậm chạp đứng lên, buông bàn tay đang ôm trước ngực xuống, ngần ngại nói với họ:

- Hồi nhỏ tôi bị ngã một cái, bị gạch đập trúng ngực, không hiểu tại sao lại mắc chứng đau tim, khi trời lạnh thì thoáng phát tác. Tôi quen rồi, không sao đâu! Đi thôi, phía trước rẽ ngoặt, là đã có thể nhìn thấy tu viện!

- Đúng là không sao chứ? - Tư Đồ Nguyệt Ba thấy thần sắc của cô ta lúc này quả thực đã khá hơn vừa nãy, nhưng vẫn thấy không an tâm.

- Mau đi thôi! Nếu còn chần chừ, tôi e rằng đến khi trời tối vẫn chưa tới được! - Kính nhìn anh mỉm cười nhẹ nhõm. Con đau đớn vừa nãy đã hoàn toàn không để lại chút dấu vết trên người cô ta, mà ngược lại, còn khiến tinh thần luôn ừ ừ của cô ta phần chấn lên không ít.

Trên quãng đường còn lại, Kính không còn rút lại phía sau vợ chồng họ nữa, mà giống như một người dẫn đường, luôn đi trước dẫn đầu.

Tiếp tục đi bộ một lúc lâu, khi Kính đứng trên một tảng đá nhô cao trên mặt đất chỉ về mé phía trước nói lớn:

- Nhìn đằng kia kia!

Vợ chồng Chung Húc ngược mắt lên nhìn, thấy phía sau mấy chục góc cây màu nâu sẫm, trên sườn núi nhấp nhô, một tòa kiến trúc mang đậm phong cách Roma đứng sừng sững trong màn sương mờ xám xịt. Nhưng, có vẻ hơi quái lạ, sương mù cứ như cố ý né tránh tòa tu viện, chỉ có vài dải mỏng manh lượn lờ bên trên, giống như cánh màn the phất phơ trong giấc mộng, che khuất một đôi mắt muốn nhìn trộm thế giới bên ngoài, nhưng lại không muốn bị thế giới bên ngoài nhìn thấy.

Không bị sương mù cản trở, họ dễ dàng nhìn rõ cảnh quan bên ngoài tu viện. So với nhà thờ lớn đã tham quan trước đây, tu viện này đúng là nhỏ bé và sơ sài hơn nhiều. Trên bức tường dày dặn, chỉ có ba màu đen, trắng và xám, tuy đơn giản, nhưng giống như đã được pha cẩn thận trong bảng màu, đem

lại một sự hài hòa vừa vặn, làm nổi bật lên vẻ trang nghiêm. Cây thập tự giá trên mái vòm đứng cô độc ở chỗ cao nhất của tòa nhà. Đối diện với nó là hai tháp chuông quay về hai phía nam bắc.

Kính nhảy xuống khỏi tầng đá, nhìn vào tòa kiến trúc sau cánh rừng đến thất thần.

- Tốt nhất là cô hãy đợi ở đây - Chung Húc bước tới trước mặt cô ta. Tuy bản thân cô có phép thuật, không sợ hãi điều gì, nhưng Kính chỉ là một cô gái yếu đuối trôi gà không chặt, trong khi mọi thứ vẫn là biến số, chẳng ai có thể bảo đảm chắc chắn sẽ bảo vệ chu toàn được cho cô ta.

- Nhưng mà... - Kính không muốn ở lại, đang định phản đối, thì lại bị Tư Đồ Nguyệt Ba ôn tồn cướp lời:

- Chúng tôi đi xem một lát rồi quay lại ngay. Nơi đó bỏ hoang đã nhiều năm, bụi bặm bên trong hẳn sẽ khiến người ta chết sặc, nói không chừng còn có cây xà ngang mục ruỗng rơi xuống. Đề phòng bất trắc, tốt nhất cô hãy ở bên ngoài đợi chúng tôi. Cứ quyết định thế nhé!

Tuy anh mỉm cười, nhưng lại lộ ra một uy thế không cho phép phản đối. Kính gật đầu:

- Được, tôi sẽ đợi ở đây. Hai người hãy cẩn thận! Nhất định phải cẩn thận!

Bóng hình mảnh dẻ đã bị những bước chạy vội vã của họ bỏ lại sau lưng. Gió núi lay động sương mù, lời dặn dò của Kính cùng với hình bóng của cô mờ dần rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trên cánh cổng sắt chạm trổ hoa văn tinh xảo, quán một sợi xích to cỡ cánh tay trẻ con, chõu dù đã rỉ sét loang lổ nhưng trông vẫn vô cùng kiên cố. Nhìn vào chướng ngại vật cao đến năm, sáu mét kia, Chung Húc xoa xoa tay, rồi nắm lấy song sắt nhảy vọt lên, khéo léo đu người treo qua, đáp xuống mặt đất nhẹ tênh mà vững vàng như một chú chim. Quay đầu lại, liền nhìn thấy nụ cười bối rối của Tư Đồ Nguyệt Ba ở bên ngoài cánh cửa.

- Anh đợi một chút! Chắc chắn có cửa sau! - Chung Húc đoán chắc anh chồng không đủ bản lĩnh để treo qua cái cổng sắt kiên cố. Ở anh chàng này, tế bào kiểm tiền phát triển vượt xa tế bào vận động.

Vừa vọt đi chưa được hai bước, cô đã nghe thấy tiếng gọi của Tư Đồ Nguyệt Ba phía sau:

- Em đừng vội đi! Ổ khóa không hề khóa!

Lạch cạch một tràng, dây xích đã trượt từ trên cánh cổng xuống, giống như một con rắn chết.

Tư Đồ Nguyệt Ba lau đi vết rỉ sét bám trên ngón tay, chạy tới bên cạnh Chung Húc, hồ hởi:

- May mà anh chưa nảy ra ý định treo tường!

- Nhưng... - Chung Húc ngơ ngác chớp mắt, lẩm bẩm— Rõ ràng em nhìn thấy nó đã bị khóa mà.

- Khóa rồi, nhưng chỉ khóa hờ thôi, kéo mạnh một cái là bật ra. - Tư Đồ Nguyệt Ba cũng cảm thấy khó hiểu— Có lẽ do lâu quá nên hỏng hóc.

Vừa đặt chân đến tu viện, đã gặp phải sự việc quái lạ, hai vợ chồng vừa bàn tán vừa đi về phía cánh cửa chính ở phía trước.

Không gian bên trong cánh cổng sắt không rộng lắm, trống huơ trống hoác; ngoài tu viện nằm ở chính giữa, ngay cả một bức phù điêu trang trí cũng không có. Thảm cỏ lâu ngày không có người cắt tỉa, cỏ dại ken dày hỗn loạn, đặt chân lên, cỏ lút đến mắt cá.

Trước mắt là hai cánh cửa gỗ cao lớn, lớp sơn màu đen bong tróc loang lổ, để lộ ra vân gỗ màu nâu sậm, có lẽ là bị hơi ẩm ướt trong rừng thấm thấu nhiều năm, vừa mới lại gần đã loáng thoáng ngửi thấy mùi ẩm mốc. Bụi bặm, đất cát bám đầy trong những kẽ lồi lõm trên cánh cửa. Chỉ còn những hoa văn mạ vàng tinh xảo khảm trên đó đang yếu ớt gọi nhớ về phong thái sang trọng năm xưa.

- Xem ra đúng là đã bị bỏ hoang rất lâu rồi. - Tư Đồ Nguyệt Ba búng vết bụi bám trên ngón tay đi— Ít nhất cũng phải mấy chục năm!

Chung Húc không nói gì, đặt tay lên cánh cửa, vẻ như muốn đẩy ra.

- Lạnh quá... - Cô thốt lên.

- Lạnh à? Anh đưa khăn quàng cho! - Tư Đồ Nguyệt Ba vội đưa tay cời khăn quàng, không biết mình đã hiểu nhầm ý của cô vợ.

- Em có bảo là em lạnh đâu. Là hơi lạnh toát ra từ cánh cửa, là cái lạnh lẽo không thuộc về thế giới này! - Chung Húc đẩy mạnh cánh cửa, một tiếng “cách” vang lên, kèm theo bụi bặm là tả rơi xuống, cánh cửa lớn kéo kẹt mở ra.

- Lại cũng không khóa? - Tur Đồ Nguyệt Ba vòng ra sau cửa, gầy gầy ổ khóa kiểu cổ màu vàng kim, phát hiện ra nó không hề bị hỏng, tiếng “cách” vừa nãy rõ ràng là tiếng ổ khóa bật ra. Anh hết sức ngỡ vực, nói:

- Em này, cánh cửa đáng lẽ đã được khóa trái bên trong, anh và em không có chìa khóa, mà lại mở được dễ dàng thế à?

- Mặc kệ cái khóa ấy đi. - Chung Húc đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào gian sảnh lớn vừa bày ra trước mắt.

Nơi này không hề có hệ thống chiếu sáng nhân tạo, nguồn sáng duy nhất trong sảnh chỉ là ánh sáng tự nhiên lọt qua một khung cửa sổ nhỏ hẹp. Vì không có ánh mặt trời, những tia sáng nghèo nàn lại càng trở nên xanh xao và nhợt nhạt.

Những cây cột trắng cao lớn gần phù điêu trang trí giống như một người lính trung thành, nghiêm trang đứng ở các vị trí cần tới nó trong sảnh. Mấy chục hàng ghế băng xếp ngay ngắn, hai bên còn có những giá nền được đúc từ sắt đen, vết nền chảy lâu năm còn đọng lại, phủ dưới lớp bụi dày. Trong đó, chân chống của một chiếc giá đã bị gãy, treo lủng lẳng ở đó như một cẳng chân què. Đền thánh phía đối diện đã không còn nhận ra được màu sắc nguyên bản, một chiếc bát nhỏ đen sì song vẫn thấy loáng thoáng vài chỗ trắng bạc đổ nghiêng trên đền, trên mặt là lớp mạng nhện mỏng manh đang khẽ rung rinh.

- Là tu viện mà tại sao lại chẳng có lấy nửa bức tượng thánh nhỉ? - Tur Đồ Nguyệt Ba vừa lăm bẫm vừa bước lên phía trước, dừng lại sau đền thánh, nhìn chăm chăm xuống mặt đất – Em lại đây xem này!

Chung Húc bước lại nhìn, là một đồng mảnh vỡ nhiều màu thò ra một nửa từ trong đất bụi. Hai người ngồi thụp xuống, Tur Đồ Nguyệt Ba khẽ bới lớp bụi bặm phía trên, lộ ra một bàn tay người làm bằng sứ chỉ còn lại ba ngón, bên cạnh còn vùi non nửa khuôn mặt mang con mắt tuyệt đẹp, cây thập tự giá đã phai màu bất lực nằm cùng chỗ với chúng.

- Hóa ra tượng Đức Mẹ ở chỗ này... - Tur Đồ Nguyệt Ba phui tay, ánh mắt tiếp tục tìm kiếm xung quanh bức tượng Đức Mẹ đã vỡ vụn, nhanh chóng phát hiện ra một dấu vết cháy đen cách đó vài bước chân. Cùng lúc đó, Chung Húc cũng để ý tới sự bất thường của vết cháy, bèn bước lại gần, phẩy đi lớp bụi phủ bên trên, một hình vẽ ngôi sao sáu cánh hiện ra mồn một trước mắt. Không phải là được vẽ, mà là vết cháy do bị lửa lớn thiêu đốt mà thành, in dấu vĩnh viễn lên mặt đất. Nhìn lâu vào đó, lại sinh ảo giác như có mùi cháy khét phảng phất trong không khí.

- Chà chà, không ngờ lại là phong ấn Solomon! - Chung Húc ngắm nghía một hồi, rồi đặt tay lên hình ngôi sao sáu cánh, cuối cùng nói chắc nịch – Nhưng từ rất lâu về trước đã bị vô hiệu hóa.

- Đến cả phép thuật của phương Tây em cũng thông thạo thế kia à? - Tur Đồ Nguyệt Ba nhìn cô vợ với ánh mắt khâm phục – Phong ấn Solomon có tác dụng gì thế?

- Tà ma ngoại đạo không phân biệt quốc tịch. Trong lĩnh vực trừ tà diệt ma, nhà họ Chung em vẫn luôn Đông Tây kết hợp! - Chung Húc không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để ca ngợi gia tộc mình, rồi nói tiếp – Thứ này bắt nguồn từ đạo Do Thái. Phong ấn Solomon lại có hai cách dùng hoàn toàn trái ngược nhau, một là phong ấn ác ma, hai là triệu hồi ác ma, hoàn toàn dựa vào vị pháp sư sử dụng nó là chính hay tà.

- Vậy phong ấn này thuộc loại nào? – Nghĩ tới nơi này từng là một tu viện thiêng liêng, Tur Đồ Nguyệt Ba suy đoán – Có lẽ là dùng để phong ấn ác ma chăng...

Chung Húc đứng dậy, ánh mắt chiếu ra những tia lạnh lùng:

- Sai, là để triệu hồi ác ma. Tà khí toát ra từ phong ấn tới giờ vẫn chưa tiêu tan hết – Đưa mắt nhìn không gian tăm tối xung quanh, cô thờ hắt ra một hơi dài, cười cười – Đây đúng là một nơi thú vị.

- Triệu hồi ác ma ở trong tu viện... Đây đúng là một việc mạo hiểm, khác nào nhỏ nanh trong miệng cọp. Ha ha, xem ra, tác giả của phong ấn này không phải kẻ tầm thường! - Tur Đồ Nguyệt Ba càng nghĩ càng thấy “thú vị”.

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy trên đầu “rắc” một tiếng, một khối đen khổng lồ lao vùn vụt xuống hai người họ.

- Tránh ra! - Chung Húc hét lớn, vung tay xô bật anh chồng đi.

Một luồng gió sắc như dao thốc qua sát trước mặt họ, sau một tiếng “rầm” vang dội, một khúc gỗ tròn to ngang thân người giáng thẳng xuống giữa hai vợ chồng, mạnh đến nỗi một nửa thân gỗ bập lút xuống mặt đất, trong bụi đất mịt mù, vô số đường nứt ngoằn ngoèo lan khắp sàn nhà, trông vô cùng kinh dị!

Nhìn cái khối thù lù chỉ cách mũi chân mình không đầy một thước, Tur Đồ Nguyệt Ba và Chung Húc đang ngã ngồi dưới đất đều đờ ra mất vài giây.

- Không sao chứ? - Tur Đồ Nguyệt Ba lồm cồm bò dậy. Chung Húc phía bên kia đã đứng lên trước, thân nhiên phui bụi bám trên quần áo, lắc đầu:

- Em không sao. Đúng là cái nhà rách!

Tur Đồ Nguyệt Ba lúc này mới thấy yên tâm, lập tức ngửa cổ nhìn lên trần nhà, rồi lại nhìn xuống khúc gỗ tròn to tươg, nói:

- Đây có lẽ là cây gỗ chống trên xà nhà, nhưng em hãy nhìn phần đuôi nó mà xem!

Nhìn theo tay chỉ của chồng, Chung Húc đã thấy một vết cắt phẳng phiu do bị vật sắc chém đứt trong khoảng thời gian cực ngắn.

- Súc gỗ này rơi xuống không phải vì bị mục ruỗng đã lâu, mà là bị con người chặt đứt... - Đôi mày Tur Đồ Nguyệt Ba từ từ chau lại, đầy nghi hoặc nhưng không hề hoảng sợ.

- Ha ha, có người không hoan nghênh chúng ta tới thăm quan nơi đây. - Chung Húc cười nhạt, rồi bước tới lối đi ở chính giữa, nhìn thẳng vào phía trước vốn không có bất cứ hiện tượng khác thường nào, về cảnh giác và ngạo nghễ bùng lên trong mắt, dường như thứ đang lượn lờ trước mặt không phải là không khí, mà là loài ác ma không đội trời chung.

- Có... yêu khí à? - Tur Đồ Nguyệt Ba đứng bên cạnh cô. Mỗi khi Chung Húc có biểu hiện giống như thế, có nghĩa là một trận quyết chiến đã bắt đầu.

- Không có! - Câu trả lời của Chung Húc nằm ngoài dự liệu của anh - Em không cảm nhận thấy bất kỳ một luồng yêu khí nào đang chuyển động. Thật là quái lạ... Thế nhưng, em khẳng định, ở một chỗ nào đó, có một đôi mắt đáng ghét vẫn luôn nhìn trộm chúng ta.

Nghe cô nói vậy, Tur Đồ Nguyệt Ba không đáp lời, lẳng lặng quét ánh nhìn khắp mọi hướng, dường như đang tìm kiếm “đôi mắt” đang ẩn nấp trong bóng tối.

Làn khói trắng mờ phả ra từ mũi họ, trong sảnh yên tĩnh một cách dị thường. Lúc hai người không lên tiếng, chỉ còn nghe thấy những hơi thở khe khẽ.

- Á!

Thình lình, một tiếng rú chói tai phá tan bầu tĩnh lặng vô cùng tận. Cho dù tiếng rú văng lại từ ngoài cổng, nhưng vợ chồng Chung Húc vẫn lập tức đoán ra, đó là tiếng của Kính.

Hai người lập tức co cẳng chạy lao ra phía cổng, vừa chạy vừa thầm ân hận vì vừa nãy chỉ nghĩ được rằng bên trong tu viện có thể có nguy hiểm, mà lại quên băng mắt, để một cô gái đứng một mình trong rừng núi hoang vắng, chưa nói tới yêu ma, cho dù chỉ gặp một con dã thú bình thường, cũng đã không đủ sức chống đỡ.

Tur Đồ Nguyệt Ba kéo mạnh cánh cửa khép hờ, sau tiếng kẽo kẹt, hai vợ chồng một trước một sau lao vọt ra ngoài. Nhưng, cảnh tượng xuất hiện ngay trước mắt đã lập tức khiến họ như bị đóng đinh tại chỗ...

Ngoài cổng, không còn là khu vườn hoang um tùm cỏ dại mà họ nhìn thấy khi mới bước vào, mà là gian đại sảnh rộng lớn và đồ nát của tu viện. Ghế băng, giá nền, cột trụ màu trắng, thậm chí tới cả súc gỗ rơi xuống bên cạnh đàn thánh, đều giống y hệt.

Tur Đồ Nguyệt Ba chớp mạnh đôi mắt theo phản xạ, rồi huyếch vào người Chung Húc.

- Em ơi, anh không bị hoa mắt đấy chứ?

- Không hề! - Chung Húc đã quá quen với những cảnh tượng cổ quái, sắc mặt vẫn bình thản, điềm nhiên nói - Chúng ta lại quay trở vào rồi.

Lại ngoảnh đầu, thì cánh cửa không biết đã đóng sập lại từ bao giờ. Tur Đồ Nguyệt Ba đẩy mạnh vào cánh cửa, phát hiện ra nó đã biến thành tường đồng vách sắt, dù anh có dồn hết sức lực cũng không hề suy chuyển. Họ đứng sau cánh cửa, lối đi dằng dặc bắt đầu kéo dài từ dưới chân họ, còn đường về, đã bị bít kín.

- Có em ở đây, anh cứ yên tâm! Vào được thì tự nhiên sẽ ra được. - Chung Húc kéo chồng lại gần, có phần lo lắng người chồng chưa bao giờ gặp phải tình huống tương tự bị khủng hoảng tâm lý.

- Anh biết rồi, anh chỉ cảm thấy rất quái lạ mà thôi. - Tur Đồ Nguyệt Ba cũng điềm tĩnh không kém Chung Húc, mỉm cười vỗ lên vai vợ - Chồng em không phải gà thỏ để đâu! - Sắc mặt anh chợt sầm xuống - Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Kính... Nếu như, cô ấy cũng ở “trong này”.

- Grom đã, tiếng hét chúng ta vừa nghe thấy, chưa chắc đã là của Kính! - Lúc này, Chung Húc lại không hề nôn nóng đi tìm người. Cô bước lên mấy bước, lấy ra một chiếc lọ nhỏ màu trắng từ trong túi, chấm lấy một ít thứ gì đó đỏ như bột màu lên đầu ngón tay, sau đó ấn lên giữa hai đầu lông mày, tập trung tinh thần, quát khẽ một tiếng:

- Mò! - Từ đôi mắt sáng rực của cô rọi ra hai ánh mắt sắc bén tới mức có thể xuyên thấu bê tông cốt thép, mọi ngóc ngách trong sảnh đều không thoát khỏi tầm nhìn của cô.

Nhưng rất nhanh, cô khẽ chau mày, nói:

- Không phải là ảo giác... Thứ chúng ta đang nhìn thấy là một không gian thực sự.

Tur Đồ Nguyệt Ba nhìn chằm chằm vào vết đỏ giữa ấn đường của vợ, thắc mắc:

- Lẽ nào nãy giờ em tưởng rằng cả hai chúng ta đều bị ảo giác?

- Một số yêu tà có thể tạo ra ảo giác để mê hoặc và đánh lén con người. Thứ chu sa thông linh gia truyền của nhà em chuyên dùng để phá giải chiêu ảo

giác. - Chung Húc cất chiếc lọ vào trong túi, nghiêm túc nói – Bây giờ em có thể khẳng định, gian đại sảnh vốn dĩ không nên xuất hiện trước mặt chúng ta, đúng là một không gian thực, chứ không phải là ảo giác do ngoại lực tạo ra.

Nghe cô nói vậy, Tư Đồ Nguyệt Ba không khỏi lo lắng:

- Nếu đây là một không gian thực, thì tiếng hét vừa nãy...

- Đi tìm người thôi! Gian đại sảnh nhìn qua là thấy cả rồi, lên lầu tìm xem thế nào. - Chung Húc rảo nhanh bước chân, tìm kiếm cầu thang dẫn lên tầng hai của tu viện. Bước tới một chỗ bị che khuất bởi ván gỗ và đá tảng lộn xộn ở mé phải của đàn thánh, Tư Đồ Nguyệt Ba dừng chân, dỡ bỏ vài tấm gỗ, một cánh cửa sắt màu đỏ sậm, rỉ sét loang lổ đột nhiên hiện ra phía sau. Anh liền gọi Chung Húc đang sục sạo ở phía trước quay lại, hai người hợp sức dọn dẹp những chướng ngại vật đã mục ruỗng vì thời gian và bụi bặm sang một bên.

- Liệu Kính có ở trên đó không? - Tư Đồ Nguyệt Ba phẩy lớp bụi dày đặc đang xộc tới trước mặt, nhìn cánh cửa sắt với tay nắm đã rỉ sét hoàn toàn, thoạt nhìn đã biết rất nhiều năm không có ai động chạm đến – Chỗ này hoàn toàn không có vẻ gì là đã có người đi qua.

Chung Húc lại không nghĩ nhiều đến vậy, thuận tay nhấc bổng một hòn đá trọng lượng không hề khiêm tốn lên, đập thẳng cánh vào ổ khóa lưng lửng muốn rơi trên cánh cửa, khiến vật bảo vệ có cũng như không này rụng luôn xuống đất – Nếu yêu nghiệt muốn mang con tin lên trên tầng, hoàn toàn không cần theo lối cầu thang. Nhưng em với anh nhất định phải đi theo cầu thang. – Nói xong, cô khẽ đẩy nhẹ một cái, với vừa lẩn với mặt sắt rơi xuống là tả như mưa trong lúc cánh cửa lắc lư mở ra. Một cầu thang tối thăm sặc mùi ẩm ướt và lạnh lẽo chạy thẳng đứng lên trên, chìm khuất trong bóng tối, không nhìn thấy tận cùng.

- Đi thôi! - Chung Húc lách người qua khe cửa, còn Tư Đồ Nguyệt Ba trước khi bước theo cô, đột nhiên quay đầu nhìn về phía đàn thánh, một tia khác lạ bóng vụt qua trong mắt anh.

Bật chiếc bật lửa lên, ngọn lửa bé xíu tỏa ra quang sáng nhỏ hẹp, chiếu sáng cho hai con người đang lờ lờ leo từng bậc cầu thang. Tư Đồ Nguyệt Ba chốc chốc lại nhìn vào bức tường lúc ẩn lúc hiện trong ngọn lửa bập bùng, nói với Chung Húc:

- Em nhìn lên tường xem, hình như có những hoa văn rất cổ quái.

Ghé bật lửa vào sát tường, hai người quan sát kỹ lưỡng bức tường đất đã bong tróc từng mảng lớn, phát hiện ra lớp tường bên trong có khắc một chuỗi ký hiệu màu đỏ không phải tiếng Trung không phải tiếng Anh cũng chẳng phải hình vẽ, xếp thành một hàng ngang thẳng băng. Nếu không phải lớp vữa bên ngoài đã bị tróc lở, thì hoàn toàn không thể phát hiện ra bên trong lại có những thứ quái quỷ này.

- Những thứ này... rất giống... cũng không phải... - Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn chằm chằm vào thứ “kỳ tự ngoài hành tinh” kia, dường như đã nhận ra chúng, nhưng lại không chắc chắn. Chung Húc hết ngoẹo cổ sang phải lại ngả đầu sang trái, rồi nói – Giống như tiếng Anh, nhưng lại không phải, hơn nữa, nét bút sao trông lại kỳ quặc thế nhỉ? Nhưng dựa vào kinh nghiệm của em, những ký hiệu này có lẽ là một loại bùa chú gì đó, nếu không, đã chẳng phải giấu kín trong tường một cách thần bí đến thế.

- Khoan đã... - Tư Đồ Nguyệt Ba hai mắt vụt sáng, móc trong túi áo ra chiếc điện thoại có thiết kế mặt gương, chiếu thẳng vào dòng chữ trên tường, đột ngột hiểu ra – Thảo nào anh cứ thấy rất quen mắt mà lại không nhận ra được, hóa ra những ký hiệu trên bức tường này toàn bộ đều là chữ Hebrew viết ngược. Em xem này!

Anh giơ chiếc điện thoại ra trước mặt Chung Húc. Nhìn vào những ký tự phản chiếu trên mặt điện thoại, Chung Húc kinh ngạc ra mặt:

- Đúng là chữ Hebrew! Chà trách em cứ thấy nó kỳ quặc thế nào, hóa ra toàn bộ đều viết ngược! Nhưng... - Hai người cùng rời mắt khỏi bức tường. Một chuỗi ký tự Hebrew viết ngược được giấu kín trong tường, giống như một ngòi nổ thỉnh thoảng xuất hiện, không hẹn mà cùng dấy lên trong lòng họ một dự cảm nguy hiểm vô cùng mà quái.

Một tu viện thỉnh linh xuất hiện bên ngoài cánh cửa, một không gian bồng bềnh giữa chân thực và ảo giác, giống như một hố đen tham lam khổng lồ, mang vọng tưởng nuốt chửng bất cứ con mồi nào mà nó hợp nhãn.

Ôm theo một bụng nghi ngờ, hai người đã leo hết đoạn cầu thang dài dằng dặc.

Hai người hoàn toàn không ngờ được rằng, thứ nghênh đón họ ở cuối cầu thang không phải một cánh cửa sắt đóng im lìm, cũng không phải một lối đi bình thường, mà là một bức màn mỏng bằng pha lê, hoặc có lẽ là thủy tinh, buông dài từ trần nhà xuống tận sàn. Lớp bụi dày cộm đã phủ lấp màu sắc và vẻ sáng bóng vốn có, trông nó giống như một nữ tỷ ăn mặc xoàng xĩnh đang cụp mắt nhìn xuống, cúi mặt thông tay cung kính đợi lệnh.

Vén màn bước qua, bụi bặm mù mịt rơi xuống đầy đầu họ. Nhưng vén tấm màn này lên, họ lại nhìn thấy ngay tấm màn thứ hai, lại vén lên, vẫn còn có tấm thứ ba. Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó kiên nhẫn lặp lại động tác vừa này, cứ thế cho tới khi đi qua bức màn thứ bảy, một luồng sáng chói mắt bất ngờ rơi tới, giống như vừa từ hang động tối tăm đột ngột bước ra một không gian rực rỡ ánh mặt trời. Chung Húc và Tư Đồ Nguyệt Ba đồng thời nghiêng mặt sang một bên theo phản xạ, né tránh luồng sáng thỉnh linh chiếu tới.

Vài giây sau, khi mắt họ đã thích ứng với ánh sáng bất ngờ, Chung Húc nhìn thấy tầng thứ hai của tu viện bày ra trước mắt, bất chợt sững người. Tư Đồ Nguyệt Ba thì há hốc cả miệng, rồi lâm bầm một mình:

- Đây... có lẽ không giống với cách bài trí của tu viện cho lắm!

Đá hoa cương màu trắng ngà lát thành mặt sàn bóng lộn như gương. Chỗ tiếp giáp giữa các bức tường đều được trang trí bằng phù điêu làm từ gỗ hồng

mạ vàng. Trên bức tường chính trước mặt họ có treo vài chục bức tranh nền trắng vẽ hoa văn màu xanh lam. Ngoài vài món đồ nội thất xa hoa mang phong cách cổ điển của châu Âu thời Trung Cổ, còn có không ít đồ sứ Trung Quốc kiểu dáng tinh xảo trang nhã được điểm xuyết một cách tinh tế ở những vị trí đẹp nhất. Bên cửa sổ, những tấm rèm bằng sa tanh màu trắng ngà viền đăng ten và sợi dây lụa màu lam phơn phớt buộc phía trên đang phơ phất tung bay trong gió nhẹ. Chùm đèn pha lê treo trên trần nhà dịu dàng tỏa xuống thứ ánh sáng màu vàng nhạt. Trong toàn bộ không gian phòng lớn, ánh huỳnh quang sáng sủa như nước.

- Em ơi, có phải là ảo giác không? - Tur Đồ Nguyệt Ba nghi hoặc hỏi vợ. Kỳ thực, bất kể là ai, cũng đều không thể tưởng tượng được gian phòng cực kỳ xa hoa và lịch sự trước mắt có liên quan gì đến một tu viện trang nghiêm khô cứng.

Chung Húc lắc đầu:

- Không phải! Vẫn là không gian thực.

- Thật là quá thú vị... - Tur Đồ Nguyệt Ba phá lên cười vang, rồi than thở - Chúng ta đang tới nơi nào thế này?

- Anh đừng sợ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! - Chung Húc tự tin bảo đảm, sau đó quệt đầu ngón tay lên mặt tủ bên cạnh, rồi chìa ra trước mặt chồng, nói với vẻ đùa cợt:

- Anh nhìn xem, nơi này sạch bong, Người sống ở đây cũng chăm chỉ đấy chứ!

- Có người sống ở đây à? Anh chẳng nhìn thấy một ai cả... - Tur Đồ Nguyệt Ba quay một vòng tại chỗ. Gian phòng này tuy lớn, nhưng lại rất đồi trống trải, vừa nhìn đã thấy được toàn bộ, không có bất kỳ góc khuất nào có thể ẩn nấp.

- Vị chủ nhân này tính tình rất e thẹn, hoặc là xấu xí quá, nên không dám ra gặp khách khứa, đương nhiên là anh không nhìn thấy được rồi! - Chung Húc cố làm ra vẻ thần nhiên, tiếp tục pha trò, rồi lại bước lên mấy bước, sắc mặt vụt sa sầm, quát khê một tiếng:

- Yêu khí...

- Cái gì... - Tur Đồ Nguyệt Ba còn chưa kịp dứt lời, chợt nghe “tùng” một tiếng kinh người bên mé phải. Chiếc tủ đứng màu trắng với phần mép khảm vàng đặt bên phải bức tường chính thình lình bị đẩy bật tung từ bên trong, một thân người lẩn lờng lóc ra qua cánh cửa mở rộng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

- Cứu... tôi với! - Kính sắc mặt kinh hoàng ngã lún trên sàn nhà, mái tóc dài rối bù sỗ tung, hai tay ra sức túm chặt lấy cổ, bộ dạng giống như đang gắng sức giằng kéo một sợi dây vô hình đang thắt chặt lấy cổ mình, đôi chân bê bết bùn đất giẫy đạp loạn xạ một cách bản năng. Để giầy thể thao cọ xát lên mặt sàn, phát ra những tiếng ken két hết sức ghê tai.

Hai vợ chồng còn chưa kịp xông tới cứu người, chỉ nghe “soạt” một tiếng, cả thân người Kính bị một luồng sức mạnh vô hình nhấc bổng lên, quăng đánh vèo lên không trung, sau đó dấn chặt vào trần nhà, “trượt” thẳng về phía cửa sổ đang mở toang. Tiếng gào thét kinh hoàng và tuyệt vọng kéo theo hàng tràng dư âm dội lại, đủ để chặn cứng hơi thở của tất cả những ai nghe thấy.

Chung Húc đập mạnh một cái lên mặt ghế sofa phía trước, lấy đà nhảy vọt lên, hạ xuống nóc chiếc giá sách bằng gỗ cao nhất bên cạnh, rồi lẹ làng nhảy vọt lên, chụp lấy điểm tựa duy nhất trên trần nhà - chiếc đèn chùm, sau đó bật người lên, nhắm chuẩn mục tiêu, hai chân khê đập một cái, bay vọt đi theo quán tính, nhẹ nhàng như chim én lao về phía Kính chỉ còn vài bước nữa là văng ra ngoài cửa sổ, một tay chụp ngang lưng cô ta, tay còn lại rút ra một đạo bùa màu đen nhanh như làm phép, bàn tay khê lắc một cái, hét lớn:

- Kiếm vàng Phục Quý, ác ma tránh xa! - Lá bùa vụt một cái biến thành một luồng sáng vàng chói mắt, bay vọt ra từ kẽ tay Chung Húc với tốc độ khủng khiếp, đâm sầm vào trần nhà cách đỉnh đầu Kính không xa, dội ra một vòng sóng khí uy thế hùng lực.

Chỉ nghe thấy một tiếng rú thảm thiết, một làn khói xám đen phụt ra nơi luồng sáng vàng rực vừa đâm vào, còn Chung Húc chỉ cảm thấy trong tay bỗng dưng nhẹ bẫng, sức lực đang dùng để đỡ lấy Kính vụt biến mất trong tích tắc, hai người cùng rơi thẳng từ trên trần nhà xuống.

Trong cái rui có cái may. Tur Đồ Nguyệt Ba vừa vận lao kịp tới chỗ hai người đang rơi xuống, cũng không hiểu anh lấy đâu ra sức lực ghê gớm đến thế, bất chấp mối nguy có thể bị va đập đến gãy xương, lập tức giang tay ra đỡ lấy họ, sau đó cả ba người cùng ngã chổng chéo dưới nền nhà.

- Hai người không sao chứ? - Chung Húc không sứt sứt lấy một sợi tóc, nhanh nhẹn bò ngay dậy, vội vàng đỡ Kính ho sặc sụa đang đề trên người Tur Đồ Nguyệt Ba, rồi cuống quýt vỗ lên vai chồng - Anh ơi, vẫn chưa chết bẹp đấy chứ?

Tur Đồ Nguyệt Ba thở hắt ra một hơi thật mạnh, vừa xoa lưng vừa lồm cồm bò dậy, nói:

- Không sao, không sao, sức nặng của hai người vẫn chưa đủ để cán chết anh đâu. Xem xem Kính có sao không!

Chung Húc cúi xuống nhìn Kính mềm oặt trong lòng mình, vẫn ôm lấy cổ ho rũ rượi, vẻ rất đau đớn, nỗi kinh hoàng vẫn còn nguyên trong mắt, sắc mặt khó coi hơn lúc mới tới rất nhiều, không chỉ trắng bệch, mà còn có thêm một lớp khí tối tăm, nói khó nghe một chút, thì chẳng khác hơn là bao so với xác chết mới bò ra từ trong quan tài.

- Kính, đừng sợ, không sao đâu! - Chung Húc ôm cô ta chặt hơn nữa, cô hiểu rõ một người bình thường khi gặp phải những chuyện ma mị quái đản, tâm lý sẽ khủng hoảng nặng nề đến đâu. Một cô gái yếu đuối thế này, không sợ tới chết ngất đã là may mắn lắm rồi.

- Tôi... tôi... - Kính run lên lập cập, có lẽ là do hoảng sợ quá mức, nước mắt chảy ròng ròng, ôm chặt lấy Chung Húc, tuôn ra một tràng lộn xộn – Vừa nãy tôi ở bên ngoài... đợi hai người... không biết ai đã đánh tôi chết ngất... Tỉnh lại thì đã ở trong này... Trên cổ có một sợi dây, thắt chặt cứng, muốn xiết chết tôi...

- Khốn kiếp...

Chung Húc vừa chửi một tiếng, lại nghe thấy Tư Đồ Nguyệt Ba hét toáng lên:

- Em ơi, nhìn lên trên!

Chung Húc ngẩng đầu nhìn lên. Luồng khói xám đen nồng nặc yêu khí vừa bị kiếm vàng Phục Quỷ ép ra không những không tan biến, mà ngược lại, mỗi lúc càng tích tụ dày đặc, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, đã tập hợp thành một bộ mặt quái dị nửa người nửa thú trên trần nhà, hung hãn nhìn trừng trừng vào ba người họ, rồi lập tức ngoác miệng, nhả ra một luồng khí đen đục ngầu về phía họ.

Thấy tình hình bất ổn, Chung Húc vội đẩy bật Tư Đồ Nguyệt Ba và Kính ra, còn cô thuận đà lăn tròn sang bên cạnh. Luồng khói đen phun trúng khoảng sân nhà nơi ba người họ vừa ngồi, mặt đá hoa cương lập tức bị ăn mòn thành một cái lỗ toang hoác, ở rìa mép còn sủi bọt xèo xèo.

Ba người kinh hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

- Đến cả kiếm vàng Phục Quỷ cũng không sợ... - Trong lòng Chung Húc vụt lóe lên một tia bất an. Nhiều năm nay, chỉ cần kiếm vàng Phục Quỷ của nhà họ Chung xuất hiện, tất cả yêu ma lớn nhỏ không chết cũng trọng thương, vậy mà cái giống này... Lúc này, cô cũng chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, tốc chiếc tốc thẳng mới là thượng sách. Cô đẩy Kính vào trong lòng Tư Đồ Nguyệt Ba, rồi đứng dậy, nhìn lên bộ mặt trên trần nhà không chút sợ hãi, sau đó cúi xuống nói với chồng – Anh hãy dẫn Kính đứng ra xa một chút, hôm nay không phóng hỏa là không xong.

Nghe vậy, Tư Đồ Nguyệt Ba vội vả đỡ Kính dậy, lùi vào chân tường, có trời mới biết cô vợ sắp nổi cơn tam bành kia liệu có san phẳng cả gian phòng này thành bình địa hay không.

- Không cần biết người là yêu quái hay ma quỷ, gặp phải người nhà họ Chung chúng ta, thì chỉ có một con đường chết. – Nhìn “bộ mặt” trông mà phát ghét trên đầu kia, Chung Húc mảy liễu dụng ngược, hai tay bất quyết, linh lực trong cơ thể chớp mắt đã tăng cao tới cực điểm, mỗi son hé mở, hết lớn – Cừu Diệt Địa Hòa, tận diệt mọi ô uế trong tam giới. Xuất!

Một ngọn lửa xanh biếc với màu vàng rực rỡ bao quanh, mà không, chính xác là một con rồng lửa khổng lồ, lập tức bay vọt ra từ bàn tay Chung Húc. Trong chớp mắt, toàn bộ trần nhà đã biến thành biển lửa. Tuy cùng là một chiêu số, nhưng so với lần ở trong nhà tắm, con rồng lửa lúc này không biết đã mạnh hơn gấp bao nhiêu. Ánh sáng và hơi nóng phả ra từ ngọn lửa khiến người chứng kiến vững tin rằng, ngọn lửa xanh vàng, vừa phun ra từ trong bàn tay cô gái kia có đủ bản lĩnh để thiêu rụi mọi thứ tà ác trong tam giới.

Bộ mặt quái dị vừa gào rú vừa chạy loạn xạ trong biển lửa. Nhưng cho dù nó trốn tới chỗ nào, ngọn lửa chỗ đó lập tức mạnh lên gấp mười lần. Nó muốn há miệng phun khí phản đòn, nhưng không ngờ khí đen còn chưa kịp rời khỏi miệng đã bị ngọn lửa thiêu rụi. Nó đã bó tay hết cách, chỉ biết đau đớn giãy giụa trong ánh lửa, giống như con cá quẫy trong lưới.

Tư Đồ Nguyệt Ba che chắn cho Kính đang run lên cầm cập, cũng cố tình chặn tầm nhìn của cô, không muốn cô lại phải chết khiếp trước cảnh tượng hãi hùng.

- Anh Tư Đồ... tôi sợ lắm... - Kính vui mặt trong lòng Tư Đồ Nguyệt Ba, òa lên khóc hu hu, cơ thể càng run rẩy dữ dội hơn nữa.

- Đừng sợ, sẽ mau chóng ổn thôi. Vợ tôi tài giỏi lắm! - Tư Đồ Nguyệt Ba vỗ khê lên sống lưng gầy guộc của Kính, mỉm cười an ủi cô gái đang hoảng sợ tới tột cùng.

Thế nhưng, nụ cười của anh chớp mắt đã vụt biến mất, vẻ điềm tĩnh thường trực bị thay thế bởi sự kinh ngạc tột độ. Đưa tay đẩy bật Kính ra, anh cúi xuống nhìn, một vật mỏng sắc như lưỡi dao đã cắm ngập vào ngực trái, hai mặt của vật này đều là mặt gương sáng loáng, một mặt phản chiếu Chung Húc đang bận rộn thu phục bộ mặt quỷ, mặt còn lại phản chiếu Kính đang ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn mình.

Có thể do tốc độ đâm quá nhanh, cũng có thể là do hung khí quá sắc bén, mà Tư Đồ Nguyệt Ba không hề cảm thấy đau đớn, chỉ nhìn thấy vật áo trước ngực dần loang đỏ máu tươi.

- Kính... cô... - Anh đưa tay bịt lấy vết thương, nhìn trừng trừng vào cô gái yếu đuối mà vợ mình vừa mới liều mình cứu sống với ánh mắt bàng hoàng tột độ, chưa nói dứt lời, từ miệng anh đã phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Phía bên kia, Chung Húc đang tập trung thu phục bộ mặt quỷ vẫn không phát hiện ra tình cảnh của chồng. Toàn bộ sức chú ý của cô đều đang dồn hết

vào kẻ địch trên trần nhà đã bị thiêu đốt tới biến dạng, rúm thành một cục không còn nhận rõ mồm miệng mắt mũi. Cô biết, thứ quái vật này đã sắp tiêu tan thành mây khói. Nhân lúc hơi được rảnh tay, cô quay đầu sang, đang định thông báo với hai người họ tin tốt lành rằng mình sắp đại thắng, bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng mà dù có chết cô cũng không thể tưởng tượng ra.

- Anh ơi! – Cô hét lên một tiếng, bất chấp tất cả xông tới.

- Đứng im! – Kính quát khẽ, một tay chặn lên cổ Tư Đồ Nguyệt Ba, các ngón tay cô ta trong tích tắc đã kéo dài, biến dạng, trở thành năm lưỡi dao chỉ cần ấn khẽ là có thể đâm thấu tận xương. Mỗi một lưỡi dao đều phản chiếu ánh mắt bàng hoàng xen lẫn phần nộ của Chung Húc.

- Kính, cô điên rồi sao? - Chung Húc dừng lại cách bọn họ vài bước, gắng gượng kìm nén sự lo lắng và tức giận trong lòng, hỏi – Cô muốn làm gì?

Một tiếng cười nhạt nhẽo vô vị cất lên, kéo theo những dư âm vắng vắng. Kính nghiêng đầu, dường như đang ngẫm nghĩ xem phải trả lời câu hỏi này thế nào. Đôi mắt tròn vồn dĩ trong veo là thế, giờ khép lìm đim, giống như một con mèo lười biếng đang phơi nắng.

- Nói đi! – Chung Húc dần thêm một bước lại gần. Đến tận lúc này, cô vẫn không dám tin rằng mình đã cứu phải một kẻ vong ân phụ nghĩa.

- Đã bảo là cô đứng im! – Lưỡi dao kề trên cổ Tư Đồ Nguyệt Ba cắm sâu thêm một chút, vài vệt máu nhỏ ứa ra rờn rờn. Kính vẫn bất động, cảnh cáo Chung Húc, rồi cười mà nói – Các người không nên tới nơi này. Nếu các người chịu nghe lời cô ta, mà rời khỏi đây cho sớm, chẳng phải là đã yên thân rồi ư!

- Cô ta? - Chung Húc sững người, dò đoán câu nói lạ lùng của đối phương, nhưng vừa nhìn thấy Tư Đồ Nguyệt Ba lúc này môi đã tái nhợt, cô không còn muốn nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa, bèn nghiêng răng nói – Tôi không cần biết cô có mục đích gì. Tóm lại, nếu chồng tôi có chuyện bất trắc, tôi không chỉ bắt cô đền mạng, mà còn khiến cô vĩnh viễn không thể luân hồi!

- Em ơi... - Tư Đồ Nguyệt Ba lúc này đã gần như kiệt sức, khó nhọc ngẩng đầu lên nhìn Chung Húc, cố rặn ra một nụ cười – Anh... anh sẽ không sao đâu... Kỳ trăng mặt của chúng ta vừa mới... vừa mới bắt... - Còn chưa kịp nói hết câu, ánh sáng trong mắt anh chợt như ngọn nến trước gió, lóe lên rồi tắt phụt, đầu ngoẹo xuống rũ rượi.

- Anh ơi! – Nỗi đau đớn xé nát trái tim khiến Chung Húc suy tụt chút nữa ngã gục xuống, nhưng cô vẫn gắng gượng trụ vững cơ thể, khóa chặt lấy Kính trong hai ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, hai tay xiết chặt thành nắm đấm.

Có lẽ không một ai không thấy giạt mình trước một ánh mắt như thế. Kính đương nhiên cũng nhận ra cơn nộ hỏa khủng khiếp sắp sửa bùng phát của Chung Húc, bình thân lên tiếng:

- Dừng hành động lỗ mãng! Anh ta mới chỉ ngất đi thôi. Nếu cô dám làm bừa, thì tôi không dám bảo đảm an toàn cho chồng cô đâu.

- Cô... - Chung Húc tức đến nghẹn thở, đứng đờ ra tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan. Bản lĩnh của cô có cao siêu đến đâu, cũng không dám mang tính mạng của người mình yêu nhất ra mạo hiểm.

- Thoạt tiên, ta còn ngỡ cô mang trong mình bản lĩnh cao cường lắm. – Kính liếc xéo Chung Húc, trên mái tóc dài đen mượt, một làn sóng màu trắng bạc lấp lánh như ánh trăng chảy tràn từ chân tóc xuống, những sợi tóc khẽ lay động theo từng cử chỉ của cô ta, vẽ nên một bức tranh đẹp dịu dàng trong không trung, và đôi mắt tràn đầy vẻ khinh miệt, cũng từ màu nâu sậm ngả sang sắc tím nhàn nhạt.

Nhìn diện mạo đột nhiên biến đổi của Kính, cảm nhận làn yêu khí lơ lửng lúc này mới toát ra từ trong cơ thể cô ra, hàng loạt sự việc xảy ra trước đó vụt hiện lên trước mắt Chung Húc, giống như một đoạn phim tua nhanh, kích thích vào từng tế bào não bộ trong cô. Gã áo đen đi theo vợ chồng họ, cái gã có thân hình lênh khênh gầy guộc, luôn cố tình kéo sụp vành mũ xuống... Rất nhanh, cô nhìn thẳng vào Kính, lập tức khẳng định:

- Người theo dõi vợ chồng ta, hung thủ giết chết bà Sabrina và ông khách người Mỹ, và cả kẻ đánh lén ta... đều là con yêu nghiệt nhà ngươi!

- Ha ha, đừng có nóng vội chửi mắng người ta. Chỉ trách cô đạo hạnh kém cỏi, tới tận lúc này mới nhận ra được thân phận của ta. – Kính cười lạnh lẽo, đưa những ngón tay trên bàn tay còn lại chậm chậm lướt qua khuôn mặt trắng bệch của Tư Đồ Nguyệt Ba, khen ngợi – Đây đúng là một miếng mồi ngon lành!

- Đồ khốn nạn! Bỏ cái tay dơ bẩn của ngươi ra, không được phép động vào anh ấy! - Chung Húc gầm lên như sấm dậy, chỉ hận không thể lập tức xé xác cái kẻ từng rất “đáng thương” này thành muôn mảnh.

- Tay của ta sạch lắm đấy! – Kính giơ tay ra hươu qua hươu lại trước Chung Húc với vẻ rất dỗi dưng thờ, rồi sắc mặt vụt biến, cất giọng lạnh lùng – Kẻ dơ bẩn thực sự, cô vẫn chưa gặp đâu.

Chung Húc giận dữ nhò phi vào cô ta:

- Lẽ nào ngươi muốn nói với ta rằng, những người đã bị ngươi hãm hại, đều là phường gian ác dơ bẩn có chết cũng không hết tội?

- Đương nhiên là không! – Kính thần nhiên đáp lại – Bọn họ chỉ là thức ăn, hoặc có thể nói là công cụ. Các người cũng tương tự.

- Ngươi đúng là một con điên! - Chung Húc không muốn tiếp tục nghe cô ta ăn nói hàm hồ. Một kỳ trăng mặt lạnh mạn, nhất quyết không thể bị phá hỏng trong tay con yêu nghiệt. Ngẫm nghĩ một lát, cô nói – Thả chồng ta ra. Nếu người cần thức ăn, thì ta ngon hơn anh ấy.

- Vậy sao? – Kính mở to mắt, chường ra một vẻ ngây thơ khiến người ta phải chết uất – Thật là vĩ đại! Cô sẵn lòng vì anh ta mà từ bỏ cả tính mạng?

- Đúng! - Chung Húc quả quyết đáp lời.

- Quăng cái túi trên người cô xuống! – Kính lạnh lùng nói.

Chung Húc sờ lên cái túi đựng đủ loại bùa chú và pháp khí gia truyền theo phản xạ, rồi không hề đắn đo, lập tức tháo xuống, ném sang một bên, trong lòng thầm chửi rủa đối phương bi ôi hèn hạ. Cô nói:

- Thả anh ấy ra, muốn làm gì thì cứ làm với ta, ta bảo đảm không đánh trả.

- Được thôi, nề mặt sự vĩ đại của cô! – Kính bỏ “lưỡi dao” kề trên cổ Tư Đồ Nguyệt Ba xuống, năm ngón tay biến trở lại hình dạng bình thường. Sau khi đẩy con tin đang hôn mê bất tỉnh ngã gục xuống sàn nhà, cô ta đứng dậy, bước tới trước mặt Chung Húc, tươi cười nhìn cô – Đã giao hẹn rồi, không được phép đánh trả đấy!

- Đương nhiên! - Chung Húc mặt không biến sắc, nhưng trong lòng lại mừng rỡ, chửi thầm, con yêu tinh ngu xuẩn kia, tưởng rằng không có bùa chú và pháp khí, thì ta sẽ không làm gì được ngươi chắc, bà đây không đánh trả, nhưng có kiếm của bà đánh trả!

Vào khoảng khắc Kính từng bước áp sát lại gần, Chung Húc âm thầm niệm thần chú trong lòng, một đốm sáng đỏ rực rỡ như vầng mặt trời vụt hiện lên trong hai bàn tay đang chấp sau lưng của cô. Khi đối phương chỉ còn cách cô chưa đầy nửa thước, một luồng sát khí khủng khiếp chợt bùng phát từ trên người Chung Húc. Chỉ thấy tay phải cô thỉnh thoảng rung rinh trong tiếng hét đinh tai:

- Kiếm Chung Quỳ, xuất!

Một thanh kiếm dài ba thước tỏa hào quang đỏ chói chang bất ngờ vọt ra từ chấm đỏ trong lòng bàn tay cô. Trên thân thanh kiếm gần như trong suốt trào lên một dòng đỏ thẫm, sát khí rợn người.

- Kiếm Chung Quỳ? – Kính dờ người nhìn thanh kiếm sắc bén đang bỏ xuống đỉnh đầu mình, không hề có ý né tránh.

Kiểm khí thốc tung mái tóc bạch kim của Kính, lưỡi kiếm chém thẳng xuống chính giữa đỉnh đầu cô ta. Chung Húc nắm chặt đốc kiếm, lạnh lùng nhìn con yêu nghiệt chuẩn bị mất mạng. Cô cứ ngỡ con yêu quái khôn kiếp này đã mất vía trước khí thế của cây kiếm Chung Quỳ gia truyền, không phải không muốn tránh, mà là căn bản không thể né tránh.

Thế nhưng, Kính không hề sợ hãi tới mất vía như Chung Húc đã nghĩ. Cô ta trợn ngược con mắt, nhìn lưỡi kiếm Chung Quỳ chém phập vào cơ thể, khoe miệng khê nhếch lên, bật cười thành tiếng, sau đó giơ ngón tay ra, búng khê một cái vào thân kiếm. Thanh kiếm xưa nay luôn được Chung Húc coi là vũ khí sát thủ phút chốc đã vỡ tan tành, rơi là tả xuống sàn nhà rồi biến mất, trong khi Kính vẫn toàn thân lạnh lặn, tới một vết xước cũng không thấy.

Chung Húc chết lặng nhìn hai bàn tay trống không. Kiếm Chung Quỳ tuy được gọi là kiếm, nhưng là một vật vô hình được sinh ra từ linh lực. Yêu ma quỷ quái nếu bị kiếm Chung Quỳ chém trúng, sẽ lập tức hồn bay phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Vậy mà hôm nay, kiếm Chung Quỳ lại bị con yêu nghiệt kia dễ dàng phá vỡ. Hơn nữa kẻ này còn không hề tổn hại tới một sợi tóc... Việc này, việc này, làm sao có thể?

- Ha ha, cô tưởng rằng... ta ngu đến thế thật à? – Kính tươi cười nhìn Chung Húc, thong thả vuốt lại mấy sợi tóc bị kiếm khí thổi rối tung – Nơi này là địa bàn của ta, không phải của cô! – Nói đoạn, cô ta đặt bàn tay lạnh như băng lên vai Chung Húc, cười nhạt – Kể từ khi hai người đặt chân vào tu viện, đã nắm chắc phần thất bại thảm hại!

- Ta thất bại? Đừng có chém gió ác quá mà lưỡi trúng phong đấy! - Chung Húc không hề tỏ ra yếu thế, chụp cứng lấy cổ tay cô ta, rồi chỉ lên ngọn lửa vẫn chưa tắt trên trần nhà – Hãy nhìn đồng bọn của ngươi xem, đúng là còn thảm hơn lợn quay! Ngươi tưởng rằng ta chỉ biết dùng kiếm Chung Quỳ thôi ư?

- Ha ha? – Tiếng cười lạnh lạnh như chuông ngân khiến Chung Húc sồn gai ốc. Cô chưa kịp phản ứng, đã thấy thân hình Kính uốn éo vài cái dẻo quẹo như vệt sóng truyền hình bị nhiễu, rồi vụt biến mất trước mặt cô. Đến khi Chung Húc kịp định thần, vội quay phắt người lại, thì Kính đã ở sau lưng cách cô không xa, chi vào bộ mặt bị thiêu cháy trên trần nhà, nói – Cô nói nó là đồng bọn của ta? Ha ha, thật quá nực cười. Cô nhìn cho rõ đi! – Tay cô ngấm thẳng vào bộ mặt, vẽ ra một vòng tròn. Một vệt sáng trắng chớp lóe, từ trên trần nhà rơi xuống một vật nhỏ sáng choang. Chung Húc định thần nhìn kỹ, thì ra là một cái mặt nạ bằng thủy tinh không đầy hai tấc.

- Thấy hai người nghiêm túc như vậy, ta cũng vui lòng dùng một món đồ chơi để phối hợp với các người. – Kính tung hứng cái mặt nạ trên tay – Nếu không có nó “uy hiếp” ta, thì sao cô có thể yên tâm giao ta cho chồng mình được? Diễn xuất của ta không tồi đấy chứ? – Trong tiếng cười giễu cợt, đôi mắt màu tím của cô ta bỗng bùng bùng sáng khí.

Con yêu nghiệt này, đúng là một Kính vui tươi và dịu dàng như ánh nắng kia ư? Là một Kính vừa mỉm cười vừa trò chuyện với mình về tương lai, về phong cảnh ư, là một Kính đau buồn đến suy sụp vì cái chết của bà Sabrina ư? Chung Húc nhìn thẳng vào mặt cô ta, cô luôn tin rằng, tâm tư của một người dù có che giấu kỹ lưỡng đến đâu cũng sẽ bị ánh mắt bắt đúng. Trực giác kiên quyết nói với cô rằng, ánh mắt trong sáng hiền hòa của một Kính mà cô gặp trước đây, tuyệt đối không thể là thứ mà một con yêu nghiệt toàn thân sát khí có thể giả bộ ra được. Càng hướng hồ, cô thực sự chưa bao giờ phát hiện ra một mây may sát khí trên người “Kính kia”, đâu có giống “Kính này”, toàn thân nồng nặc yêu khí. Thế nhưng, nếu như nói rằng có yêu tinh biến thành hình dạng của Kính để lừa gạt bọn họ, thì vừa nãy khi Chung Húc cứu cô ta, cũng không phát hiện ra yêu khí. Việc này rốt cuộc là thế nào?

- Không đúng... - Chung Húc càng nghĩ càng thấy quái lạ, bèn tiến thêm một bước lại gần Kính, gần mạnh từng tiếng – Ngươi, không phải là Kính!

Một thoáng kinh ngạc rất khó phát giác vụt qua trong mắt Kính. Cô ta cười lớn:

- Ha ha, sức tưởng tượng của cô cũng thật phong phú. – Cười dứt, cô ta bỗng sầm mặt lại, mỗi lời thốt ra đều lạnh lẽo âm trầm – Nhưng việc ta là ai đã không còn quan trọng. Người sắp chết không cần thiết phải biết quá nhiều.

- Ha ha, ta e rằng ngươi đã nói ngược rồi! - Chung Húc lạnh lùng liếc xéo cô ta. Bao nhiêu năm nay, những yêu ma từng ăn to nói lớn trước mặt cô rồi cuối cùng vẫn chết một cách thê thảm nhiều vô số kể. Cho dù Kính là kẻ khác thường đầu tiên phá hỏng được kiếm Chung Quỷ của cô, nhưng, chỉ cần cô ta có dính dáng tới yêu ma, cho dù Chung Húc có liều cả tính mạng cũng không thể bỏ qua cho cô ta! Hậu duệ của Chung Quỷ, không phải chỉ biết ăn theo uy phong hạo của tiền tổ.

Đúng lúc Chung Húc móc trong túi áo ra hai lá bùa còn sót lại, cô bỗng cảm thấy sau gáy lạnh buốt, một luồng hàn khí từ đó thần tốc xuyên khắp toàn thân, da thịt, kinh mạch, máu huyết chớp mắt đã đông cứng, con tê đại pha lẫn với sự mệt mỏi cực độ không thể nào cưỡng lại ồ ạt tấn công cô, chỉ trong không đầy một phần ngàn giây, Chung Húc trước mắt tối sầm, cơ thể mất kiểm soát đổ ngửa ra phía sau.

Tư Đồ Nguyệt Ba giang tay ra, vững vàng đón lấy cô vợ đã hoàn toàn mê man bất tỉnh, rồi đặt cô nằm xuống sàn một cách thận trọng và dịu dàng rất mực.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

- Anh... - Về điểm tình trên mặt đã hoàn toàn biến mất, Kính kinh ngạc nhìn Tư Đồ Nguyệt Ba vẫn lãnh lặn vô sự - Sao anh vẫn... .

- Sao tôi vẫn chưa chết, sao tôi vẫn còn sức để đứng lên, sao tôi lại đánh ngất vợ mình, đúng không? - Tư Đồ Nguyệt Ba tươi cười tiếp lời cô ta, rồi đưa mắt nhìn xuống vết máu loang trước ngực, lắc đầu – Chắc chắn, một chiếc áo đang đẹp đẽ là thế lại bị cô làm bẩn mất.

Kính nhìn người đàn ông vết thương còn chưa khô máu nhưng lại như đã trở thành một người khác hẳn so với con người sắp chết khi nãy, khó lòng kiềm chế nổi sự nghi hoặc xen lẫn kinh hoàng. Tại sao lại phải sợ? Chính bản thân cô ta cũng cảm thấy quái lạ, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt tươi cười, thái độ ôn tồn lịch sự của đối phương, cô ta bất giác cảm thấy sợ hãi. Đằng sau người đàn ông này là một sức uy hiếp khiến người ta không dám nhìn trực diện; nếu anh ta muốn bạn khiếp sợ, chỉ cần một nụ cười lạnh nhạt là đã đủ.

Tư Đồ Nguyệt Ba bước tới trước mặt cô ta, cô ta vô thức lại lùi lại phía sau, trong lòng chợt dấy lên một ý nghĩ – chỉ cần lại gần anh ta, mình sẽ tan thành tro bụi.

- Nếu để cho vợ tôi giao đầu đến cùng với cô ở nơi này, e rằng cô ấy sẽ không thể chiếm được ưu thế. - Tư Đồ Nguyệt Ba dừng bước, cất giọng điềm nhiên như trò chuyện – Nếu không biết được bí quyết, thì dù pháp thuật của cô ấy có cao cường bao nhiêu cũng không phải là đối thủ của cô, đúng không, Kính? Cô nói không sai, nơi này đích thực là “địa bàn” của cô.

- Anh... bí quyết? Ha ha, chỗ của tôi còn có cái thứ ấy sao? – Kính miễn cưỡng ép mình nhìn thẳng vào anh, cố làm ra vẻ thản nhiên, hỏi ngược lại.

- Nếu lúc vợ tôi niệm chú, mà biết niệm ngược câu thần chú, thì cô nghĩ xem lúc này cô còn có thể đứng ở đây nói cứng với tôi không? - Tư Đồ Nguyệt Ba quan sát cô ta từ trên xuống dưới, vừa cười vừa hỏi.

Kính tựa như bị người ta một lời đâm trúng tim đen, lập tức mặt mày thất sắc, bật kêu lên:

- Sao anh lại biết?

- Không gian chúng ta đang đứng lúc này, giống như thế giới được phản chiếu trong gương, là không gian đảo ngược. – Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn khắp xung quanh, chậm rãi chỉ ra điều bí ẩn – Súc gỗ tròn rơi từ trên xuống, vốn dĩ nằm chéch về bên phải, nhưng vừa rồi nhìn lại, thì là chéch sang bên trái. Phong ấn Solomon bên cạnh đàn thánh cũng đã dịch chuyển tới vị trí ngược lại. Đương nhiên, thứ rõ rệt nhất chính là những văn tự Hebrew trong tường, toàn bộ đều bị viết ngược. Nhưng cô vợ của tôi xưa nay tính tình nôn nóng bất cần, chỉ biết chăm chăm tìm kiếm yêu khí, mà bỏ qua những tiểu tiết này, bởi vậy, khi toàn bộ thần chú mà cô ấy niệm, toàn bộ chiều thức mà cô ấy tung ra theo phương pháp thông thường, sẽ bị thứ “phản lực” này triệt tiêu, nên chỉ có được dáng vẻ bề ngoài mà không có tác dụng. Bởi vậy, cô mới có thể ung dung không chút sợ hãi, mà ngênh ngang đắc chí trước mặt cô ấy lâu đến thế.

Kính giống như con ốc sên bị bóc mất vỏ, một nỗi kinh hoàng do bị người khác nhìn thấu đến tầng sâu nhất của tâm can đã hoàn toàn vây bủa lấy cô ta, hai con ngươi căng thẳng co rút lại trong đôi mắt màu tím, toàn bộ sức mạnh trong cơ thể tan rã từng chút một. Đối mặt với người đàn ông này, ngay cả một câu nói cứng cô ta cũng không thốt ra nổi, hay nói chính xác hơn, là cô ta không dám nói ra.

- Có phải tôi đã làm cô sợ không? - Tư Đồ Nguyệt Ba bước lên một bước nhỏ, nét mặt càng lộ rõ vẻ tươi cười – Có lẽ ngay từ đầu cô đã đóng cho tôi một con dấu “vô hại” rồi phải không? Ha ha, cứ tưởng rằng tôi giống những kẻ đã mất mạng trong tay cô, chỉ là một thân xác yếu ớt vô tích sự? Ngược lại, cô vợ “đẩy mình sát khỉ” của tôi lại khiến cô e sợ, cho dù đã dụ được bọn tôi lọt vào địa bàn của cô, cô vẫn không yên tâm, định lấy tôi làm con tin

để uy hiếp cô ấy, bắt cô ấy vứt bỏ tất cả những vũ khí có thể gây hại tới cô, thì cô mới không còn phải lo lắng chuyện bất trắc nữa, đúng không? Chà chà, cô cũng được coi là một con yêu nghiệt suy tính chu toàn đấy!

Anh tiến thêm một bước, Kính liền bắt giác lùi lại phía sau hai bước. Trên đời này không có được mấy người giống như người đàn ông kia, trong sự thần nhiên điềm tĩnh lại ngấm ản một khí thế áp đảo.

- Thực khiến người ta phải đau đầu! - Tư Đồ Nguyệt Ba nhanh chóng đổi giọng, rồi trong một thời khắc căng thẳng và chết chóc thế này, lại ưỡ oải vươn vai, lim dim hai mắt ca thán – Khó khăn lắm mới có được một kỳ nghỉ trắng mặt, chỉ muốn thư giãn mấy hôm, nhưng cô nhìn cô mà xem, lại cứ nhất quyết phải giết người cho bằng được, ép tôi phải ra tay.

Nói xong, anh giơ tay trái ra, nhàn nhả thôi nhẹ vào lòng bàn tay, một dòng ánh sáng thanh thoát nhấp nháy giữa lam nhạt và trong suốt dần dần hiện lên trên bàn tay anh, những đốm sáng li ti trôi nổi bên trong dòng ánh sáng tuyệt đẹp như dòng nước, vài sợi khói trắng nhàn nhạt tỏa ra, như những sợi lông vũ trắng xốp đang trôi bồng bềnh, chậm chậm hạ xuống.

Khi những làn khí trắng chạm xuống sàn nhà, những tiếng rã rắc bỗng vang lên liên hồi, chỉ trong tích tắc đã tích tụ thành một lớp băng trong veo lấp lánh mà lạnh buốt thấu xương, tựa như có sinh mệnh, xếp thành một đường thẳng tắp, nhanh chóng lao thẳng về chỗ Kính đang đứng. Không ai biết được khối băng trông vẻ bình thường kia sẽ mang tới hậu quả ra sao, thế nhưng, luồng khí lạnh buốt xộc thẳng vào mặt khiến Kính chợt cảm thấy có hàng vạn lưỡi dao sắc lẹm đang xuyên thấu vào tim, khiến cho mỗi một tế bào chớp mắt đã đông cứng, sau đó lần lượt bị bóp vỡ vụn. Diễm báo về một tai họa khủng khiếp đã bùng nổ trong cơ thể cô ta.

Tuy nhiên, phản kháng là một thứ bản năng, tim Kính sứt lại, đúng lúc vệt băng kia sắp chạm tới mình, cô ta liền nhảy vọt về phía sau, cơ thể lơ lửng trong không trung, hai bàn tay xếp chồng trước ngực, miệng lầm nhảm tụng niệm, dường như muốn dốc ra toàn bộ sức mạnh trong cơ thể. Ngay lập tức, một đám gì đó trông như sương mù màu tím thâm bốc ra từ trước ngực cô ta, chớp mắt đã “nhuộm” đôi tay cô ta thành một màu tím đáng sợ, một vài tia máu giống như kinh mạch pháp phồng chảy qua bên dưới làn da trên bàn tay, đỏ rực rực đến chói mắt.

Một tiếng gầm quái dị không ra tiếng người cũng không ra tiếng thú bật khỏi miệng Kính, mái tóc bạch kim bay lên lỏng lẻo, đôi mắt màu tím vằn vện tia máu, hai chiếc răng nanh nhọn hoắt thỉnh thoảng ra giữa đôi môi trắng bột, tới cả đôi tai đang bình thường cũng kéo dài nhọn hoắt. Chỉ thấy cô ta đẩy mạnh hai bàn tay, hai quầng ánh sáng tím chói chang đâm mũi máu dính liền với nhau, “vèo” một tiếng lao thẳng về phía Tư Đồ Nguyệt Ba. Trong không khí bỗng chốc sặc sùi mùi máu tanh nồng. Khi quầng sáng tím ma quái và dữ dội ấy sắp lao tới trước mặt anh, thỉnh thoảng lại hóa thành một bộ mặt thú có đầy đủ mắt mũi miệng nhưng không thể gọi tên, há ngoác cái miệng đỏ lòm như chậu máu, hung hãn tấp thẳng xuống đầu Tư Đồ Nguyệt Ba.

Đôi mắt với đòn phản kích điên cuồng của đối phương, Tư Đồ Nguyệt Ba vẫn đứng bất động, giống như một khán giả đang xem phim trong rạp, thậm chí chẳng buồn chớp mắt lấy một cái.

Cách cách!

Âm thanh giống như một hàng đinh sắt sắc nhọn đập thẳng vào lớp kính cường lực dày dặn. Con dã thú kỳ dị và hung hãn trên đầu Tư Đồ Nguyệt Ba đã đóng băng tại chỗ chỉ cách đỉnh đầu anh không đầy nửa tấc, giống như đoạn phim bị pause đột ngột. Một giây sau, một tia sáng sắc lẹm bùng lên, vệt này giống như một mặt gương bị đập vỡ, tan tành thành vô số những đốm sáng bé tí xíu được bao bọc trong một màu tím nhợt nhạt, bắt lực lập lòe vài cái trong không trung, rồi hóa thành những hạt cát trong suốt, bị luồng khí thổi bay mất tăm mất dạng.

Tư Đồ Nguyệt Ba phẩy tay xua đi mùi máu tanh khiến anh khó chịu, cười nói:

- Mỗi người một lần, đến lượt tôi!

- Người... - Khuôn mặt dị dạng của Kính co rúm lại trong cơn sợ hãi khủng khiếp. Có lẽ cô ta không thể ngờ được rằng, đòn tấn công mà mình đã phải dốc kiệt toàn bộ sức lực kia, thậm chí còn không chạm tới nổi một ngọn tóc của Tư Đồ Nguyệt Ba. Cô ta còn chưa kịp định thần lại từ cơn kinh hoàng tột độ, vệt băng trên mặt đất đã vươn tới dưới chân, lập tức vọt lên trên, giống hệt như sợi dây thừng bị người ta điều khiển, “tròng” thật chặt vào chân cô ta.

Đôi chân bị trói chặt trong băng giá lập tức mất đi cảm giác, không còn cảm thấy đau, cũng không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy đôi chân này đã không còn thuộc về mình. Kính ra sức giãy giụa, nhưng vô ích, cơ thể cô ta đã bị sợi dây thừng băng giữ lơ lửng trong không trung.

- Người... người rốt cuộc là ai! Nói mau! Người là ai! – Kính không kiềm chế được nữa, gầm lên thất thanh.

Tư Đồ Nguyệt Ba bước lại gần, chỉ cách cô ta một bước chân, dòng ánh sáng trong lòng bàn tay vẫn chậm rãi chuyển động, ánh hào quang màu lam sẫm trong trẻo soi sáng đôi mắt sâu thẳm của anh.

- Tất cả những thứ không có sự sống trong thế gian đều do ta cai quản. Bạn bè quen biết, thường gọi ta là... - Khóe môi anh kéo thành một đường cong tuyệt mỹ - Diễm Vương.

- Diễm... Vương... - Kính đỡ đầu đứng ngây ra.

Ngón tay Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ động, sợi dây thừng băng đang trói kẻ địch bại trận từ từ hạ xuống sàn nhà – Nhưng cô cũng được coi là có chút bản lĩnh. Ban đầu, ngay cả ta cũng không phát hiện ra yêu khí trên người cô, còn coi cô là một con người bình thường cơ đấy. – Anh nhìn kẻ chiến bại trong tay mình, ánh mắt sẫm soi thật kỹ lưỡng trên khuôn mặt cô ta. Hồi lâu sau, anh dụi mắt, cười mà nói – Lần này nhìn kỹ lại, hình như ta phát hiện ra trên người cô có bóng dáng của hai linh hồn. Trừ phi ta già rồi, hoa mắt chẳng?

Nghe thấy vậy, Kính vội vàng quay mặt sang chỗ khác, lí nhí:

- Việc này... tôi...

- Không cần biết trên người cô có bao nhiêu linh hồn, mặc kệ cô là yêu nghiệt gì, nhưng với những gì cô đã làm, cô tuyệt đối không được phép ở lại trên nhân gian nữa! – Nụ cười của Tư Đồ Nguyệt Ba dần dần tắt ngấm, quảng sáng trong lòng bàn tay vụt mạnh lên gấp bội – Kẻ có tội nhất định phải bị trừng phạt!

- Không! Đứng! Diêm Vương bệ hạ, xin hãy dừng tay! – Một lời khẩn cầu gấp gáp vang lên, Kính đã không còn vẻ lạnh lùng và bất cần trước đó, cứ như đã đổi thành một con người khác. Một vệt sáng màu tím bay vọt ra từ trán Kính, hạ xuống bên cạnh, trong quảng sáng dần dần hiện ra một hình hài, là một thiếu niên với mái tóc bạc kim xỏa tung, mắt tím môi hồng, da trắng như tuyết, đôi tai nhọn hoắt rất dễ thu hút ánh nhìn, thân thể trần truồng yếu ớt đang co rúm lại.

- Quả nhiên là có hai người... - Tư Đồ Nguyệt Ba hạ thấp tay xuống một chút, quảng sáng trong lòng bàn tay cũng yếu đi khá nhiều. Con người vừa mới xuất hiện đã khiến anh tạm thời thu lại ý định ra tay.

- Diêm Vương bệ hạ... cầu xin ngài... tha cho anh ấy! - Ở bên này, Kính đã biến trở lại hình dạng bình thường, cả mái tóc cũng đã đen tuyền như trước, giống hệt như hình dạng của cô ta trong lần đầu gặp mặt đầu tiên.

- Tha cho hắn? - Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ cười – Cho ta một lý do hợp lý!

- Lý do... - Kính ấp úng, rồi bất lực lắc đầu – Tôi không có lý do hợp lý. Tôi chỉ biết, tất cả đều là lỗi của tôi.

- Nếu không có lý do, thì cô hãy cho ta một lời giải thích. - Tư Đồ Nguyệt Ba chỉ vào cậu thiếu niên rúm ró như con mèo hen – Hắn là ai, và cô là ai?

Kính nhìn cậu thiếu niên, vẻ đau xót tràn trên nét mặt, ấp úng nói:

- Vợ ngài đoán không sai, Tino chính là... giống huyết yêu hiếm có trong giới yêu ma, cũng là một đứa trẻ mồ côi bị cha mẹ vứt bỏ. Anh ấy lớn lên trong khu rừng này, sống nhờ vào máu của các động vật nhỏ, hoàn toàn cách biệt với thế giới. Cho tới khi anh ấy gặp được Mary và thái tử, cuộc sống cô độc của anh ấy mới được đặt dấu chấm hết. – Nói tới đây, trong mắt cô ta bỗng hiện lên một tia vui tươi rất hiếm khi nhìn thấy – Họ đã thu nhận anh ấy, cho anh ấy sống trong tòa biệt thự đi săn, giúp đỡ những việc lặt vặt. Tino rất thông minh, chỉ cần nghe qua một lần, đã có thể đàn trọn vẹn cả khúc nhạc. Khi đó, tôi thường xuyên nhìn thấy, trong những đêm trăng bạc, thái tử và Mary dập diu khiêu vũ trong gian phòng bày đầy hoa hồng, còn Tino ngồi trước cây đàn dương cầm quý giá, đệm đàn cho họ một cách chăm chú và hạnh phúc. – Ánh mắt cô ta xoay sang chỗ khác, nhìn về cây đàn piano vẫn sáng bóng như xưa trước cửa sổ, những chuyện xưa cũ, lần lượt hiện về.

- Ha ha, thu nhận một con huyết yêu, lẽ nào họ không sợ bị nó hút cạn máu? - Tư Đồ Nguyệt Ba chợt nhớ tới những nạn nhân đã chết trong tay con yêu nghiệt.

- Tino lúc ấy không giống với bây giờ. – Kính lắc đầu – Không phải tất cả huyết yêu đều là ác ma chỉ biết hút máu người để sống. Có thể ngài không tin, Tino khi đó vô cùng trong sáng và hiền lành. Có lẽ vì anh ấy chưa từng sát hại tính mạng con người, và tính chưa sinh, cũng có lẽ tương sinh từ tâm, trông anh ấy giống như một thiếu niên bình thường với một vẻ ngoài sáng bừng như kim cương, khiến người ta vừa nhìn đã thấy yêu mến. – Kính cúi đầu, một nụ cười e thẹn vụt thoáng qua rồi biến mất – Thái tử và Mary đối xử với anh ấy rất tốt, giống hệt như người thân. Quảng thời gian sống trong biệt thự đi săn, ai nhìn thấy cũng đều ca ngợi là hạnh phúc. Cho tới... - Cô bất giác cắn môi – Cho tới buổi tối hôm ấy, vì giáo hoàng từ chối tuyên bố cuộc hôn nhân trước đây vô hiệu, cộng thêm sự mù mịt của tiền đồ chính trị, thái tử tinh thần suy sụp đã gây nên một tấn bi kịch thảm nhất – giết chết Mary, bản thân cũng tự sát vì tình. Ngày hôm đó, thái tử cố tình sai bảo Tino đi tới một thị trấn rất xa làm việc cho mình. Khi Tino trở về vào ngày hôm sau, chỉ còn nhìn thấy thi thể lạnh ngắt của Mary và thái tử, cùng đám cận vệ và cha cố đang đi ra đi vào trong biệt thự.

- Hắn đã ra tay tàn sát? - Tư Đồ Nguyệt Ba dễ dàng đoán được hồi sau.

Kính thở dài:

- Anh ấy đọc trộm thư tuyệt mệnh mà thái tử để lại, hận thấu xương vì giáo hoàng đầy thế lực đã ngăn cản thái tử và Mary đến với nhau. Bị lòng căm thù làm cho mê muội, chỉ trong một đêm, anh ấy đã giết chết tất cả những cha cố đang ở trong biệt thự. Lần đó, tòa biệt thự đi săn máu chảy thành sông, hoa hồng trắng ngoài vườn đều trở thành hoa hồng đỏ. Ngay lập tức, sự việc yêu ma xuất hiện trong tòa biệt thự đã truyền đến giáo hội, giáo hoàng đã phái ba thuộc hạ pháp thuật cao cường tới nơi này. Tino không phải là đối thủ của họ, cuối cùng đã bị họ dùng phong ấn Solomon nhốt vào trong bức tượng Đức Mẹ. Và hoàng thất nghe theo ý kiến của giáo hoàng, hỏa tốc phá dỡ ngôi biệt thự, xây một tòa tu viện trên nền đất cũ; một là để triệt để chôn vùi thảm kịch đã xảy ra ở nơi này, hai là mượn thần lực của tu viện để vĩnh viễn áp chế Tino đã bị phong ấn.

- Nhưng phong ấn đã bị phá hủy! - Tư Đồ Nguyệt Ba tiếp lời, nhớ tới những mảnh vỡ của bức tượng Đức Mẹ mà mình đã nhìn thấy, nói – Nếu năm xưa đám cha cố kia đã phong ấn hắn vào trong tượng Đức Mẹ, thì phong ấn Solomon của bọn họ tất nhiên sẽ có tác dụng phong ấn ác ma. Nhưng ta nhìn thấy bên những mảnh vụn của tượng Đức Mẹ, còn có một phong ấn Solomon khác, có tác dụng triệu hồi ác ma. Như vậy xem ra, đã có kẻ lấy độc trị độc, dùng hai mặt chính, tà của phong ấn Solomon để công kích lẫn nhau, cứu thoát tên huyết yêu này ra. – Anh nhìn Kính với ánh mắt có phần khen ngợi – Kẻ đó, chính là cô!

Kính không phủ nhận, thở dài, cúi đầu xuống.

- Ta lại tò mò về lai lịch của cô hơn đấy! - Tư Đồ Nguyệt Ba bước tới bên cạnh cô ta, ngồi xuống, nâng cằm cô ta lên – Trong cơ thể cô có linh hồn, nhưng linh hồn này vừa không thuộc về con người, cũng không thuộc về yêu ma.

Im lặng một lúc, Kính chậm rãi nói:

- Tôi là một... tấm gương thần. Thời thượng cổ, thượng thần Nữ Oa luyện đá ngũ sắc và trời, tôi chính là một viên đá còn thừa trong số đá và trời ấy. Thượng thần thấy tôi trong suốt không màu, tỏ ra rất thích thú, nên đã biến tôi thành một tấm gương, mang theo bên mình. Tôi vốn được sinh ra từ linh khí của trời đất, cộng thêm nhiều năm được nuôi dưỡng bởi tinh khí của thượng thần Nữ Oa, nên bản thân dần dần có được tinh nguyên và hồn phách. Thượng thần vì đội đá và trời mà nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, cuối cùng đã tiêu biến trong trời đất, còn tôi phải lưu lạc xuống phàm trần, trải qua một khoảng thời gian dài dằng dặc trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh. Không nhớ nổi đã có bao nhiêu người đã dùng tôi để soi, chỉ biết rằng mấy trăm năm trước, tôi được gửi từ Trung Quốc tới Áo như một món lễ vật, thái tử Rudolph đã mang tôi tới biệt thự này, tặng cho Mary làm quà sinh nhật.

- Hóa ra cô là thân khí được sinh ra từ trời đất. - Tư Đồ Nguyệt Ba xuyết xoa – Chẳng trách cái khí thuần khiết vốn có của cô có thể che lấp tất cả mọi yêu khí, tới cả ta cũng bị cô che mất.

- Để cứu Tino, tôi đã biến thành hình người quay lại tu viện, dốc hết toàn bộ linh lực, dùng phong ấn Solomon để triệu hồi ác ma địa ngục, nhờ nó giúp tôi phá vỡ phong ấn mà đám cha cố đã đặt trên bức tượng Đức Mẹ, cứu thoát anh ấy khi đó đã chỉ còn thoi thóp. Để tránh cho đám cha cố lại tìm tới gây phiền phức, tôi đã phong bế anh ấy vào trong cơ thể mình. Từ đó tới nay, pháp sư cao cường tới đâu cũng không phát hiện được ra hành tung của Tino. Kỳ thực, sau khi phát hiện ra tượng Đức Mẹ bị phá hủy, giáo hội đã phái rất nhiều cao thủ truy tìm tung tích của Tino. Sau vài chuyến tìm kiếm không có kết quả, liền xuất hiện tin đồn Tino là quỷ Satan tới từ địa ngục, sớm muộn gì cũng sẽ quay trở lại báo thù, khiến người trong tu viện vô cùng hoảng sợ, cuối cùng toàn bộ đều bỏ đi mất. Dần dần, nơi này đã bị bỏ hoang. Còn tôi dẫn theo Tino, quay lại nơi đây, sống cho tới giờ. – Kính ngừng đầu lên, nắm lấy tay Tư Đồ Nguyệt Ba, khẩn cầu – Ngài biết đấy, anh ấy không phải là người xấu. Tôi đã dốc hết tâm lực để bảo vệ cho anh ấy, chỉ vì không muốn anh ấy có ngày phải bỏ mạng oan uổng. Cầu xin ngài, hãy tha cho anh ấy!

Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn gã thiếu niên đang run bần bật trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lắc đầu:

- Nếu năm xưa hắn giết đám cha cố kia là để báo thù, vậy thì ba mươi năm trở lại đây, những cư dân quanh vùng này bị hắn hút máu đến chết, phải tính thế nào?

- Ồ... - Kính bỗng chốc cứng họng, hai tay buông thõng xuống, nói – Sau khi Tino hút máu người lần đầu tiên, nếu không tiếp tục, anh ấy sẽ bị chết đói. Nhưng tôi không muốn anh ấy tiếp tục giết người, cho nên không chịu để anh ấy rời khỏi cơ thể mình, và dùng chút linh lực còn sót lại để duy trì tính mạng cho anh ấy. Tôi cứ kiên trì như vậy cho tới ba mươi năm trước, vào cái đêm nguyệt thực toàn phần ấy, tôi cảm nhận rất rõ rệt rằng, Tino chỉ còn cách cái chết trong gang tấc. Dù sao anh ấy cũng là một con huyết yêu, máu tươi là nguồn thức ăn duy nhất của anh ấy. Tôi không thể để cho anh ấy chết, cho nên tôi... - Bàn tay cô ta xiết chặt lại thành nắm đấm – Tôi mang theo anh ấy ra ngoài, tấn công một người đi đường... Sau đó, cứ mười năm, anh ấy lại phải hút máu người một lần, và tôi, hết lần này tới lần khác chứng kiến những con người đang sống nguyên lành kia mất mạng trước mặt mình. Máu của họ đi vào cơ thể anh ấy thông qua miệng tôi. Tôi không muốn... Tôi thực sự không muốn...

Tư Đồ Nguyệt Ba đứng dậy, bước về phía Tino. Hành động nhỏ này đã khiến Kính trở nên kích động, cô ta hét lên:

- Đứng! Đứng giết anh ấy! Cầu xin ngài! Đều là lỗi tại tôi, muốn giết thì hãy giết tôi đi!

- Ta rất tò mò! Theo lời cô kể, thì gã này đáng ra luôn bị cô khống chế mới phải chứ. - Tư Đồ Nguyệt Ba nhấc một sợi tóc bạch kim của Tino lên, đùa nghịch trong tay – Tại sao cuối cùng, cô lại bị hắn chiếm mất cơ thể, gây nên bao nhiêu chuyện sai lầm như vậy?

- Sức mạnh của huyết yêu bắt nguồn từ máu tươi. Anh ấy càng hút nhiều máu người thì sức mạnh càng lớn. Tôi tuy là một tấm gương thần từ thời thượng cổ, nhưng khi phá hủy phong ấn Solomon, nguyên khí của tôi đã bị tiêu hao mất quá nửa, cộng thêm việc dùng linh lực nuôi dưỡng anh ấy suốt bao nhiêu năm nay, nên đến cuối cùng, tôi đã hoàn toàn không khống chế nổi anh ấy nữa. – Giọng Kính mỗi lúc một nhỏ - Từ lâu anh ấy đã có khả năng rời khỏi cơ thể tôi, nhưng để thực hiện nguyện vọng của mình, anh ấy đã ở lại.

- Nguyện vọng gì? - Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn con huyết yêu trong truyền thuyết đang nằm dưới chân, tò mò hỏi.

- Đảo ngược thời gian, quay trở về một ngày trước khi thái tử tự sát, để thay đổi quãng lịch sử này! - Kính hít vào một hơi, nói ra cái "nguyện vọng" rất đời hoang đường – Không lâu trước đây, anh ấy đọc được một cuốn sách cổ, viết rằng một con huyết yêu mạnh mẽ thực thụ sẽ có khả năng xoay ngược thời gian. Và sức mạnh to lớn đến đâu, được quyết định bởi sức mạnh của đối tượng mà anh ta hút máu.

Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ chau mày, nói:

- Nói như vậy, sau này, hắn ta hút máu người không còn là để lấp đầy dạ dày, mà là để tích lũy sức mạnh nhằm quay trở lại quá khứ?

- Đúng vậy! - Kính gật gật đầu, trong mắt dấy lên một nỗi buồn vô hạn – Khi quyết định bắt đầu kế hoạch này, anh ấy đã yêu cầu tôi hòa nhập vào cuộc sống của người bản địa như một con người bình thường, bắt đầu từ thị trấn lân cận, nhân lúc người ngoài không hề đề phòng tôi, tìm con mồi mà anh ấy muốn. Bà Sabrina là mục tiêu đầu tiên của anh ấy, nguyên nhân chỉ vì mẹ của bà ấy từng là phù thủy. Anh ấy tin rằng, máu của con gái của phù thủy chắc chắn sẽ giàu sức mạnh hơn máu của người bình thường. - Nước mắt cô ta, cuối cùng đã trào ra khỏi mi – Bà Sabrina đối xử với tôi tốt là thế... mà tôi lại tận mắt chứng kiến Tino hút kiệt máu của bà ấy... Tôi...

- Bà Sabrina lúc chết, vẻ mặt rất thanh thản. - Tư Đồ Nguyệt Ba không trách mắng, cũng không truy hỏi, chỉ chậm rãi nói.

- Tôi đã không thể ngăn cản được anh ấy, chỉ có thể dùng phép thuật để khiến Sabrina chết trong một ảo giác không đau đớn. - Kính lau nước mắt, gắng gượng trấn tĩnh lại – Bắt đầu từ hôm vợ chồng ngài tới khách sạn Rừng Rậm, anh ấy đã cảm nhận thấy một trường khí mạnh mẽ khác hẳn người thường từ vợ ngài. Cho nên, anh ấy đã theo dõi hai người, muốn tìm hiểu rõ lai lịch vợ ngài, và... đã coi cô ấy như một con mồi. Nhất cử nhất động của

hai người trong khách sạn, đều không thoát khỏi mắt tôi, bao gồm cả việc vợ ngài dùng dao búa khiến cảnh sát ngắt đi để đi kiểm tra thi thể của Sabrina, cùng với những điều hai người bàn bạc.

- Bản lĩnh nghe trộm cao siêu đấy! - Tur Đồ Nguyệt Ba chế giễu, nói tiếp – Cô là gương thần, vậy thì tất cả gương trong khách sạn Rừng Rậm chắc hẳn đều là tai mắt của cô.

- Xin lỗi! – Kính tỏ vẻ hối hận – Sau khi biết vợ ngài không phải là người bình thường, anh ấy rất hào hứng. Để có thể mau chóng thành công, anh ấy đã quyết định do thám thực lực của vợ ngài. Người đàn ông Mỹ kia là oan uổng nhất. Ông ta là mục tiêu mà Tino lựa chọn ngẫu nhiên, chỉ là để tăng thêm chút sức mạnh trước khi thăm dò thực lực của vợ ngài mà thôi. Sau đó Tino mượn lấy sức mạnh của tôi, dùng tấm gương trong nhà tắm làm vật trung gian, đánh lén vợ ngài. Kết quả đã phát hiện ra, cô ấy không dễ đối phó như tưởng tượng, nên anh ấy quyết định, khi hai người tới tu viện, đã dẫn hai người vào không gian đảo ngược được sinh ra từ linh lực của tôi, lợi dụng tính chất đặc biệt của nó để giết chết hai người. Lúc tới đây, tôi vốn dĩ muốn ngăn cản hai người, nhưng anh ấy ở trong cơ thể tôi đã không chịu. ... Nhưng, thật không thể ngờ được rằng, người luôn bị chúng tôi coi như một người bình thường mà sợ ý bỏ qua, lại chính là. ... Diêm Vương. – Cô ta cười buồn bã – Ha ha, đúng là tự chuốc lấy nghiệp chướng. ...

Lúc này, Tino đột nhiên nhúc nhích, bật ra một tiếng rên thườn thượt, hàng lông mi dài khẽ rung động, đôi mắt đang nhắm nghiền muốn mở ra.

Thấy vậy, Kính lo lắng đến thất ruột, tiếp tục khẩn cầu:

- Đừng giết anh ấy! Tôi. ...

Tur Đồ Nguyệt Ba ngắt lời cô ta:

- Hắn không rời khỏi cô, chỉ vì cơ thể cô có thể giúp hắn che giấu yếu khí. Điều mà vợ ta vẫn không thể hiểu nổi, chính là điểm này. Lúc giết người, hắn là chủ nhân của thân xác cô, thì yếu khí sẽ tỏa ra. Giết người xong, hắn ẩn náu về chỗ cũ, cô trở lại làm chủ nhân, linh khí thoát ra từ cô sẽ hoàn toàn che lấp yếu khí của hắn, tới thần tiên cũng không tìm ra được hung thủ. Quả là tuyệt diệu – Anh lại mỉm cười vỗ tay, rồi sắc mặt vụt sầm xuống, lạnh lùng nói – Kính, đối với hắn, cô chỉ là một công cụ mà thôi. Cô rõ ràng có khả năng ép hắn ra ngoài cơ thể, nhưng lại hết lần này tới lần khác bao che dung túng!

- Tôi chỉ không muốn anh ấy buồn. ... không muốn anh ấy thất vọng. ... - Giọng Kính nhỏ tới mức ngay cả cô ta cũng gần như không nghe thấy – Tôi yêu anh ấy. ... Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, khi anh ấy lần đầu tiên mỉm cười với tôi. ... - Đột nhiên, ánh mắt của cô đang nhìn vào khuôn mặt Tino bỗng sững lại, những lời tiếp theo đều nuốt ngược vào trong.

Tino đã tỉnh lại hoàn toàn, từ từ ngồi dậy, trong đôi mắt màu tím toát ra ánh nhìn lạnh lẽo và cảnh giác, quét trên người Kính và Tur Đồ Nguyệt Ba.

- Tino! – Kính giơ tay ra một cách vô thức, muốn giữ hắn lại, nhưng sợi dây băng dưới chân đã trói chặt cô ta, cơ thể nghiêng sang một bên đổ thẳng xuống sàn nhà. Cô ta lực bất tòng tâm, lại tiếp tục gào khóc với Tur Đồ Nguyệt Ba:

- Tôi cầu xin ngài! Đừng giết anh ấy!

Tino nhìn cô gái đang khổ sở cầu xin cho mình, rồi liếc sang Tur Đồ Nguyệt Ba sắc mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, không nói một câu.

- Ngươi tưởng rằng quay về quá khứ là có thể thay đổi được lịch sử?

Tur Đồ Nguyệt Ba nhìn chằm chằm vào Tino, giống như đang chất vấn một đứa trẻ ăn cắp kẹo.

Tino lúc này ngỡ mình đã cầm chắc cái chết, nên đối mặt với vị Diêm Vương nắm đại quyền sinh sát trong tay, lại không hề tỏ ra sợ hãi, ngẩng đầu lên nói:

- Đúng!

Tur Đồ Nguyệt Ba lắc đầu, rồi cúi xuống xoa lên đầu Tino:

- Phải nói là ngươi ngây thơ hay là ngu xuẩn đây? Nghe này, lịch sử không thể nào đảo ngược, cho dù ngươi có quay về một trăm năm trước, ngăn cản hành vi điên cuồng của thái tử ngày hôm ấy, vậy thì đã sao?

- Đã sao? – Tarantino thấy câu hỏi của Tur Đồ Nguyệt Ba rất mực cười, nghiêng đầu tránh bàn tay của anh, nói lớn – Như vậy thì Mary sẽ không chết! Cô ấy vẫn có thể hạnh phúc sống cùng thái tử, khiêu vũ trong hoa hồng, đứng trước cửa sổ đầy ánh trăng, uống ly rượu Grüner Veltliner mà cô ấy yêu thích nhất!

Nghe thấy câu này, dòng nước mắt trên khuôn mặt Kính từ từ ngừng chảy, một cảm xúc không thể nói rõ thành lời ngưng đọng trên đôi mắt.

- Ngươi lầm rồi! Trừ phi ngươi có đủ bản lĩnh để xóa bỏ nỗi tuyệt vọng trong lòng thái tử, hay nói cách khác là ngươi có thể thay đổi chính sách của toàn bộ vương triều thời đó, nếu không, thái tử vẫn sẽ đi vào vết xe đổ. Thế nên, số mệnh của thái tử và Mary sẽ không thể thay đổi vì sự xuất hiện của ngươi. Ngươi cũng lầm chỉ có thể trì hoãn thời điểm xảy ra bi kịch mà thôi. - Tur Đồ Nguyệt Ba nói xong, quay lại nhìn Kính đang chìm trong đau khổ, rồi lại nhìn Tino khì thở sục sôi, chợt hỏi – Từ đầu tới cuối, ta chỉ nghe thấy ngươi nhắc tới “thái tử”, “Mary”. Bao nhiêu năm nay, trong lòng ngươi chỉ có họ?

Khi tia hy vọng duy nhất bị người khác phủ định hoàn toàn, một cơn bi phẫn bùng nổ trong lòng Tino, biến thành một tiếng gầm giận dữ:

- Phải!

Tư Đồ Nguyệt Ba không nói gì, quay người bước tới bên cạnh Kính, bàn tay khẽ nắm lại, tới khi mở ra, quảng sáng nầy giờ vẫn lấp lánh trong bàn tay anh đã hoàn toàn biến mất, và sợi dây băng trói chân Kính cũng biến thành vô hình trong một làn khói mỏng.

- Diêm Vương bệ hạ... - Kính nhìn Tư Đồ Nguyệt Ba vừa mới trả lại tự do cho mình, không dám tin đó là sự thật.

- Còn cô ấy thì sao? - Tư Đồ Nguyệt Ba dịu Kính đứng dậy, bước tới trước mặt Tino – Ngươi có biết muốn phá bỏ phong ấn Solomon, và dùng cơ thể của chính mình để che chắn cho ngươi, cần phải tiêu hao bao nhiêu nguyên khí và linh lực không? Nếu cô ấy không phải là vật thần từ thời thượng cổ, thì đã mất mạng từ lâu rồi. Một người như thế, tại sao không thấy ngươi nhắc tới?

Tino liếc nhìn Kính một cái, rồi lập tức quay mặt sang chỗ khác, thờ ơ và im lặng.

- Nếu không phải vì yêu ngươi, cô ấy sẽ không vì ngươi mà làm bao nhiêu việc. – Giọng Tư Đồ Nguyệt Ba trở nên chậm rãi – Ngay cả tính mạng cũng sẵn sàng từ bỏ, lẽ nào ngươi chưa bao giờ nghĩ cho cô ấy? Dù chỉ một chút xíu?

Kính dựa vào lòng Tư Đồ Nguyệt Ba, đầu cúi gằm, mái tóc dài phủ kín khuôn mặt cô ta, khiến người khác không thấy được cảm xúc trên đó.

- Cô ta yêu tôi, chẳng liên quan gì tới tôi! – Tino quay mặt lại, đôi mắt tím như phủ lớp băng sương – Tôi không yêu cầu cô ta yêu tôi, tất cả đều do cô ta tự nguyện. Đây không phải là giao dịch, tôi không có nghĩa vụ báo đáp.

Tư Đồ Nguyệt Ba cảm nhận rõ cơ thể đang ở trong lòng mình run rẩy dữ dội, thậm chí từ trong cơ thể cô ta còn văng ra những tiếng nứt vỡ như có như không.

Bốp!

Còn chưa kịp nhìn rõ Tư Đồ Nguyệt Ba đang đứng cách mấy bước làm thế nào lại thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt mình, một cái tát như trời giáng đã hạ xuống mặt Tino. Hắn lao đảo rồi ngã gục xuống đất, khoe miệng ứa máu.

Kính rú lên hốt hoảng, nhào tới chắn trước mặt Tino, ôm chặt chân Tư Đồ Nguyệt Ba, khẩn thiết van nài:

- Tôi không quan tâm, từ xưa tới nay, tôi chưa bao giờ quan tâm đến điều đó! Có thể ở bên anh ấy, có thể giúp đỡ anh ấy, tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi! Tôi biết, tôi đã gây ra rất nhiều sai lầm, tôi bằng lòng chấp nhận mọi sự trừng phạt, chỉ cầu xin ngài tha cho anh ấy!

Tino nhìn cô gái đang liều mạng bảo vệ mình, hơi hé miệng ra, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách im lặng.

Trên mặt Tư Đồ Nguyệt Ba không hề thấy vẻ tức giận, nhưng giọng nói lại lạnh lùng hơn bao giờ hết:

- Một con huyết yêu hung hãn không chút tình cảm, giữ lại trên đời cũng chỉ là tai họa!

Chỉ một câu nói này, bầu không khí bỗng nhiên ngập tràn hơi chết chóc. Lòng ngực Tino phập phồng dữ dội, nhưng vẫn ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào vị Diêm Vương đầy quyền uy, dùng vẻ quật cường để chứng tỏ rằng mình không sợ chết.

- Tino! Anh đừng ương bướng như vậy nữa! Diêm Vương bệ hạ không phải là người xấu! Sự thực là chúng ta đã phạm sai lầm trước! Chúng ta đã giết hại biết bao nhiêu người vô tội... - Kính sợ rằng sự bất kính của Tino sẽ chọc giận Tư Đồ Nguyệt Ba, vội ôm lấy hắn, cầu xin hắn hãy hạ thấp cái đầu ngang ngạnh ấy xuống.

- Thái tử và Mary có lỗi gì? Tại sao bọn người kia không chịu buông tha cho họ, nhất định phải ép họ vào chỗ chết? – Tino nhìn cô ta như nhìn một người xa lạ, ngừng lại một thoáng, rồi phá lên cười sáng sặc như điên dại, chỉ vào Tư Đồ Nguyệt Ba, nói – Không có kẻ nào là vô tội, trong cái thế giới này, kẻ nào cũng đều là tội nhân!

- Hết thuốc chữa! - Tư Đồ Nguyệt Ba từ từ gơ tay lên.

- Không! – Kính kinh hoàng thất sắc, lao đến giữ lấy tay Tư Đồ Nguyệt Ba, bắt chặp tất cả, gào lên – Hãy tha cho anh ấy! Tôi có thể biến anh ấy thành một người bình thường không có yêu khí, không có kỷ ức. Sau này anh ấy sẽ không gây nguy hiểm cho bất cứ ai! Cầu xin ngài!

Tư Đồ Nguyệt Ba nhìn thẳng vào khuôn mặt tiều tụy đầm đìa nước mắt trước mặt mình, khẽ nhướng mày:

- Cô muốn...

- Chỉ cần ngài hứa với tôi, tha mạng cho anh ấy! – Kính lau dòng lệ, ánh mắt kiên định chưa từng thấy – Tôi bảo đảm, tôi có thể làm được!

Ngẫm nghĩ chốc lát, Tư Đồ Nguyệt Ba nói:

- Nếu hắn thực sự có thể biến thành một người bình thường không gây nguy hiểm cho người khác, ta có thể tha cho hắn!

Kính mặt mày rạng rỡ, giọng đầy kích động:

- Được! Nói lời giữ lời!

- Các người... - Tino nhìn hai người đang “đàm phán”, muốn đứng dậy ngăn cản, nhưng phát hiện ra, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không có nổi. Cái tát của Diêm Vương không quạt bay hồn phách của hắn đã là may mắn lắm rồi.

- Cảm ơn ngài! – Sau khi cúi rạp người cảm tạ Tư Đồ Nguyệt Ba, Kính bước tới bên Tino, thần thờ nhìn hắn hồi lâu, mỉm cười – Khi anh lần đầu tiên nâng niu tôi trong tay, nói rằng chiếc gương này thật đẹp, hôm ấy, ánh mặt trời tháng năm chiếu lên mái tóc anh, sáng lên lấp lánh, trông còn quyến rũ hơn đá quý. Tôi thích nhìn ngắm anh, trong những đêm tĩnh mịch, ngồi trước cửa sổ, đàn đi đàn lại những điệu nhạc du dương, cho dù ánh mắt dịu dàng của anh luôn lướt qua tôi, nhìn vào người khác. Anh nói đúng, yêu anh chỉ chuyện của riêng tôi, tôi không cần đáp trả, bởi vì có một người để cho tôi yêu, đã là hạnh phúc.

Trong nụ cười như đóa hoa bùng nở, Kính miễn nguyện khép đôi mắt lại, hai tay chắp trước ngực, bắt đầu chậm rãi niệm thần chú. Một chùm hào quang ngũ sắc nổi lên trên trán cô ta, xoay tròn lan tỏa, nhanh chóng bao bọc toàn bộ cơ thể cô trong một vầng sáng đủ màu lấp lánh. Và lúc này, một tầng ánh sáng bằng bạc gần như trong suốt từ từ leo lên đôi chân cô, tựa như vết nước thấm lên mặt giấy, nhanh chóng loang rộng. Chưa đầy vài giây, toàn bộ cơ thể Kính tựa như chìm trong ánh trắng mờ ảo, thân hình cũng từ từ thu nhỏ lại trong vầng sáng mỏng lung, cho tới khi biến thành một chấm tròn trắng bạc to bằng quả trứng gà, kéo theo vết sáng như sao băng, bay vụt ra từ trong vầng hào quang ngũ sắc đang bao bọc quanh nó. Sau khi lượn mấy vòng trong không trung, nó liền lao thẳng vào trước ngực Tino đang thẳng thốt ngạc nhiên. Một vòng khí trong suốt nhấp nhô như sóng nước trào ra từ trong cơ thể hắn, đẩy bật hắn lên giữa không trung. Hắn ôm chặt lấy ngực, miệng há hốc nhưng lại không hét lên được tiếng nào, bộ dạng có vẻ như đau đớn. Mái tóc dài màu bạch kim của hắn tựa như đang chìm trong đáy biển sâu, trong lúc dập dềnh lên xuống, đã ngả dần sang màu đen. Cùng với đó, đôi con ngươi màu tím cũng biến thành màu nâu thẫm chỉ có ở con người bình thường.

Tư Đồ Nguyệt Ba khép hờ đôi mắt, quan sát Tino đã thay hình đổi dạng chậm chậm hạ xuống mặt sàn, ngã xuống sóng soài trong vầng hào quang ngũ sắc vẫn chưa tan biến, hoàn toàn bất tỉnh.

“Soạt!” Lại có một luồng sáng cực mạnh lóe lên, vầng hào quang ngũ sắc chớp mắt đã bị nén thành một tia sáng mảnh, rồi lại vụt một cái co thành một đốm nhỏ, rơi từ trên không trung xuống sàn nhà, nghe “keng” một tiếng giòn tan. Một mảnh gương tròn trong veo, sáng bóng lẩn đi, vừa hay dừng lại dưới chân Tư Đồ Nguyệt Ba.

Nhặt cái vật nhỏ bé xinh xắn ấy lên, Tư Đồ Nguyệt Ba khẽ cười:

- Yên tâm, ta luôn giữ lời hứa! – Đang nói, anh chợt ngẩn người. Tấm gương đang cầm trong tay, không hiểu từ lúc nào đã phủ lên một màn hơi nước, còn có chút vị nồm nồm, giống như đôi mắt đang chìm trong lệ.

Nhẹ nhàng lấy tay áo lau khô mặt gương, Tư Đồ Nguyệt Ba bước tới bên cạnh Tino đang hôn mê, đặt nó vào trong tay hắn, rồi cởi áo khoác ra, đắp bên mình hắn, chậm rãi nói:

- Người không phải không có tình cảm, chỉ là không biết cách trân trọng người ở bên mình. Nếu sau này, người còn có thể gặp được một Kính khác, mong rằng người sẽ biết mình nên làm gì.

Vừa dứt lời, gian phòng lớn tan hoang hỗn loạn đột nhiên tắt hết mọi nguồn sáng, Tư Đồ Nguyệt Ba chỉ cảm thấy trước mắt vụt tối sầm. Chớp mắt thêm lần nữa, đã thấy mình đang đứng trên bãi cỏ hoang bên ngoài tu viện. Không gian đảo ngược do Kính một tay tạo ra, đã hóa thành mây khói cùng với sự biến mất vĩnh viễn của cô ta.

Bước lại đằng kia, Tư Đồ Nguyệt Ba bế Chung Húc đang ngủ ngáy pho pho lên, lại ngoảnh nhìn cái hình bóng khẳng khiu đang nằm trong cỏ dại. Sau một tiếng thờ dài khe khẽ, anh liền bước đi, không ngoái đầu lại.

Gió núi khẽ lướt qua, rừng cây rung lên xào xạc. Tư Đồ Nguyệt Ba bế cô vợ bước trên con đường mòn hoang vắng, trong miệng lầm bầm, đợi đến khi cô vợ tỉnh lại, sẽ phải bịa ra lý do gì để che giấu sự việc của Kính đây. Anh vừa đi vừa than thở, đường đường là Diêm Vương, đi nghỉ có tuần trăng mật cũng không được yên ổn. Đang mãi ngẫm ngẫm bỗng như có tiếng nhạc Waltz du dương mơ hồ từ phía sau văng lại, những nốt nhạc rộn rã lan tỏa trên con đường mòn u ám. Tư Đồ Nguyệt Ba ngoảnh đầu lại, trong bóng chiều, đâu còn thấy hình bóng của tu viện, mà là một toàn biệt thự xa hoa, giống như một cô gái đẹp đang nhảy múa, trong tiếng nhạc đập diu, chào từ biệt những người từng đặt chân tới nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Tôi vỗ tay:

- Đây là một câu chuyện tuyệt vời!

Áo đen số bốn mặt không đổi sắc, chỉ bình thản nói:

- Cảm ơn!

- Ngay cả chuyện của Diêm Vương cũng biết, có thể thấy lai lịch của cô không phải tầm thường. – Tôi cười một cách đầy ẩn ý.
- Tôi buồn ngủ rồi, chúc ngủ ngon! – Áo đen số bốn đứng dậy, bước vào trong lều – Đây chỉ là một câu chuyện. Là thật hay giả, có thích hay không, đều không quan trọng.
- Vậy cái gì mới quan trọng? - Tôi tò mò nhìn theo bóng áo đen số bốn.
- Nếu cô đã nghe trọn vẹn câu chuyện này mà vẫn chưa biết được đáp án, thì cô nên đi kiểm tra IQ đi, cô gái ạ! – Áo đen số bốn cứng nhắc ném lại một câu, rồi chui tọt vào trong lều.
- Tính cô ấy vốn nóng nảy, đừng để bụng, chúng ta uống rượu ăn thịt nào! – Đám áo đen còn lại vẫn thản nhiên như không, kéo tôi vào bữa tiệc bên đồng lửa.

Tôi quay đầu lại, hét lớn về phía lều:

- Cảm ơn nhé!

Người thông minh như tôi, làm sao lại không biết được tâm ý của cô? Buồn cười!

Sắc đêm như nước, lửa cháy rừng rực, có rượu có thịt, Ngao Xí đã say tới nghiêng ngả mà vẫn cầm khur khur bình rượu không chịu buông, hát rống lên với bầu trời đêm sa mạc với chất giọng như lệnh võ:

- Nhiệt tình của tôi, như ngọn đuốc cháy bùng, đốt cháy vùng sa mạc!

Cuối cùng của cuối cùng, hân ngả gục lên người tôi, đầu gối lên đùi tôi, một tay ôm bình rượu, một tay nắm lấy tay tôi theo thói quen, ngủ mê mết.

Sa mạc khô cằn khắc nghiệt, bỗng trở nên rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Xương sống

Khi mặt trời lên cao, mùi rượu thịt của bữa tiệc bên đồng lửa đã tan biến cùng với nhiệt độ tăng vùn vụt.

Chơi mãi trò đùa lạc đà cũng chán, cái gã Ngao Xí thô thiển lại chẳng hề có lý tưởng sống đã vùi đầu trong lều đấu game cũng đám người áo đen, còn tôi một mình tản bộ tới một chỗ cách căn lều không xa không gần, mong rằng có thể phát hiện ra thứ gì đó thú vị một chút.

Thế nhưng, về cơ bản là chẳng thu hoạch được gì, vẫn là những cảnh tượng nhằng nhằng như nhau, lại còn thi thoảng bắt gặp đám xương trắng hếu của đủ loài động vật, phần lớn đều vùi trong cát, bị thời gian lãng quên, vô cùng đơn độc.

Đêm nay, trong lều dùng nền đất thấp sáng, không biết cái tay thần kinh nào nói rằng, ánh nến dễ tạo không khí hơn. Cho nên, khi gã áo đen số năm có thân hình cao lớn khác thường gợn ra cái đầu lâu của một loài động vật, ngồi nghiêm trang và ngay ngắn giữa chúng tôi, tôi cảm thấy nhiệt độ trong lều bỗng sụt xuống, một cơn gió lạnh lướt qua người tôi.

- Cô sợ à? Thấy lạnh phải không? – Giọng nói của áo đen số năm cực to, cực trầm.

- Một đêm như thế này, thật khó để không cảm thấy trống trải lạnh lẽo! – Tôi lờ mờ gật một cái, sau đó quay sang quát tướng lên với áo đen số một ngồi bên cạnh – Trời lạnh thế này, anh quạt cái khí gì mà quạt!

Áo đen số một dừng tay quạt, cười hèn hếch, nói:

- Tôi chỉ muốn tăng thêm một chút cảm giác chân thực thôi mà!

- Mau kể đi!

Áo đen số năm nhìn cục xương trắng nhon trong tay, chậm chậm mở loa...

- Em yêu ơi, muộn rồi, ngủ đi thôi!

- Ủ ừ, hôn một cái đã!

- Ok, hôn em!

Phuong Nhạc gấp dài, gửi đi một đôi môi đỏ chót trong cửa sổ chat MSN. Màn hình lạnh lẽo đã che giấu cho sự ngán ngẩm của anh, mạng Internet ảo truyền đi thứ tình cảm giả tạo.

Nick name có tên Áo Xanh cuối cùng cũng đã hài lòng chuyển thành màu xám.

Cuối cùng đã offline rồi, đưa con gái nhiều sự. Phuong Nhạc rít mạnh một hơi thuốc, tàn thuốc xám nhạt rơi xuống bàn phím màu đen loang lổ vết dầu mỡ, thành một đám lem nhem.

Thực ra, cái bàn phím này đã từng sạch sẽ như mới. Khi La Ảnh còn ở bên anh, cứ cách một thời gian, cô lại vừa cầu nhàu vừa cầm giẻ tí mi lau chùi cái bàn phím đã bị anh bôi bẩn, cùng với toàn bộ căn phòng.

La Ảnh... Ảnh mất Phuong Nhạc lười nhác trượt xuống đây danh sách bạn bè MSN dài ngoẵng, dừng lại ở một nick name vẫn sáng xanh.

Rất nhiều người thích dùng tên giả trên MSN, che giấu thân phận, che giấu cảm xúc, nhưng anh biết, La Ảnh chưa bao giờ có thói quen này. Từ lúc anh mới quen cô trên MSN, nick của cô luôn là “La Ảnh”, không lúc nào thay đổi. Cô không phải là một cô gái phô trương, không thích dùng những áo váy điệu đà để tô điểm cho bản thân thêm gọi cảm, tất cả đều một phong cách đơn giản chân phương, bao gồm cả nick chat.

Đã sắp ba giờ sáng, Phuong Nhạc liếc nhìn đồng hồ, cô gái này sao vẫn chưa đi ngủ nhỉ? Nhìn đám “hồng nhan tri kỷ” khác trong danh sách bạn bè của anh, phần lớn đều vin vào tin điều “ngủ không đủ giấc nhan sắc tàn phai” mà theo nhau offline hết cả, chỉ còn mình cô, một chấm xanh sáng bừng trong một vạt màu xám xịt lặng lẽ, giống như một mầm cây đầy sức sống.

Nếu La Ảnh là mấy “tri kỷ” đang trong thời kỳ tán tỉnh, Phuong Nhạc sẽ rất hào hứng nhảy vào hỏi han, ân cần tung ra những câu kiểu như “Sao muộn thế mà còn chưa ngủ, ngủ muộn quá không tốt cho sức khỏe đâu!”

Thế nhưng, đối phương là La Ảnh, cô bạn gái mà anh đã có hai năm yêu đương, hiện đang sống ở một thành phố khác. Sau khi sự nhiệt tình ban đầu nhạt dần, cảm giác mới mẻ cũng giống như đóm tàn thuốc bị búng rơi, anh đã chẳng còn hơi sức đâu để ý tới những tiểu tiết này. Cô thích ngủ lúc nào thì ngủ, dù sao, đó cũng là sức khỏe của cô.

Dụi tắt điều thuốc, ánh mắt của Phuong Nhạc vẫn dừng lại trên nick của La Ảnh. Một ý nghĩ lạ kỳ vụt hiện trong khoảng khắc, anh từ bỏ ý định tắt máy, lần đầu tiên gửi một tin nhắn cho La Ảnh: “Vẫn chưa ngủ?”

Trí nhớ của Phuong Nhạc dở tệ, chỉ lơ mờ nhớ rằng, hình như đã rất lâu rồi không bao giờ chủ động nói một câu với La Ảnh. Cho tới bây giờ, sự tồn tại của La Ảnh chỉ giống như một bình hoa được bày nơi cố định, cho dù không nhòm nhó tới, cô ấy vẫn ở nguyên tại đó. Cho nên, dần dần anh đã yên tâm bỏ bằng cô.

Ngay lập tức, La Ảnh đáp lại anh một cái mặt cười đang le lưỡi.

Lại là cái mặt cười này.

Kể từ một đêm nào đó một tháng về trước, Phuong Nhạc tâm trạng đang chán chường tột độ, trước sự quan tâm hỏi han của La Ảnh, và nỗi băn khoăn không biết có phải cô đã làm sai điều gì khiến anh cảm thấy khó chịu hay không, anh đã đáp lại một câu lạnh lùng: “Tất cả mọi vấn đề đều là ở anh, em rất tốt, em không có lỗi gì cả, nhưng mong em đừng nói chuyện với anh nữa, đợi anh chủ động tìm em, được không?”

Sau khi tin nhắn gửi đi, La Ảnh đã im lặng rất lâu, khoảng một tiếng sau, cô gửi lại một tin nhắn, không có chữ nào, chỉ có một cái mặt cười đang le lưỡi, sau đó lập tức offline. Quen biết cô chừng ấy thời gian, Phuong Nhạc nhớ rằng, đó là lần đầu tiên cô offline trước. Nick của cô đột ngột chuyển sang màu xám lại khiến anh cảm thấy có chút không quen.

Sau đó, con sóng gió nho nhỏ ấy không hề gây ra ảnh hưởng mang tính bước ngoặt nào đối với mối quan hệ của họ. Ngày hôm sau, nick name của La Ảnh vẫn sáng đúng giờ như thường lệ, cho tới tận khi anh offline. Đúng là cô đã nghe theo “thỉnh cầu” của Phuong Nhạc, không còn chủ động tìm anh nói một câu nào nữa, chỉ mặc cho nick sáng rồi tắt, cứ thế lập đi lập lại.

Thế giới hình như đã yên tĩnh thật rồi. Phuong Nhạc thở phào một hơi, tâm trạng buồn bực cũng giảm bớt, lại thản nhiên quay sang bông đùa tán tỉnh với đám “hồng nhan tri kỷ”. Thi thoảng nhớ tới La Ảnh, lại gửi một câu hỏi thăm hỏi hột cho cô, cô chỉ trả lời bằng một biểu tượng mặt cười, không nói thêm lời nào.

Hôm nay, cô vẫn như vậy.

Phuong Nhạc chán chường tắt cửa sổ chat, offline, tắt máy. Anh không hề bận tâm tới việc cô chỉ dùng mặt cười để trả lời mình. Kỳ thực, bây giờ cho dù cô nói gì, với anh cũng chỉ có nghĩa như một biểu tượng chẳng có gì quan trọng. Bắt đầu từ bao giờ, anh đã không còn cả ý muốn nói chuyện với cô? Phuong Nhạc không trả lời nổi.

Nhìn chung, con người hẳn đều có thói xấu có mới nới cũ.

Phuong Nhạc gấp dài, nằm xuống giường. Trong giấc mộng chập chờn, đan xen những khuôn mặt con gái khác nhau, có khuôn mặt mỉm cười với anh, có khuôn mặt làm ra vẻ quyền rũ đông đưa, giống như những gì anh vẫn tưởng tượng về họ.

Nhưng, phía sau những hình bóng và khuôn mặt đang lay động ấy, mơ hồ có một đôi mắt, ánh nhìn trong veo tươi sáng chiếu xuyên qua, lọt vào trong đáy mắt mê loạn của Phương Nhạc, không một chút toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

“Toẹt!”

Kẹp tài liệu màu đen bị quật xuống trước mặt Phương Nhạc, sắc mặt của vị phó tổng biên tập còn xám xỉ hơn cả màu của kẹp tài liệu.

- Cậu viết cái quái gì thế? – Người đàn ông lùn tịt với mái tóc trước trán nhuộm line màu tím bắt mắt, trên người cả cây hàng hiệu, đứng từ trên cao nhìn xuống Phương Nhạc đang ngồi sau bàn làm việc, vừa như vô tình vừa như cố ý uốn éo những ngón tay như cái búp hoa chỉ vào anh mà nói – Tôi đã nói rồi, ý tưởng cho số báo kỳ này chủ yếu là phải làm nổi bật sự độc lập của phụ nữ hiện đại và những thành tích họ cống hiến cho xã hội, tại sao cậu lại chạy tới trường học rồi về ra cả chùm bài về mấy cô nhóc học sinh thế? Cậu có muốn làm nữa hay không?

Phương Nhạc ngớ người, hỏi:

- Không phải anh bảo chủ đề của kỳ này là nhà trường. . .

- Nhà trường cái con khi! – Phó tổng biên tập giận đùng đùng ngắt lời anh – Chủ đề nhà trường đã dời sang kỳ sau rồi, tôi đã gửi email thông báo đổi chủ đề cho cậu rồi còn gì!

- Email! - Phương Nhạc ngờ ngàng.

Ánh mắt của phó tổng biên tập nhìn sang Diệp Ngôn ngồi ở bàn bên cạnh, hỏi:

- Hôm đó tôi gửi mail cho cô, bảo cô tiện thể thông báo việc đổi chủ đề cho cậu ta, cô không báo à?

Diệp Ngôn chớp chớp đôi mắt to tròn được kẻ vẽ cầu kỳ, ra vẻ ngây thơ vô tội, chỉ vào Phương Nhạc, nói:

- Em đã viết một mẫu giấy nhớ cho anh ấy rồi mà, đặt ngay ở dưới bàn phím của anh ấy, tại anh ấy không nhìn thấy đấy chứ, sao có thể trách em được! Mấy ngày hôm nay em bận tíu tít với bài phỏng vấn riêng Grandy, đầu óc muốn quay cuồng.

Phương Nhạc lúc này mới nhìn xuống bên dưới bàn phím, mới thấy góc bên trái có thò ra một mép giấy bé tí tẹo, không để ý thì không thể nào phát hiện ra. Nhấc bàn phím lên, bên dưới quả nhiên có một mẫu giấy nhớ nho nhỏ màu hồng.

- Cô. . . - Phó tổng biên tập chau mày, lừ mắt nhìn Diệp Ngôn, song giọng nói lại chẳng thể nào nghiêm nghị nổi, chỉ đằng hắng hai tiếng – Nghe đây, lần sau cô phải chú ý vào đấy!

Diệp Ngôn vội vàng gạt đầu, ông ọ ọ nói:

- Lần sau em sẽ không viết giấy nhớ nữa!

- Ừm! – Phó tổng biên tập thu ánh mắt lại, cũng chẳng nhìn Phương Nhạc thêm một cái, lại càng không có ý xin lỗi, đi thẳng một mạch về phòng làm việc của mình, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Diệp Ngôn cũng thần nhiên tiếp tục gõ bàn phím.

Phương Nhạc lặng lẽ ngồi bên bàn, sắp xếp bản thảo.

Là biên tập viên mới của tạp chí Charming, Phương Nhạc không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy. Chỉ vì khi anh mới chân ướt chân ráo vào đây đã được sếp lớn khen ngợi một câu về bài viết nhìn y phục đoán tính cách, lời khen ngợi này đã kích thích lòng nhiệt tình vô hạn của Phương Nhạc trong công việc, nhưng đồng thời, cũng khiến các đồng nghiệp nhìn anh với ánh mắt đầy ẩn ý.

Cho dù sếp lớn là vô tình hay cố ý, nhưng họ chưa bao giờ nghe thấy ông ấy trực tiếp khen ngợi bài viết của bất cứ ai.

Cho tới sau này, công việc của Phương Nhạc càng ngày càng không thuận lợi, những bài phỏng vấn đã viết xong lại bị phê là chủ đề không phù hợp, những tác giả nổi tiếng phải tốn không biết bao nhiêu công sức mới hẹn tới được lại luôn bị đồng nghiệp “sơ ý” dẫn luôn tới chỗ bọn họ.

Phương Nhạc tuy trẻ tuổi, nhưng không ngốc nghếch, đương nhiên anh hiểu được nguyên nhân khiến mình bị tẩy chay. Cùng với sự khinh thường và tức giận trước âm mưu đen tối của kẻ khác, anh cũng âm thầm lo lắng cho bản thân. Là người mới, cứ tiếp tục như vậy, ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là bị chủ nhà trọ đuổi cổ. Chỉ dựa vào một chút lương cứng bèo bọt, không có khoản nhuận bút hậu hĩnh chống đỡ, thì không thể nào sống một cách bình thường ở cái thành phố này được.

Phuong Nhạc quen biết La Ảnh chính là vào cái buổi chiều đáng bực mình ấy.

Trên MSN nhảy ra một cửa sổ chat, là Hải Âu, bạn học đại học của Phuong Nhạc.

- Giới thiệu cho cậu một tác giả, tuy chẳng viết lách gì cho tạp chí thời trang, nhưng văn chương hay tuyệt.

- Được thôi! - Phuong Nhạc miễn cưỡng lên tinh thần, trả lời.

Thế là, Hải Âu kéo La Ảnh vào cuộc trò chuyện ba người.

Nhìn thấy cái tên La Ảnh, Phuong Nhạc lập tức biết được lai lịch của cô. Anh không chỉ một lần nhìn thấy cái tên La Ảnh xuất hiện trên tạp chí văn học. Nói ra, La Ảnh cũng được coi là một nhân vật có chút tiếng tăm trong giới này. Quen được cô, Phuong Nhạc vừa cảm thấy vui mừng, lại có phần hào hứng.

Sau khi giới thiệu hai người với nhau, Hải Âu liền rút khỏi cuộc trò chuyện, chỉ còn lại hai người họ bắt đầu một cuộc đối thoại rời rạc bình thường nhất.

Đối với La Ảnh, Phuong Nhạc thoát đầu vô cùng thận trọng, chỉ e sợ mình chẳng may nói câu gì khiến cô phật ý. Theo kinh nghiệm của anh, những nhà văn có chút tiếng tăm phần lớn đều hơi kiêu ngạo.

Thế nhưng, sau ngày hôm đó, Phuong Nhạc có phần mừng rỡ khi phát hiện ra rằng, La Ảnh không những không khó gần, mà ngược lại còn giản dị, thân thiện đến đáng yêu, nói năng hài hước lại thẳng thắn, đúng là anh chưa gặp được người như thế bao giờ. Sau khi nhìn thấy ảnh của La Ảnh, anh càng bất ngờ phát hiện ra, hình dáng của cô gái này cũng đáng yêu như cách cô nói chuyện. Trong đôi mắt to tròn như hai hồ nước trong veo, không tìm thấy một chút vẩn đục không đáng có.

Ảnh nắng cuối tháng tám chiếu vào qua cửa sổ, lơ mơ hắt lên avatar của La Ảnh trên màn hình máy tính. Phuong Nhạc nhìn bức ảnh bé xíu, trước mắt vụt hiện lên từng con chữ, từng biểu tượng mặt cười tinh nghịch mà cô đã gửi như thuốc phim quay nhanh, lại có chút bần thần...

Đêm đến, Phuong Nhạc nằm trên giường, không khí oi ả không ngừng tràn vào từ ngoài cửa sổ, nhưng anh lại không hề cảm thấy khó chịu, cái cảm giác lạ thường ở trong lòng không hề giảm bớt, mà mỗi lúc càng thêm nặng nề, nặng nề tới mức khiến anh hoàn toàn quên bằng mất sự khó chịu do thứ thời tiết tệ hại này mang tới.

Mình, đã yêu cô ấy mất rồi ư?

Phuong Nhạc bần khoản nghĩ ngợi.

Chẳng qua chỉ là một người chưa từng gặp mặt, sao lại khiến anh nhớ nhung khắc khoải đến thế?

Thế nhưng, trong đầu lại vang lên một tiếng nói khác, lạnh lùng buông một câu...

- Không phải cậu yêu cô ấy, mà chỉ là cậu quá cô đơn!

Phuong Nhạc hốt hoảng với chính bản thân mình.

Anh ngồi dậy, lắc đầu thật mạnh, nhìn ra thành phố đang chìm trong giấc ngủ ngoài cửa sổ, tự nhủ với mình, không đúng, chắc chắn mình đã yêu cô gái ấy rồi, chuyện tình yêu sét đánh chẳng phải là hiếm gặp.

Thế nhưng, đúng là mình cũng rất cô đơn.

Trong cái thành phố này, Phuong Nhạc không có người thân, không có bạn bè thực sự, cuộc đấu đá ngầm ngầm với các đồng nghiệp khiến anh mệt mỏi và chán chường. Những lúc mệt mỏi cực độ, anh luôn thiết tha mong ước ông trời có thể ban cho anh một niềm an ủi ngọt ngào, ban cho anh một cái phao cứu mạng, sát cánh bên anh, cùng anh vượt qua những tháng ngày nhợt nhạt và bấp bênh vô định.

Bình tĩnh lại suy nghĩ, yêu thật cũng tốt, phao cứu mạng cũng được, anh rất cần đến sự xuất hiện của một người như vậy.

Thế là, sau cái buổi sáng tháng tám ấy, ngày nào anh cũng chờ đợi trên MSN, xem La Ảnh có online hay không. Mỗi lần nhìn thấy nick của cô hiện màu xanh, tâm trạng của anh cũng trở nên sôi động như cái màu sắc ấy. Mỗi khi nick của cô chuyển sang màu xám, lòng anh cũng chùng xuống theo.

Ngày nào anh cũng muốn trò chuyện với cô. Anh đọc blog của cô, tìm hiểu về sở thích của cô, chọn sẵn chủ đề mà anh cho là thích hợp nhất, bằng một thái độ tự nhiên nhất đời, vào chat với La Ảnh, dốc bầu tâm sự với cô về những chuyện mình đã gặp phải, nỗi buồn bộc hiện tại, cuộc sống lang bạt trước đây, tất tần tật mọi việc, đều kể cho cô nghe.

La Ảnh luôn lắng nghe rất chăm chú, rồi thay anh phân tích kỹ lưỡng cứ như là chuyện của chính mình, giúp anh giải tỏa cơn bực bội.

Dần dần, Phuong Nhạc phát hiện ra, La Ảnh trước đây vốn dĩ không bao giờ online buổi tối, giờ đây ngày càng online lâu hơn. Vào những khi anh tâm trạng rối bời, muốn tìm người tâm sự, nick của cô ấy luôn luôn bật sáng. Cái màu xanh lục ấy, thật khiến người ta thấy an tâm.

Tối tháng mười một, khi lá cây ngân hạnh ngoài cửa sổ đổi màu rực rỡ như vàng ròng, La Ảnh đã trở thành người yêu của Phuong Nhạc.

Ngày hôm ấy, không có hoa tươi, không có quà tặng, thậm chí không có lấy một ánh nhìn say đắm, mà chỉ có một cửa sổ chat trên màn hình...

- Có đồng ý làm người yêu anh không?

- Được thôi!

- Nhận lời rồi thì không được đổi ý đâu đấy!

- Sẽ không đổi ý!

Ngày hôm ấy, Phương Nhạc chưa bao giờ thấy màu trời xanh lại tuyệt đẹp đến vậy. Sự trống rỗng tích tụ trong lòng bao năm qua, trong giây phút đó đã được lấp đầy, thân thể giống như một con thuyền lênh đênh, cuối cùng đã đến được bến bờ thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

La Ảnh tay cầm xẻng xào, đảo cái món ăn trông không được bắt mắt cho lắm trong chảo với vẻ không mấy thành thạo nhưng rất chăm chú.

Phương Nhạc vừa mở cửa, lập tức nhìn thấy bóng người đang bận rộn trong bếp, một niềm ấm áp vắng mặt đã lâu chợt thấp thoáng nơi đáy lòng.

Đây là ngày thứ ba họ gặp nhau. Nhà của La Ảnh ở một thành phố khác, xa ngoài ngàn dặm.

Giống hệt như Phương Nhạc đã tưởng tượng, con người La Ảnh cũng thẳng thắn như cách trò chuyện của cô, thậm chí còn có chút vẻ ngây thơ trẻ nít, lúc thì dựa vào lòng anh nhõng nhẽo nũng nịu, lúc thì giận dỗi vì anh không kịp thời đáp chết một con gián khiến cô sợ hãi.

Anh ôm ngang eo La Ảnh từ phía sau, vui mặt vào cổ cô, khiến cho cô phá lên cười khúc khích.

Cô gái này rất thích cười, lại cười rất vô tư thoải mái. Phương Nhạc có phần ngán ngẫm. Nếu xét tới cùng tận đáy lòng, người con gái hoàn mỹ mà anh khao khát, đáng lẽ phải là một thực nữ hiền lành xinh đẹp nhưng không kém phần quyến rũ, nụ cười như gió mát thoảng qua. La Ảnh dường như còn cách tiêu chuẩn này một quãng khá xa.

Phương Nhạc ngồi trước máy tính, ánh mắt nửa cố ý nửa vô tình lướt qua La Ảnh trong chiếc áo ngủ rộng thùng thình, đang xắn tay áo vừa lau bàn vừa cảm râm anh sau này đừng hút thuốc nhiều thế nữa. Trong đầu anh vụt qua một ý nghĩ, nếu gương mặt cô sắc nét hơn một chút, nếu dáng người cô chuẩn hơn một chút, nếu cô có thể thay một chiếc váy trông nữ tính hơn một chút chứ không phải lúc nào cũng cái áo ngủ khó coi này, thì tốt biết bao...

La Ảnh chỉ được nghỉ phép một tuần, cô buộc phải quay về cái thành phố xa ngoài ngàn dặm kia.

Trước khi đồng ý gặp mặt Phương Nhạc, cô từng hỏi anh rằng, chúng ta cách nhau xa quá, thật là một vấn đề khó khăn.

Phương Nhạc chỉ nói, yên tâm, anh sớm muộn sẽ giải quyết được vấn đề này, em cứ đến đi, chúng ta không thể là một đôi tình nhân mà tới cả tay cũng chưa được nắm.

Anh khi đó chỉ ngong ngóng được sớm gặp cô, những vấn đề khác, chỉ ít bây giờ vẫn chưa cần nghĩ đến.

Im lặng hồi lâu, La Ảnh gửi cho anh một biểu tượng gật đầu.

Lúc này, gặp nhau rồi, nguyện vọng tha thiết của anh cuối cùng đã thành sự thật. Thế nhưng, đêm trước hôm La Ảnh sắp ra về, nhìn cô gái đang bận rộn tất bật, sự quan tâm và khao khát của anh đối với cô lúc ban đầu, lại nhạt dần từng chút một.

La Ảnh không hề cảm nhận thấy sự thay đổi rất tinh vi của anh. Buổi sáng sớm trước khi lên đường, cô đã tháo miếng ngọc hình Đức Phật mang trên cổ xuống, đeo cho Phương Nhạc. Cô nói rằng miếng ngọc Phật này từng được một vị cao tăng khai quang, là vật gia truyền đã theo cô nhiều năm, bây giờ cô không thể ở bên anh, có miếng ngọc này trên người anh, cô cũng thấy yên tâm phần nào.

Rất lâu trước đó, trong lúc trò chuyện vu vơ, Phương Nhạc từng nói rằng, những khi sống một mình, anh thường xuyên nhìn thấy những thứ không nên nhìn thấy.

La Ảnh hồn nhiên an ủi anh rằng, chỉ là do áp lực công việc quá lớn, anh lại không chú ý ăn uống đủ chất, nên mới bị ảo giác.

Anh cứ ngỡ rằng cô đã quên bằng câu chuyện đó từ lâu, mà cho dù có nhớ, cũng chẳng hề bận tâm.

Nhìn miếng ngọc Phật xanh biếc trong veo trên cổ, trong lòng Phương Nhạc đột nhiên trỗi dậy một mâu thuẫn lạ lùng.

Đừng đi ngủ muộn quá, đừng lúc nào cũng ăn những thứ không có dinh dưỡng, phải ăn thêm hoa quả, đừng so đo với mấy kẻ rối việc, chỉ cần mình không thẹn với lòng là được. Trên đường đi, La Ảnh luôn miệng dặn dò anh.

Trong sân bay, La Ảnh mỉm cười vẫy tay với anh.

Phương Nhạc sắc mặt vô cảm đứng đằng sau, nhìn thấy cái dáng đi nhẹ nhõm vui tươi, nhưng lại không nhìn thấy trông mắt đã đỏ hoe của La Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Trong hai năm, những ngày Phương Nhạc và La Ảnh ở bên nhau cộng lại không quá ba mươi ngày.

Lần nào cũng là La Ảnh tới thành phố nơi anh sống, sau đó xăm xắn dọn dẹp căn phòng lộn xộn bữa bãi, mua táo đỏ và lê về nấu canh cho Phương Nhạc.

Nhìn dáng điệu của cô, Phương Nhạc đột nhiên cảm thấy có chút bức bối, tuy nhiên, ý nghĩ này đã lập tức bị anh nén xuống.

Tại sao lần nào cô ấy cũng mặc những áo quần xấu xí ấy, tại sao cô không thể ăn vận trang điểm nữ tính như những cô gái khác mà anh quen biết, tại sao cô ấy chỉ biết nhai đi nhai lại những câu dặn dò vô thưởng vô phạt như phải chú ý giữ gìn sức khỏe?

Cô, ngoài việc biết viết lách chút ít, có thể giúp anh sửa bản thảo, biết cách an ủi người khác, thì dường như chẳng có điểm gì nổi trội.

Vòng hào quang của La Ảnh trong lòng anh đã mờ nhạt dần theo thời gian.

Ba tháng trước, vị phó tổng biên tập huênh hoang kiêu ngạo do mắc phải một sai lầm nghiêm trọng, đã bị sếp lớn đá ra khỏi tòa soạn, và Phương Nhạc luôn án binh bất động, tận tụy chăm chỉ, sau khi đưa ra một loạt kế hoạch xuất sắc, đương nhiên đã được sếp lớn vốn đã có cảm tình với anh cất nhắc lên làm phó tổng biên tập.

Cú nhảy vọt về chất lần này đã khiến cho những đồng nghiệp từng kèn cựa tẩy chay anh phải rút lại tất cả những âm mưu bất lương, lũ lượt đổi sang bộ mặt tươi cười giả là trước anh.

Trước sự thay đổi của bọn họ, Phương Nhạc ngoài mặt thì mỉm cười, nhưng trong lòng lại thầm khinh bỉ. Tuy nhiên, chỉ cần họ hiểu được tình thế hiện tại, không tùy tiện kiếm chuyện với anh, thì anh cũng không cần thiết phải so đo với họ.

Phương Nhạc lúc này, đã thấp thoáng chút đắc ý.

Cùng với việc thăng chức, anh cũng ngày càng tiếp xúc nhiều hơn với đủ loại người. Là phó tổng biên tập của một tạp chí thời trang, khó tránh khỏi việc ra vào những nơi phân sơn sức nức, người đẹp vây quanh. Càng gặp nhiều người, đặc biệt là phụ nữ, Phương Nhạc lại càng hoa mắt. Phụ nữ trong giới này, có mấy người không phải là người đẹp, ăn mặc trang điểm cầu kỳ, khiến người ta nhìn mà mê mẩn.

Trở về căn nhà trống trải, Phương Nhạc tháo cà vạt, ngón tay vô tình chạm vào miếng ngọc Phật đeo trên cổ, nụ cười của La Ảnh đột nhiên lướt qua trước mặt.

Cô gái ấy không chỉ một lần hỏi anh, có thể tới làm việc ở thành phố nơi cô sống hay không? Nếu không vì phải chăm sóc bà ngoại đã lớn tuổi, cô sẽ lập tức từ bỏ tất cả tới bên Phương Nhạc, chấm dứt cuộc sống mỗi người một phương.

Khi nói ra những lời này, La Ảnh hết sức dè dặt, giống như sự dè dặt của Phương Nhạc với cô buổi ban đầu.

Đối với Phương Nhạc, anh một thân một mình, không phải vướng bận chăm sóc người thân, dù sống ở thành phố nào cũng như nhau cả. Anh cũng biết rằng, nếu muốn sống cùng La Ảnh, thì trong hai người họ, bắt buộc có một người phải từ bỏ cuộc sống hiện tại.

Anh cũng từng nghĩ tới việc sống cùng La Ảnh. Nhưng, đó là chuyện rất lâu về trước, khi anh đang buồn bã vì lặn lội trong sự nghiệp.

Tới lúc này, sự nghiệp của anh đã có bước chuyển biến, muốn anh từ bỏ nó vì La Ảnh, dường như là điều không thể. Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, anh luôn trăn trở với mâu thuẫn của chính mình. Đối diện với La Ảnh, anh không thốt ra được lời chia tay, nhưng sau khi sự nhiệt tình ban đầu qua đi, anh vẫn không thể chịu đựng được cái cuộc sống mỗi ngày trở về nhà cô độc một mình, có một cô gái gọi là người yêu, nhưng lại cách xa ngàn dặm. Với điều kiện của anh hiện tại, muốn tìm một cô gái ở gần bên mình, không phải là quá khó. Nhưng cứ nghĩ tới lời hứa lúc trước với La Ảnh, anh lại do dự không quyết.

Lúc này, trên MSN, cửa sổ chat của La Ảnh đột ngột nhảy ra:

- Ở chỗ anh càng ngày càng nóng, anh nhớ uống nhiều đồ giải nhiệt. Trà hạ tang cúc em gửi cho anh lần trước, nhớ pHải Uống đầy nhé! Uống hàng ngày!

Nói xong, lại là một biểu tượng mặt cười mà Phuong Nhạc đã quá đỗi quen thuộc.

Nhìn gói thuốc to đùng La Ảnh gửi tới đang chất trên bàn, anh đột nhiên thấy hơi chán ngán. Thứ anh muốn, hoàn toàn không phải là những thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao thế này.

- Ủ! – Một lúc sau, anh gõ một chữ gửi cho cô.

Thực ra, ngay cả một chữ này, anh cũng không muốn gõ. Càng ngày, anh càng không muốn nói chuyện với cô.

Một cửa sổ chat khác hiện ra, là một cô gái có nick Áo Xanh, cô người mẫu anh đã gặp trong khi tham dự một buổi trình diễn thời trang mấy hôm trước.

Thấy cô này chủ động tìm mình, Phuong Nhạc bỗng nhiên phần chần hẫn, nhanh chóng tắt cửa sổ chat với La Ảnh, chăm chú tán chuyện với Áo Xanh.

Phuong Nhạc ngoại hình khá ôn, cộng thêm chức phó tổng biên tập của tạp chí Charming, tài ăn nói khéo léo, muốn thu hút phái nữ là hết sức dễ dàng.

Từ đó về sau, nick name của các cô gái trong danh sách MSN của anh mỗi ngày một nhiều thêm, còn La Ảnh, dần dần bị anh đẩy xuống góc cuối cùng.

Đôi lúc, anh cũng cảm thấy có chút áy náy, là khi nhìn thấy cái “ống bút” cất từ vỏ chai nước khoáng đặt trên bàn làm việc. Thứ này là do La Ảnh làm, khi cô dọn dẹp bàn làm việc bữa bọn như đồng rác của Phuong Nhạc, vừa cảm râm anh không được vứt đồ bữa bãi, vừa giúp anh xếp gọn gàng bút và tiền xu lộn xộn trên bàn vào trong hộp.

Thế nhưng, vừa nghĩ tới những cô gái khiến người ta không thể dứt ra được cứ như bị nhiễm virus, giống như Áo Xanh, thì sự áy náy bé nhỏ của anh chớp mắt đã tan biến trong cơn hào hứng tán tỉnh.

Đương nhiên, La Ảnh không biết những điều này, anh cũng không dự định cho cô biết. Đối với La Ảnh, anh đã không hiểu nổi thái độ của mình là gì, thôi thì cứ kệ vậy đi, chỉ cần cô ấy không hỏi, thì mình sẽ không nói. Cứ để mặc cho thời gian trôi qua như vậy, có lẽ một ngày nào đó, cô ấy sẽ hiểu, mà tự ra đi.

Cứ như vậy, Phuong Nhạc đã gạt La Ảnh sang một bên trong những mâu thuẫn dang dai, không còn chủ động nói chuyện với cô, không gọi điện, cũng không nhắn tin. Cách “xử lý nguội” kiểu này là biện pháp bắt buộc dĩ của anh.

Thế nhưng, La Ảnh hình như không hiểu được “nỗi khổ tâm” của Phuong Nhạc, vẫn cứ vô tâm vô tính như trước, thi thoảng lại gửi cho anh một cái nháy mắt tình nghịch trên MSN, sau đó vui vẻ báo cáo mấy chuyện kiểu như hôm kia cứu được một con mèo hoang, hôm qua đi cắt một kiểu tóc mái mới.

Ban đầu, anh còn đáp lại vài lời kiểu như “ờ”, “ừ”, về sau thấy ngán ngẩm quá, cuối cùng trong một buổi tối, đã bật ra một câu với cô: “Tất cả mọi vấn đề đều là ở anh, em rất tốt, em không có lỗi gì cả, nhưng mong em đừng nói chuyện với anh nữa, đợi anh chủ động tìm em, được không?”

Nói xong câu nói này, anh có một thoáng day dứt, nhưng chớp mắt đã tan biến.

La Ảnh bây giờ đã trở thành một gánh nặng đối với anh. Nếu cô đã từng là phao cứu mạng của anh, thì giờ đây, sức nổi của cô đã không còn đủ nữa. Phải chăng đã đến lúc buông cô ra?

Tối hôm ấy, Phuong Nhạc đổ xuống giường với một tâm trạng phức tạp.

Nửa đêm, trong thành phố trút xuống một trận mưa khủng khiếp chưa từng có trong mấy chục năm trở lại đây. Hạt mưa đập ràn rạt vào ô cửa, giống như vô số những đôi tay to lớn đang gõ thật lực.

Vì đã uống rượu, Phuong Nhạc ngủ say hơn bình thường, thời tiết tệ hại bên ngoài chẳng hề ảnh hưởng tới anh.

Chỉ là trong lúc mơ màng, anh bỗng thấy bên tai dường như có tiếng nổ dữ dội như bom, khiến đầu óc kêu lên ơng ơng, sau đó trước ngực bùng lên một luồng khí nóng như thiêu đốt. Tiếp đến, bốn bề lại tĩnh mịch như nghĩa địa. Đôi mắt anh bị một áp lực vô hình đè xuống, không thể mở ra, cơ thể cũng không cựa quậy nổi, tựa như chìm vào trong một cơn bóng đè nặng nề nhất...

Sau khi trời sáng, anh mở mắt ra, phát hiện toàn bộ kính cửa sổ chất lượng cực tốt đã vỡ tan tành, thậm chí tới khung cửa cũng bị một sức mạnh nào đó va đập đến biến dạng, rách toạc vào bên trong.

Lại nhìn xuống sàn nhà, ngoài lớp kính vỡ la liệt, còn có mấy vết đen đen hình thù kỳ quái, giống như dấu chân, cũng giống như vết cháy do lửa thiêu đốt.

Phuong Nhạc vô thức sờ tay lên miếng ngọc Phật trên cổ, phát hiện ra sắc xanh biếc như nước trước đây đã bị phai màu, biến thành trắng bệch.

Việc này là thế nào? Trong lòng Phuong Nhạc đột nhiên gợn lên một tia bất an, bỗng dưng cảm thấy, dường như đã mất đi một thứ gì.

Có lẽ là đêm qua giông gió sấm chớp, cửa sổ nhà mình đã bị sét đánh trúng chẳng? Anh trấn tĩnh lại, tự an ủi mình như vậy. Còn miếng ngọc Phật đã bị

phai màu, lúc này giống như khối băng lạnh giá nhất trên thế gian, áp vào người anh, khiến anh lạnh thấu xương tủy.

Anh vội vàng giật miếng ngọc Phật xuống, nhét nó vào góc trong cùng của ngăn kéo.

Mấy ngày sau, trên báo đưa một mẫu tin, nói rằng trong một hộ dân ở khu Miên Hoa trong thành phố này tự dưng phát nổ, không rõ nguyên nhân, gia đình ba người sống trong nhà không rõ tung tích, hiện trường có vết máu, nhưng không phát hiện thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Chuyện xảy ra đêm đó, anh không kể với bất cứ ai. Cảm giác thấp thỏm bất an, sau khi quay về với hiện thực, đã dần dần biến mất,

Những ngày sau đó, anh vẫn thuận buồm xuôi gió, vẫn vui vẻ phong quang bên các hồng nhan tri kỷ.

Đêm nay, một Phương Nhạc vốn ham ngủ, lại tỉnh dậy từ một giấc mơ quái dị đầy những bóng hình dật dờ. Lại đôi mắt ẩn giấu phía sau khuôn mặt của rất nhiều cô gái kia, là ánh nhìn quen thuộc, trong veo đến không vết gợn kia, đã khiến anh thỉnh thoảng mở choàng hai mắt.

La Ảnh... Anh thì thầm gọi tên cô trong bóng tối, trái tim giống như bị một vật cùn đâm thẳng vào.

Một cảm giác quái lạ.

Anh trở mình xuống giường, bật máy tính lên, đăng nhập vào MSN, phát hiện ra nick của La Ảnh vẫn sáng, vô cùng nổi bật giữa một dãy nick xám xịt.

Lúc này, đã là ba rưỡi sáng.

- Em đang làm gì? – Anh không nhìn nổi, gửi một tin cho cô.

Một biểu tượng tròn mắt kinh ngạc đáp lời anh.

- Đừng gửi biểu tượng cho anh nữa, nói chuyện đi!

Một mặt cười được gửi lại, người bên kia vẫn không lên tiếng.

Phương Nhạc nổi giận, tắt phụt luôn màn hình, quay lại giường ngủ tiếp.

Cô đang dùng cách riêng của mình để phát tiết sự bất mãn với anh chăng? Phương Nhạc nghĩ vậy. Chắc chắn là thế, cô gái đó lúc nào cũng trẻ con như vậy, chắc hẳn vẫn đang hăm hực về chuyện trước đây anh đã yêu cầu cô đứng nói chuyện với mình.

Kệ nhé, muốn trút giận thì cứ đi mà trút giận, ai thèm quan tâm!

Nghĩ vậy, Phương Nhạc trở mình, nhanh chóng ngủ say.

Một tuần sau, Phương Nhạc thất nghiệp.

Sếp lớn gặp khó khăn về tiền vốn, để nhanh chóng có tiền, ông ta đã bán lại tòa soạn cho người khác.

Sếp mới rất cứng rắn, hơn nữa lại có tâm phúc riêng. Là “bè tôi triều đại trước”. Phương Nhạc cùng với vài vị chủ quản khác đã phải cuốn gói ra đi sau lời tuyên bố dứt khoát của sếp mới.

Đây là điều Phương Nhạc không thể ngờ tới. Cảm giác đột ngột ngã từ trên cao xuống sốc tới độ đến cả thời gian suy nghĩ anh cũng không có.

Trong đầu như đầy đặc sương mù, lê theo cơ thể đờ dai, Phương Nhạc quay trở về nhà trong màn đêm.

Quăng đồ đạc sang một bên, anh ngồi xuống máy tính theo thói quen.

Đám hồng nhan tri kỷ trên MSN chẳng có mấy người online. Hôm nay là cuối tuần, bọn họ có lẽ đã đến những party ồn ào. Nhìn thấy Áo Xanh online, Phương Nhạc lập tức nhảy vào chào hỏi, đang định dốc bầu ảm ức với cô ta, thì Áo Xanh đã lạnh lùng đáp lại một câu: “Xin lỗi, em rất bận. Anh bây giờ mất việc rồi, tốt hơn hết nên tập trung suy nghĩ cho những ngày sắp tới. Chào anh!”

Áo Xanh là “cú sốc” thứ hai anh gặp phải ngày hôm nay.

Thời đại Internet, tin tức thật chóng vánh. Buổi chiều vừa mất việc, đến tối mọi người đều đã hay tin.

Phương Nhạc cười buồn bã. Không còn chức quyền của phó tổng biên tập tạp chí thời trang, anh chẳng thể nào sắp xếp phòng vấn cho Áo Xanh, nâng cao độ nổi tiếng cho cô ta nữa. Cô ta không hề nể tình anh từng giúp đỡ trước kia, thì ít nhất cũng nên có chút tình cảm của bạn bè thông thường chứ.

Thế nhưng, không hề, nick của Áo Xanh nhanh chóng xám xịt. Phương Nhạc không biết là cô ta đã offline, hay là đã xóa hay chặn nick của mình.

Đêm nay, thời gian dài đằng đẳng.

Phương Nhạc thần thờ nhìn vào màn hình máy tính, ánh mắt lại một lần nữa dừng lại trên nick name duy nhất còn bật sáng, là La Ảnh.

Chỉ có cô, chưa bao giờ rời xa anh.

Một cảm giác xa vắng đã lâu chợt ủa về như nước thủy triều. Phương Nhạc vội vàng mở cửa sổ chat, giống hệt như hai năm về trước khi mới quen biết cô, để đặt kế cho cô nghe mọi chuyện mình gặp phải.

Hồi lâu, La Ảnh đáp lại một biểu tượng, không phải chớp mắt, cũng không phải mặt cười, mà là một con khỉ nhỏ đang giơ tám biển “cố lên”.

Chỉ hai chữ “cố lên” ngắn ngủi, đã khiến trông mắt Phương Nhạc lần đầu tiên đỏ hoe.

Con người vào lúc yếu đuối nhất, chỉ cần một lời động viên giản dị của người bên cạnh, đã đem lại tác dụng thật lớn lao. Nghĩ tới đây, Phương Nhạc bắt ngờ nhận ra, cảm giác an toàn tại nơi sâu nhất trong đáy lòng mình, hóa ra luôn bắt nguồn từ La Ảnh, bắt nguồn từ nick name luôn bật sáng của cô, bắt nguồn từ nụ cười vô tư tự tại của cô, bắt nguồn từ sự chờ đợi âm thầm bên bí của cô.

Đột nhiên, Phương Nhạc rất muốn nghe thấy giọng nói của cô. Anh cầm điện thoại lên, bấm số của La Ảnh. Anh nhớ cô từng nói, cô không có thói quen tắt máy, chỉ vì sợ những người quan trọng muốn tìm cô mà không tìm được.

Anh bấm số của cô, nhưng đầu bên kia lại là giọng nữ cứng nhắc: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang tắt máy”.

Phương Nhạc thất vọng buông điện thoại xuống. Một chốc sau, anh đột ngột nói với La Ảnh:

- Anh tới thăm em, ngày mai anh sẽ đặt vé luôn!

Lập tức, một biểu tượng lắc đầu được gửi đến.

- Tại sao? - Phương Nhạc có phần nôn nóng, ngón tay gõ vùn vụt trên bàn phím – Anh muốn gặp em! Chẳng phải trước đây chúng ta từng nói sẽ ở bên nhau sao? Anh tới tìm em, chúng ta bắt đầu lại từ đầu!

La Ảnh vẫn trả lời bằng một cái lắc đầu.

Sau đó, nick của cô vụt tắt.

Phương Nhạc ủ rũ ngồi sống sượng trên ghế, ôm chặt lấy đầu, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại.

Chưa bao giờ anh thấy cô đơn như đêm nay...

Phương Nhạc nằm gục trước màn hình máy tính, ngủ chập chờn suốt một đêm.

Đột nhiên, âm thanh báo tin nhắn quen thuộc trên MSN từ trong loa vọng vào trong tai anh. Phương Nhạc mở bừng mắt, trên góc phải phía dưới màn hình, cửa sổ chat của La Ảnh nhảy ra.

Anh vội vàng click chuột vào xem. Cô, đã nhiều tháng nay không hề nói với anh một câu, chỉ biết gửi biểu tượng, lúc này đã gõ một dòng chữ:

- Anh tới đi, em ở nhà đợi anh!

Phương Nhạc mừng rỡ đến quá mức tưởng tượng, giống như người chết đuối một lần nữa vớ được chiếc phao cứu mạng.

Nếu thời gian có thể quay ngược, Phương Nhạc chỉ muốn lập tức thu lại những lời không nên nói mà mình đã nói với cô, xóa bỏ tất cả những việc không nên làm mà mình đã làm với cô.

Có lẽ, sự việc không thể thảm như anh tưởng tượng. Ít nhất, La Ảnh vẫn đang chờ đợi anh. Tất cả, vẫn có cơ hội làm lại từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Hai năm rồi, Phương Nhạc lần đầu tiên tới thành phố nơi La Ảnh sống. La Ảnh đã không chỉ một lần mời anh tới nơi này, dù chỉ tới chơi một tuần cũng được, cô mong anh nhìn thấy căn nhà mình ở trông như thế nào. Nhưng anh luôn viện đủ lý do từ chối. Đúng vậy, xa xôi ngàn dặm, mất công mất sức tới thăm một cô gái không quá quan trọng với mình, chẳng thà ở nhà ngủ còn hơn. Có lúc anh đã nghĩ như vậy, tuy anh cũng biết rằng cái suy nghĩ đó thật là khốn nạn.

Đứng trước toàn nhà cũ kỹ ở ngoại ô thành phố, nhìn hai chữ “giải tỏa” to đùng viết bên ngoài tường bao, Phương Nhạc băn khoăn không biết mình có nhầm địa chỉ không.

Lên tới tầng sáu, anh ấn chuông cửa nhà số 12. Con heo màu hồng đeo lục lạc treo trên tay nắm cửa, cuối cùng cũng đã giúp anh xác nhận rằng mình không nhầm nhà. Cô gái ấy lúc nào cũng thích treo những con búp bê bé xíu kiểu này lên túi xách hoặc điện thoại, đặc biệt là con heo hồng là thứ cô thích nhất. Cô từng ương bướng đòi đeo lên điện thoại của Phương Nhạc, nhưng đã bị anh dứt khoát từ chối.

Nghĩ tới những chuyện xưa cũ đó, trên khuôn mặt đã lâu không cười của Phương Nhạc, lại bắt gặp thoáng qua một nụ cười.

Cửa mở, nhưng đứng sau cánh cửa không phải là La Ảnh, mà là một cô gái trẻ mặc áo đen quần đen, với mái tóc uốn quăn cháy dài, có đôi mắt to giống như La Ảnh, chỉ là trong mắt cô, không có vẻ nồng nhiệt như La Ảnh, mà lạnh lẽo như phủ dưới một lớp băng mỏng, im lặng nhìn thẳng vào anh.

- Chắc anh là Phương Nhạc? – Cô gái lên tiếng trước, nhã nhặn nhường đường cho anh – Vào đi, La Ảnh đã đợi anh rất lâu rồi!

Phương Nhạc cảm thấy hơi băn khoăn. Tuy anh chưa bao giờ tới nhà La Ảnh, nhưng anh biết cô sống một mình, còn bà ngoại cô bị bại liệt, luôn ở trung tâm phục hồi sức khỏe dành cho người già. Cô gái kia là ai, lẽ nào là bạn ở chung nhà với La Ảnh?

Bước vào trong nhà, Phương Nhạc nhìn thấy đồ đạc và sàn nhà phủ đầy bụi bặm, trong lòng anh bỗng thấy dấy lên một cảm giác lạ lùng.

- La Ảnh, cô ấy... - Anh nghi hoặc nhìn cô gái áo đen. Theo lẽ thường, một căn phòng thế này, vừa nhìn đã biết lâu rồi không có người ở. Mặc dù anh đã nhìn thấy bức ảnh chụp chung hiếm hoi của mình với La Ảnh đặt ngay ngắn ở vị trí bất mắt nhất trên kệ ti vi, nhưng anh vẫn không dám khẳng định đây có đúng là nhà của La Ảnh hay không.

- Cô ấy ở trong phòng! – Cô gái áo đen chỉ vào căn phòng duy nhất, trên tay nắm cửa cánh cửa khép hờ còn treo một con heo màu hồng.

Phương Nhạc buông hành lý trong tay xuống, bước tới trước cửa phòng, thận trọng đẩy cửa ra.

Trong phòng tối tăm hơn nhiều so với bên ngoài, vì rèm cửa đều buông xuống, lại còn cố ý dèm kỹ tới mức không có lấy một khe hở.

Chỉ có một màn hình máy tính đang bật, sáng lờ lờ trên mặt bàn dưới cửa sổ.

Căn phòng không rộng, Phương Nhạc không nhìn thấy La Ảnh bên trong.

Đang định hỏi cô gái áo đen, đèn trong phòng thình lình bật sáng.

Đến khi kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột, Phương Nhạc nhìn vào phía trước màn hình máy tính, bỗng giật nảy mình kinh hãi...

Trên con chuột máy tính đặt trước màn hình, một bàn tay trắng hếu, hay nói chính xác hơn, là một khối xương bàn tay chỉ còn sót lại một nửa ngón tay cái, những ngón khác đều đã đứt lìa không thấy đầu nữa, đang đặt lên con chuột có phần khó nhọc, không hề có một ngoại lực nào nâng đỡ, nhưng vẫn chậm chậm dịch chuyển, hệt như là đang sống.

Phương Nhạc loạng choạng lùi lại, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

- Đó chính là La Ảnh! – Cô gái áo đen khoanh tay trước ngực, đứng bên cạnh Phương Nhạc, sắc mặt lạnh băng.

- Cô... cô nói gì? – Toàn thân Phương Nhạc run lên lay bầy. Đó chỉ là một đồng xương trắng, làm sao có thể là La Ảnh? Anh ngẩng đầu nhìn cô gái thân hình mảnh mai, thái độ trầm tĩnh bên cạnh – Cô... cô là ai?

- Bạn bè đều gọi tôi là Sa La. – Cô gái ngồi xuống mép giường bên cạnh, cười mà như không cười, nhìn Phương Nhạc – Anh có tin trên đời này có yêu quái không? Nếu tôi nói với anh, tôi là một yêu cây đã sống cả ngàn năm, lang du trong thế giới con người, tìm kiếm những người, những chuyện mà tôi thấy hứng thú để viết truyện bán kiếm chút tiền tiêu vặt, rồi một ngày nào đó vô tình làm hàng xóm với người yêu của anh, anh có tin không?

Yêu quái... Trong tiềm thức, Phương Nhạc muốn nói với mình rằng, chuyện này thực quá hoang đường, nhưng những gì đang nhìn thấy trước mắt, lại tuyệt đối không thể giải thích bằng lý lẽ thông thường... Đầu óc anh hỗn loạn chưa từng có.

- Chuyện này rốt cuộc là thế nào! – Sau một hồi im lặng, cuối cùng, Phương Nhạc gào lên điên dại - La Ảnh đâu? Cô ấy đi đâu rồi?

Cô gái thu lại nụ cười mơ hồ, quay về với vẻ lạnh nhạt lúc trước.

- Mảnh xương gãy trước mắt anh, chính là dấu tích cuối cùng của La Ảnh còn sót lại trên cõi đời này. – Cô ta lạnh lùng đáp - La Ảnh từng nói với tôi

rằng, cô ấy có một miếng ngọc Phật gia truyền, từ khi cô ấy còn nằm nôi, có một vị cao tăng từng căn dặn người nhà cô ấy rằng, trong cuộc đời của cô ấy có một kiếp nạn sinh tử, nhất định phải đeo miếng ngọc Phật này bên người cho tới khi hai mươi lăm tuổi mới được gỡ xuống, nếu không sẽ gặp đại họa. Thế nhưng, khi cô ấy trở về sau khi tới chỗ anh lần đầu tiên, tôi đã không nhìn thấy miếng ngọc Phật trên cổ cô ấy nữa. Ha ha...

Ngọc Phật... Miếng ngọc Phật đã phai màu chỉ trong một đêm ấy... Phương Nhạc lấp bắp, lời nói cũng trở nên hỗn loạn:

- Đại họa... nghĩa là gì?

- Trong một đêm tháng trước, anh còn nhớ trận mưa khủng khiếp ấy không? – Cô gái áo đen chậm rãi nói – Trên thế gian có loài yêu quái tên là Hợp Khẩu, mặt người mình lợn, ẩn náu dưới đất, không thích ánh mặt trời, ăn thịt người để sống, cứ hai mươi năm lại xuất hiện tìm kiếm thức ăn. Mỗi khi loài vật này hiện thân, ắt gây mưa lớn.

Trong cơn hãi hùng, Phương Nhạc nghe mà lòng búng không hiểu, lập cập hỏi:

- Chuyện này... có liên quan gì đến La Ảnh?

- Hợp Khẩu tuy hung hãn, nhưng dù sao cũng là tà vật. Vị cao tăng kia có duyên với La Ảnh, biết được rằng kiếp nạn sinh tử trong số mệnh của cô ấy có liên quan tới giống yêu này, chỉ có ngọc Phật mới có thể giúp cô ngăn chặn kiếp số. – Khuôn mặt cô gái lộ vẻ tiếc thương – Chỉ tiếc rằng cô ấy đã tặng lá bùa cứu mạng ấy cho anh. Hận một nỗi, đêm đó tôi không ở đây, nếu không, cô gái này đã không đến nỗi... – Cặp mày liễu của cô hơi chau lại, đôi môi khẽ mím, dồn ép một chút buồn thương quay trở lại.

Yêu quái ăn thịt người, miếng ngọc bị phai màu, kiếp nạn sinh tử... Cái đêm mưa giống như một cơn ác mộng ấy bỗng hiện về mồn một trước mắt Phương Nhạc. Tiếng động quái đản bên tai, hơi nóng kỳ lạ tỏa ra trên ngực, những dấu chân dị hợm trong phòng, tất cả, tất cả đều đang chứng minh với anh một câu chuyện hoang đường nhất nhưng cũng chân thực nhất.

- Nếu La Ảnh không vì một câu nói vu vơ của anh mà tặng anh miếng ngọc Phật, thì người bị Hợp Khẩu ăn thịt, đáng lẽ là anh. – Cô gái áo đen lạnh lùng liếc xéo khuôn mặt trắng bệch của Phương Nhạc – Tất cả mọi việc xảy ra đêm hôm ấy, có lẽ anh đã biết rằng không phải là cơn ác mộng. Nếu anh có đọc số báo địa phương nơi anh ở ra vào ba ngày sau đó, chắc hẳn sẽ biết trong đêm mưa ấy, ở khu phố gần nhà anh có một gia đình ba người đã mất tích một cách khó hiểu. Ngoài ra, nếu anh tập hợp tin tức của các nơi trên thế giới trong ngày hôm đó, sẽ phát hiện ra rằng, người bị mất tích một cách khó hiểu vào đêm hôm ấy tuyệt đối không chỉ có gia đình ba người kia. Số lượng của Hợp Khẩu không nhiều, nhưng dưới mỗi mảnh đất nơi chúng ta đang sống, đều có dấu tích của chúng. Chúng phân chia lãnh thổ theo tập quán riêng của chúng, một khi thời cơ chín muồi, liền nhất tề hành động. Anh thật may mắn, ngọc Phật đã dốc toàn lực xua đuổi cơn Hợp Khẩu hung hãn ấy, nên mới mất màu sắc ban đầu. Còn ở nơi La Ảnh sống, cũng có Hợp Khẩu đang ẩn náu rình thời cơ. Thế nhưng, cô ấy đã dùng sinh mạng của mình đổi lại sinh mạng cho anh, mà để mất đi thân xác có linh hồn, chỉ còn sót lại một mảnh xương trắng không màu sắc.

- Cô... tại sao cô lại biết được chuyện của chúng tôi... Cô... - Lồng ngực Phương Nhạc phập phồng dữ dội, kinh hoàng nhìn cô gái thần thái ung dung mang vẻ điềm tĩnh của thiên thần, nhưng lại tiềm tàng nét tàn khốc của ác quỷ.

Cô gái áo đen nhếch mép, cười khê:

- Tôi đã nói tôi là một yêu cây ngàn năm. Chuyện gì tôi muốn biết, chắc chắn sẽ biết được. Con người bình thường, đối với tôi, chẳng có gì là bí mật!

Nói rồi, cô ta đứng lên, bước tới trước bàn, nhìn vào mảnh xương bàn tay đang úp lên con chuột dịch chuyển trong vô thức với một vẻ hơi thần thờ, rồi điềm đạm nói:

- Khi tôi về tới nơi, La Ảnh đã không còn nữa. Trong phòng, chỉ sót lại một mảnh xương bàn tay không còn nguyên vẹn.

Cô ta không nhìn Phương Nhạc thêm lần nào nữa, cứ tự nói một mình:

- Ngay lập tức, tôi phát hiện ra, mảnh xương bàn tay, vẫn còn sống. Tôi quan sát nó dùng đốt xương ngón tay duy nhất còn lại bật máy vi tính, sau đó cứ mãi đặt trên con chuột, khiến cho nick MSN lại bật sáng vào sớm ngày hôm ấy. Suốt một tháng nay, tôi luôn ở lại đây, nhìn xem mảnh xương kia rốt cuộc muốn làm gì...

Những lời của cô khiến Phương Nhạc đờ ra tại chỗ như hóa đá.

- Một mảnh xương trắng đang nghịch máy tính, ha ha. Có lẽ trong suy nghĩ của người ngoài, việc này thật quá ư hài hước. – Cô ta quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt đờ đẫn của Phương Nhạc – Rất lâu về trước, vào buổi tối, thi thoảng tôi lại sang nhà La Ảnh tìm cô ấy trò chuyện, phát hiện ra cô ấy thường rất muộn vẫn chưa ngủ, luôn bật MSN, nhưng lại không thấy có ai trò chuyện với cô ấy. Tôi hỏi thì cô ấy nói rằng, cô sợ nhất là anh ấy muốn tìm mình nói chuyện, cô ấy lại không có mặt, cô sợ nhất là anh ấy có tâm sự mà không thể giải tỏa được, nên lúc nào cũng để nick của mình bật sáng. Như vậy, nếu anh ấy muốn tìm người tâm sự, sẽ ngay lập tức tìm được cô ấy. Tôi từng thấy cô gái vụng về này đi đường bất cẩn ngã đến sứt sứt khắp người, vẫn ngồi lì trước máy tính suốt ba ngày, giúp người yêu cô sửa cái bản kế hoạch gì đó... Tôi cũng từng ăn đồ ăn cô ấy nấu, không ngon chút nào. Cô ấy ngại người nói rằng, cô đang tập nấu nướng, đợi sau này khi thực sự chung sống với người yêu, sẽ nuôi cho anh ấy béo tròn.

- Cô... Cô ấy... - Môi Phương Nhạc đã không còn huyết sắc. Anh lúc này, tới cả một từ trọn vẹn cũng không thốt nổi.

- Tôi từng hỏi một người bạn, anh ta nói rằng, tình sâu nghĩa nặng, xương khô cũng có sự sống. – Cô gái áo đen thở dài buồn bã – Bây giờ, chắc anh đã hiểu, tại sao trong thời gian đó, “La Ảnh” khi chat với anh chỉ biết gửi một vài biểu tượng? Không phải là “chỉ biết”, mà là “chỉ có thể”. Nó chỉ là một mảnh xương tàn có mang theo sự sống của La Ảnh, không thể nào gõ chữ trên bàn phím, chỉ có thể dùng cách thức đơn giản nhất, máy móc nhất, là

dùng chuột click vào biểu tượng để gửi cho anh, ít nhất cũng để anh biết rằng, cô ấy vẫn ở bên anh. – Nói đến đây, cô gái dừng lại một chốc – Bảo anh tôi đây, là ý của tôi. Là nhân vật nam chính trong toàn bộ câu chuyện, anh có quyền được biết. Nếu cứ để mảnh xương sống này tiếp tục mãi như vậy, niềm lưu luyến đó sẽ khiến cho La Ảnh không thể luân hồi, tôi phải giúp cô ấy.

Cô gái áo đen bước tới trước mặt Phương Nhạc, giơ ngón tay ra, vạch một đường vòng cung trong không khí.

Vô số trang giấy là tả chao xuống từ trong không trung, giống như trận mưa tuyết mùa đông năm ngoái.

- Nhật ký của La Ảnh, cũng nên giao lại cho anh, coi như là di vật. Bà ngoại cô ấy, tôi sẽ chăm sóc. – Giọng nói của cô gái áo đen bình thản như đang đọc một lời thoại thông thường nhất.

Nói xong, cô ta cất bước đi ra ngoài cửa. Được hai bước, cô xoay nghiêng mặt qua, nói:

- Chuyện tình cảm của con người các anh, tôi vốn không thích can thiệp. Nhưng tôi vẫn muốn nói với anh rằng, có lẽ anh cảm thấy những thứ mà cô ấy có thể mang lại cho anh quá ít ỏi, quá nhỏ bé, tới cả mảnh ngọc Phật cứu mạng kia, cuối cùng cũng bị anh nhét bừa vào ngăn kéo. Một kẻ như anh, phải làm thế nào mới hiểu được rằng, thứ cô ấy cho anh, là toàn bộ những gì cô ấy có thể cho đi.

Giọng nói của cô gái áo đen rất êm ái, giống như chiếc chuông gió tinh xảo nhất đang ngân nga trong gió nhẹ. Thế nhưng, cái vẻ lạnh lẽo đi liền trong đó, giống như một lưỡi dao mỏng nhất, cũng sắc bén nhất, cứa vào tận trong mạch máu của Phương Nhạc.

Một làn khói mỏng bốc lên, hình bóng cô gái áo đen nhạt dần trong không gian mờ mịt.

Hồn phách của Phương Nhạc dường như đã tách rời khỏi thể xác. Anh chớp mắt đôi môi, đưa bàn tay run rẩy nhặt lấy từng trang nhật ký trước mắt...

“Tháng sau là sinh nhật của anh ấy, nhất định phải nhớ mua bánh kem. Nghe anh ấy kể rằng, đã rất lâu rồi không có ai tổ chức sinh nhật cho anh ấy, mình thấy buồn.”

“Mẹ ơi, đau quá đi mất! Cái thằng cha mắt đui chết tiệt! Hại mình ngã đến thương tích đầy mình! Nhưng mà vẫn may, cuối cùng cũng sửa xong toàn bộ những thứ anh ấy cần trước thời hạn! Ngày mai còn phải tới bệnh viện nữa chứ... Mình muốn khóc quá!”

“Anh ấy là người tốt, mình luôn tin tưởng như vậy. Không được suy nghĩ lung tung, ngủ thôi!”

“Anh yêu, đêm qua em nằm mơ thấy chúng mình cưới nhau đấy. Ha ha, em chỉ mong đừng có thức dậy nhanh quá như thế, áo cưới thật là đẹp! Hôm nay anh bảo anh rất bận, nên em không kể cho anh nghe, he he.”

Cổ họng Phương Nhạc, giống như bị xương cá chặn cứng.

Đúng lúc đó, một cơn gió kỳ lạ cuốn qua trên đầu anh, tấm rèm cửa đang khép kín mít, bỗng nhiên bị hất tung lên.

Ánh nắng rực rỡ xuyên qua lớp cửa kính mờ sương, chiếu thẳng lên mảnh xương trắng lóa.

Bỗng chốc, mảnh xương lạng lẽ tan thành tro bụi, bay mờ mịt giữa không trung, tập hợp thành một hình vẽ kỳ ảo...

Một cô gái, tay chống nạnh, cổ làm ra vẻ hung dữ, một tay cầm chiếc giẻ lau bám đầy bụi bặm, cong môi mắng mỏ:

- Cái con người kia, lúc không có mặt em, ít nhiều gì thì anh cũng phải lau qua cái bàn chứ! Bụi sắp lút cả người rồi đây này!

Trong cơn vắng vát vô cùng tận, Phương Nhạc nằm lăn ra đất như một kẻ chết rồi. Những trang nhật ký trong tay, bị vo chặt thành một nắm...

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Áo đen số năm không phải là một tài năng kể chuyện. Từ đầu tới cuối, giọng cứ đều đều, giống như đang đọc một cuốn sổ kế toán dài thườn thượt, đôi lúc còn ngắt ngứ, bất cứ khi nào dài cô mới nghe tiếp được đoạn sau.

- Anh kiểm đầu ra câu chuyện này thế? – Lần này, là Ngao Xi lên tiếng đầu tiên, vừa hỏi vừa liếc xéo sang tôi.

- Đọc được trong một cuốn tạp chí lỗi thời ở hàng sách cũ. – Áo đen số năm nói – Tôi chỉ cảm thấy, câu chuyện này rất thích hợp để kể cho một đôi vợ chồng nghe.

- Đây, các người kể chuyện cho nữ hoàng nghe chứ không phải là kể cho chúng tôi nghe nhé! – Tôi trừng mắt nhìn gã.

Áo đen số năm thỉnh thoảng quăng cục đầu lâu trong tay về phía tôi, nói:

- Kể cho các người hay kể cho nữ hoàng nghe cũng vậy thôi. Chính vì trên đời có quá nhiều người không thể hiểu được rằng, những thứ mà người bên cạnh mang lại cho họ đã là toàn bộ những gì họ có thể cho đi, nên trên cõi đời mới có nhiều xương trắng đến thế.

- Tôi hiểu! – Tôi bật cười – Hiểu tất, giống như cô yêu cây trong câu chuyện.

Còn chưa dứt lời, Ngao Xí đã kéo phăng tôi sang một bên, chưa kịp mở miệng, đã bị tôi chặn họng:

- Em biết anh muốn hỏi gì. Đợi sau ngày thứ bảy em sẽ nói cho anh biết!

Nói rồi, tôi cầm cái đầu lâu đi ra khỏi lều, đào một cái hố chôn nó xuống.

Khi còn máu thịt nguyên vẹn vẫn là tốt nhất. Tới khi sự sống chỉ còn một mảnh xương trắng, thì còn đâu đường quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tiểu Thiện

Thời gian trôi qua nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.

Khi gã áo đen số sáu nói năng lí nhí như một đứa trẻ ngồi xuống trước mặt, tôi mới kinh ngạc phát hiện ra, hôm nay đã là đêm thứ sáu.

Không khí trong lều dường như có chút ít khác thường, mọi người cứ như vừa được tiêm thuốc tăng lực, hưng phấn nhưng lại lặng lẽ như chờ đợi điều gì đó.

Tôi cả Ngao Xí cũng trở nên hơi căng thẳng, vừa nãy còn thì thầm hỏi tôi:

- Ngày mai là tới lượt em rồi!

- Thì sao nào?

- Chẳng may bà nữ hoàng ấy có thật...

- Thế thì chúng ta giàu to rồi! Nguyên một tòa thành vàng cơ mà!

- Nếu tiêu biến thì sao?

- Có anh chống lưng, em sợ cái gì?

- Độc nhất dạn đàn bà!

- Em không quan tâm!

Lúc này, áo đen số sáu khẽ ho hung hắng hai tiếng, cất giọng không mấy tự tin:

- Ồ, câu chuyện này ầy mà, tôi cũng là đọc được từ một tờ tạp chí cũ rích. Nếu kẻ không hay, xin mọi người lượng thứ.

- Đừng sợ, kẻ không hay thì mọi người cùng chui xuống đất đào than cho nữ hoàng! – Tôi cổ vũ một cách gian ác.

- Đừng dọa tôi có được không? – Áo đen số sáu có vẻ âm ỉ, sau đó bắt đầu kể chuyện với cái giọng như muỗi kêu của cô ta – Có một cô gái, tên là Ninh Tiểu Thiện...

Một năm trước, Nhiếp Thái Thần nói với vợ là Ninh Tiểu Thiện rằng, anh dù gì cũng là đàn ông con trai, em có thể đổi cho anh một hộp cơm đừng nhí nhảnh như thế được không? Ninh Tiểu Thiện đáp, ồ, được, em sẽ đổi, nhưng hộp cơm này có thể giữ nhiệt.

Một tháng trước, Nhiếp Thái Thần nói với vợ là Ninh Tiểu Thiện rằng, có thể đừng bắt anh lúc nào cũng ăn mặc dày sụ như thế được không? Anh đã nói là anh không lạnh. Ninh Tiểu Thiện đáp, ồ, được, không mặc nữa. Nhưng như vậy anh sẽ bị cảm đấy.

Mười ngày trước, Nhiếp Thái Thần nói với vợ là Ninh Tiểu Thiện rằng, tốt nhất em hãy dành chút thời gian làm việc nghiêm túc đi, bắt chước người ta may vá thêu thùa làm gì, đúng là lãng phí thời gian. Ninh Tiểu Thiện đáp, ồ, được, em làm xong cái gối ôm này sẽ không làm nữa. Anh có thể buộc nó lên

ghế, như thế cổ anh sẽ dễ chịu hơn.

Ba ngày trước, Nhiếp Thái Thần nói với vợ là Ninh Tiểu Thiện rằng, em hãy mở mắt ra, nói chuyện với anh đi.

Khi bác sĩ thông báo Ninh Tiểu Thiện đã qua đời vì bệnh tim phát tác đột ngột, Nhiếp Thái Thần nhìn vị bác sĩ mang bộ mặt vô cảm, nói với giọng điệu nghiêm túc tới cổ chấp rằng, vợ tôi năm nào cũng kiểm tra sức khỏe đúng thời hạn, tất cả đều rất bình thường, hết sức bình thường! Tại sao cô ấy có thể chết được?

Vị bác sĩ lắc đầu bỏ đi, để lại cho Nhiếp Thái Thần một cái lưng trắng toát hòa làm một với bức tường hai bên.

Những câu hỏi tương tự như vậy, ngày nào cũng có người hỏi, nhưng, vĩnh viễn không có câu trả lời.

Ba ngày sau, tang lễ của Ninh Tiểu Thiện được lặng lẽ cử hành. Ngoài bố mẹ cô và lác đác vài người bạn học cũ đến từ một thành phố xa xôi, không còn ai khác.

Vợ chồng họ đã tới đây được ba năm. Thế nhưng, đối với thành phố phồn hoa này, họ vẫn chỉ là hai người trong hàng ngàn hàng vạn người xa lạ. Đối với những “người bạn mới” quen biết tại nơi đây, họ chỉ là những đồng nghiệp bị xếp vào vị trí không hề nổi bật, thả ở nhà ngủ trả nợ cho một ngày làm thêm, còn hơn là phí thời gian đi tham dự đám tang của một người chẳng hề quan trọng.

Có lẽ, không nên nói bọn họ vô tình, chỉ là cái thành phố phồn hoa này quá ư lạnh nhạt. Bất cứ một thứ gì, nếu đặt lâu ngày trong băng tuyết, cũng sẽ trở nên lạnh lẽo. Đó là khoa học.

Lê theo cơ thể mệt mỏi, Nhiếp Thái Thần đứng dưới tòa nhà nơi họ sống, ngẩng đầu nhìn tòa chung cư chín tầng bình dân có tên gọi An Cư Uyển. Một năm trước, vợ chồng họ đã mua được một căn hộ ở tầng chín khu An Cư Uyển với mức giá thấp đến không ngờ. Nguyên nhân là, nghe nói nhiều năm trước ở đây từng xảy ra một vụ án mạng, có một cô gái bị chết oan uổng, sau đó, người sống ở khu chung cư thường không được yên thân. Dần dần, trong những hộ dân cũ, ai có thể chuyển đi được đều bán nhà chuyển đi hết; ai không bán được nhà, lại không đủ tiền mua nhà mới, thì thả ra ngoài ở thuê cũng không quay lại nơi đây. Đương nhiên, những chuyện này đều do vài đồng nghiệp người bản địa nói ra khi họ biết tin hai vợ chồng dự định mua nhà ở An Cư Uyển.

Buổi tối ngay hôm trả tiền nhà, Nhiếp Thái Thần từng nghiêm túc hỏi Ninh Tiểu Thiện, có sợ không? Ninh Tiểu Thiện kéo tay anh, ngửa mặt lên trời cười toáng lên ba tiếng, nói rằng em chính là một con ma tinh nghịch và con ma vui vẻ đầu thai, có em ở đây, còn ma quỷ nhà ai dám bén mảng? Huống hồ, hai vợ chồng mình ở nơi có lời đồn thổi kiểu này, càng phù hợp với thân phận của chúng ta còn gì!

Nhiếp Thái Thần cũng phá lên cười. Bốn năm trước, anh làm thầy giáo dạy ngữ văn ở trường trung học tại một thành phố nhỏ. Mùa hè năm đó, tổ ngữ văn được phân tới mấy sinh viên thực tập của trường Sư phạm, Ninh Tiểu Thiện chính là một trong số đó. Vào giây phút bọn họ xưng tên với nhau, đã như tiền định một mối duyên không thể gỡ bỏ.

Hai cái tên Nhiếp Thái Thần và Ninh Tiểu Thiện, đổi một chữ cho nhau, sẽ trở thành một truyền thuyết nổi tiếng thiên cổ - Thiện nữ u hồn[1]. Cần có bao nhiêu cơ duyên mới có thể làm nên sự trùng hợp tình cờ đó. Những người xung quanh, không ai không xuyết xoa tấm tắc. Về sau, còn có kẻ nhiều chuyện hô hào thúc giục họ sớm ngày tu thành đôi tình nhân thần tiên, đừng để phí hoài tên họ của nhau. Mà hơn nữa, Nhiếp Thái Thần lịch thiệp tuấn tú, Ninh Tiểu Thiện xinh xắn đáng yêu, nhìn kiểu gì cũng là một cặp trời sinh.

[1] Tên một câu chuyện trong “Liêu trai chí dị” của Bồ Tùng Linh, hai nhân vật chính tên là Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Thiện. (Nd)

Thực ra, không cần người ngoài nhiều lời, bản thân họ ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khắc sâu hình bóng của đối phương trong tâm khảm. Có lẽ bởi sự hòa hợp do hai cái tên mang lại, có lẽ là cảm giác thân thiết lạ kỳ, tóm lại, tình yêu giữa họ đã xuất hiện với một trạng thái thần tốc nhất và cũng bình thường nhất – tình yêu sét đánh, vốn không phải là thứ hiếm hoi gì trong thế giới tình yêu.

Một đôi vợ chồng phiên bản “Thiện nữ u hồn”, tới sống ở một tòa chung cư có mỹ danh là nhà ma, giống như một sự hài hước dở khóc dở cười, một sự hài hòa lập dị.

Kỳ thực, Nhiếp Thái Thần ít nhiều cũng có chút áy náy. Nếu anh giàu có hơn một chút, thì vợ chồng họ đã không phải ở trong một căn hộ thế này. Thế nhưng, từ khi họ rời quê lên thành phố tìm kiếm một cuộc sống tốt đẹp hơn, hai năm đã trôi qua. Họ quá mong muốn có một căn nhà, một căn nhà hoàn toàn thuộc về mình, không cần phải nơm nớp nhìn mặt chủ nhà nữa. Cảm giác ăn nhờ ở đậu là vô cùng khó chịu.

Sự phấn khởi vì cuối cùng đã có được một căn nhà đủ để đẩy lùi mọi lời đồn đại, cho dù có hoang đường, có thần bí đến đâu.

Nhớ lại lúc hai vợ chồng tay cầm chìa khóa căn hộ mới, đứng trong căn nhà trống trải, Ninh Tiểu Thiện chạy vụt đi, “soạt” một cái kéo toang tãm rèm cửa bấm đầy bụi bặm, sau nhiều ngày tăm tối, nắng lại chiếu vàng rực rỡ khắp căn nhà. Cô kéo tay Nhiếp Thái Thần, hai người cùng đứng trong ánh nắng, cô chỉ theo hướng nắng chiếu, hồ hởi nói rằng, ánh dương vạn dặm, không khí trong lành, đây chính là nhà của chúng ta!

Có ánh nắng rực rỡ, có nụ cười tươi tắn của Ninh Tiểu Thiện, và còn niềm hạnh phúc tràn ngập trong căn nhà, khiến Nhiếp Thái Thần cho rằng, cái gọi là “nhà ma”, đúng là lời đồn thổi vô căn cứ.

Khi bắt tay vào dọn dẹp sửa sang, câu nói mà Ninh Tiểu Thiện hay nói nhất, chính là “tình yêu vô địch”. Cô còn viết câu nói cửa miệng này lên cái mũ được gấp từ giấy báo, vui vẻ đội lên đầu đi quét mạng nhện trên trần nhà. Nhiếp Thái Thần vừa quét vôi tường, vừa cười cô là đồ quái thai vừa trẻ con vừa lằng mằng sến sẩm.

Hai vợ chồng họ đã xây nên căn nhà của chính mình từng chút một trong bầu không khí như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Hôm nay là thứ hai. Nhiếp Thái Thần nằm trên giường, ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà. Công ty cho anh nghỉ một tuần lo tang lễ, hôm nay đã hết phép. Chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường đã reo được một lúc lâu.

Từ hôm đám tang tới nay, bảy ngày trôi qua chậm chạp như bảy năm, chậm tới mức có thể nhìn thấy thời gian biến thành đủ loại hình thù kỳ quái lững lờ trôi qua trước mắt; cũng chóng vánh như bảy giây, nhanh tới mức khiến cơ thể mất đi cảm giác đói khát và mệt mỏi, tựa như mới chỉ vừa thức dậy.

Anh ngồi dậy, lật tấm chăn in hoa văn ba chú heo con đắp trên người ra, ngồi ở mép giường, ra sức dụi đôi mắt chạy đầy tia máu.

- Đừng có dụi mắt suốt thế, sẽ có nếp nhăn đấy!

Nhiếp Thái Thần khựng lại, trong ánh nhìn mơ hồ, có một bóng hình quen thuộc đang phát phơ trước mắt.

- Em ơi! – Anh hét lên thành tiếng, vươn tay ra theo thói quen, muốn nắm lấy cánh tay của hình bóng đó.

Trước đây, Ninh Tiểu Thiện luôn dậy trước chuông báo thức nửa tiếng, làm sẵn đồ ăn sáng, sau đó quay lại bên giường, túm lấy cánh tay anh, kéo anh dậy theo kiểu nhỏ củ cải. Nhiếp Thái Thần cũng thích thú chơi đùa cùng với cô, nắm lấy tay cô, kéo cô vào lòng, cùng ôm nhau cười phá lên. Sau đó, Ninh Tiểu Thiện sẽ kéo bàn tay đang dụi mắt của anh xuống, bảo anh rằng làm như vậy sẽ có nếp nhăn.

Bàn tay Nhiếp Thái Thần bắt vào không khí. Ánh mắt dần dần trở lại bình thường đã nói cho anh biết, trước mắt anh chẳng có bất cứ thứ gì. Hình bóng kia, chỉ là ảo giác. Trên thế gian này đã không còn Ninh Tiểu Thiện nữa, chỉ còn nắm tro tàn, vùi dưới đất sâu. Sẽ không còn ai nói với anh, dụi mắt sẽ có nếp nhăn nữa.

Anh đầu nặng chân nhẹ, đứng dậy, đi về phía bếp. Trong đó vẫn còn mỳ ăn liền, có thể làm bữa sáng. Anh chẳng hề đói, nhưng vẫn cảm thấy bản thân nên ăn một chút gì, bởi anh cần phải tiếp tục sống.

Từ phòng ngủ tới phòng khách, rồi tới nhà bếp, mỗi một nơi đi qua từ sàn nhà cho tới đồ đạc, đều phủ một làn bụi mỏng.

Nhiếp Thái Thần là một anh chàng ưa sạch sẽ. Nếu Ninh Tiểu Thiện chưa lau sạch bàn, anh sẽ luôn làm giúp cô. Nhưng suốt tuần này, anh thà để nhà cửa bám đầy bụi bặm, cũng chẳng thèm dọn dẹp lau chùi. Không phải bởi vì quá đau buồn tới mức không còn màng tới chuyện gì, mà chỉ vì không dám. Bình hoa bày trên bàn trà, con gấu bông nhỏ dựa nghiêng bên cạnh, và còn tất cả những món đồ trang trí lớn nhỏ, mọi thứ vẫn đều giữ nguyên vị trí và góc độ mà Ninh Tiểu Thiện đã mang cho chúng. Anh không dám lau chùi, sợ rằng chẳng may xô phải chúng, sẽ không thể xếp về vị trí cũ được nữa.

Mỗi một món đồ do cô ấy tự tay bày biện trong ngôi nhà này, đều là dấu tích cuối cùng của cô, anh không nỡ lòng phá hỏng.

Quay lại công ty, cảnh tượng vẫn bận rộn như thường lệ, các đồng nghiệp đều bận bịu như ong, chẳng có mấy người để ý đến việc anh đã đi làm trở lại. Đồng nghiệp cùng phòng chỉ an ủi anh qua loa mấy câu, rồi tiếp tục công việc của mình.

Nếu lúc trước lựa chọn ở lại quê, làm một giáo viên thanh bản nhưng nhàn tản, phải chăng sẽ thích hợp hơn với hai người họ? Nếu không bon chen vào mảnh đất phồn hoa lạnh lẽo này, phải chăng Tiểu Thiện sẽ không phải ra đi?

Nhiếp Thái Thần mở tài liệu ra, nhét những con số khô khan vào trong cái đầu trống rỗng một cách máy móc.

Năng suất làm việc hôm nay lại cao ngoài dự liệu. Khi Nhiếp Thái Thần bước ra khỏi cổng công ty, bỗng dưng hiểu ra cái gọi là cơ giới hóa sản xuất, té ra chính là trạng thái của mình ngày hôm nay, đầu óc bị một sức mạnh dữ dội làm cho trống rỗng hoàn toàn, chỉ có hai con chữ xoay tròn như bánh răng – Làm việc! Làm việc!

Hôm nay, công việc dường như đã khiến anh lãng quên đau buồn. Còn trước ngày hôm nay thì sao, lúc Ninh Tiểu Thiện còn sống, công việc đã khiến anh bỏ quên mất những gì?

Anh cười buồn bã, vắt áo khoác lên vai, trở về nhà trong ánh hoàng hôn le lói.

Ngày hôm nay chẳng có gì khác biệt so với mọi ngày, chỉ là chỗ dừng chân đã thiếu vắng một sự chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

- Anh Nhiếp, có thể giúp tôi một tay không?

Cuốn theo quanh người hơi giá lạnh của màn đêm, Nhiếp Thái Thần cúi gằm đầu, bước chân vội vã đi vào trong tòa chung cư, tiến về phía thang máy, hai tay đút sâu trong túi áo khoác, giống như bên trong đang giấu một con thỏ có thể nhảy vọt bất cứ lúc nào. Nghe thấy có người gọi tên mình, anh dừng chân, nhìn sang bên cạnh.

Một cô gái trẻ đầu đội mũ nhung màu đỏ, dưới chân là hai thùng giấy to đùng, đứng trước thang máy, đang nhìn Nhiếp Thái Thần với chút vẻ ngượng nghịu xen lẫn khó xử. Phía trước cầu thang máy cũ kỹ, không biết từ lúc nào đã dựng một tấm biển lớn “Đang bảo dưỡng”, khiến cho người ta nhìn mà bực bội.

Nhiếp Thái Thần quen cô gái này. Cô ta ở căn hộ 9C đối diện với căn hộ của anh, mới chuyển tới ở được ba, bốn tháng. Khi Ninh Tiểu Thiện còn sống, thi thoảng cũng gặp cô ta trước cửa thang máy, hai người họ còn trò chuyện dăm câu. Nghe Ninh Tiểu Thiện nói, cô gái này tên là Tô Tiêu, đến từ một huyện xa xôi hẻo lánh ở miền nam, hiện đang học năm thứ tư tại một trường đại học khá tốt trong thành phố. Để tiện cho việc làm thêm, cô ta thuê một căn hộ ở đây. Mỗi lần nhắc tới cô ấy, Ninh Tiểu Thiện luôn xúc động thốt lên rằng, một cô gái bé nhỏ, vừa phải đi học, lại còn phải đi làm gia sư liền mấy chỗ, thực không dễ dàng.

Cùng là người chung cảnh ngộ xa quê tới đây lặn lội kiếm sống, khó trách Ninh Tiểu Thiện khá quan tâm tới Tô Tiêu. Ngoài việc chuyện phiếm vài câu những khi thi thoảng gặp mặt, nếu cô nấu món gì ngon, hay nướng được chút điểm tâm, đều tặng cho cô ấy một chút. Chỉ có điều cô gái này luôn đi sớm về muộn, thời gian hai người họ gặp nhau rất ít.

Tuy Nhiếp Thái Thần không mấy quen thân cô ta, nhưng những việc thế này, dù gì cũng phải giúp đỡ.

- Thành thật xin lỗi anh, người của công ty chuyển phát nhanh thấy thang máy bị hỏng, vứt đồ lại đây rồi đi luôn. – Tô Tiêu bê thùng giấy có phần nhẹ hơn lên, vừa leo thang bộ vừa giải thích với Nhiếp Thái Thần – Làm phiền anh quá!

- Không sao, tiện tay thôi mà! - Nhiếp Thái Thần miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, thuận miệng nói – Bình thường rất ít khi nhìn thấy cô.

- Vâng, gần đây tôi bận đi xin việc làm, lại còn phải làm gia sư tiếng Anh cho mấy đứa trẻ. – Tô Tiêu cười bối rối – Sinh viên bây giờ đều như vậy cả, áp lực rất lớn.

- Ha ha, trước đây khi chúng tôi mới tới thành phố này, cũng chẳng khác cô là mấy. - Nhiếp Thái Thần nhớ lại khi anh và Ninh Tiểu Thiện mới chân ướt chân ráo tới đây, có lúc khó khăn tới mức ngày ba bữa đều phải ăn thứ mỳ ăn liền rẻ tiền nhất. Thế nhưng, dù là như vậy, Ninh Tiểu Thiện cũng không hề oán than nửa câu, ngày nào cũng vui tươi hơn hớn. Cho dù là mỳ ăn liền, cô cũng khéo léo chế biến thành đủ loại hương vị khác nhau.

Từ sau khi Ninh Tiểu Thiện qua đời, Nhiếp Thái Thần càng ngày càng xa lạ với “cảm hứng ăn uống”. Ba bữa mỗi ngày, với anh, chỉ là nhét thức ăn vào dạ dày để duy trì sự sống, không còn chút hào hứng của ngày trước. Nhưng trong thời khắc này, đột nhiên anh lại hoài niệm sâu sắc những bát mỳ ăn liền đủ mùi vị khác nhau, tỏa khói thơm phức.

Đặt thùng giấy vào phòng khách nhà Tô Tiêu, Nhiếp Thái Thần đang định ra về, Tô Tiêu liền gọi anh lại, đặt vào tay anh một chai nước khoáng, tỏ ra rất áy náy, nói:

- Đúng là làm phiền anh nhiều quá. Nếu anh không chê, ở lại ăn bữa cơm được không? – Nói rồi, cô ngại ngùng nhìn hai gói mỳ ăn liền trên bàn – Cũng chẳng có gì ăn được, hơn nữa... tôi cũng chỉ khéo nhất món mỳ ăn liền.

Mỳ ăn liền... Ánh mắt Nhiếp Thái Thần nhìn hút vào mặt bàn, anh vốn định từ chối, song trong lòng bỗng thấy xao động, lại gật đầu:

- Thế thì làm phiền cô vậy. Tôi... lâu lắm rồi không ăn mỳ, rất nhớ mùi vị ấy.

Trên mặt Tô Tiêu bỗng lộ ra vẻ hoan hỷ, cô cầm gói mỳ ăn liền đi vào nhà bếp, vừa đi vừa nói:

- Anh đợi một chút nhé, xong ngay thôi!

Ngồi trên sofa, Nhiếp Thái Thần đưa mắt quan sát gian nhà cũ kỹ sơ sài nhưng vẫn khá là sạch sẽ, chẳng có bất cứ món đồ điện nào đáng giá, tới một chiếc ti vi cũng không. Những đồ đạc ít ỏi tới đáng thương bày rải rác trong phòng, lại càng khiến căn phòng thêm trống trải. Chỉ có trên chiếc bàn học ở góc tường ngổn ngang một đồng sách, và một chiếc laptop vỏ cứng cục mịch nặng nề.

Cuộc sống của Tô Tiêu, đúng là giống hệt như những gì Ninh Tiểu Thiện đã miêu tả trước kia, đơn giản tới mức khiến người ta thấy xót xa.

Nhiếp Thái Thần bắt gặp bắt đầu tường tượng, hàng ngày cô ta rời khỏi nhà từ tình mơ, vác theo cái laptop nặng trĩu trên lưng, ngược xuôi một mình trong cái thành phố không thuộc về cô. Đêm khuya trở về, nấu một bát mỳ ăn liền, ngồi trước bàn học, vừa đọc sách vừa ăn cho qua cơn đói dạ. Ánh đèn vàng đục hắt lên tường một cái bóng gầy mảnh. Bên ngoài cửa sổ, mọi âm thanh đều im lặng.

Từng có một lúc nào đó, bản thân anh cũng rơi vào tình cảnh tương tự. Điều khác biệt duy nhất, đó là bên anh luôn có nụ cười dịu dàng của Ninh Tiểu Thiện.

Một mùi thơm nóng hổi tạm thời xua tan nỗi đau âm ỉ vừa trỗi dậy trong lòng anh.

- Để anh đợi lâu quá! - Tô Tiêu bưng một cái bát tô, cẩn thận đặt lên mặt bàn – Anh ăn tạm một chút nhé, thật ngại quá!

Nhiếp Thái Thần cảm thấy ấm, nhìn những sợi mì xoắn xoăn và mập mạp trong bát. Trong nước mì trong vắt, là những miếng xúc xích thái hạt lựu vuông vắn, những ngọn đậu Hà Lan xanh mơn mẫm nằm giữa những sợi mì trắng muốt trông thật đáng yêu. Trong không khí, ngoài hơi nóng tỏa hương sực nức, còn có mùi thơm đặc trưng của hạt tiêu.

- Cô còn cho thêm hạt tiêu à? – Anh nhẹ nhàng xóc mấy sợi mì lên, hỏi.

Khi Ninh Tiểu Thiện nấu mì, lúc nào cũng cho thêm chút bột tiêu, nói là ăn vào sẽ giải cảm. Ban đầu Nhiếp Thái Thần không quen lắm, nhưng về sau, anh cũng dần dần yêu thích cách nêm nếm gia vị cay nóng kiểu này, thích thú cái cảm giác ấm nóng từ cổ họng lan tới toàn thân sau khi ăn xong.

Tô Tiêu gấp mì trong bát của mình đưa lên miệng, cười mà nói:

- Không biết anh có quen ăn thế không. Hồi tôi còn nhỏ, cứ đến mùa đông là mẹ tôi sẽ rắc thêm chút bột tiêu vào trong nồi rau có thêm một chút xíu mì. Mỗi lần ăn xong, mấy anh chị em nhà tôi đều cảm thấy rất ấm áp. – Cô chậm rãi nhai, ánh mắt chìm đắm trong một phương mơ hồ nào đó – Thế nhưng, vụ tai nạn giao thông năm ấy, đã khiến cả gia đình chỉ còn sót lại mình tôi. Lúc nào tôi cũng muốn được một lần nữa ăn lại món mì rau thơm nhỏ, nhưng tôi đã thử làm rất nhiều lần, đều không nấu được ra hương vị như ngày xưa. Ha ha...

Đôi đũa trên tay Nhiếp Thái Thần, từ từ buông xuống.

- Chuyện của chị nhà, tôi đã nghe nói tới. - Tô Tiêu thờ dài – Chị ấy là một người tốt. Nếu thật sự có kiếp sau, chị ấy sẽ rất hạnh phúc.

Nhiếp Thái Thần dờ ra một thoáng, gật gật đầu, cúi xuống đưa một gói mì lớn vào miệng.

Mùi vị thực sự rất thơm ngon. Chỉ là một bát mì ăn liền đơn giản, nhưng vào lúc này, lại ngon miệng hơn bất cứ món sơn hào hải vị nào.

Thế nhưng, sau khi vị giác đã tận hưởng xong tất cả những hương vị thơm ngon, Nhiếp Thái Thần lại cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Bát mì này vị, sắc, hương đều đủ, bản thân nó không hề có khiếm khuyết, nhưng tại sao cứ cảm thấy thiếu mất thứ gì đó.

Nhiếp Thái Thần ăn thêm một miếng nữa, vẫn không tìm ra đáp án.

Lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên, chói tai dị thường, vọng lại từ bên ngoài cánh cửa khép hờ nhà Tô Tiêu, đập vào tai Nhiếp Thái Thần rõ mồn một.

Tiếng chuông điện thoại này, anh hết sức quen thuộc, là tiếng chuông điện thoại bàn nhà anh. Âm thanh gấp gáp, dồn dập liên hồi.

Nhiếp Thái Thần chợt biến sắc, vội buông đũa xuống, xin lỗi Tô Tiêu, rồi vội vàng quay về trước cửa nhà mình, cuống quýt móc chìa khóa ra mở cửa.

Trên giá gỗ ba tầng bên cạnh bộ sofa, chiếc điện thoại màu trắng vẫn kêu reng reng liên hồi, giống như thường ngày.

Thế nhưng, trong tai Nhiếp Thái Thần, âm lượng của tiếng chuông, đứng ở đây nghe, hay đứng ở nhà của Tô Tiêu nghe, cũng giống hệt nhau, không hề vì khoảng cách mà có chút khác biệt.

Anh bước tới trước giá gỗ, lặng người nhìn vào điện thoại, bàn tay đưa ra dừng lại giữa không trung, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Dây điện thoại xoắn tít buông xuống từ trên giá, đầu dây, lơ lửng rơi trên sàn nhà...

Bắt đầu từ hôm Nhiếp Thái Thần nghỉ phép, vì muốn hoàn toàn cách ly bản thân, từ sáng sớm anh đã rút dây điện thoại, cho tới tận bây giờ vẫn chưa cắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Bốn tiếng trước, trước trạm xe bus tuyến số 77.

- Chắc là cậu muốn gặp cô ấy?

Một ông lão gầy quắt mặc bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn màu lam thẫm mỏng manh, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt phẳng phát hương thơm, từ phía sau tấm biển tên trạm xe bus, chậm chạp nhích từng bước tới bên Nhiếp Thái Thần, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, dường như đang nói với không khí.

Nhiếp Thái Thần liếc mắt nhìn sang ông lão hành vi cổ quái, chẳng buồn quan tâm. Thời buổi này, muốn gặp được một kẻ tâm thần trên đường, chẳng có gì là khó.

Hôm nay, anh tan ca muộn hơn bình thường hai tiếng. Nhìn xung quanh một lượt, trạm xe bus trong đêm giá lạnh, ngoài một đôi nam nữ đang ngáp ngáp dài đứng ở đầu bên kia, thì chỉ còn anh và ông lão. Anh bước tránh sang bên cạnh một bước theo phản xạ, giãn rộng khoảng cách giữa mình và ông ta.

- Đêm nay, Tiểu Thiện sẽ trở về! – Ông lão tiếp tục lẩm nhẩm một mình, chuỗi tràng hạt xoay tròn giữa các ngón tay – Có duyên thì gặp gỡ, vô duyên thì vĩnh biệt.

Nhiếp Thái Thần giật thót mình, quay sang hỏi:

- Ông đang nói gì thế? Sao ông biết Tiểu Thiện?

Ông già phá lên cười ha hả, trên chuỗi tràng hạt tròn bóng, lấp lánh thứ ánh sáng tuyệt đẹp...

- Trong mắt những người yêu nhau, đều khắc sâu tên của đối phương. Ta có thể nhìn thấy.

Nhiếp Thái Thần há hốc miệng, nhất thời không biết phải nói gì, nên âm thầm dò đoán lời nói của ông lão, hay là nên bấm 110 báo cảnh sát rằng ở đây có một kẻ điên.

Ông lão móc trong túi áo ra một túi gấm màu đen nhỏ xíu, đưa tới trước mặt Nhiếp Thái Thần:

- Mang nó theo bên người, khi nó tỏa hào quang, sinh mệnh đầu tiên xuất hiện trước mặt anh, chính là nơi linh hồn cô ấy trú ngụ.

Nhiếp Thái Thần nhìn chằm chằm vào chiếc túi gấm, chân cừu không đưa tay ra nhận.

- Rốt cuộc ông là ai? – Anh cảnh giác nhìn khuôn mặt nếp nhăn chẳng chịt, với những đường nét bình thường đến không thể bình thường hơn.

Ông lão lại phá lên cười:

- Một người qua đường không đành lòng thấy người khác đau khổ vì tương tư.

Nói rồi, ông ta hất tay, chiếc túi gấm bay vọt lên cao.

Nhiếp Thái Thần không kịp suy nghĩ, vội đưa tay ra đón lấy chiếc túi gấm sắp rơi xuống đất theo phản xạ. Khi ngẩng đầu lên nhìn, ông lão đã đi rất xa, cái bóng hơi gù nhanh chóng biến mất trong một ngõ nhỏ sau trạm xe bus.

Cô gái trẻ này giờ vẫn đứng ở đầu bên kia của trạm xe bus lại ngáp một cái, đôi mắt sáng rất lạnh lợi được cố tình che giấu dưới vẻ lơ đãng buồn ngủ. Cô ta nhìn Nhiếp Thái Thần đang đứng ngây người bất động và ông lão đã đi xa, cười cười. Gió đêm thổi qua lay động vạt váy đen dài chấm gót, những đường nét cuộn bay phơ phất đã vẽ nên một vẻ huyền hoặc như song nước dưới chân cô.

Dưới ánh đèn đường vàng đục, Nhiếp Thái Thần đi vùn vụt như bay, bàn tay dút trong túi áo, nắm thật chặt lấy chiếc túi gấm màu đen.

Thực ra, từ tận đáy lòng, anh không hề muốn động vào thứ này, nhưng anh lại cần có nó.

Trong lòng anh, vừa tự cười cợt sự hoang đường của chính mình, nhưng mặt khác, lại vừa ấp ủ một hy vọng khó hiểu nhưng mãnh liệt.

Chiếc túi gấm trong túi áo, dường như đã nở thành một bông hoa anh túc, dưới hơi ấm từ bàn tay Nhiếp Thái Thần, tỏa ra một sự mê hoặc và quyến rũ không thể nào kháng cự.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48

Khi đầu óc Nhiếp Thái Thần hồi tỉnh lại từ trạng thái trống rỗng vô thức, chuông điện thoại đã tắt, còn anh, phát hiện ra mình không hiểu từ lúc nào đã ngồi dờ dẫm dưới sàn nhà. Thế nhưng, anh hoàn toàn không có cảm giác đau do bị ngã, chỉ cảm thấy bên dưới cơ thể êm ái như bông.

Nhiếp Thái Thần liền cúi đầu nhìn xuống, chiếc đệm sofa mà Ninh Tiểu Thiện tự tay may lấy, lúc này đang ngay ngắn dưới móng anh. Hồi đó, anh còn chăm chọc cô tay chân vụng về làm ra cái đệm vừa dày bạch vừa xấu xí, chẳng vuông cũng chẳng tròn.

Nhiếp Thái Thần đứng dậy, nhấc cái đệm ghế lên, sờ vào những đường kim khâu ngả trên đó, trước mắt dần hiện ra cái dáng Ninh Tiểu Thiện vụng về cầm kim, nhớ tới cảnh cô ngồi dưới cây đèn bàn, vừa kể với anh những chuyện linh tinh cô gặp ban ngày, vừa cần mẫn “sáng tạo” cái tác phẩm vĩ đại của cô. Cảnh tượng đó, từ trước đến giờ vẫn giống như lật giờ một cuốn sách tâm phào hết trang này sang trang khác, dường như chẳng có điểm gì đáng được ghi nhớ. Nhưng giờ đây, Nhiếp Thái Thần lại dường như mê muội, chỉ tiếc rằng không thể đem tất cả những cảnh tượng mà anh từng lơ đãng trước đây, vĩnh viễn dừng lại trước mắt.

Nếu mọi thứ có thể quay về ngày trước.... Nếu mọi thứ có thể quay về ngày trước...

Nhiếp Thái Thần ôm chặt cái đệm sofa, trong trí não lặp đi lặp lại một câu này, không thể nào dừng lại.

Anh đang hồi hận.

Ban đầu, anh còn rất hào hứng nghe cô vui vẻ kể hết chuyện này đến chuyện khác, thi thoảng còn chêm vào vài câu. Nhưng dần dà, anh thà đi ngủ chứ chẳng muốn nghe cô dài dòng những chuyện vặt vãnh kiểu như con chó nhà đồng nghiệp biết tự đi vệ sinh, một người quen nào đó lại đi nơi nào thám hiểm. Cho tới sau nữa, dần dần anh đã quen với việc dừng những từ cửa miệng như “mệt”, “bận” để thoát khỏi vạ.

Bận rộn luôn luôn là cái có thể đối phó với những người không quan trọng.

Câu nói từng đọc được ở đâu đó, lúc này đây giống như một lưỡi dao thọc sâu vào trái tim anh.

Kính coong! Tiếng chuông cửa vang lên giòn giã.

Cùng với đó, một chùm ánh sáng ngũ sắc nhàn nhạt bỗng rọi ra từ túi áo của Nhiếp Thái Thần.

Anh giật nảy mình, bên tai lừng bùng những lời nói của ông lão.

Đứng trước cửa, bàn tay phải đang cầm tay nắm đã túa mồ hôi.

Mở cửa ra, Tô Tiêu tay cầm điện thoại di động, sắc mặt tinh nghịch, lắc lắc nó trước mặt anh:

- Anh để rơi điện thoại ở nhà tôi!

Nét mặt này, hoàn toàn khác hẳn với vẻ ngượng nghịu xấu hổ của cô ta vừa nãy:

- À... Cảm... cảm ơn nhé... - Nhiếp Thái Thần nhận lấy điện thoại, nhìn khuôn mặt tươi cười trước mặt, miệng lưỡi thường ngày cũng được coi là nhanh nhẩu của anh, giờ bỗng như cứng lại.

- Không mời tôi vào nhà ngồi một lát à? - Tô Tiêu liếc nhìn về phía sau anh.

- Ồ... Mời vào! - Nhiếp Thái Thần ngăn ra một thoáng, rồi hơi bối rối tránh sang bên cạnh. Đôi mắt lạnh lợi, ánh mắt tinh nghịch trước mặt, rõ ràng là thuộc về một người xa lạ, nhưng tại sao lại thu hút ánh nhìn của anh đến thế? Ngay cả trong tim anh cũng đã dâng lên một cảm giác hết sức lạ thường.

Vừa vào trong nhà, Tô Tiêu bỗng trở nên im lặng một cách khác lạ. Cô ta mím môi, cứ thế bước chân chậm chậm trong phòng khách, đầu ngón tay nhẹ lướt qua từng món đồ đạc trong nhà. Tấm rèm cửa màu trắng ngà tựa rua buông rủ, mặt bàn gỗ bày búp bê sứ và gấu Winne, và cả những bức tranh vải ghép treo trên tường, đều lưu lại dấu tay cô ta. Một vẻ hạnh phúc mơ màng, thấp thoáng hiện trên khuôn mặt.

Nhiếp Thái Thần nhìn đắm đắm vào khuôn mặt Tô Tiêu, nhưng lại đột nhiên cảm thấy dưới bàn tay phải bỗng gãy. Cúi xuống nhìn vào túi áo, vàng sáng tỏa ra từ túi gấm đã càng thêm chói lọi, trong chớp mắt, lại “soạt” một tiếng bay vọt ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của anh, vạch thành một đường thẳng ngũ sắc đan xen giữa không trung. Đầu bên kia của đường thẳng rơi ngay lên người Tô Tiêu, lúc này đang đứng quay lưng với anh, chăm chú nhìn vào bức ảnh cưới bày trên tủ.

Một vầng hào quang lộng lẫy bỗng chốc đã thấp sáng những đường nét quanh người Tô Tiêu, vô số đốm sáng rực rỡ bay vòng quanh người cô như hoa tuyết. Nhìn kỹ lại, toàn bộ cơ thể cô ta bỗng toát ra một vẻ huyền ảo mơ hồ gần như trong suốt, giống như một nàng tiên từ một thế giới khác lạc chân tới nơi này.

Ngón tay cô ta, lưu luyến rời khỏi khung ảnh cưới của Nhiếp Thái Thần và Ninh Tiểu Thiện trên tủ, sau một tiếng thờ dài khe khẽ như có như không, cô chậm chậm quay người lại.

- Xin lỗi, muộn thế này em mới trở về!

Khuôn mặt ấy, đâu còn là Tô Tiêu nữa. Đôi mắt ấy, chiếc mũi ấy, đôi môi ấy, rõ ràng rành rành là Ninh Tiểu Thiện.

Tim Nhiếp Thái Thần bỗng đập lên dồn dập. Anh há hốc miệng, kinh ngạc nhìn cô gái rất đỗi thân quen trước mắt.

- Lúc nào em cũng muốn trở về sớm hơn, nhưng em không tìm được đường về nhà. - Tô Tiểu, hay nói cách khác là Ninh Tiểu Thiện, buồn bã cong bờ môi nhỏ, trong đôi mắt to tròn long lanh vệt nước mắt tủi hờn – Cho tới tận hôm nay, có một ông lão áo đen cho em một chiếc túi gấm biết tỏa sáng và còn biết bay nữa, bảo em đi theo nó, em mới... .

Cô còn chưa nói hết, Nhiếp Thái Thần đã chạy ào lại, ôm chặt lấy cô, cúi gục đầu ghé sát bên tai cô, thì thầm trong nghẹn ngào:

- Là em sao, đúng là em đã trở về ư?

- Anh, anh ôm em chặt quá, em sắp tức thở tới nơi rồi! - Ninh Tiểu Thiện mở to mắt, cong môi nói – Hôm nay anh làm sao vậy, em thấy anh rất lạ... .

- Đừng nói gì, đừng nói gì hết, hãy nghe anh nói, Tiểu Thiện! - Nhiếp Thái Thần đứng thẳng người, dịu dàng nâng khuôn mặt vợ lên như nâng niu một báu vật cực kỳ trân quý, nói trong nước mắt – Là lỗi tại anh, anh không nên coi thường cảm nhận của em, anh không nên viện cớ bận việc, anh không nên tỏ ra khó chịu với em... . Đầu là lỗi của anh! Em hãy quay về, được không? Chúng mình bắt đầu lại từ đầu!

- Anh, anh đang nói gì thế? - Ninh Tiểu Thiện ngờ ngác nhìn anh, còn đưa tay sờ lên trán chồng – Không phải anh bị sốt đấy chứ?

- Tiểu Thiện... - Nhìn vào đôi mắt mà anh ngày nhớ đêm mong, Nhiếp Thái Thần không thể kiềm lòng được nữa, lại ôm xiết cô vào lòng – Nếu ông trời đã cho em trở lại, anh có chết cũng không để em rời xa anh. Hãy cho anh một cơ hội, anh nguyện dùng tất cả để bù đắp, chỉ cần em ở lại bên anh.

- Bù đắp... - Sắc mặt Ninh Tiểu Thiện bỗng từ từ biến đổi – Đúng là có thể ư?

Nhiếp Thái Thần vui mặt vào trong tóc vợ, gập đầu thật mạnh.

- Đúng thứ gì mới có thể bù đắp được? - Giọng Ninh Tiểu Thiện xa xăm.

- Bất cứ thứ gì đều có thể! - Nhiếp Thái Thần dứt khoát – Dù phải dùng cả tính mạng của anh.

Khóe miệng Ninh Tiểu Thiện hiện lên một nụ cười rạng rỡ, dường như đã đợi được một thứ mong chờ từ rất lâu.

- Tính mạng cũng có thể ư... - Đôi tay đang ôm chặt lấy Nhiếp Thái Thần chậm chậm dịch chuyển lên gáy anh.

- Có thể, có thể, thứ gì cũng có thể! Chỉ cần em ở lại bên anh! - Nước mắt Nhiếp Thái Thần chảy xuôi theo mái tóc cô.

Nhưng, Nhiếp Thái Thần đang chìm đắm trong niềm vui bất ngờ và nỗi đau thương, không phát hiện ra bàn tay nhỏ nhắn trên lưng anh vệt cái đã mọc lên tua tủa lông đen, những móng tay ủng hồng thỉnh thoảng tím đen một mảng, mọc dài ra hơn năm tấc, nhọn hoắt và sắc lẹm như mũi dao, cứ thế đâm thẳng về sau cổ anh.

“Phập” một tiếng, Nhiếp Thái Thần đột nhiên cảm thấy nơi hõm cổ có thứ gì đó lông lá chạm phải, kèm theo cảm giác đau nhói lướt qua. Cơ thể mềm mại của Ninh Tiểu Thiện trong lòng anh, chớp mắt đã trở nên lạnh băng và cứng ngắt như đá tảng. Nhiếp Thái Thần ngẩng phắt lên nhìn, thì người trước mắt đâu còn là vợ mình nữa, mà rành rành là một con quái vật mình người đầu thú, trên đỉnh đầu chĩa ra bốn chiếc sừng xanh. Và trên bộ móng vuốt không lồ sắc nhọn đang gờ cao của nó, lủng lẳng một con gấu Winne bông xù, những móng vuốt nhọn hoắt đã cắm xuyên qua bụng con gấu, đầu nhọn lấp ló thò ra ở bên kia.

Nếu không có con thú bông đột ngột xuất hiện giúp Nhiếp Thái Thần chặn đứng bộ móng vuốt kia, e rằng bây giờ, anh không chỉ đơn giản là bị xước một chút da sau gáy.

Nhiếp Thái Thần rú lên một tiếng, đẩy bật con quái vật ra, lùi lại phía sau. Chưa được mấy bước, đã phát hiện ra từ ngực cho tới bụng mình bị một sợi dây quái dị, mảnh và trắng như tơ tằm dính chặt. Đầu bên kia của sợi tơ, lại mọc ra từ tai của con quái thú.

- A... thả ta ra... Người là ai? - Nhiếp Thái Thần lập bập hét lên, ra sức giãy giụa, thế nhưng sợi tơ trắng vẫn lôi anh về phía con quái vật từng chút một.

Cái giống có phần đầu hơi giống với sơn dương, song lại hung tợn hơn sơn dương cả trăm lần kia, há ngoác cái miệng lõm chồm răng nanh, hất tung con gấu Winne cản đường đi, nhìn Nhiếp Thái Thần đang mỗi lúc một gần, bật ra những tiếng hừ hừ. Cặp mắt lồi vằn vện tia máu của nó đầy vẻ tham tàn khi nhìn thấy con mồi.

Nhiếp Thái Thần giằng giật kịch liệt sợi tơ trắng bám trước ngực, nhưng nó còn dai bền hơn cả sắt thép, dù anh có gắng sức đến đâu, cũng không mấy may suy yếu.

- Cứu tôi với... Cứu tôi... Thả ta ra! - Nhìn thấy cái mồm rộng ngoác long thông nước dãi của con quái vật đã sắp chạm vào cơ thể mình đến nơi, Nhiếp Thái Thần chỉ còn biết ôm chặt lấy đầu theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bầy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Trong không trung đột nhiên vọng lên những tiếng vùn vụt, một luồng khí nóng bỏng lao thẳng vào trước ngực Nhiếp Thái Thần.

Anh định thần nhìn kỹ. Bình hoa, đèn ghê, đĩa hoa quả, còn chiếc ghế gấp cũ kỹ xếp bên cạnh, thậm chí cả chiếc tủ lạnh đặt ở góc tường, toàn bộ đã bay lên không trung, mỗi một món đồ đều được bao quanh bởi một quang sáng đỏ tươi lấp lánh, bùng bùng một khí thế quyết liệt hoàn toàn không ăn nhập với thân phận của chúng, lao thẳng về phía con quái vật. Trong số đó, một con dao gọt hoa quả sáng loáng xoay tít mấy vòng trong không trung, cửa mạnh vào sợi tơ màu trắng.

“Uỳnh uỳnh” hai tiếng chát chúa, con quái vật và Nhiếp Thái Thần ngã bật về hai phía ngược nhau, sợi tơ trắng nổi giữa hai bên đã bị con dao nhỏ bé rất đỗi tầm thường này cửa đứt thành hai đoạn.

Lại nghe loảng xoảng một tràng. Toàn bộ những món đồ gia dụng kia đã đập lên đầu con quái vật. Liền sau đó lại “rầm” một tiếng dữ dội, nguyên một cái tủ lạnh rơi thẳng xuống, đè chặt lên người con quái vật, khiến nó chỉ còn lộ cái đầu và tứ chi, nhất thời không thể cựa quậy, chỉ có thể bật ra những tiếng “chít chít” quái đản từ trong miệng.

Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi vào qua cửa sổ đang khép chặt, dưới tấm rèm lay động, một bóng đen lướt vào trong nhà nhanh như điện xẹt.

Nhiếp Thái Thần còn chưa kịp nhìn rõ người mới tới là ai, chợt thấy một mảnh vải đen giống như chiếc khăn tay bay ra từ một đôi tay trắng muốt, rơi xuống trúng ngay đầu con quái vật.

Cùng với vài tia khói xanh bốc lên xèo xèo, một tràng những tiếng rống thảm thiết bật ra từ cơ thể đang không ngừng co giật của con quái vật, nghe như xối vào màng nhĩ.

Nhiếp Thái Thần nhìn thấy con quái vật bên dưới chiếc tủ lạnh giống như một quả bóng da bị xì hơi, từ từ xẹp xuống, cuối cùng cuộn lại thành một cục thịt xám đen to bằng nắm đấm, bị chiếc khăn tay bọc lại, bay vụt lên, quay trở về trong bàn tay mảnh dẻ ấy.

Nhiếp Thái Thần ngồi rũ rượi trong đông đảo nát hỗn độn, hai mắt nhìn sững vào cô gái trẻ thân hình mảnh mai, tóc đen dài quá eo, vạt váy đen dài phất phơ khe khẽ, lấp bắp hỏi:

- Cô... cô là ai? – Khi anh bất ngờ ý thức được rằng, cô gái này vào nhà bằng cách xuyên thẳng qua tường, bỗng nhiên toàn thân run rẩy, không thốt nổi một câu.

- Tôi là hàng xóm nhà anh, ở tầng dưới, mới chuyển tới vào hôm vợ anh qua đời. – Cô gái áo đen cười duyên dáng với anh, ném bắt chiếc khăn mùi soa cuốn chặt trong tay như chơi trò tung hứng – Hôm nay tiện thể tôi bắt con Thổ Lâu đáng ghét này.

- Cô cô... Tôi tôi không hiểu cô đang nói gì! - Nhiếp Thái Thần bàng hoàng nhìn cô ta.

- Đầu giống sơn dương nhưng mọc bốn sừng, ký sinh trong cơ thể người, thích nhất là ăn tinh khí trong tim người, đây chính là Thổ Lâu, một giống tiểu yêu mà tôi vô cùng ngứa mắt. – Cô gái nhét mảnh khăn tay vào trong chiếc túi xách cầu kỳ, bước tới trước mặt Nhiếp Thái Thần, bất thành linh đưa tay ra vỗ lên đỉnh đầu anh.

Nhiếp Thái Thần bỗng nhiên thấy dạ dày sôi quặn, vội nghiêng đầu “ọc” một cái, nôn ra một đám bầy nhầy đen đặc bốc mùi hôi thối lợm giọng.

- Trong bát mỳ ăn liền anh vừa ăn, đã được cho thêm máu của con yêu quái này. – Cô gái bịt mũi nói – Người uống phải máu của yêu quái vào đúng ngày sinh, chỉ cần nói ra những câu kiểu như sẵn sàng giao cả sinh mạng cho đối phương, thì yêu quái sẽ dễ dàng nhập vào cơ thể. Con Thổ Lâu này đã dòm ngó cơ thể của anh rất lâu rồi, chỉ thiếu một chút xíu nữa, anh đã trở thành vật chủ mới của nó.

- Yêu quái... - Nhiếp Thái Thần không thể chấp nhận được cái từ vừa xuất hiện trong đầu mình. Cái thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết kia, làm sao có thể sống sờ sờ ngay trước mắt mình như thế được?

- Theo tôi được biết, nó đã coi tòa nhà này là cứ điểm từ rất lâu rồi. Cô gái nhảy lầu trước đây cũng là vật chủ của nó. Chỉ bởi nó không thích cái vỏ bọc đấy nữa, nên đã hủy hoại để thoát ra ngoài, sau đó tìm đến cô sinh viên kia. Bây giờ, nó lại nhắm được một người trẻ trung khỏe mạnh là anh.

Sự việc khó tưởng tượng này được cô gái nói ra bằng một giọng bình thản. Ánh mắt lạnh lợi của cô ta dừng lại trên khung ảnh rạn vỡ trên mặt đất. Trong bức ảnh, Ninh Tiểu Thiện trong bộ áo cưới đang cười hạnh phúc.

- Giống yêu quái Thổ Lâu này, nhất thiết phải giành được sự tin tưởng của con người, mới có thể làm hại họ. – Cô gái thu lại ánh nhìn, thờ dài – Vợ anh chính là đã bị nó hút mất tinh khí trong tim. Y học của con người không thể tìm ra nguyên nhân từ vong thực sự. Thứ mà họ nhìn thấy, sẽ chỉ là một quả tim có bệnh.

Nhiếp Thái Thần cảm thấy mình đã ngừng thở. Ninh Tiểu Thiện không phải chết vì bệnh tim, mà là một con yêu quái đóng giả làm cô sinh viên đại học đã giết chết cô ấy! Anh không thể nào chấp nhận sự thực này. Nhưng ánh mắt sắc sảo và chân thành của cô gái áo đen lại khiến anh không thể không tin rằng, tất cả đều là sự thực.

- Con yêu quái này nhìn thấy được tâm trạng nhớ nhung của anh với vợ, nên mới biến ra hình dạng lão già, giả dạng cao nhân chỉ điểm, đưa cho anh một chiếc túi gấm đã bị nhiễm yêu khí của nó, dụ dỗ anh tin rằng, cô gái Tô Tiểu mà anh gặp chính là vợ anh. Anh đã không hề cảnh giác mà uống phải máu của nó. Một khi anh nói ra câu bằng lòng giao ra tính mạng, nó sẽ dễ dàng chiếm lấy thân xác của anh. – Cô gái cúi xuống, nhặt tấm ảnh cưới lên, khẽ lắc đầu với vẻ xót xa – Nếu tôi tới nơi này sớm hơn một chút thì tốt quá. Thật đáng tiếc, trên đời này đâu có nhiều chuyện nếu như.

- Là cô... luôn bảo vệ tôi ư? - Nhiếp Thái Thần đắm vào cái đầu rối bưng nhưng, Tất cả những việc này xảy ra quá ư đột ngột, trong trí não anh không ngừng vụt qua những hình ảnh hỗn loạn, lúc là nụ cười của Ninh Tiểu Thiện, lúc là chiếc túi gấm của ông lão áo đen, lúc lại là đôi mắt ngây thơ của Tô Tiểu.

Cô gái áo đen bật cười:

- Người bảo vệ anh, không phải là tôi!

Nhiếp Thái Thần sững sờ, nhìn quanh căn phòng bẽ bộn, hồi tưởng lại tình cảnh vừa mới xảy ra, dờ dẩn hỏi:

- Con gấu bông Winney... con dao gọt quả, còn cả cái tủ lạnh... không phải là cô làm?

- Ha ha, là căn nhà này luôn bảo vệ anh! – Cô gái chậm rãi bước tới phía trước chiếc điện thoại đã vỡ toác, nhấc ống nghe lên – Hay nói cách khác, cô ấy nhận thấy anh sắp gặp nguy hiểm, nên đã gọi anh quay về.

- Cái gì? - Nhiếp Thái Thần càng thêm ngớ ngẩn.

- Chắc anh đang tìm vợ mình, đúng không? – Cô gái quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang dờ dẩn không hiểu chuyện gì – Chắc anh nghĩ rằng linh hồn cô ấy sẽ thực sự nhập vào một sinh vật nào đó rồi quay về bên anh?

Nhiếp Thái Thần ủ rũ cúi gục đầu.

Cô gái bước tới trước mặt anh, đặt bức ảnh của Ninh Tiểu Thiện và ống nghe điện thoại đã rơi vỡ vào tay Nhiếp Thái Thần, nói:

- Thực ra, cô ấy chưa bao giờ rời khỏi căn nhà của hai người.

Lời vừa thốt ra, Nhiếp Thái Thần như sét đánh ngang tai. Anh ngẩng phắt lên, cuống quýt bò dậy, chụp lấy tay cô gái áo đen, nói lớn:

- Cô nói gì? Cô ấy ở đâu? Cô ấy đang ở đây thật ư?

- Con gấu bông Winney giúp anh đỡ bộ móng vuốt, con dao gọt hoa quả cửa đứt sợi tơ, và tất cả những đồ đạc đã tấn công con Thổ Lâu, nói cách khác, mỗi một đồ vật trong căn nhà này đều chứa đựng linh hồn của Ninh Tiểu Thiện. – Cô gái quay người, bước chậm rãi về phía cửa sổ - Tình yêu thực sự của con người là một thứ kỳ diệu. Cho dù cơ thể đã chết đi, tình yêu vẫn ở lại vĩnh viễn dưới một hình thức nào đó, và tiềm tàng một sức mạnh mà cả tôi cũng thấy kinh ngạc. – Cô gái dừng lại trước cửa sổ, khoan thai kéo rèm, ánh trắng bạc chảy tràn trên người cô ta, dịu dàng tôn lên những đường nét uyển chuyển – Tôi vốn định ra tay ngay trong nhà của con Thổ Lâu, nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên từ nhà anh đã khiến tôi đổi ý. Tôi muốn xem thử, tình yêu của con người mạnh mẽ tới mức nào. Quả nhiên không khiến tôi thất vọng.

Nhiếp Thái Thần thần thờ nhìn sững vào cô gái. Mỗi một chữ cô ta nói ra, bỗng như dao sắc khắc sâu vào tim anh.

- Tiểu Thiện... - Anh hoang mang đứng trong đông đảo vỡ tan hoang, vừa lẩm nhẩm gọi tên cô, vừa đưa mắt nhìn khắp căn nhà, bất giác đưa tay ra – Em ở đây ư...

Cô gái áo đen liếc nhìn, khẽ cười:

- Cô ấy ở đây, còn muốn nói chuyện với anh nữa. Chỉ có điều, con người không thể nào trực tiếp nghe thấy lời nói của linh hồn.

Nhiếp Thái Thần giật nảy mình, như đã hoàn hồn, chạy vội đến bên cô gái áo đen, giữ chặt lấy cô ta, hỏi dồn:

- Cô là ai? Cô có thể giúp tôi gặp được Tiểu Thiện không?

- Tôi? – Nụ cười của cô gái áo đen giống như đóa hoa hé nở dưới ánh trăng – Nếu tôi nói, tôi là một yêu cây ngàn năm lẳng du chốn nhân gian, thích viết lại những điều lạ lùng gặp phải thành truyện, gửi cho tạp chí lừa lấy chút tiền tiêu vặt, anh có tin không?

- Tôi... - Nhiếp Thái Thần ngẹn lời.

- Ha ha, anh sẽ nghe thấy lời vợ anh muốn nói với anh. – Mắt cô ta lấp lánh những tia sáng tựa ánh sao, nhìn vào thành phố đang ngủ say trong màn đêm ngoài cửa sổ, chậm rãi nói – Rất nhiều khi, tình yêu không phải là cuồng nhiệt mê say đến chết đi sống lại, có thể chỉ là một lời căn nhắc khiến anh không vui vẻ, có thể chỉ là tự tay đan một chiếc áo len xấu xí. Thế nhưng, nó đã tồn tại một cách sâu sắc như thế trong cuộc sống đời thường, sưởi ấm cho anh, bảo vệ cho anh, mà không cần một sự đáp trả. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Nói rồi, cô gái áo đen bước nhẹ một bước về phía trước, thân hình dần dần trở nên trong suốt dưới ánh trăng, tan biến trước mặt Nhiếp Thái Thần như một giấc mơ.

Nhiếp Thái Thần hơi há miệng, nhìn về phía cô gái vừa biến mất, hoài nghi mình phải chăng đã thực sự rơi vào một giấc mộng ly kỳ.

Anh nắm chặt bức ảnh của Ninh Tiểu Thiện trong tay, chậm chạp bước về phòng, nhìn căn nhà do chính tay anh và cô tạo dựng nên, trăm thứ cảm xúc hỗn độn trong lòng.

- Xin lỗi! – Anh nhặt con gấu Winney đã nát bươm lên, ôm chặt nó vào lòng.

Trong căn phòng tĩnh mịch, chiếc máy tính đồ nghiêng bên tường bỗng tự động khởi động, một bài hát vang lên trong loa...

Tin rằng em vẫn ở đây, chưa bao giờ đi khỏi,

Tình yêu của em là thiên thần bảo vệ cho anh.

Nếu sự sống chỉ tới đây, từ nay không còn em nữa,

Em sẽ tìm một thiên thần thay em yêu anh.

Những nốt nhạc da diết vang khắp căn phòng, nước mắt Nhiếp Thái Thần giọt giọt rơi trên bức ảnh của Ninh Tiểu Thiện, bên tai văng vẳng tiếng cười của cô, và cả câu nói từng bị anh chê bai là quê mùa sến sẩm – “tình yêu vô địch”

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

- Tôi, tôi kẻ xong rồi. – Áo đen số sáu rụt rè nói.

Ngao Xí hít vào một hơi, liếc nhìn tôi một cái:

- Sao trong chuyện lại có yêu cây xuất hiện nhỉ? Có cần có nhiều yêu cây thế không?

- Xin lỗi, tôi cũng chỉ kể lại theo nội dung viết trên tạp chí thôi. Trong chuyện đúng là có nhắc tới yêu cây. – Áo đen số sáu vội vàng giải thích, rồi chỉ vào áo đen số năm, nói – Có lẽ tôi và anh vừa hay đọc được cùng một cuốn tạp chí chẳng?

Tôi lờ cổ Ngao Xí sang một bên, thần nhiên nói:

- Trên đời có biết bao nhiêu là yêu cây, có thêm một vài yêu cây thì có gì không được? Hơn nữa, yêu cây trong câu chuyện cũng coi là biết tự làm tự ăn, người ta sưu tầm các câu chuyện để kiếm tiền tiêu, thật là cao cả!

Ngao Xí bực bội quay mặt đi, lăm bằm:

- Người nào cũng cao cả, chỉ riêng em là không!

- Anh nói gì? – Tôi gí sát mặt vào trước mặt hắn – Nói lại lần nữa!

- Bận rộn, luôn luôn là cái cớ để đối phó với những người không quan trọng! – Ngao Xí véo lấy má tôi.

- Câu nói này có vấn đề gì? – Tôi bĩu môi hỏi.

- Anh bảo em làm việc này thì em nói em bận, làm việc kia thì em nói em bận, cả ngày ăn uống chơi bời thả cửa thì không bận? – Mắt Ngao Xí ngùn ngụt lửa giận.

Tôi kéo tay hắn xuống nhưng không buông ra, nghiêm túc nhìn hắn hồi lâu, khi tôi cảm thấy hắn đã bị ánh nhìn của tôi làm cho nổi gai ốc, tôi mới nói một cách thâm sâu:

- Ngao Xí, nếu có một ngày anh thực sự gặp nguy hiểm, dù em có bận rộn tới đâu, cũng sẽ đi cứu anh, cho dù anh có ở địa ngục.

Trong lều ồ lên một tràng huyền não, đám áo đen ai nấy ôm bụng kêu toáng lên:

- Ghê răng!

- Sồn cả da gà!

- Quá chuối!

- Thật không? – Khuôn mặt Ngao Xí, chuyển từ kinh ngạc sang mừng rỡ.

Tôi gật đầu.

Hắn ôm chầm lấy tôi, thì thầm bên tai:

- Nếu anh đã quan trọng với em như vậy... thì cái đùi gà nướng mật ong cuối cùng kia, em nhường cho anh nhé!

Nói rồi, hắn nhanh như chớp xẹt cướp lấy cái đùi gà béo ngậy, mỡ cháy xèo xèo thơm ngào ngạt trên giá nướng.

Đám áo đen phá lên cười nghiêng ngả.

Được thôi, tôi không tức giận, không hề.

Nhường cho cái đùi gà, cũng là một phần của tình yêu, dù sao cũng tốt hơn sau này tôi muốn nhường, lại chẳng có ai đến lấy.

Cuộc sống mà, chẳng phải chính là cơm áo gạo tiền, nhạt nhẽo bình lặng. Tòa thành vàng nguy nga hoàng tráng, hào quang muôn dặm, kỳ thực quá xa xôi.

Có người ở bên, có người cười nói, đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Canh

Đêm thứ bảy!

Tôi phiên tôi rồi! Cuối cùng đã tới lượt tôi! Trong lòng tôi đang hò reo!

- Vay ơi, em phải cố lên nhé! Nhất định phải phát huy hết cỡ bản lĩnh ba hoa phét lác mà em đã học được trong tiệm Không Dừng trước đây! Chẳng phải là em đã nghe bao nhiêu là câu chuyện đấy à? Hãy tung ra câu chuyện hay nhất cho bọn họ phải lăn ra chết khiếp!

Ngao Xí vừa lải nhải không ngại ngùng, vừa nắn bóp miệng tôi, nói là để tôi thư giãn cơ bắp, bị tôi cho một cái tát bay biến.

Ánh sao đêm nay rực rỡ nhất trong bảy đêm. Tới cả ông trời cũng nể mặt tôi.

Tôi cũng chọn cách ra ngoài lều kể chuyện. Trước khi bắt đầu, tôi còn đun một ấm nước trên đồng lửa.

- Đun nước làm gì thế? – Áo đen số một đoán mò một cách thâm hiểm – Lễ nào cô định tạt nước sôi để hủy hoại dung nhan của nữ hoàng, phòng khi câu chuyện của cô thất bại?

- Lòn chừng này rồi, đừng có trẻ con như thế! – Tôi lừ mắt với gã, rồi lấy trong túi ra một bình sứ nhỏ màu trắng – Máy hôm nay ăn chùa ở chùa, cũng có chút ấy này. Hơn nữa dù bảy câu chuyện của chúng ta có thể khiến nữ hoàng khai ân hay không, tôi cũng phải thể hiện tấm lòng, mời mọi người uống chút gì đó.

Lấy tách ra, tôi nâng bình sứ lên, lần lượt rót vào từng tách.

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn vào tay tôi, bốn bề yên tĩnh lạ thường.

Trong không khí khô rang, lan tỏa một hương thơm nhàn nhạt, còn mang theo chút ẩm ướt vẫn vương, dịu dàng bao trùm lên vùng sa mạc đặc biệt, có căn lều, có ánh lửa, có khán giả, và những câu chuyện.

Phán Phán mà tôi đang nhắc đến, không phải là con gấu trúc Asiad, mà là một cô gái. Nói chính xác hơn, là cô hồn của một cô gái. Cô ấy quanh năm ở trên một đầu cầu Nại Hà, hơi ngốc nghếch, lại có phần vui vẻ ngồi đó, chờ đợi, tay chống cằm, nghiêm túc nhìn từng linh hồn nam, nữ đi qua cầu, ánh mắt lúc mơ màng, lúc thất vọng.

Thoáng cái, đã bốn mươi năm.

Thanh Thủy đã đứng ở đầu cầu mức canh bốn mươi một năm, kể từ khi tiếp quản chiếc muôi mức canh của cha mình cho tới khi hoàn toàn quen với động tác mức canh máy móc, anh đã mất nguyên một năm. Muốn làm một Mạnh Bà đạt chuẩn, không phải là việc dễ dàng. Một muôi canh, nhiều hơn

hay ít hơn một giọt đều không được. Nhiều hơn, sẽ khiến linh hồn đầu thai biến thành ngu si. Ít hơn, sẽ không xóa hết được ký ức của kiếp này, có thể gây phiền phức cho kiếp sau. Là người kế nhiệm đời thứ một trăm lẻ hai của gia tộc Mạnh Bà, Thanh Thủy rất nỗ lực làm tròn chức trách.

Đúng vậy, Mạnh Bà không phải là một người cụ thể, mà là một gia tộc, là một nghề nghiệp có lịch sử lâu đời. Có thể trụ vững tại vị trí này suốt hàng trăm ngàn năm, bởi vì các thành viên trong gia tộc Mạnh Bà bẩm sinh đã không có dây thần kinh cảm xúc, hay nói cách khác là bọn họ không có tình cảm. Tới cả việc kết hôn, cũng chỉ là một công việc để duy trì nòi giống mà thôi. Cho nên, họ có thể thản nhiên đối diện với các linh hồn nam, nữ lụy tình, khóc lóc cầu xin không phải đi qua cầu Nại Hà, từ chối quên đi ký ức của kiếp này. Mỗi lần gặp phải vị khách nước mắt thành sông, sống chết không chịu qua cầu, thì không uống canh, Thanh Thủy luôn lắc đầu, giờ muối mức canh gỗ nhẹ lên đầu họ một cái, bọn họ bèn lập tức ngừng khóc, ngoan ngoãn uống canh, sau đó từ đầu cầu bên này bước qua một cuộc đời mới.

Thanh Thủy rất không muốn dùng muối mức canh gỗ lên đầu họ, bởi vì những người bị gỗ muối canh, kiếp sau sẽ trở nên rất ngu ngốc, sai lầm của kiếp này, tới kiếp sau vẫn sẽ lặp lại. Giống như có một anh chàng nhảy lầu tự tử vì tình, năm đầu tiên khi Thanh Thủy làm Mạnh Bà, đã bị anh ta nước mắt nước mũi giàn giụa ôm chặt lấy chân, khẩn cầu Thanh Thủy đừng bắt anh ta uống canh, anh ta không muốn quên đi cô gái ấy.

Không uống canh là việc không thể. Thanh Thủy đương nhiên đã từ chối. Chàng trai ấy tiếp tục ngoan cố, cuối cùng đã bị gỗ muối vào đầu.

Một ngày nào đó của hai mươi lăm năm sau, Thanh Thủy lại gặp chàng trai này ở đầu cầu, vẫn là tự sát, lần này là uống thuốc độc. Bi kịch của hai mươi lăm năm trước lại tái hiện. Thanh Thủy không thể không giờ cái muối mức canh lên lần nữa.

Bi lụy vì tình, kết quả chỉ là trong vòng tuần hoàn ác tính, Thanh Thủy nghĩ như vậy. Anh hy vọng, khi gặp lại anh chàng này lần sau, anh ta sẽ bằng lòng chủ động uống bát canh mùi vị chẳng ra sao này.

Thời gian trôi qua như nước chảy trong công việc lặp đi lặp lại nhàm chán, nhưng Thanh Thủy chẳng bao giờ thấy cô liêu, bởi vì bên cạnh luôn có người trò chuyện. Suốt bốn mươi năm nay, những thứ anh nhìn thấy, ngoài cây cầu không bao giờ thay đổi, những linh hồn qua lại và những thùng canh xếp ngay ngắn, còn có một cô hồn tên là Phán Phán.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

- Cô là ai? - Thanh Thủy nhìn cô gái đã ngồi trên tảng đá xanh dưới chân cầu ba ngày liền. Cô ta lúc nào cũng thẩn thờ nhìn những linh hồn đi qua cầu, chốc chốc lại cười ngây ngô.

- Chị tên là Phán Phán, cậu bé ạ! - Cô gái tạm thời di chuyển ánh mắt sang Thanh Thủy. Anh lúc đó còn mang hình dáng của một cậu bé chừng mười tuổi, mặc dù tuổi thật đã là hai mươi. Người trong gia tộc Mạnh Bà, tuổi tác bề ngoài vĩnh viễn chỉ bằng một nửa so với tuổi thật.

Thanh Thủy cầm danh sách đặt bên cạnh lên, rà tìm tên của cô gái, nhưng lật hết lượt cũng không tìm thấy. Anh thấy hơi lạ lùng. Linh hồn tới nơi này, không ai không phải tuân theo thứ tự được sắp xếp sẵn tới uống canh, chứ không thể có ai giống như cô ta, ngồi ở đầu cầu ngắm canh. Huống hồ, nơi này ngoài cái chết và sự quên lãng, chẳng có gì đáng để ngắm nhìn.

Gấp cuốn sổ lại, Thanh Thủy liếc nhìn Phán Phán một cái, vô tình nhìn thấy một làn khí đen quanh quẩn trên đầu Phán Phán, uốn éo như con rắn, không lúc nào rời khỏi cô nửa bước.

Ngày hôm sau, phán quan Trương, người thân thiết nhất với Thanh Thủy, cầm một túi trà Bích La Xuân thượng hạng tới tìm anh. Mỗi lần phán quan Trương tới nhân gian công tác, Thanh Thủy luôn nhờ vả ông ta mang về chút trà ngon. Thanh Thủy thích uống trà. Anh nói, hương thơm miên man của trà khiến người ta phải nhớ nhung, không giống như một muối canh, mục đích chỉ là để quên lãng.

Nhận lấy túi trà, Thanh Thủy đưa mắt liếc về phía Phán Phán, nói với phán quan Trương:

- Trong danh sách của tôi không có tên cô ta, lạ thật!

- Cậu nói cô ta? - Phán quan Trương tròn trĩnh cặp mắt trâu, kéo Thanh Thủy sang một bên, thì thầm - Bây giờ vẫn chưa phải lúc cô ta uống canh, bề trên đặc cách cho phép cô ta ở lại đầu cầu một trăm năm.

- Tại sao? - Thanh Thủy không biết có cái tiền lệ như vậy.

- Cô ta là một con ma xui xẻo cấp năm sao, trăm ngàn năm hiếm hoi lắm mới có một. Đối với vật hiếm có như vậy, bề trên cũng rất kinh ngạc, nên đã phá lệ đồng ý với yêu cầu của cô ta, trong vòng một trăm năm, cô ta có thể uống canh, qua cầu bất cứ lúc nào cô ta thích.

- Cấp năm sao? - Thanh Thủy cảm thấy khó hiểu.

Phán quan Trương ghé sát vào tai anh:

- Cái cô Phán Phán này từ trong ra ngoài đều không hề có lấy một tẹo may mắn, chính là một con ma xui xẻo đúng nghĩa, cực kỳ hiếm gặp.

Thanh Thủy lại nhìn Phán Phán thêm lần nữa, cuối cùng đã hiểu tại sao khí đen trên đỉnh đầu cô ta cứ luẩn quẩn không tan. Mặt khác, anh cũng lại không hiểu, cho dù là anh chàng đen đui liên tiếp sát hai kiếp liền ấy, cũng không tới mức như cô ta ư. Nhìn khuôn mặt tròn trịa, điệu cười ngây ngô nhưng thành thật của cô ta, Thanh Thủy kiểu gì cũng không thể hình dung ra được cô ta có liên quan gì với cái linh hồn “không hề có lấy một tẹo may mắn”. Thanh Thủy biết rằng, từ trước đến giờ, chỉ có kẻ đại gian đại ác mới bị rút đi vận may sau khi chết, rồi ném đủ mùi vị khổ sở trong kiếp sau.

- Cô đã phạm phải tội gì? – Sau khi Phán Phán làm hàng xóm với anh được một tuần, Thanh Thủy đã không nén nổi tò mò, hỏi cô ta. Sự tò mò luôn có thể giết chết một con mèo.

Phán Phán ngẩng đầu, ngược đôi mắt trong veo lên, nhìn Thanh Thủy với vẻ lạ lùng:

- Tôi chẳng phạm lỗi làm gì cả! Giết chết một con gián có được tính là phạm tội không?

Thanh Thủy thở dài, chấp tay sau lưng, lắc đầu:

- Không tính!

- Ha ha, cậu bé, nhìn bộ dạng của cậu, giống hệt một ông cụ non! – Phán Phán bỗng phá lên cười lớn, đôi mắt to tròn biến thành một vầng trăng lưỡi liềm, hồn nhiên phò ra hai hàm răng trắng tinh đều tăm tắp, cười đùa sự già dặn không hợp lứa tuổi của Thanh Thủy.

- Tôi đã hai mươi tuổi rồi, tôi là Mạnh Bà đương nhiệm! Phiền cô tôn trọng tôi một chút, được không? - Thanh Thủy giả vờ tức giận. Là người trong gia tộc Mạnh Bà không có dây thần kinh cảm xúc, vừa không biết yêu, đương nhiên cũng không biết thù hận. Chẳng qua là có một tích tắc, anh nghĩ rằng cho dù mình biết thù hận, có lẽ cũng chẳng thể nào ghét cô được.

Trên mặt Phán Phán lộ ra vẻ kinh ngạc, phốc một cái nhảy xuống đất, lượn tới trước mặt Thanh Thủy, chống nạnh khom lưng nhìn anh, hai khuôn mặt cách nhau chưa đầy hai tấc:

- Cậu... đã... hai... mươi... tuổi?

- Trời mà có tình trời cũng già, Mạnh Bà là người không có tình cảm, nên chúng tôi rất lâu già. - Thanh Thủy chậm rãi nói.

- Ô, té ra hình dạng của Mạnh Bà là như thế này. - Phán Phán cut hứng quay lại, ngồi xuống tảng đá như cũ, chống cằm lăm lăm – Không có tình cảm thật là chán ngắt.

Thanh Thủy chậm chậm khuấy thùng canh:

- Tình cảm quá nhiều rất phiền toái.

Phán Phán làm như không nghe thấy, quay mặt đi, tập trung tinh thần nhìn một đám vong hồn mới đang từ từ tiến lại.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Ba mươi năm trôi qua, Thanh Thủy đã mang dáng dấp của một thiếu niên anh tuấn, còn Phán Phán vẫn giống hệt như trước, là một cô gái hơn hai mươi tuổi, khí đen lờn vờn trên đầu. Cô coi Thanh Thủy là người bạn tâm tình thân thiết nhất, cứ nghĩ gì nói nấy, như cứ chỉ hay thái độ khi uống canh của bất cứ linh hồn nào mà cô thấy hứng thú, thậm chí tới cả cách ăn mặc của phán quan Trương và phán quan Lý, hay thậm chí cả việc lông mi của Thanh Thủy càng ngày càng dày, cũng đều là đề tài chuyện gẫu của cô. Còn Thanh Thủy thì tiếp tục tận mục sở thị một linh hồn xui xẻo cấp năm sao rớt cuộc đen đui tới mức độ nào. Dù cô chẳng làm gì cả, chỉ ngoạn ngoạn ngồi trên tảng đá xanh dưới cầu, cũng sẽ bị cây búa sắt từ trên trời rơi xuống đập trúng. Kỳ thực, cái linh hồn sinh thời làm nghề thợ rèn kia chỉ là bất cẩn trượt chân ngã một cái, khiến thứ công cụ bất ly thân rơi xuống đất bật văng lên, giáng trúng bàn chân của Phán Phán đẹp lép. Hay như cái linh hồn của ông diễn viên xiếc, yêu cầu trước khi đi qua cầu Nại Hà được thực hiện một lần cuối tuyệt kỹ phi đao đệ nhất trên đời, một người mấy chục năm ròng không hề sơ sẩy lấy một lần như ông ta, không ngờ lại thất bại trong lần biểu diễn cuối cùng, hai con dao đồng thời lệch khỏi đường bay, một con định cư trên đầu của Phán Phán, một con nghi chân trong tim cô. Trong những người hiểu kỹ tới xem biểu diễn, cô còn là người đứng xa nhất. Còn việc bị người khác đâm phải ngã chổng vó lên trời, hay rơi tòm xuống dưới sông, lại càng không đếm xuể.

Thanh Thủy than thở rằng, nếu Phán Phán là người sống, dù có một trăm cái mạng cũng không đủ cho cô dùng.

- Tại sao cô lại chết? – Một hôm, sau khi tiễn linh hồn cuối cùng trong ngày qua cầu, Thanh Thủy tiện miệng hỏi cô.

- Bị xe tông. – Phán Phán tung hứng một hòn cuội nhỏ trong tay.

- Tại sao lại phải chờ đợi một trăm năm ở đầu cầu? – Đây là điều Thanh Thủy muốn biết nhất.

Hòn đá trong tay Phán Phán đã ngừng nhảy nhót, trong mắt cô vụt qua một thoáng mơ màng.

- Tôi đang đợi một người! - Phán Phán nhìn lên cây cầu trống trải, hơi nghiêng đầu, dường như đang chìm vào một giấc mộng ngọt ngào – Tôi vẫn chưa kịp hẹn ước với anh ấy đã tắt thở, nên tôi phải đợi, đợi đến khi anh ấy đi qua nơi này.

- Cô thật kiên nhẫn! - Thanh Thủy cười cười, xếp chồng những thùng canh rỗng không sang một bên.

- Việc này không phải là kiên nhẫn, mà là động lực. - Phán Phán chữa lại – Hy vọng và nhớ thương sẽ mang lại động lực vô cùng tận.

Thanh Thủy lại cười:

- Với cô là động lực, còn với tôi là kiên nhẫn.

- Thanh Thủy, cậu đã nhớ thương ai một cách đặc biệt bao giờ chưa? – Bao nhiêu năm nay, Phán Phán thấy anh hàng ngày chỉ làm mỗi một việc mức canh, thứ mà anh nhớ thương nhất, lẽ nào lại là cái muối kia?

- Chưa bao giờ! - Thanh Thủy lắc đầu không chút do dự - Chẳng phải tôi đã nói với cô rồi ư, Mạnh Bà là người không có tình cảm. Không có tình cảm, thì làm sao có nhớ thương.

- Ủ! - Phán Phán gật gật đầu, như hiểu như không, rồi bổ sung thêm một câu – Cứ kìm nén mãi như vậy thật không hay, sẽ mắc bệnh đấy!

Thanh Thủy nghĩ, nếu bản thân là người phạm, cô lẽ đã bị cô ta làm cho tức chết. Không có tình cảm là không có tình cảm, chỉ có cô mới mù quáng tin rằng tất cả mọi người trên thế gian đều giàu tình cảm như mình, mà cho rằng những người không có tình cảm như anh chỉ là giả vờ, là cố tình kìm nén, không chịu thừa nhận.

Cô gái này, thực khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Một hôm, Thanh Thủy về nhà lấy nguyên liệu nấu canh, trên đường đi gặp người quen là Đầu Trâu và Mặt Ngựa. Hai gã này đang áp giải một người đàn bà lớn tuổi, người nhỏ thó lại gù lưng, đi về phía lỵ viện ngục.

- Bà ta phạm tội nặng lắm à? - Thanh Thủy thấy trên cổ bà ta quấn một sợi xích sắt nặng trĩu. Đây là cách đối xử đặc biệt chỉ dành cho kẻ phạm trọng hình.

- Bà ta mở một tiệm xem bói tên là Vận Mệnh, dùng thuật phù thủy làm đủ trò hại người. – Đầu Trâu lúc nào cũng ăn nói oang oang, nhưng lại không bao giờ nói đúng trọng điểm.

Mặt Ngựa khá hơn gã này nhiều, nói chen vào:

- Chưa nói tới các tội trạng khác, điều đáng ghét nhất là bà ta dạy người khác cách trao đổi “vận may” của họ, và thu lợi từ việc đó. Cậu biết không, làm thế chẳng khác gì là trò giết người biến tướng.

Thanh Thủy đương nhiên hiểu rõ việc này. Người bị làm nhiễu loạn vận may, cho dù chỉ tình cờ đi ngang một tòa nhà cao tầng, cũng có thể bị chậu hoa rơi trúng đầu mà chết oan uổng.

Tiếng leng keng của sợi xích xa dần, Thanh Thủy ôm theo đồng nguyên liệu nấu canh quay trở lại, bất giác nghĩ tới Phán Phán, cái con ma xui xẻo cấp năm sao kia.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Phán Phán nhìn Tam Tri đang râu rĩ chau mày, trong lòng xót xa.

Tam Tri là anh bạn trai cô đã quen biết được hai năm. Nói theo lời của anh ta, từ thuở lọt lòng anh ta đã xui tận mạng. Còn Phán Phán lại không tin vào cái gọi là vận may. Một việc có thành công hay không, chỉ xem người ta đã đủ cố gắng hay chưa.

Cho nên, dù Tam Tri bị công ty tuyển dụng từ chối bao nhiêu lần, cũng bất kể Tam Tri trên đường về nhà đã đánh rơi ví bao nhiêu bận, gặp phải cướp bao nhiêu phen, Phán Phán vẫn luôn mỉm cười ôm lấy anh, bảo anh đừng bận tâm, là của đi thay người, bản thân anh bình an là tốt rồi. Nếu là tìm việc làm, không làm ở công ty này thì làm ở công ty khác, kiểu gì cũng sẽ tìm được việc thôi.

Tam Tri lại không nghĩ như vậy, hết thất vọng này đến thất vọng khác đã mài mòn lòng tin và nhuệ khí của anh. Trong vòng tay của Phán Phán, Tam Tri ừ rừ lắc đầu, than thở bản thân số mạng đen đủi, dù có làm gì cũng không có kết quả tốt đẹp.

Mỗi lần Tam Tri nói năng nhăng cuội trong men say, sau đó ôm gối tựa và chai rượu ngủ thiếp đi trên ghế sofa, Phán Phán lại lặng lẽ khóc thầm. Cô đau xót. Cô biết rằng Tam Tri đã từng rất chăm chỉ phấn đấu, nhưng thực tế đúng là giống như anh nói, cứ khi nào việc tốt sắp thành, lại vì một nguyên nhân trời ơi nào đó mà tan thành mây khói. Hình như anh ta từng kiếm được một công việc rất tốt, nhưng ngay ngày đầu tiên đi làm, vì một vụ tai nạn giao thông, mà xe bus bị kẹt trong đường hầm, ra không được mà vào cũng chẳng xong. Đến khi tìm đủ mọi cách tới được công ty, thì giám đốc quát cho anh ta một câu: “Công ty chúng tôi không hoan nghênh một nhân viên ngay ngày đầu tiên đã đi làm muộn”. Những việc tương tự từng xảy ra rất nhiều lần với Tam Tri. Chứng kiến những sự việc cứ lặp đi lặp lại, Phán Phán thì thoảng cũng nghĩ ngợi, vận may đúng là có thật ư?

Hôm nay, cô đi ra khỏi ngân hàng, nhìn thấy trong tài khoản không còn dư lại mấy con số, ngẫm nghĩ xem có nên tìm thêm một công việc ngoài giờ nữa không. Trước khi Tam Tri tìm được công việc ổn định, ít nhất cô phải dựa vào một mình để duy trì cuộc sống cho hai người.

Phán Phán thấy hơi mệt, ngáp một cái. Vì một chút tiền tăng ca ít ỏi, cô đã làm thêm liên tiếp hai ngày.

Đi qua góc phố, cô đột nhiên nhớ ra siêu thị nhỏ ở con phố bên cạnh đang giảm giá, thế là lập tức đổi hướng, đi đường tắt xuyên qua một con ngõ nhỏ.

Lúc sắp tới đầu ngõ, Phán Phán ngửi thấy mùi đàn hương sực nức, nghe thấy tiếng nhạc cổ quái chập chờn.

Quay đầu lại nhìn, cô thấy một cửa tiệm nhỏ không có gì nổi bật, treo một tấm biển cũ nát – Tiệm xem bói Vận Mệnh.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Phán Phán lại vén rèm cửa, bước vào bên trong.

Người đàn bà ngồi trước chiếc bàn tròn màu đen khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, lớp phấn son đắp thành một bộ mặt trong cũng tạm coi là xinh đẹp. Bà ta mỉm cười nhìn Phán Phán, hỏi cô cần giúp gì.

Một xấp bài đang xào trộn điều luyện trong tay người đàn bà, kêu soàn soạt.

- Tôi muốn giúp bạn trai tôi gặp may mắn. – Phán Phán chẳng hề suy nghĩ, mở miệng nói luôn.

- Không thành vấn đề! – Người đàn bà phá lên cười ha hả, trong vẻ nhiệt tình ẩn giấu nét quỷ quyệt.

Phán Phán ngồi đối diện với người phụ nữ, chia tay phải ra theo yêu cầu của bà ta. Xem xét một hồi, trên khuôn mặt người đàn bà lộ rõ vẻ kinh ngạc, nói:

- Sau ba mươi tuổi, vận may của cô cực tốt, hạnh phúc tới già.

- Bây giờ tôi chỉ muốn bạn trai tôi không bị xui xẻo đeo bám nữa! - Phán Phán rút tay về. Ba mươi tuổi, còn cách cô bảy năm trời đằng đằng. Hơn nữa, điều cô quan tâm bây giờ không phải là bản thân cô, mà là Tam Tri.

- Cô thực sự muốn cậu ta gặp may mắn? – Người đàn bà rút ra một quân bài, đùa nghịch trong tay.

- Đúng vậy! - Phán Phán chột nhìn thấy một tia hy vọng.

Người đàn bà đứng dậy, lấy ra một chuỗi vòng tay bằng đá đen từ chiếc tủ gỗ hồ đào sau lưng, đặt xuống trước mặt Phán Phán.

- Đeo vòng tay này lên tay cô ba ngày, sau đó lại cho bạn trai cô đeo, bảo cậu ấy vĩnh viễn không được tháo ra! – Ngón tay người phụ nữ lướt trên chuỗi vòng tay sáng bóng – Như vậy là được. Nhưng cô cần phải biết rằng, sau khi đưa vòng tay cho bạn trai cô, có nghĩa là cô đã trao tặng toàn bộ vận may của mình cho cậu ấy.

Cầm chiếc vòng tay lên, Phán Phán bán tính bán nghi nhìn bà ta, cuối cùng hỏi:

- Bà lấy bao nhiêu tiền?

Người phụ nữ lắc đầu:

- Miễn phí! Tôi chỉ cần lấy đi một chút xíu vận may của cô. – Bà ta lại cười ranh mãnh – Yên tâm, tôi chỉ lấy đi một chút xíu thôi.

Có thể bà ta chỉ là một kẻ lừa đảo, Phán Phán nghĩ vậy, rồi cầm chuỗi vòng tay đi ra khỏi tiệm xem bói.

Ba ngày sau, trên cổ tay Tam Trì có thêm một chuỗi vòng tay bằng đá đen sáng loáng như gương.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tam Trì gửi tin nhắn tới, nói rằng tuần sau sẽ quay về.

Phán Phán cầm điện thoại trong tay, sung sướng đến nhảy cẫng lên. Tam Trì rời thành phố Vong Xuyên tới Thâm Quyển đã được hai năm. Vào tuần thứ hai sau khi anh ta đeo chuỗi vòng tay bằng đá đen, đã kiếm được chức quản lý trong công ty chi nhánh của một tập đoàn xuyên quốc gia, nhưng yêu cầu phải điều chuyển tới Thâm Quyển. Một ngày trước khi lên đường, Tam Trì hẹn với Phán Phán, đợi anh ta gắng gỏi làm ăn bên ngoài vài năm, kiếm đủ tiền rồi sẽ quay về thành phố Vong Xuyên mở một công ty nhỏ, sau đó cưới cô.

Phán Phán ôm chặt lấy anh ta, cố kìm nước mắt bảo anh cứ yên tâm làm việc, cô sẽ ở đây đợi anh, chờ đợi cuộc sống hạnh phúc mà cô luôn kỳ vọng. Nhưng điều khiến cô vui nhất không phải là những việc này, mà là cô nhìn thấy trên khuôn mặt Tam Trì cuối cùng đã xuất hiện nụ cười tự tin, một vẻ phấn chấn từ trong lan tỏa ra ngoài, so với trước đây, tựa biến thành một con người khác hẳn.

Tam Trì đi rồi, hồi đầu lúc nào cũng không quên gọi điện hỏi han an ủi Phán Phán, nhưng về sau, anh ta nói công việc ngày càng bận rộn, từ một ngày gọi một cuộc điện thoại giảm xuống thành một tuần một lần, cuối cùng là mấy tháng liền chưa chắc đã có chút tâm hơi.

Phán Phán chưa bao giờ giận anh ta vì những chuyện này. Cho dù điện thoại của cô tần suất đổ chuông ngày càng thấp, nhưng cô vẫn giữ thói quen không tắt điện thoại, âm thầm gặm nhấm nỗi khổ sở của nhớ nhung mà mất ngủ suốt đêm dài. Khi giọng điệu của Tam Trì ngày càng trở nên khó chịu, nói rằng anh bận rộn tới mức nào, cô rất hiếm khi chủ động liên lạc với anh. Lúc bận rộn, chẳng ai muốn bị làm phiền. Phán Phán tuy cảm thấy hơi hơi buồn bã, nhưng vẫn cứ thuyết phục bản thân phải thông cảm cho anh.

Trong thời gian anh ta đi làm xa, bản thân Phán Phán sống rất khó khăn, thậm chí tới mức xui xẻo triền miên, động đầu hồng đỏ. Ngẫu nhiên đi qua một tòa nhà, cũng bị đồ vật linh tinh trên cao rơi trúng đầu. Số lần phải nhập viện vì bị thương hoặc ngộ độc thực phẩm nhiều không đếm xuể. Cũng may, cô luôn biết cách tự an ủi mình, nghĩ rằng cứ cứ can đảm chịu đựng là được, đợi Tam Trì trở về, mọi thứ sẽ ổn.

Đã chờ đợi suốt hai năm, đã khổ sở suốt hai năm, cuối cùng anh ấy đã sắp trở về, anh ấy vẫn còn nhớ tới lời hứa năm xưa.

Phán Phán vui tươi như một chú bướm, lật tìm bộ đồ đẹp nhất trong tủ quần áo thay ra, hôn hờ quay qua quay lại trước gương mấy vòng.

Cô trang điểm ăn vận hoàn toàn mới mẻ, hào hứng đi ra khỏi nhà, tới nhà hàng Sao Băng mà anh ta đã hẹn.

Trên đường đi, cô chỉ chăm chăm nghĩ xem, không biết anh ấy có bị đen đi không, có gầy đi không, ánh mắt có còn dịu dàng như trước không.

Đứng trên con phố không hề đông đúc, Phán Phán kiên nhẫn đợi đèn xanh bật sáng, mới bước lên vạch kẻ đường dành cho người đi bộ.

Tại chỗ ngất, đột nhiên vọt ra một chiếc minibus cũ nát, lao như điên vào làn đường dành cho người đi bộ.

Người vấy tay với Phán Phán, không phải là tương lai, mà là từ thân.

Bầu trời trong xanh, máu tươi bắn vọt, và những khuôn mặt đang dần dần tụ lại, là cảnh tượng cuối cùng Phán Phán nhìn thấy trên cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

- Đi trên vạch kẻ đường dành cho người đi bộ lúc đèn xanh cũng bị xe tông chết, cô đứng là xui hết chỗ nói. - Thanh Thủy lại kết thúc một ngày làm việc, ngồi xuống cạnh Phán Phán chuyện phiếm. Ở nơi này, nói về chuyện sống chết cũng bình thường như cơm bữa. Làm hàng xóm với nhau đã sắp bốn mươi năm, mọi chuyện của Phán Phán, Thanh Thủy từ lâu đã hiểu rõ qua vô số những mẩu chuyện đầu đuôi lộn tung phèo của cô.

- Tôi lại chẳng hề bận tâm! - Phán Phán nhếch miệng cười – Có thể ở nơi này chờ đợi anh ấy, cũng coi như là một sự bù đắp lớn lao.

- Giả sử cô đợi được Tam Tri, cô định nói gì với anh ta? - Thanh Thủy nhìn về phía cây cầu đã băng láng một màn sương mỏng, trong mắt cũng mờ mờ như nỗi sương mù.

Phán Phán nhìn sang khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, nhìn vị Mạnh Bà đã trưởng thành với diện mạo của một thanh niên hai mươi tuổi, bật cười khúc khích:

- Tôi chỉ muốn cùng anh ấy uống canh rồi qua cầu. Tôi luôn cảm thấy, nếu được như vậy, kiếp sau chúng tôi vẫn sẽ được bên nhau.

Điều này là không thể! Người đã uống canh Mạnh Bà, kiếp sau chắc chắn sẽ trở thành những người không quen biết. Thế nhưng, Thanh Thủy đã cải biên lại lời nói thật:

- Ủ! Có lẽ là như vậy. Nếu hai người yêu nhau sâu sắc.

Cô ấy chỉ cần thực hiện một nguyện vọng mà thôi, hà tất phải nói toạc ra sự thật. Thanh Thủy nghĩ vậy.

Phán Phán níu lấy cánh tay Thanh Thủy, thân mật tựa đầu lên bờ vai ngày một rộng của anh, cười rạo rờ. Đối với Phán Phán, Thanh Thủy chính là người bạn và người thân duy nhất của cô ở chốn này.

Hai bóng người dựa sát vào nhau, không có ánh hoàng hôn, nhưng lại có niềm ấm áp.

Một tuần sau, Thanh Thủy trên đường về nhà lấy nguyên liệu nấu canh, từ rất xa đã nghe thấy tiếng xích sắt chói tai và nặng nề.

Đầu Trâu và Mặt Ngựa lại áp giải một kẻ phạm trọng tội đi về phía luyện ngục. Lần này, là một ông lão chừng sáu bảy chục tuổi, quần áo chỉnh tề.

- Lại tới luyện ngục? - Thanh Thủy quan sát ông già trông có vẻ giàu có, thầm đoán xem ông ta đã phạm phải trọng tội gì.

- Già này cũng là một tên hiếm gặp – Giọng Đầu Trâu vẫn cứ oang oang, vẫn cứ sục sôi căm phẫn – Đáng lẽ ba chục năm trước đã phải bắt hán về rồi, nhưng không hiểu tại sao, già này lại may mắn đến thế, lần nào cũng thoát chết. Cầm cự cho tới tận bây giờ, mới chết vì mắc bệnh tim trầm trọng, cuối cùng thì cũng bắt được hán về.

- Không phải chứ? - Thanh Thủy biết Đầu Trâu và Mặt Ngựa rất hiếm khi sơ sẩy – Ông ta phạm phải tội gì?

- Dùng thủ đoạn vô cùng hèn hạ giết chết một cô gái tình sâu nghĩa nặng với hán. – Mặt Ngựa khinh bỉ liếc xéo ông ta – Hồi hán còn trẻ, muốn kết hôn với một cô gái nhà giàu, lại sợ bạn gái phá đám, nên nhân cơ hội trở về quê, đã bỏ ra hai trăm ngàn tệ thuê một người lái xe đâm chết cô bạn gái. Ra tay rất sạch sẽ, cảnh sát cũng không điều tra ra manh mối. Sau đó, hán thuận buồm xuôi gió, ung dung với cuộc sống tốt đẹp, rồi sau này còn mở một công ty rất nổi tiếng tên là Tam Tri. Khốn kiếp, tôi không thể hiểu nổi tại sao cái giống súc sinh này lại lấy đầu ra nhiều vận may đến thế?

Thanh Thủy lặng người, rồi lạnh lùng nói:

- Ông trời bị cận thị rồi, có lẽ những vận may đó vốn không thuộc về hán.

Công ty Tam Tri... Thanh Thủy nhìn bóng ông ta xa dần, sắc mặt có chút trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Đã ba ngày rồi, Phán Phán không gặp Thanh Thủy.

Người đứng múc canh ở đầu cầu đổi thành một cô gái khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặt tròn xoe, mặc bộ váy áo in hoa li ti đồ rực. Cô gái nói mình tên là Đường Nê, em họ của Thanh Thủy, Thanh Thủy được người nhà nhờ vả, đến nhân gian làm việc, có lẽ một tuần mới quay về.

Không ít nói giống như anh họ, Đường Nê lẩm bẩm như một con vẹt. Có cô ấy, Phán Phán cũng không thấy cô đơn, chỉ là hình bóng quen thuộc giờ đã đổi thành người khác, kiểu gì cũng có chút không quen.

Có tiếng bước chân từ đằng sau vắng lại, Phán Phán quay đầu nhìn, bỗng chốc sững sờ.

Phán quan Trương dẫn theo một người trẻ tuổi, đến trước mặt Phán Phán.

- Tam Trì!

Nỗi nhớ thương đã kìm nén suốt bốn mươi năm qua trào dâng cuộn cuộn trong lòng, hóa thành một tiếng gọi khe khẽ và dòng lệ tràn trề trong mắt. Phán Phán lao vào lòng anh ta.

- Là anh đấy ư? Đúng là anh sao? - Phán Phán gục đầu vào vai anh ta, khóc òa lên, giống như những lúc bên nhau ngày trước. Mọi chuyện xưa cũ, bỗng dồn dập hiện về trước mắt như sóng triều.

- Là anh đây! - Tam Trì dịu dàng mỉm cười, nâng khuôn mặt vừa cười, tay chân luống cuống, lau dòng nước mắt rồi nói – Đợi anh ở đây suốt bấy lâu chỉ vì muốn cùng anh uống canh Mạnh Bà, rồi cùng anh qua cầu. Như thế, kiếp sau chúng ta có lẽ vẫn được ở bên nhau. Cả Thanh Thủy cũng nói rằng, chỉ cần hai người yêu nhau sâu sắc, cho dù có uống canh Mạnh Bà, kiếp sau vẫn có cơ hội tiếp tục bên nhau!

Tam Trì đắm đuối nhìn vào mắt cô, gật đầu:

- Phải! Kiếp này không thể sớm tối có nhau, kiếp sau anh nhất định lại đi tìm em. Chúng ta hãy giao ước rằng, kiếp sau, hai người chúng ta sẽ sống hạnh phúc trọn đời. Cho dù có biến thành ông già bà lão, anh cũng sẽ dắt tay em đi qua đường, không bao giờ để em bị xe đâm nữa.

- Ngốc tay nào! - Phán Phán chìa ngón tay út ra trước mặt anh ta, những tia sáng hạnh phúc long lanh trong làn nước mắt.

Hai ngón tay móc chặt vào nhau, kết nên lời hẹn ước trịnh trọng.

Tam Trì dắt tay cô, bước tới trước mặt Đường Nê.

Nhìn vào cái bát nhỏ Đường Nê đưa đến, nước canh song sánh trong bát, lấp lánh trong veo, nhưng cứ như không nhìn thấy đấy, Phán Phán có chút e sợ.

- Uống đi. - Tam Trì vỗ nhẹ lên lưng cô.

- Anh thì sao? - Phán Phán không thấy Đường Nê múc bát canh thứ hai.

- Bề trên đặc cách cho phép anh ta có thể không uống canh. – Phán quan Trương bước lại gần, nghiêm nghị nói – Bởi vì khi còn sống, anh ta đã làm rất nhiều việc tốt, cho nên bề trên đã đồng ý với yêu cầu của anh ta.

Phán Phán nhìn Tam Trì, ánh mắt đầy kinh ngạc:

- Tại sao?

- Như vậy mới không khiến cho việc chúng ta gặp lại nhau vào kiếp sau biến thành “có lẽ”. – Anh cầm tay Phán Phán, trong ánh mắt dịu dàng trĩu nặng niềm kiên định – Nhất định anh sẽ tìm được em!

Phán Phán lặng đi hồi lâu, đôi khóc thành cười, đón lấy bát canh, nói với Đường Nê:

- Giúp tôi chuyển lời tạm biệt tới anh họ cô nhé, và cả lời cảm ơn!

- Tôi sẽ chuyển lời! – Đường Nê vỗ ngực bảo đảm với cô.

Vào khoảng khắc Phán Phán bung bát canh lên, Tam Trì đột nhiên giữ chặt lấy tay cô. Cô ngơ ngác nhìn anh.

- Em đã bao giờ hận anh chưa? - Tam Trì nghiêm túc hỏi cô – Em đã làm bao nhiêu việc vì anh, mà anh lại chẳng làm được gì cho em.

- Em chỉ hận là thời gian của em không có đủ để ở bên anh. - Phán Phán đáp ngay, không hề nghĩ ngợi.

Một giọt nước mắt, chậm chậm lăn xuống từ khóe mắt Tam Trì, trong suốt hơn cả pha lê.

Anh đưa ngón tay dính lấy giọt nước mắt, nhẹ nhàng ấn vào giữa trán Phán Phán.

Luồng khí đen lớn vờn trên đỉnh đầu cô suốt bốn mươi năm qua, trong khoảng khắc này, đã hoàn toàn tan biến.

- Anh đang làm gì thế? - Phán Phán ngỡ rằng anh quá đau lòng – Ngốc ạ, anh khóc cái gì thế, chúng ta sắp có cả một đời để ở bên nhau.

- Ừ, đi thôi! - Tam Trì lại hôn lên trán cô.

Phán Phán nhìn anh thêm lần nữa, rồi ngửa cổ, để dòng nước canh vừa ấm vừa mát pha lẫn vị đắng, trong vị đắng lại có vị cay, trong vị cay lại lẫn vị chua chua ngọt ngọt chảy xuống cổ họng. Lúc này cô mới biết mùi vị của canh Mạnh Bà lại quái dị thế này, nhưng lại quen thuộc như đã từng nếm trải.

Mùi vị của đời người chẳng qua cũng như vậy mà thôi.

Ý thức của Phán Phán dần dần trống rỗng, chỉ có một giọng nói dịu dàng giục giã cô rằng, hãy đi về phía trước, hãy đi về phía trước...

Khi bóng hình Phán Phán biến mất ở đầu cầu bên kia, Tam Tri thần thờ nhìn về phía bóng cô vừa khuất, một làn khói nhạt từ dưới chân anh ta bốc lên mờ mờ. Khi làn khói tản đi, đứng tại chỗ đó, chỉ có một Thanh Thủy sắc mặt yên bình.

- Thế mà cũng chẳng chịu nghĩ xem, đã bốn mươi năm trôi qua, làm sao hân vẫn mang bộ dạng trẻ trung như thế được! - Thanh Thủy khẽ lắc đầu, nhìn xuống mỉm cười - Một cô gái gốc nghèo không chút mưu mô. Không có ai bảo vệ, thật không biết cô sẽ còn bị mắc lừa bao nhiêu lần nữa.

- Người anh em, cậu đã khóc rồi kìa? - Phán quan Trương kinh ngạc nhìn Thanh Thủy.

- Anh họ... anh... - Đường Nê không chỉ ngạc nhiên, mà dường như đã kinh hãi trước hành động của người anh họ.

Thanh Thủy chậm chậm quay người lại, nở một nụ cười thanh thản với họ:

- Tôi nghĩ, tôi đã không còn tư cách làm Mạnh Bà nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 59

Tôi lười nhác ngồi tựa vào chiếc ghế tre êm ái, nhìn chàng trai ngồi đối diện vừa kể chuyện cho tôi nghe nguyên một buổi chiều.

- Câu chuyện của tôi phải chăng có hơi nhàm chán? - Anh cầm tách trà tạo hình tinh xảo lên, khẽ khều thổi dạt mấy lá trà xanh biếc, đôi mắt đẹp khép lim dim.

- Đủ để tôi đổi lấy chút tiền tiêu vặt. - Tôi cười.

- Ha ha, tôi rất hâm mộ cách sống của một yêu quái như cô. - Anh chàng khoan thai nhấp một ngụm trà.

- Hâm mộ cách sống rong chơi lười nhác của tôi? - Tôi lại cười. Là một yêu cây quanh năm lang du khắp nhân gian, thích nghe người ta kể chuyện rồi viết thành tiểu thuyết kiếm chác vài đồng tiền lẻ, chưa bao giờ nghe thấy có ai dùng từ “hâm mộ” để hình dung về quan điểm của họ đối với tôi.

- Hâm mộ sự tự do của cô, không ràng buộc vướng bận. - Anh đặt tách trà xuống, liếc mắt nhìn ánh hoàng hôn chênh chếch chiếu qua cửa sổ, đưa tay ra, để ánh nắng soi thành những đốm sáng đẹp mắt trong lòng bàn tay.

- Anh dựa vào đâu mà bảo tôi không ràng buộc vướng bận? - Tôi ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng u uất - Tôi vẫn đang tìm kiếm một người, hay nói cách khác, luôn chờ đợi một người.

- Vậy sao? - Chàng trai quay mặt lại, nở một nụ cười quyến rũ - Vậy thì, xin hãy nhận lấy lời chúc phúc của tôi.

Tôi còn chưa kịp nói cảm ơn, một bóng hình bé nhỏ đã lao vào trong cửa như một chú bướm.

Một bé gái chừng sáu bảy tuổi nũng nịu sà vào trong lòng anh, rồi hấp tấp tháo cặp sách xuống, rút từ trong đó ra một bức tranh, hào hứng giơ ra trước mặt anh, đôi mắt to tròn cười dịp lại như mảnh trăng lưỡi liềm, đặc ý nói:

- Giờ mỹ thuật hôm nay, thầy giáo bảo cả lớp vẽ người mà mình yêu quý nhất. Bức tranh con vẽ bố đã được điểm mười đấy!

- Giỏi quá! - Anh khen ngợi, âu yếm xoa đầu cô bé, rồi nhắc cô bé ngồi lên đầu gối mình, nói với tôi - Con gái nuôi của tôi, tên là Phán Phán.

Tôi nhìn kỹ cô bé đáng yêu đang cười hồn nhiên với mình, trên làn da non nớt giữa hai đầu lông mày, lơ mơ có một vết bớt màu hồng nhạt, trông như một giọt nước mắt.

Khi chân trời chỉ còn sót lại một vệt sáng cuối cùng, tôi rời khỏi cái nơi mà tôi đã trải qua một buổi chiều nhàn tản.

Đi được mấy bước, tôi quay đầu lại, trên cánh cửa mà tôi vừa bước qua, có treo một tấm biển ngay ngắn, đề bốn chữ - Quán trà Thanh Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Phù Sinh Ngoại Truyện: Bảy Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Chuyện đã kể hết, trà cũng đã pha xong.

Trong tách trà đặt trước đám người áo đen, song sánh nước trà xanh biếc, không nóng không nguội, vừa uống.

- Xin mời! – Tôi cảm tách của mình lên.

Đám áo đen dường như có vẻ miễn cưỡng, lẽ mề cảm tách trà lên, dường như phải hạ một quyết tâm cực lớn mới nhấp nôi một ngụm.

Chẳng cần đoán cũng biết, kẻ nào uống vào, cũng chỉ biết nói một câu:

- Đáng quá!

- Đây là trà ngon đấy, đáng trước ngọt sau! – Tôi nhấp một ngụm – Tôi còn định để phần một ít cho nữ hoàng vĩ đại nữa đấy!

Ngao Xí dáo dác ngó nghiêng. Xung quanh ngoài những vì sao đang nhấp nháy và gió thổi cát bay, chẳng còn động tĩnh gì khác.

Cái gọi là vụ làm ăn với nữ hoàng, chẳng nhìn ra một chút manh mối.

- Chết cha! Hay là bà lão ấy cảm thấy bảy câu chuyện của chúng ta không thú vị? – Tôi đứng dậy, cuống quýt giậm chân.

Áo đen số một vội vàng đặt tách trà còn những một nửa xuống, nói:

- Chi bằng chúng ta chạy trốn cho mau! Nữ hoàng mà nổi giận, hậu quả hẳn sẽ sặc mùi bạo lực!

- Chạy trốn? – Tôi thở dài thườn thượt – Một người như tôi, cho dù có chạy tới nơi nào, cũng không thoát khỏi lũ oan hồn đeo bám.

Nói rồi, tôi lập tức đổi mặt, miệng lầm rầm niệm thần chú, thuận tay triệu đến một con gió lốc siêu cấp, lật phăng lớp nguy trang của sáu gã áo đen.

Sáu tấm áo choàng đen bị cuốn bay lên trời, biến thành một đám lông vũ đen sì, phiêu diêu mất hút giữa không trung.

Bên cạnh đồng lửa chỉ còn một đám te tua thảm hại. Cửu Quyết giữ chặt lấy mái tóc bị thổi rối bù, la hét ầm ĩ. Con mèo đen Huyền và con hồ ly Thấu ngã chổng bốn vó lên trời, hồi lâu mới lật người bò dậy được. Liều mà từ trước tới nay tôi cứ nghĩ là thật thà, đáng yêu lắm, đang ôm chặt lấy lưng Cố Vô Danh, chỉ sợ bị gió lốc cuốn bay. Người duy nhất còn điềm nhiên ngồi nguyên tại chỗ, đương nhiên là cô bạn chí cốt của tôi, phu nhân của Diêm Vương đương nhiệm, Chung Húc. Sáu kẻ áo đen, không thiếu một tên.

Tôi cười tít mắt ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói:

- Tôi có thể chấp nhận bất cứ lời giải thích nào của mấy người.

- Cái lũ ngốc kia, cứ tưởng khoác đám lông quạ đen lên mình để tạm thời che đi diện mạo và yêu khí của các người là có thể lừa gạt được vợ chồng ta ư? - Ngao Xí chống nạnh cười sảng sặc – Nếu tộc rồng Đông Hải ta mà còn không có nổi một chút nhân lực còn con này, thì thật là mất mặt!

Tôi kín đáo giật mép áo của hắn, thì thầm:

- Là em nhìn ra sơ hở trước rồi nhắc nhở anh đấy nhé!

- Việc này chúng ta nói riêng với nhau được không? - Ngao Xí ngồi thụp xuống, gần giọng rít vào tai tôi.

Chung Húc phì cạt bám trên người, lên tiếng đầu tiên:

- Đám cưới là việc lớn, thế mà chỉ để lại một mẫu giấy rồi chuẩn mất tích, thái độ này thực đáng căm hận.

- Ồ... Chúng tôi chỉ là không muốn gây thêm phiền phức cho mọi người! – Tôi giải thích – Cậu xem, tổ chức tiệc tùng các kiểu vừa mệt người lại vừa vớ vẩn, cả khách lẫn chủ đều mệt mỏi! Chi bằng cứ thế đi trắng mặt rồi kết hôn luôn, mọi người cũng tiết kiệm được tiền mừng còn gì!

- Tiết kiệm cái con khỉ! - Cửu Quyết nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Ngao Xí – Mới chuẩn đi được có một ngày, thằng cha này đã gửi tin nhắn thông báo số tài khoản ngân hàng cho tất cả chúng tôi, bảo rằng tiền mừng cứ trực tiếp gửi vào tài khoản là được, càng nhiều càng tốt, bao nhiêu cũng nhận!

- Có chuyện này à? – Tôi trừng mắt nhìn Ngao Xí.

Ngao Xí ngửa mặt nhìn trời:

- Trong lòng em chẳng phải cũng nghĩ thế à! Chồng em đi guốc trong bụng em, không cần em phải mò lòi, anh đã thay em sắp xếp ổn thỏa.

- Anh... - Tôi lừa giận dưng dưng, xoắn tai hắn – Anh chắc chắn là tất cả những người chúng ta quen biết đều nhận được thông báo rồi chứ? Ý em là số

tài khoản!

- Anh làm việc thì em cứ yên tâm! - Ngao Xí vỗ ngực.

- Đúng là một cặp trời sinh! - Cố Vô Danh lắc đầu hùng hục, khiến cả bộ xương lấp lánh theo từng chuyển động của anh ta.

- Chuyển đi này quả nhiên không công cốc, đã nhìn rõ triệt để bộ mặt thật của các người! - Huyền liếm láp bộ vuốt.

- Tán thành! - Thấu hất xì hơi một cái.

- Này, đừng có nói họ như thế. Chẳng phải chúng ta tới đây để tặng quà cưới ư? - Vẫn là Liêu thật thà hiền lành nhất. Cô chạy tới bên tôi, vừa kéo tay tôi vừa nói - Này cô chủ, đừng giận nhé, thực ra đây chính là ý tưởng mà chúng tôi đã nghĩ ra sau khi cùng bàn bạc với nhau. Nữ hoàng Ila gì đó chỉ là bịa đặt, lấy một nửa cái tên của cô mà đặt bừa cho có. Cô và Ngao Xí khó khăn lắm mới được bên nhau, kiểu gì chúng tôi cũng phải tặng cho hai người một món quà cưới bất ngờ nhất khó quên nhất quý giá nhất.

- Tặng câu chuyện cho tôi làm quà cưới à? - Tôi nhướn mày.

- Còn gì hay hơn thứ này nữa? - Chung Húc không còn ra vẻ lạnh lùng nữa, cười thành tiếng - Tôi cả chuyện đi nghỉ trăng mật của tôi với ông xã cũng đã bói ra tặng cho cô rồi, không ai có được chế độ đãi ngộ như thế đâu.

- Thì thế, đám yêu quái già nua chúng tôi, có thể nhớ được một câu chuyện trọn vẹn đã khó khăn lắm rồi! - Cửu Quyết bĩu môi - Đặc biệt là một người từng đi qua quá nhiều viện bảo tàng như tôi, rất dễ bị râu ông nọ cắm cằm bà kia, tình tiết lẫn lộn từng pheo hết cả!

Huyền ngược đầu nhìn tôi, nói:

- Câu chuyện về Dạ Xoa, tôi đã phải tốn những hai con cá để đổi lấy từ một con yêu mèo khác đấy! Con mèo ú chết tiệt, kể chuyện chỉ kể có một nửa, không cho cá thì không chịu kể hết!

- Mọi người ai cũng rất vất vả. - Hồ ly Thấu chớp chớp mắt - Hôm ấy, chỉ vì muốn nghe con ong mật kể chuyện, tôi đã bỏ cả ăn trưa, sụt mất nửa cân oan uổng đấy!

- Mấy người thật là lảm chuyện! - Cố Vô Danh lạnh lùng "hừ" một tiếng - Các người có bị được với tôi và Liêu không? Bản thân chúng tôi chả có chuyện gì để kể, đành phải đi lục lọi trong tạp chí, rồi học thuộc lòng, lại còn phải chọn chuyện có liên quan tới yêu cây nữa chứ, chỉ vì mong cô chủ đây được vui vẻ. Các người có biết hai chúng tôi phải học thuộc vát và đến mức nào không! Nhất là Liêu, cô ấy không hề biết chữ! Tôi phải dạy cô ấy từng câu từng chữ một đấy!

Nghe xong những lời kể lể, tôi và Ngao Xí đều thần người ra.

- Hai người có thể bỏ rơi chúng tôi bỏ đi chơi một mình, nhưng chúng tôi không thể không gửi tặng tâm ý của mình! - Chung Húc cười mà nói - Mọi người chẳng mấy khi có cơ hội cùng tụ tập thế này. Tuy món quà cưới có hơi biến thái, nhưng cũng vô hại.

Bên ngoài lều không ngớt vang lên những tràng cười vui vẻ.

Tôi nhìn cái đám này, nhớ lại những duyên phận đã gắn kết giữa tôi và bọn họ, những trải nghiệm kinh tâm động phách trong một năm qua, rồi lại nhìn lên bầu trời đêm tràn ngập ánh sao, trong sa mạc u tịch mà đẹp lạ lùng, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp khó tả. Đến cả lũ lạc đà điên loạn, lúc này cũng trở nên hết sức đáng yêu.

Bây câu chuyện về tình yêu là món quà đẹp nhất mà bọn họ, và cả tôi, tặng cho đám cưới của chính tôi.

Có lẽ trong những câu chuyện này, đều có sự nuối tiếc, thế nhưng, chỉ cần người nghe có lòng, thì trong mỗi sự nuối tiếc, đều có thể tái sinh một đóa hoa hạnh phúc.

Chỉ cần chúng ta còn sống, chỉ cần chúng ta vẫn tin tưởng và hy vọng, chỉ cần chúng ta sẵn lòng đi về phía trước, rồi sẽ tới được đoạn đường tốt đẹp hơn.

Đây là trải nghiệm của chính bản thân tôi.

Bây đêm trong sa mạc sắp sửa kết thúc. Tôi đã nhìn thấy tia sáng đầu tiên ló dạng ở chân trời.

Khi cái đám biến thái kia từ biệt chúng tôi, tôi lần lượt ôm lấy từng kẻ, cho dù những khúc xương của Cố Vô Danh chọc vào người khiến tôi nhồn nhột.

- Sao cô lại nhận ra được chúng tôi? - Khi sắp lên đường, Liêu chớp chớp đôi mắt tròn ngây thơ, hỏi - Lông quạ đen là thứ đạo cụ nguy trang hữu hiệu nhất trong giới yêu quái! Ngay cả Huyền và Thấu không có hình người cũng có thể thay hình đổi dạng!

Tôi chỉ vào Cửu Quyết:

- Thăng cha kia một năm lại đây mất chứng rụng tóc. Ngay ngày đầu tiên tôi đã phát hiện ra một cọng tóc rơi trên áo choàng của gã. Cái màu tóc ấy, tôi biết rõ.

- Ôi trời! Đã bảo hấn đổi loại dầu gội khác từ lâu rồi mà! – Liều lắc đầu vô cùng ngán ngẩm.

- Khi nào thì trở về? - Chung Húc hỏi tôi.

- Chưa biết. Khi nào tôi đi hết những nơi muốn đến, sẽ tự khắc quay về. – Tôi cười.

Cửu Quyết vỗ lên vai Ngao Xí:

- Cô nàng này bàn giao cho anh! Bàn giao triệt để đấy! Từ nay về sau, đừng để người ta ức hiếp cô ấy.

Ngao Xí hạ giọng:

- Yên tâm, ai dám ức hiếp cô ấy, tôi quyết không buông tha cho hấn! Nếu cô ấy bắt nạt mấy người, tôi cũng sẽ giúp sức cô ấy bắt nạt!

Cửu Quyết chỉ thẳng vào mũi hấn, không thốt nên lời, rồi hất mạnh mái tóc xanh lam của gã, hậm hực bỏ đi.

- Này này! - Ngao Xí gọi gã lại, nói với âm lượng đủ cho tất cả mọi người nghe thấy – Nếu cô ấy yêu quý mọi người, tôi cũng sẽ giúp cô ấy cùng yêu quý mọi người.

Tất cả đều nín cười, đồng thanh đáp trả:

- Ai thèm anh!

- Các người!

Tôi lắc đầu, vội vàng chạy tới kéo gã mặt mặt này đi.

Bên cồn cát vàng rực rỡ, bọn họ rẽ trái, chúng tôi rẽ phải, chia tay tại đây.

Chuyến du lịch tâm hồn của tôi vẫn sẽ tiếp tục, đích đến tiếp theo là nơi nào, tôi không biết, bởi vì chúng tôi vẫn đang lạc đường kia mà. Dù sao, hãy cứ tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng, Ngao Xí vẫn chẳng có gì tiến bộ, suốt dọc đường cứ lải nhải không ngoi miệng.

- Câu chuyện về đám yêu cây kia, em giải thích thế nào đây?

- Thì là những chuyện hời xửa em viết cho tạp chí thời mà.

- Sao anh chưa bao giờ nghe em nhắc tới những chuyện đó?

- Anh đã biến mất khỏi cuộc đời em những hai mươi năm, em tìm anh khắp nơi, kiểu gì cũng phải làm việc kiếm chút tiền mới có đủ lộ phí chứ! Anh còn dám cần nhân!

- Cái tay... Thanh Thủy ấy có đẹp trai không?

- Đẹp trai hơn anh gấp chục lần.

- Em... Em thành thật nói xem, sau đó em còn tới quán trà Thanh Thủy lần nào nữa không?

- Việc gì em phải nói với anh!

- Em kết hôn rồi đấy nhé, mấy thứ hoa lá cánh là phải cắt bỏ thẳng tay!

- Cắt lưỡi của anh trước đấy!

Ánh nắng mỗi lúc càng thêm rực rỡ phủ khắp sa mạc Sahara, chiếu sáng bừng những dấu chân chúng tôi để lại trên mặt cát.

Lũ lạc đà hào hứng phi nhanh trong sa mạc, tôi chạy đằng trước, Ngao Xí đuổi theo sau, vừa đuổi vừa găm lên cuộc đua lần này kiểu gì hấn cũng không thể thua được!

Còn tôi thì ngồi trên lưng lạc đà ngẫm nghĩ, đợi đến khi kỳ trăng mật kết thúc, tôi vẫn sẽ quay về mở một cửa tiệm nhỏ ở thành phố Vong Xuyên, tên của cửa tiệm vẫn là Không Dừng, nhưng chắc chắn sẽ không bán đồ ngọt nữa. Kinh doanh gì thì tốt nhỉ? Mở một nhà nghỉ?

Tôi sẽ nghĩ sau vậy, dù sao thời gian vẫn còn nhiều, đường cũng còn rất xa. Đợi cửa tiệm mới khai trương, chắc chắn tôi sẽ thông báo cho mọi người, tiền mừng quà mừng không cần khách sáo, cứ đập thẳng vào mặt tôi! Ừm, tạm thời thế đã, xin lỗi nhé, lạc đà của Ngao Xí sắp đuổi tới nơi rồi, tôi mà không chạy nhanh, thì sau một trăm năm nữa, người phải rửa bát sẽ là tôi đấy! Tạm biệt!

Chương 61: Lời Kết

Khi tôi gõ dòng chữ “Phù sinh ngoại truyện – Bảy đêm – Hết” vào cuối file bản thảo, tôi cảm thấy lại thêm một mộng ước nữa của mình đã được thực hiện.

Bảy câu chuyện được tập hợp trong cuốn ngoại truyện, thực ra đều được ra đời cùng với yêu cây. Ban đầu tôi biết chơi cho vui, muốn viết một bộ “Yêu cây kể chuyện”, nhưng vì nhiều nguyên nhân, những truyện ngắn này đã không thể tập hợp thành bộ, mà đăng rời rạc trên các tạp chí, sau đó rơi vào trong im lặng, nằm yên trong kệ tài liệu của tôi, như những cô hồn.

Tôi luôn cảm thấy mình đã nợ những “cô hồn” này một ngôi nhà, giống như những gì tôi tưởng tượng lúc trước, biến chúng trở thành một chính thể liên mạch. Đáng tiếc, tôi vẫn chưa có được cơ hội.

Cho tới khi “Câu chuyện phù sinh” ra đời và tiệm bánh ngọt Không Dừng được khai trương, một hôm, tôi đột nhiên cảm thấy, dự định trước kia có lẽ đã có khả năng thực hiện.

Lục tìm bảy câu chuyện từ trong xó xỉnh, lần lượt chỉnh sửa, dựa vào ý tưởng ban đầu của tôi, hoàn thiện chúng từng chút một, dùng một sa mạc và truyền thuyết về bảy đêm, liên kết chúng thành một chính thể thú vị, làm “quà cưới” tặng cho cô chủ tiệm mới kết hôn.

Nếu bạn từng đọc “Câu chuyện phù sinh”, có lẽ còn nhớ đoạn kết, cô chủ tiệm và Ngao Xí cho tất cả bạn bè leo cây, lên lút trốn đi du lịch trăng mật, cảnh cuối cùng kết thúc trong sa mạc tại Ai Cập. Chính vì phi vụ bỏ trốn này, đã giúp vợ chồng họ thành công thoát khỏi con mắt của khán giả nguyên một năm, từ “Câu chuyện phù sinh” tới “Câu chuyện phù sinh 2”, đã bỏ trống mất một năm. Và những câu chuyện xảy ra với cô chủ tiệm và Ngao Xí trong một năm đó, vốn dĩ đã tồn tại từ trước. Thế giới quả nhiên kỳ diệu.

Giống như rất nhiều độc giả, tôi vô cùng yêu mến cặp đôi trời sinh – yêu cây Sa La và Ngao Xí. Đương nhiên, tôi cũng mang nặng tình cảm sâu sắc đối với tiệm nhỏ Không Dừng cùng bảy yêu quái biến thái nhưng đáng yêu, đôi khi chỉ tiếc rằng không thể đem tất cả những câu chuyện hay nhất trên đời cho chúng. Tuy biết rằng việc này là không thể, nhưng tôi sẽ cố gắng.

So với chính truyện của “Câu chuyện phù sinh”, cuốn ngoại truyện chỉ có bảy câu chuyện, nhưng phong cách vẫn tương tự với chính truyện. Đương nhiên, tôi cũng hy vọng độc giả sẽ yêu thích những câu chuyện trong bảy đêm đó, xem xem cô chủ tiệm trong tiểu thuyết đã gặp phải những chuyện quái lạ gì trong chuyến du lịch trăng mật, và xem cô Sa La Song Thụ trong đời thực đã từng viết những câu chuyện ra sao.

Nhớ lại hồi xưa, một người bạn làm giáo viên ngữ văn kể với tôi rằng, một hôm, có một học sinh hỏi cô ấy:

- Thưa cô, phù sinh có nghĩa là gì?

Cô ấy đáp:

- Phù sinh chính là đời người!

Học sinh bèn nói:

- Ô, em đang đọc một cuốn tiểu thuyết có tên là “Câu chuyện phù sinh”.

Nghe xong, tôi phá lên cười lớn. Một đứa bé thật đáng yêu.

Tuy nhiên, câu nói này của cô bạn đã chỉ đúng trọng điểm, phù sinh chính là đời người.

Mỗi một câu chuyện tôi viết ra, dù về yêu quái, hay về con người, thì nguyên mẫu của họ cũng đều là bạn, là anh, là tôi trong cuộc sống đời thường. Thói quen này, tôi sẽ không thay đổi.

Cuối cùng, một lần nữa xin cảm ơn các độc giả luôn luôn nhiệt tình ủng hộ, cảm ơn các lộ anh hùng đã bỏ bao tâm huyết để làm nên cuốn sách này, nhân tiện, cũng cảm ơn chính tôi chăng? (Không cần phải quảng cáo, tôi chạy luôn đây!)

Sa La Song Thụ

Thành Đô, tháng 5 năm 2012

